

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIE KAGAWA

DEMİR BUZ
LANETLİ
KRALIŞK.

DEMİR PERİLER

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

DEMİR KRAL

"Demir Kral'ı mutlaka okumalısınız."

—Gena Showalter

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

PEGASUS

MEGHAN CHASE'İN GİZLİ
BİR KADERİ VAR.

HAYALİNİ BİLE KURAMAYACAĞI,
EFSANEVİ KARAKTERLER VE
FANTASTİK MACERALARLA DOLU
BİR KADER.

On altı yaş: kızların prensese
dönüştüğü, gerçek aşkı
bulduğu, yıldızların onun için
parladığı ve yakışıklı prensin onu
günbatımına taşıdığı o özel yaş...

Benim için öyle olacağını
hiç sanmıyorum.

On altıncı yaş günümde
kardeşim kaçınıldı.

Periler tarafından...

ONU GERİ ALACAĞIMI!

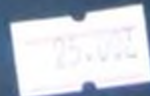
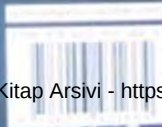
Evde ve okulda çevresine uyum sağlayamayan
Meghan on altıncı yaş gününde hayatında bir
terslik olduğunu hisseder. Karanlık bir yabancı onu
izlemeye ve muzip dostu aşın korumacı davranmaya
başlamıştır. Ancak gerçek, bütün tahminlerin
ötesindedir; genç kız, efsanevi bir peri kralının kızı
ve ölümcül bir savaşın en önemli piyonudur.

Bu gerçeğe yüzleşen Meghan, kardeşini perilerden
kurtarmak, hiçbir perinin yüzleşemeyeceği gizemli
bir canavara durdurmak ve doğuştan hakkı olan
güçleri yönetmek için ne kadar ileri gidebileceğine
kendi bile şaşıracaktır.

Bu macerada ona tuhaf bir ekip eşlik edecektir: en
yakın dostu, fazlasıyla ilgili ve şakacı Puck; sürekli
ortadan kaybolan kedi Grimalkin... Ve yasak aşkın
vücut bulmuş hali, soğuk kalpli Prens Ash.

"Demir Kral, fazladan romantizmle birlikte Alice Harikalar Diyarında, Narnia
Günlükleri ve Yüzüklerin Efendisi'nin sihrini, hayal gücünü ve macerasını yaşıyor."

—Justine

© Harlequin Enterprises Limited, 2010

DEMİR KRAL

Pegasus Yayınları: 730
Gençlik: 99

Demir Kral
Julie Kagawa
Özgün Adı: The Iron King

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editörler: Duygu Bolut - Begüm Berkman Padar
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım, 2013
ISBN: 978-605-343-166-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Julie Kagawa, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Enterprises II B.V. / S.à.r.l.'den alınmıştır.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da ölmüş kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com
www.pegasusyayinlari.com

DEMİR KRAL

JULIE KAGAWA

DEMİR PERİLER

Birinci Kitap

İngilizceden Çeviren:

Meltem Uzun

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

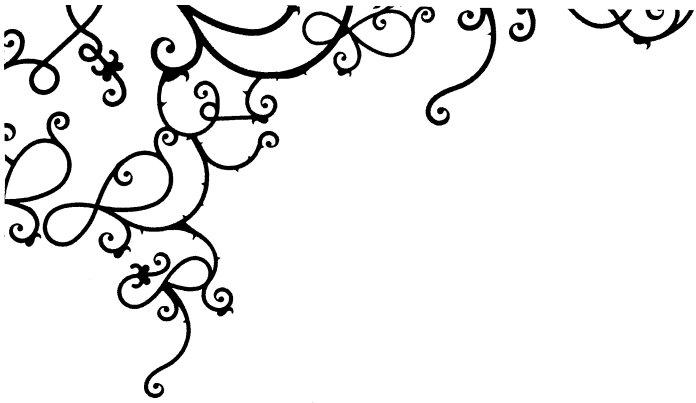

BİRİNCİ KISIM

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

BİRİNCİ BÖLÜM

Bilgisayardaki Hayalet

On yıl önce, altıncı doğum günümde babam ortadan kayboldu.

Hayır, bizi terk etmedi. Terk etmek; bavullar, boş çekmeceler, içine on dolarlık banknotlar sıkıştırılmış geç gelen doğum günü kartları demektir. Terk etmek demek, babamın annem ve benimle mutsuz olup sevgiyi başka bir yerde bulması demektir. Bunların hiçbirisi söz konusu değildi. Ölmedi de, öyle olsaydı duyardık. Ne trafik kazası, ne ceset ne de bir cinayet söz konusuydu. Her şey sessiz sedasız olmuştu.

Babam beni altıncı doğum günümde, o yaşlarda gitmeyi sevdiğim yerlerden biri olan parka götürdü. Çam ağaçlarıyla çevrili, sisli küçük bir göleti ve küçük bir patikası olan, hiçliğin ortasında

bir parktı. Tepenin üzerindeki otoparkta bulunan dondurma arabasının sesini duyduğumda, göletin kenarında ördekleri besliyorduk. Dondurma alması için yalvarınca, babam bir kahkaha attıktan sonra bana biraz para vererek arabanın peşinden yolladı.

Bu, onu son görüşümdü.

Daha sonra polis alanı taradı, suyun kenarında ayakkabılarını buldular. Başka hiçbir şey yoktu. Gölete dalgıçlar girdi ama derinlik en fazla üç metreydi ve aşağıda dallar ile çamurdan başka bir şey bulamadılar. Babam iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Sonraki aylarda sürekli, o tepeden aşağı bakıp babamın gölete girişini izlediğim kâbuslar görmeye başladım. Su babamın başının üzerine çıkarken, arka planda dondurma arabasının tam olarak çıkaramadığım sözleriyle birlikte, ağır, ürkütücü müziğini duyabiliyordum. Ne zaman sözleri dinlemeye çalışsam uyanıyordum.

Babamın ortadan kayboluşundan kısa bir süre sonra annem uzağa, Louisiana Gölü'nün ortasındaki küçük bir taşraya taşınmamızı uygun gördü. "Yeniden başlamak" istediğini söylemişti ama ben, içten içe onun bir şeylerden kaçtığını hep biliyordum.

Bunun ne olduğunu anlamam ise bir on yılımı daha aldı.

ADIM MEGHAN CHASE.

On altı yaşına girmeme yirmi dört saatten az kaldı.

*Tatlı On Altı.*¹ Sihirli bir tınısı var. On altı yaş; kızların prenseslere dönüştüğü, âşık olduğu, danslara ve balolara gittiği yaş olarak bilinir. Bir kızın gerçek aşkını bulduğu, yıldızların onun

1 *Sweet Sixteen*. Gençlerin yetişkinliğe ilk adımlarını attığı ve artık resit sayıldıkları için özel sayılan doğum günü (edn.).
İçerisiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

için parladığı ve yakışıklı prensin onu günbatımına taşıdığı bu harika yaşla ilgili sayısız hikâye, şarkı ve şiir yazılmıştır.

Benimkinin öyle olacağını hiç sanmıyordum.

Doğum gününden önceki sabah uyandım, duş aldım ve giyecek bir şeyler bulmak için dolabımı didik didik ettim. Normalde, yerde temize yakın ne varsa alır giyerdim ama bugün özeldi. Bugün Scott Waldron'm nihayet beni fark edeceği gündü. Mükemmel görünmek istiyordum. Dolabım moda-ya uygun giysilerden yoksundu elbette. Diğer kızlar dolaplarının önünde, "Ne giyeceğim?" diye sızlanıp saatler geçirirken benim çekmecelerimde üç temel parça bulunurdu: Hayır kurumlarından alınmış kıyafetler, kullanılmış giysiler ve tulumlar.

Bu kadar fakir olmamayı dilerdim. Biliyorum, domuz yetiştiriciliği çok parlak bir iş değil ama annenin sana en azından güzel bir kot alabileceğini düşünüyorsun. İşe yaramaz şeylerle dolu dolabıma iğrenerek baktım. Ah evet, karşısında bir aptal gibi görünmezsem Scott benim doğal zarafetime ve büyüme hayran olmak zorunda kalacak.

Sonunda fırçayı platin sarısı saçlarımda gezdirmeden önce kargo pantolonumu, rengi solmuş yeşil tişörtümü ve yıpranmış ayakkabılarımı giydim. Saçım düzdü ve yeterince iyi görünüyordu ama sanki parmağımı prize sokmuşum gibi elektriklenmişti yine. Hemen atkuyruğu yapıp aşağı indim.

Üvey babam Luke masada oturmuş kahve içiyor ve kasabanın yerel gazetesini okuyordu; bu gazete gerçek bir haber kaynağı olmaktan çok uzaktı, okulumuzun dedikodu sütunundakilere benzer haberler yayımlıyordu. Birinci sayfada, "Patterson'ın çiftliğinde beş bacaklı bir dana doğdu," diye yazıyordu; artık nasıl bir gazete

olduğunu anlamışsınızdır. Dört yaşındaki erkek kardeşim Ethan babasının dizinde oturmuş, meyveli tart yiyor, kırntıları Luke'un tulumuna döküyordu. Floppy adındaki sevgili oyuncak tavşanını kolunun altına almış, arada bir ona da bir şeyler yedirmeye çalışıyordu; tavşanın yüzü kırntı ve meyve parçalarıyla doluydu.

Ethan iyi bir çocuktur. Kıvrırcık kahverengi saçını babasından, benimkini andıran iri mavi gözlerini de annemden almıştı. Yaşlı teyzelerin yolda durup sevgiyle konuştukları, yabancı insanların gülümsedikleri ve yolun karşısından el salladıkları çocuklardandı. Annem ve Luke onun üzerine titriyor ama Tanrı'ya şükür onu çok fazla şımartmıyorlardı.

Mutfğa girince, "Annem nerede?" diye sordum. Dolap kapaklarını açıp annemin almayı unutmadığını umarak, çok sevdiğim mısır gevreği kutularım aradım. Elbette unutmuştu. Ethan'ın sevdiği iğrenç yulaflı şekerlemeli mısır gevreğinden başka bir şey yoktu. Benim sevdiklerimi hatırlamak bu kadar zor muydu?

Luke beni görmezden gelip kahvesinden bir yudum aldı. Ethan meyveli tartını çiğnedi ve babasının koluna doğru aksırdı. Tatmin edici bir gürültüyle mutfak dolabının kapağım çarptım.

Bu kez daha yüksek sesle, "Annem nerede?" diye sordum. Luke nihayet başını kaldırıp bana baktı. Miskin kahverengi gözleri bir ineğinkiler gibi hafif bir şaşkınlıkla bakıyordu.

"Ah, selam Meg," dedi sakince. "Geldiğini duymadım. Ne sormuştun?"

İç geçirdim ve üçüncü kez sorumu yineledim.

Gazetesine geri dönerek, "Kilisede bazı hanımlarla bir toplantısı vardı," diye <http://www.biblekiss.com/interfaith/megs-crazy-bu-yuzden-otobusle-gitmek-zorundasın.>

Hep otobüsle giderdim. Sadece bu hafta sonu acemi sürücü ehliyetimi almak için beni götürmesi gerektiğini hatırlatmak istemiştim. Ama bunu Luke'a söylemenin bir faydası yoktu. Ona bunu on dört farklı şekilde söyleyebilirdim ama odayı terk ettiğim anda yine unuturdu. Bu, Luke'un kötü, hain veya aptal olduğu anlamına gelmiyordu. Ethan'a tapıyordu ve annem de onunla gerçekten mutlu görünüyordu. Ama ne zaman üvey babamla konuşmaya çalışsam sanki benim de onlarla yaşadığımı unutmuş gibi bana samimi bir şaşkınlıkla bakardı.

Buzdolabının üzerinden bir çörek aldım ve gözümü saatten ayırmadan, asık suratla yemeye başladım. Alman çoban köpeğimiz Beau içeri girdi ve kocaman başını dizime koydu. Kulaklarının arkasını kaşıyınca keyifle mırıldandı. En azından *köpek* değerimi biliyordu.

Luke, Ethan'ı nazıkçe koltuğuna oturatarak ayağa kalktı. Ethan'ın alnından öperek, "Pekâlâ, koca oğlan," dedi. "Babanın banyo lavabosunu tamir etmesi gerekiyor. Bu yüzden burada uslu uslu oturacaksın. İşim bitince birlikte domuzları besleriz, tamam mı?"

Ethan şişko bacaklarını sallayarak, "Taam," diye cıvıladı. "Floppy, Bayan Daisy'nin bebekleri olmuş mu görmek istiyor."

Luke'un gülümseyişindeki gurur o kadar iğrençti ki midem bulandı.

Gitmek için arkasını dönünce, "Hey Luke," dedim. "Bahse girerim yarın ne olduğunu tahmin edemezsin."

"Hımm." Arkasını dönmemişti bile. "Bilmiyorum, Meg. Yarın için planların varsa annenle konuş." Parmağını şaklattı ve Beau anında onu takip etmek için beni bıraktı. Ayak sesleri yavaş yavaş uzaklaştı ve kardeşimle yalnız kaldım.

Ethan kendine özgü bir ciddiyetiyle bana bakarken ayaklarını yere vurdu. Meyveli tartını masaya bırakınca, “Ben biliyorum,” dedi sakince. “Yarın senin doğum günün, değil mi? Floppy söylemişti bana ve ben de hatırladım.”

Arkamı dönüp çöreği çöp kutusuna atarken, “Evet,” diye mırıldandım. Çörek duvara çarpıp boyanın üzerinde yağlı bir leke bırakarak çöpün içine düştü.

“Floppy sana şimdiden mutlu yıllar diliyor.”

“Floppy’ye teşekkürlerimi ilet.” Mutfaktan çıkarken Ethan’m saçını okşadım, moralim çok bozulmuştu. Annem ve Luke’un yarının doğum günüm olduğunu tamamen unuttuğunu biliyordum. Kimseden bir pasta ya da “Doğum Günün Kutlu Olsun” kartı bile almayacaktım. Kardeşimin aptal oyuncak tavşanı hariç. Ne acınası bir durumdu.

Odama döndüm; kitaplarımı, ödevlerimi, beden eğitimi kıyafetlerimi ve Luke’un “gereksiz, beyin uyuşturucu cihazlar” olarak adlandırıp küçümsediği, bir yıllık birikimimle aldığım iPod’umu aldım. Gerçek taşra âdetlerine uygun olarak üvey babam hayatı kolaylaştırabilecek şeylerden hoşlanmaz ve onlara güvenmezdi. Cep telefonları mı? Asla; mükemmel bir sabit hattımız vardı. Video oyunları? Onlar şeytan icadıydı, çocukları suça yönlendiriyor ve seri katillere dönüştürüyordu. Okul için bana bir dizüstü bilgisayar alması için anneme defalarca yalvarmıştım ama Luke antika, hantal masaüstü bilgisayarı kendisine yetiyorsa ailenin geri kalanına da yeteceği konusunda ısrar etti. Telefonla internete bağlanmanın *sonsuz* dek sürmesini de geçtim. Yani, çevirmeli interneti artık kim kullanıyordu ki?

Saatime bir daha bakıp küfrettim. Otobüs birazdan gelecekti ve ana caddeye tam on dakikalık yürüme mesafesi vardı. Camdan bakınca gökyüzünün gri ve yağmur yüklü bulutlarla kaplı olduğunu gördüm, bu yüzden ceketimi de aldım ve bir kez daha merkeze yakın bir yerde yaşıyor olmayı diledim.

Yemin ederim, ehliyet ve araba alır almaz buraya bir daha asla gelmeyeceğim.

“Meggi?” Ethan tavşanım çenesinin altına sıkıştırmış, kapı eşiğinde bekliyordu. Mavi gözleriyle bana hüzünlü hüzünlü bakıyordu. “Bugün seninle gelebilir miyim?”

“Ne?” Ceketimi üzerime geçirip sırt çantamı aradım. “Hayır, Ethan. Okula gidiyorum. Büyük çocukların okuluna gidiyorum, bebekler oraya gidemiyor.”

Arkamı döndüm ancak iki küçük kolun bacaklarıma sarıldığını hissettim. Düşmemek için elimi duvara dayayarak kardeşime baktım. Ethan inatla bana tutunmuş, çenesini sıkarak başını bana doğru kaldırmıştı. “Lütfen?” diye yalvardı. “Uslu duracağım. Söz. Beni de götürsen? Sadece bugünlük?”

İç geçirerek eğildim ve onu kucağıma aldım.

Saçını gözlerinin önünden çekerek, “Ne oldu, ufaklık?” diye sordum. Annemin artık Ethan’ın saçlarını kesmesi gerekiyordu, başı kuş yuvasına benzemeye başlamıştı. “Bu sabah feci derecede yapışkansın. Neler oluyor?”

Ethan yüzünü boynuma gömerek, “Korkuyorum,” diye mırıldandı.

“Korkuyor musun?”

Başını salladı. “Floppy korkuyor.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
“Floppy neden korkuyor?”

“Dolaptaki adamdan.”

Sırtımın hafifçe ürperdiğini hissettim. Ethan ara sıra çok sessiz ve ciddi olurdu. Bazen onun yalnızca dört yaşında olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum. Hâlâ yatağının altında canavarların ya da dolabında öcülerin olduğuna dair çocuksu korkuları vardı. Ethan’ın dünyasında pelüş hayvanlar onunla konuşur, görünmez adamlar çalılıklardan ona el salllar ve korkunç yaratıklar yatak odasının penceresine uzun tırnaklarıyla vururdu. Anneme ya da Luke’un yanına canavar ya da öcü hikâyeleriyle nadiren giderdi. Yürüyecek kadar büyüdüğünden beri hep bana gelmişti.

İç geçirdim, yukarı çıkıp bakmamı isteyeceğini biliyordum, dolabında ya da yatağının altında bir şeyin gizlenmediğine dair ona güvence vermemi isteyecekti. Komodindeki fenerimi aldım.

Dışarıda şimşek çakıyor ve uzaktan gökgürültüsü duyuluyordu. İrkildim. Otobüs durağına gidişim hiç hoş olmayacaktı.

Kahretsin, bunun için zamanım yok.

Ethan geri çekildi ve yalvaran gözlerle bana baktı. Yine iç geçirdim. Onu yere bırakarak, “Tamam,” diye mırıldandım. “Canavar var mı, yok mu bir bakalım.”

Sessizce arkamdan yukarı çıktı. Ben dizlerimin üzerine çöküp feneri yatağın altına tutarken endişeyle izliyordu. Ayağa kalkarak, “Burada canavar yok,” dedim. Dolaba yürüdüm ve Ethan bacaklarının arasından bakarken dolabı açtım. “Burada da canavar yok. Sanırım artık iyisindir?”

Başını salladı ve bana soğuk soğuk gülümsedi. Köşede tuhaf gri bir şapkayı fark ettiğimde dolabı kapamak üzereydim. Üstü kubbeli, kenarları yuvarlak ve çevresinde kırmızı bir bandı olan bir şapka idi; melon bir şapka.

Tuhaf. Bu neden buradaydı?

Ayağa kalkıp arkama dönerken, göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Bir an Ethan'ın odasının kapısının arkasında bir şeyin saklandığını gördüm, kapıdaki çatlağın arasından soluk gözleriyle beni izliyordu. Hızla başımı çevirdim ama tabii ki orada bir şey yoktu.

Tanrım, Ethan'ın hayali canavarları şimdi de beni ele geçirdi. Geceyarısı korku filmlerini bırakmam lazım.

Gökgürültüsü sesi beni yerimden zıplattı ve koca damlalar pencere camını tıklattı. Ethan'ın yanından geçip hızla evden çıktım ve araba yolundan aşağıya hızla koşmaya başladım.

OTOBÜS DURAĞINA VARDIĞIMDA sınırlı olmuştum. İlkbahar yağmuru dondurucu değildi ama rahatsız edecek kadar soğuktu. Kollarımı kavuşturdum ve otobüsü beklerken yosunlu servi ağacının altına sığındım.

Yolun ilerisine bakarken, *Robbie nerede acaba*, diye düşündüm. *Çoktan burada olmalıydı. Belki ıslanmak istememiş ve evde kalmıştır.* Homurdanıp gözlerimi devirdim. *Yine dersi kaçıracak yani? Miskin. Keşke ben de yapabilseydim.*

Keşke arabam olsaydı. On altıncı yaş günlerinde ebeveynlerinden araba hediye alan çocuklar tanıyordum. Benimse bir doğum günü pastam olursa şanslı sayılırdım. Sınıf arkadaşlarımla çoğunun ehliyeti vardı ve kulüplere, partilere, gitmek istedikleri her yere arabayla gidebiliyorlardı. Bense hep geride kalıyordum, kimsenin davet etmek istemediği bir taşra kıızıydım.

Hafifçe ırkılarak, *Robbie hariç*, diye düzelttim. En azından Robbie hatırlardı. *Yarınki doğum günüm için ne tür çılgınlıklar*

planladığımı merak ediyorum. Tuhaf ya da delice bir şey olacağına neredeyse emindim. Geçen yıl ormanda gece pikniği yapmak için gizlice eve girip beni almıştı. Tuhaftı; üzerinde uçuşan ateş böcekleriyle o dereyi ve küçük göleti hatırlıyordum ama o zamandan beri evimin arkasındaki ormanı sayısız kez keşfe çıktığım halde orayı bir daha bulamamıştım.

Arkamdaki çalılıktan sesler geliyordu. Bir porsuk ya da bir geyikti, hatta bir tilki bile olabilirdi. Yağmurdan korunmak için bir yer arıyor olmalıydı. Buradaki vahşi hayvanlar aptallık derecesinde cesurdu ve insanlardan pek korkmuyorlardı. Beau olmasa annemin sebze bahçesi tavşanlar ve geyikler için bir tür açık büfe olur, yerel rakun ailesi de kendi evleriymiş gibi mutfak dolaplarımızda takılırdı.

Bir dal çatırdadı ama bu kez ses daha yakından geliyordu. Rahatsız olup kıpırdandım, birkaç aptal sincap ya da rakun için arkamı dönecek değildim. Kafeste bir kemirgen ya da Hollister kot pantolonunda bir leke görünce aklını kaçıran “havalı Angie” ya da “Bayan Mükemmel Ponpon Kız” değildim. Samanlarla uğraşan, sıçanları öldüren ve dizine kadar çamura batıp domuzları güden bir kızdım. Vahşi hayvanlar beni korkutmuyordu.

Yine de otobüsün köşeden dönüşünü görmeyi umarak sokağın ilerisine baktım. Belki yağmur ve hastalıklı hayal gücüm yüzündendi ama o anda orman *Blair Cadısı Projesi* filminin seti gibiydi.

Etrafta kurt ya da seri katil yok, dedim kendime. *Parano-yayı bırak.*

Orman aniden çok sessizleşti. Ağaca yaslandım, ürpermiştim. Otobüsün gelmesini diledim. Buz gibi bir ürperti geçti sırtımdan. Yalnız değildim. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranter.org>

Temkinli bir şekilde karamı uzatarak yapıtların

arasına baktım. Yağmurdan tüyleri diken diken olmuş, devasa siyah bir kuş heykel gibi hareketsiz halde dalda duruyordu. Ben ona bakarken birden başını çevirdi ve renkli bir cam kadar yeşil gözleriyle bakışıma karşılık verdi.

Sonra bir şey ağacın etrafından uzanıp beni yakaladı.

Çılgık atıp yerimden sıçradım, kalbimin sesi kulaklarımda çınılıyordu. Arkamı dönüp koşmaya hazırlandım, zihnim tecavüz-cüler ve katillerle doluydu. *Teksas Katliamı*.

Arkamdan birisi bir kahkaha patlattı.

Robbie Goodfell, en yakın komşum –yaklaşık dört kilometre ötede yaşıyordu– gülmekten soluksuz kalmış bir halde ağacın gövdesine yaslanmıştı. Yırtık kot ve eski bir tişört giymiş ince uzun bir çocuktuk ve tekrar kahkaha krizine girmeden önce solmuş yüzüme bakmak için bir an durdu. Elektriklenmiş kızıl saçları alnına düşmüş; kıyafetleri de ince, kemikli vücut yapısını iyice ortaya çıkararak üzerine yapışmıştı. Kolları ve bacakları ince bedenini yeterince vurguluyordu aslında. Islanıp çamura bulanmış halde, her yerinde dal ve yapraklar olması canını sıkmış gibi görünmüyordu. Zaten canı kolay kolay sıkılmazdı.

Tekme atmayı planlayarak ona doğru ağır ağır ilerlerken, “Kahretsin Robbie!” diye kükredim. Sıçrayıp sokağa doğru tökezledi, yüzü gülmekten kıpkırmızı kesilmişti. “Komik değildi, seni sersem. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum.”

Nefes almaya çalışırken elini kalbine götürüp, “Ö...özür dile-
rim Prenses,” dedi soluk soluğa. “Çok mükemmeldi.” Son bir kez
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
kıkırdadı ve kaburgalarını tutarak dikleşti. “Çok iyiydi, dostum.

Bir metre kadar havaya uçmuş olmalısın. Ne olduğumu düşündün acaba, Leatherface² falan mı?”

“Tabii ki hayır, seni aptal.” Yanan yüzümü gizleyebilmek için için oflayarak arkamı döndüm. “Ayrıca bana böyle hitap etmemeni söylemişim! Artık on yaşında değilim.”

“Elbette, Prenses.”

Gözlerimi devirdim. “Kimse sana dört yaşında bir çocuğun olgunluğuna sahip olduğunu söyledi mi?”

Neşeyle güldü. “Şu konuşana da bak. *Teksas Katliamı*’m izledikten sonra tüm gece ışıkları açık bırakan ben değildim. Seni uyarmaya çalışmışım.” Tuhaf bir mimikle kollarını uzatıp yalpalayarak bana doğru yürüdü. “Ah, dikkat et, bu Leatherface!”

Kaşlarımı çattım ve yerdeki su birikintisine tekme atıp üzerine su sıçrattım. O da kakhaha atarak aynısını yaptı. Birkaç dakika sonra otobüs geldiğinde ikimiz de çamur içindeydik, üzerimizden pis sular akıyordu ve şoför bu yüzden arkaya oturmamızı istedi.

Arka koltuğa sıkışmaya çalışırken Robbie, “Okuldan sonra ne yapacaksın?” diye sordu. Etrafımızda öğrenciler konuşuyor, şakalaşıyor, gülüyorlardı; genellikle bize pek aldırılmazlardı. “Sana kahve ısmarlayayım mı? Ya da gizlice sinemaya girip bir film izleriz?”

Gömleğimdeki suyu sıkmaya çalışırken, “Bugün olmaz Rob,” dedim. Küçük çamur savaşımızdan gerçekten pişman olmuşum. Scott’a, *Kara Gölün Canavarı*³ gibi görünecektim. “Bu kez ben-

2 (İng.) Deri Surat. *Teksas Katliamı* filmindeki testereli seri katil. Yüzündeki deri maske, öldürdüğü insanların derisinden yapılmadır. (ed.n.)

3 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>
Creature from the Black Lagoon. 1954 yılı ABD yapımı kült korku filmi. (ed.n.)

siz gitmek zorunda kalacaksınız. Dersten sonra birine özel ders vereceğim.”

Robbie yeşil gözlerini kıstı. “Birine özel ders vermek mi? Kime?”

Kap atışlarım hızlandı ama sırtıtmamaya çalıştım. “Scott Waldron.”

“Ne?” Robbie iğrenir bir ifadeyle dudaklarını büzdü. “Dallamaya mı? Neden? Ona okuma yazma öğretmene ihtiyacı mı var?”

Kaşlarımı çattım. “Okul futbol takımının kaptanı diye pislik yapmana gerek yok. Yoksa kıskandın mı?”

Robbie küçümseyerek güldü ve “Ah tabii ki kıskandım,” dedi. “Her zaman bir kütüğün zekâsına sahip olmak istemiştım. Hayır, bekle. Bu bir kütüğe bile hakaret olur.” Homurtuyla güldü. “Dallamadan hoşlandığına inanamıyorum. Çok daha iyisini hak ediyorsun, Prenses.”

“Bana böyle hitap etme dedim.” Yüzümü saklamak için yana döndüm. “Ayrıca bu sadece bir ders. Beni baloya falan davet etmiyor ya. Tanrım!”

“Tabii.” Robbie’nin sesi ikna olmamış gibiydi. “Etmeyecek ama etmesini *umuyorsun*. İtiraf et. Okuldaki her boş kafalı ponpon kız gibi ağzının suları akıyor.”

Ona dönerek, “Diyelim ki öyle, ne olmuş?” diye lafı yapıştırdım. “Bu seni ilgilendirmez Rob. Hem neden umurunda ki?”

Birden sessizleşti ve bir şeyler geveledi. Ona sırtımı döndüm ve camdan dışarı baktım. Robbie’nin söylediklerini umursamadım. Bu öğleden sonra, olağanüstü bir saat boyunca Scott Waldron sadece benim önüne geçemedi. Ona karşı diktiğim hitapla yene yene

OKULDA ZAMAN GEÇMEK BİLMEDİ. Öğretmenlerin hepsi hızlı ve anlamsız konuşuyordu. Saatler de geriye akıyormuş gibiydi. Öğleden sonrayı sersem sersem geçirdim. Nihayet son zil çaldı ve beni sonsuz *X eşittir Y* problemlerinden kurtardı.

İnsan güruhunun kıyısında kalarak tıklım tıklım koridorlarda kendime yol açarken, *bugün o gün*, dedim kendi kendime. Islak spor ayakkabılar fayansların üzerinde gıcırıyordu. Ter, duman ve beden kokuları havayı ağırlaştırmıştı. Çok gergindim. *Yapabilirsin. Düşünme. Sadece içeri gir ve üstesinden gel.*

Zıkkak çizerek diğer öğrencileri ite kaka koridorda ilerledim ve bilgisayar odasına kaçamak bir bakış attım.

İşte oradaydı; ayaklarını bir sandalyeye uzatmış oturuyordu. Scott Waldron, futbol takımının kaptanı Muhteşem Scott. Okulun Kralı Scott. Geniş göğsünü ortaya çıkaran kırmızı beyaz armalı bir ceket giymişti. Gür, açık kumral saçları omuzlarına düşüyordu.

Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Aramıza kimse girmeden Scott Waldron'la aynı odada dolu dolu bir saat. Normalde, Scott'ın yanına bile yaklaşamazdım. Çevresi ya Angie ve ponpon kız grubuyla ya da futbolcu kankalarıyla çevrili olurdu. Bilgisayar laboratuvarında başka öğrenciler de vardı. Ama hepsi çok çalışkan ve akademik tiplerdi. Scott Waldron'm dikkatini çekemezlerdi. Futbolcular ve ponpon kızlar da asla bu odaya girmezlerdi. Derin bir nefes alıp odaya girdim.

Yanına yürürken bana bakmadı. Ayaklarını uzatmış, sandalyeye yayılıp başını geriye atmıştı, odanın karşısına görünmez bir topu fırlatır gibi bir hareket yapıyordu. Boğazımı temizledim. Tepki vermedi. Biraz daha ağız sıkıştı. Yine bir şey yok.

Cesaretimi toplayarak önüne geçip el salladım. Kahverengi gözlerini sonunda benimkilere çevirmişti. Bir an afallamış gibi göründü. Sonra sanki neden onunla konuşmak istediğimi anlayamamış gibi kaşını miskin miskin kaldırdı.

Haydi, bir şey söyle Meg. Zekice bir şey.

“Ee...” diye kekeledim. “Selam. Ben Meghan. Arkanda oturuyorum. Bilgisayar dersinde.” Hâlâ boş boş bakıyordu, yanaklarımın kızardığını hissettim. “Hımm... Çok fazla maç izlemiyorum ama sanırım oyunları harika yönetiyorsun, gerçi çok fazla maç izlemedim. Şey aslında sadece seninkileri izledim. Ama gerçekten ne yaptığını biliyor gibi görünüyorsun. Yani tüm maçlarına geliyorum. Genellikle en arkalarda oturuyorum. Bu yüzden muhtemelen beni görmemişsindir.” *Ah, Tanrım. Kapa çeneni Meg. Hemen.* Geveleyip durmamak için ağzımı sımsıkı kapadım, bir deliğe girip ölmek istedim. Bunu kabul edince ne olacağımı düşünmüştüm ki sanki? Tam bir moron gibi görünmektense görünmez olmak daha iyiydi, özellikle de Scott’ın önünde.

Miskince gözlerini kırıştırıp uzandı ve kulaklıklarını çıkardı. O harika, derin sesiyle ağır ağır, “Pardon, tatlım,” dedi. “Seni duyamıyordum.” Beni şöyle bir süzüp aptal aptal sırttı. “Yoksa özel dersi sen mi vereceksin?”

“Aaa, evet.” Dikleştım ve gururumdan geriye kalan kırıntıları kurtarmaya çalıştım. “Adım Meghan. Bay Sanders programlama projende sana yardım etmemi istedi.”

Aptal aptal sırttmaya devam etti. “Sen şu bataklıkta yaşayan taşra kızı değil misin? Bilgisayarın ne olduğunu biliyor musun ki?”

Yüzüm alev alev yanıyordu ve midem kasılıp küçük bir top gibi olmuştu. *Çarçabın, evde harika bir bilgisayarın yoktu. Bu*

yüzden okuldan sonra zamanımın çoğunu laboratuvarıda ödev yaparak ya da internette gezinerek geçiriyordum. Aslında iki yıldır ITT Tech'te okumayı umuyordum. Programlama ve web tasarımı bana kolay gelmişti. Lanet olsun, elbette bir bilgisayarı nasıl çalıştıracağımı biliyordum.

A.na Scott'ın yüzündeki eleştirel ifadeyi görünce sadece kekeleyebildim: "E...evet, biliyorum. Yani çok iyi biliyorum." Bana şüpheli bir bakış attı ve gururum incindiği için canım acıdı. Onun düşündüğü gibi geri kafalı bir taşralı olmadığımı kanıtlamak zorundaydım. "İşte, sana göstereyim," diyerek masadaki klavyeye uzandım.

Sonra tuhaf bir şey oldu.

Daha tuşlara bile dokunmadan bilgisayarın ekranı aniden açıldı. Parmaklarım klavyenin üzerinde havada kalınca, mavi ekranda kelimeler belirmeye başladı.

Meghan Chase. Seni görüyoruz. Senin için geleceğiz.

Dondum. Kelimeler devam ediyordu; bu üç cümle defalarca yazılmaya devam etti. *Meghan Chase. Seni görüyoruz. Senin için geleceğiz. Meghan Chase seni görüyoruz senin için geleceğiz. MeghanChase senigörüyoruzsenin içingeleceğiz...* Ekran tamamen dolana kadar tekrar tekrar aynı şey yazıldı.

Scott koltuğunda arkasına yaslandı, bir bana bir de bilgisayara baktı. Kaşlarını çatarak "Bu nedir?" diye sordu. "Sen ne yapıyorsun böyle, çatlak?" Onu kenara iterek fareyi salladım, *Esc* tuşuna bastım, sonra kelimelerin sürekli akışını engellemek için *Ctrl/Alt/De* e bastım. Hiçbir işe yaramadı.

Aniden, hiçbir uyarı olmaksızın kelimeler durdu ve ekran bir süre için karardı. Sonra daha büyük harflerle başka bir mesaj ortaya çıktı:

SCOTT WALDRON DUŞTA GİZLİCE OĞLANLARA BAKI-YOR, HA HA!

Nefesimi tuttum. Mesaj laboratuvardaki bütün bilgisayar ekranlarında belirmeye başladı, onu durdurmam imkânsızdı. Sıralardaki diğer öğrenciler bir süre için şok olup durdular ve sonra parmaklarıyla Scott'ı gösterip gülmeye başladılar.

Scott'ın bakışlarını bir bıçak gibi sırtımda hissedebiliyordum. Korkuyla döndüm ve onun bana baktığını gördüm. Göğsü inip kalkıyordu. Öfkeden ya da utançtan yüzü kıpkırmızı olmuştu ve bana doğru parmağını salladı.

“Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun, bataklık gülü? Dur bakalım. Sana neyin komik olduğunu göstereceğim. Mezarını kendi ellerinle kazdın, sürtük.”

Arkasında bir kahkaha ekosuyla odadan fırtına gibi çıktı. Birkaç öğrenci bana sırttı, alkışladı, başparmaklarını kaldırdılar, hatta bir tanesi göz kırptı.

Dizlerim titriyordu. Sandalyeye çöküp bilgisayar ekranına boş boş baktım. Sonra ekran saldırgan mesajını da beraberinde götürerek aniden kapandı. Ama artık olan olmuştu. Midem bulandı. Kulaklarımın arkasında iğne batması gibi bir his vardı.

Yüzümü ellerimin arasına aldım. *Öldüm ben. Öldüm. Hepsi bu kadar. Oyun bitti Meghan. Acaba annem beni Kanada'da bir yatılı okula gönderir mi?*

Hafif bir kıkırdama, kederli düşüncelerimi böldü. Başımı kaldırdım.

Monitörün üzerine eğilince açık camda siyah bir silüet; küçük, biçimsiz bir şey gördüm. Leylek bacakları ve sıska, uzun, ince kolları ile kocaman bir yarasaya benzer kulakları vardı. Zekâyla parlayan yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Bilgisayar ekranındaki bir imge gibi gözden kaybolmadan önce neon mavisi bir ışıkla parlayan sivri dişlerini göstererek sırttı.

Bir an yaratığın görünüp kaybolduğu yere bakarak oturduğum yerde kalakaldım, zihnim bir defada düzinelerce şey düşündü. *Tamam. Harika. Scott'ın benden nefret etmesi yetmezmiş gibi, sanrılar da görmeye başladım. Meghan Chase, on altı yaşma gireceği gün bir sinir krizinin kurbanı oldu. Beni akıl hastanesine gönderin çünkü okulda bir gün daha hayatta kalamayacağım-dan eminim.*

Zorlukla ayağa kalkıp zombi gibi ayaklarımı sürüye sürüye koridora çıktım.

Robbie dolapların olduğu yerde elinde iki teneke kutuyla beni bekliyordu. Ayaklarımı sürüyerek yanından geçerken, “Hey Prenses,” diye selamladı. “Erken çıktın. Öğretmenlik nasıl gitti?”

Alnımı dolaba vurarak, “Beni böyle çağırma dedim sana,” diye mırıldandım. “Öğretmenlik müthiş geçti. Lütfen beni öldür.”

“O kadar iyiydi ha?” Elindeki gazozu güçlkle yakalayabileceğim bir şekilde bana fırlattı ve kendi kök birasının kapağını çevirerek açtı. Sesindeki alayı algılayabiliyordum. “Şey, ‘Sana demiştim,’ diyebilirim...”

Devam etmesi için meydan okuyarak sert bir bakış attım.

Yüzündeki gülümseme soldu. “...ama demiyorum.” Sırtımaya çalışarak dudaklarını sırdı. “Çünkü, bu çok yanlış olurdu.”

“Sen burada ne arıyorsun?” diye sordum. “Otobüsler çoktan gitti. Tüyler ürpertici bir casus gibi *gizli gizli* bilgisayar laboratuvarını mı *gözetliyordun?*”

Rob yüksek sesle öksürdü ve kök birasından büyük bir yudum aldı. “Hey, merak ediyorum da,” diye devam etti neşeli neşeli, “yarın doğum gününde ne yapıyorsun?”

Odamda yatak örtülerini başıma çekip saklanacağım, diye düşündüm ama omuz silkip hızla dolabımı açtım. “Bilmem. Her neyse. Hiçbir şey planlamadım.” Kitaplarımı alıp çantama tıktım ve dolabın kapağını çarparak kapadım. “Neden?”

Robbie’nin yüzünde beni hep geren o gülümseyiş belirdi, tüm yüzünü kaplayan bir sırtıştı, öyle ki gözleri yeşil çizikler halini alıyordu. Kaşlarını oynatarak, “Şarap dolabımdan yürüttüğüm bir şişe şampanyam var,” dedi kısık sesle. “Yarın sana gelmeme ne dersin? Doğum gününü şık bir şekilde kutlayabiliriz.”

Hiç şampanya içmemiştim. Daha önce Luke’un birasının tadına baktığımda kusacak gibi olmuşum. Annem bazen eve bir kutuda şarap getirirdi. Tadından nefret etmesem de alkolle aram iyi değildi.

Boş ver gitsin! On altı yaşına bir kez gireceksin, değil mi? “Olur tabii,” dedim ve teslim olmuş bir tavırla omuz silktim. “Kulağa hoş geliyor. Unutulmayacak bir şey yapsak iyi olur.”

Başını kaldırıp bana baktı. “Sen iyi misin, Prenses?”

Ona ne söyleyebilirdim ki? Futbol takımının kaptanı, iki yıldır âşık olduğum çocuğun bana dış bilemediğini, baktığım her yerde canavarlar gördüğümü ve okul bilgisayarlarının ele geçirildiğini mi? Evet, tabii. Okulun en büyük muzibi de beni çok anlardı eminim. Robbie’yi tanıyorsam bunun parlak bir saka olduğunu

söyleyip beni tebrik ederdi. Onu tanımıyor olsam, bunu onun tezgâhladığını bile düşünebilirdim.

Yorgun yorgun gülümseyip başımı salladım. “İyiym. Yarın görüşürüz, Robbie.”

“Görüşürüz, Prenses.”

Annem beni yine geç aldı. Ders verme olayının bir saat sürmesi gerekiyordu ama ben kaldırım kenarında oturup, çiseleyen yağmurda bir yarım saat de fazladan bekledim. Sefil hayatımı düşündüm, arabaların otoparka giriş çıkışlarını izledim. Nihayet mavi pikap köşeden göründü ve gelip önümde durdu. Ön koltuk alışveriş poşetleri ve gazetelerle doluydu, bu yüzden arkaya geçtim.

Annem, dikiz aynasından bana bakıp, “Meg, sıırıslıklam olmuşsun!” diye bağırdı. “Doğrudan döşemenin üzerine oturma, altına havlu gibi bir şey ser. Şemsiyeni almadın mı?”

Seni görmek de güzel anne, diye düşündüm, kaşlarımı çatıp yerdeki gazeteyi koltuğun üzerine koydum. “Senin günün nasıldı?” ya da “Üzgünüm, geciktim,” demedi. Scott’la aptal derse girmeyip eve otobüsle gitmeliydim.

Sessizlik içinde gittik. Ethan gelip de tüm sahne ışıklarını üzerine çekmeden önce insanlar bana anneme benzediğimi söylediler. Neremizi benzettiklerini hiç anlamadım. Annem üç parçalı takım elbise ve topuklularla doğal görünecek hanımefendilerden biriyken, ben salaş kargo pantolonlardan ve spor ayakkabılardan hoşlanırdım. Annemin saçları gürdü, altın sarısı bukleleri vardı, benimki ise seyrek ve inceydi, ışığı doğru açıdan aldığı anda neredeyse gümüş rengiydi. Annem görkemli, zarif ve incecikken ben

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

Annem dünyadaki herhangi biriyle, mesela bir sinema yıldızı ya da zengin bir işadamıyla evlenebilirdi; ama o domuz çiftçisi Luke'u, uzak bir taşradaki pejmürde küçük çiftliği seçmişti. Ki bu bana bir şeyi hatırlatmıştı...

"Hey anne. Unutma bana bu hafta için izin alman gerekiyor."

"Ah Meg." Annem iç geçirdi. "Bilmiyorum. Bu hafta yapacak çok iş var ve baban ahırını tamir etmek için yardımımı istiyor. Belki gelecek hafta."

"Anne, söz vermiştin!"

"Meghan, lütfen. Yorucu bir gün geçirdim." Annem yine iç geçirdi. Aynadan bana baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve rimeli akmıştı. Rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Annem ağlamış mıydı?

"Ne oldu?" diye sordum tedbirli bir şekilde.

Tereddüt etti. "Evde... bir kaza oldu," diye başladı ve sesi içimde bir şeylerin çekilmesine neden oldu. "Baban bu öğleden sonra Ethan'ı hastaneye götürmek zorunda kaldı." Yine durdu, sık sık gözlerini kırptırıyordu. Kısa bir nefes aldı. "Beau ona saldırdı."

"Ne?" Benim tepkim annemi de harekete geçirdi. *Bizim* Alman çoban köpeği mi? Ethan'a mı saldırmış? "Ethan iyi mi?" diye sordum. Midem korkuyla kasıldı.

"Evet." Annem yorgun yorgun gülümsedi. "Çok sarsılmış ama ciddi bir şey yok. Tanrı'ya şükür."

Rahat bir nefes aldım. "Ne oldu?" diye sordum, hâlâ köpeğimizin aileden birine saldırdığına inanamıyordum. Beau, Ethan'a tapıyordu; herhangi birisi kardeşimi azarlamaya kalksa sinirlenirdi. Ethan'ı Beau'nun kürkünü, kuyruğunu çekistiren kişi görmüştüm ama köpek sadece onu yalayarak karşılık vermişti.

Beau'nun Ethan'm kolunu çekip onu nazıkçe araba yolundan uzaklaştırdığını görmüştüm. Alman çoban köpeğimiz sincap ve geyiklere korku salıyordu ama daha önce evdeki kimseye dişlerini göstermemişti. "Beau neden delirmiş?"

Annem başını salladı. "Bilmiyorum. Luke, Beau'yu yukarı çıkarken sonra da Ethan'ı çığlık atarken görmüş. Odasına girdiğinde köpeğin Ethan'ı yerde sürüklediğini görmüş. Yüzü korkunç bir şekilde tırmalanmış ve kolunda ısırık izleri varmış."

Kanım dondu. Ethan'm hırpalandığını, önceden fazlasıyla güvenilir köpeğimiz azdığında hissettiği korkuyu hayal ettim. İnanması çok güçtü, sanki bir korku filminden fırlamış gibi. Annemin de benim kadar şaşkın olduğunu biliyordum, o da Beau'ya çok güvenirdi.

Yine de annem kendine güçlkle hâkim oluyordu, bunu dudaklarını birbirine bastırışmdan anlayabiliyordum. Bana söylemediği bir şey vardı ve bunun ne olduğunu öğrenmekten korkuyordum.

"Beau'ya ne olacak?"

Gözleri yaşlarla dolunca kalbim acıdı. "Etrafımızda tehlikeli bir köpeğin olmasına izin veremeyiz, Meg," dedi. Anlamam için yalvarıyor gibiydi. "Ethan sorarsa, Beau'ya başka bir ev bulduğumuzu söyle." Derin bir nefes aldı ve direksiyonu sıkıca tuttu. "Ailemizin güvenliği için buna mecburduk, Meghan. Babanı suçlama. Ethan'ı eve getirdikten sonra Beau'yu gölete götürdü."

İKİNCİ BÖLÜM

Felaket Çanı

O akşam gergin bir akşam yemeği yedik. Ebeveynlerime öfkeliydim: Luke'un eylemi gerçekleştirmesine, annemin de buna göz yummasına. İkişile de konuşmayı reddettim. Annem ve babam kendi aralarında gereksiz, önemsiz konulardan konuştular. Ethan kucağında Floppy'yle sessiz sessiz oturdu. Beau'nun her zaman olduğu gibi etrafta dolaşmasını, kırıntıları toplamasını görmemek tuhaftı. Sofradan erken kalkmak için izin istedim ve odama çıkıp kapıyı çarptım.

Yatağıma çöküp Beau'nun yanımda kıvrıldığım, ılık varlığını hissettiğimi hatırladım. Hiçbir zaman kimseden bir şey istememişti, sorumluluğunu aldığı insanların güvenliğinden emin olarak sadece yakınımızda olmaktan mutluydu. Artık gitmişti ve ev hiç olmadığı kadar boştu.

Birileriyle konuşabilmeyi diledim. Robbie'yi aramak ve tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğundan bahsetmek istedim ama onun ebeveynleri benimkilerden çok daha geri kafalıydı, ne telefonları ne de bilgisayarları vardı. Karanlık çağda yaşıyor gibiydiler. Rob ve ben planlarımızı okulda yapardık ya da bazen dört kilometre yol kat ederek benim penceremde bitiverirdi. Yol olayı tam bir belaydı, kendi arabamı aldığım anda bu durumu iyileştirmek niyetindeydim. Annem ve Luke bu yalıtılmış balonun içinde beni daha fazla tutamayacaktı. Belki de bir sonraki büyük alışverişim *ikimize* de cep telefonu almak olacaktı ve Luke'un bu konuda ne düşüneceği umurumda olmayacaktı. "Teknoloji şeytan icadıdır," saçmalığı gerçekten bayatlamıştı.

Yarın Robbie'yle konuşacaktım. Bu gece yapamazdım. Ayrıca, evimdeki tek telefon mutfaktaydı ve onlarla aynı odadayken yetişkinlerin aptallığından bahsetmek istemiyordum. Bu gereksiz bir hareket olurdu.

Kapıdan ürkek bir tıklatma sesi geldi ve Ethan kafasını içeri uzattı.

"Hey, bücür." Birkaç damla gözyaşımı silerek yatağıma oturdum. Alnında dinozorlu yara bandı vardı ve sağ kolu gazlı bezle sarılmıştı. "Ne oldu?"

"Annem ve babam Beau'yu uzağa göndermiş." Alt dudağı titredi. Hıçkırıp gözlerini Floppy'nin kürküne sildi. İç geçirdim ve yatağı hafifçe vurarak ona yer gösterdim.

Tavşanıyla yatağı tırmanıp dizime yatarken, "Yapmak zorundaydılar," diye açıkladım. "Beau'nun seni tekrar ısırmasını istemediler. Senin incinmenden korktular."

“Beau beni ısırmadı.” Ethan yaşlı, koca gözleriyle bana baktı. Gözlerinde korku gördüm. Yaşının çok ötesinde bir anlayış vardı. “Beau beni incitmedi,” diye ısrar etti. “Beau beni dolaptaki adamdan kurtarmaya çalışıyordu.”

Yine mi canavarlar, diye iç geçirdim, bunu düşünmek istemiyordum ama bir parçam tereddüt ediyordu. Ethan hakkı olabilir miydi? Son zamanlarda ben de tuhaf şeyler görüyordum. Ya... ya Beau gerçekten Ethan'ı korkunç ve dehşet verici bir şeyden korumaya çalıştıysa?

Hayır! Başımı salladım. Bu gülünçtü! Birkaç saat sonra on altıma girecektim ve bu yaş, canavarlara inanmak için çok büyüktü. Ve Ethan'm da büyüme vakti gelmişti. O akıllı bir çocuktu ve ne zaman bir şeyler ters gitse hayalî öcülerini suçlamasından artık yorulmuştum.

Sinirli görünmemeye çalışarak, “Ethan...” diye iç geçirdim. Fazla sert çıkışırsam muhtemelen ağlamaya başlardı ve bugün yaşadıklarından sonra onu germek istemiyorum ama bu söylediklerimle de ileri gittim. “Dolabında canavar falan yok, Ethan. Canavar diye bir şey yok, tamam mı?”

“Evet, var!” Kaşlarını çatı ve örtüleri tekmeledi. “Onları gördüm. Benimle konuşuyorlar. Kral'ın beni görmek istediğini söylüyorlar.” Kolunu kaldırıp bandajını gösterdi. “Dolaptaki adam beni buradan yakaladı. Beau içeri gelip onu korkuttuğunda beni yatağın altına çekiyordu.”

Ethan'ın fikrini değiştiremeyeceğim açıldı ve şu anda gerçekten odamda bir sinir krizi yaşanmasını istemiyordum. Ona sarılarak, “Tamam, öyle olsun,” dedim yumuşayarak. “Beau bugün seni ısırmadı diyelim. Peki, neden annem ve Luke a soylemedin?”

Sanki mükemmel bir yanıt veriyormuş edasıyla, “Onlar yetişkin,” dedi Ethan. “Bana inanmazlar. Canavarları göremezler.” İç geçirdi ve bir çocukta görmeyeceğim kadar kederli bir ifadeyle bana baktı. “Ama Floppy bana *senin* onları görebildiğini söylüyor. Çok çabalarsan yapabiliymişsin. Floppy, Sis ve büyüünün ötesini görebileceğini söylüyor.”

“Neyi neyi?”

“Ethan?” Dışarından annemin sesi geldi ve ardından kapının eşiğinde gölgesi belirdi. “İçeride misin?” Bizi birlikte görünce gözlerini kırptırıp belli belirsiz gülümsedi. Ona sert sert baktım.

Annem beni görmezden geldi. “Ethan, tatlım, yatma vaktin geldi. Uzun bir gündü.” Annem elini ona uzattı, Ethan hoplayarak yataktan inip arkasından tavşanım da sürükleyerek sessizce odamn diğer ucuna yürüdü.

“Babam ve seninle uyuyabilir miyim?” dediğini duydum. Sesi kısık ve korku dolu geliyordu.

“Ah, ama sadece bu gecelik, tamam mı?”

“Taam.” Koridorda sesleri uzaklaşınca tekmeye odamın kapısını kapadım.

O gece rüyamda, uyanıp Ethan’ın pelüş tavşanı Floppy’yi ayakucumda gördüğümü gördüm. Rüyada tavşan benimle konuşuyordu, kelimeler ciddi ve tehlikeli geliyordu. Beni uyarmayı ya da yardımımı istiyordu. Ona bir konuda söz vermiş falan olabilirdim. Ama ertesi sabah rüyayı tam olarak hatırlayamadım.

ÇATTIYI DÖVEN YAĞMURUN sesiyle uyandım. Doğum günümün kaderinde soğuk, çirkin ve ıslak olmak vardı demek. Bir an için başımda bir ağırlık hissettim, Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org> gerçi neden canımın bu kadar sıkın

olduğunu bilmiyordum. Ama kısa bir süre sonra bir gün önce olanlar aklıma geldi ve inledim.

Örtülerin altına girerek, *mutlu yıllar bana*, diye düşündüm. *Haftanın geri kalanını yatakta geçireceğim için teşekkürler.*

“Meghan?” Annemin sesi kapının dışından geliyordu, ardından da kapıyı tıklattı. “Geç oldu. Hâlâ kalkmadın mı?”

Onu duymazdan geldim ve yatağın diğer ucuna iyice sokulup örtülerin altına gizlendim. Zavallı Beau’yu düşününce, onun gölete götürüldüğünü hatırlayınca daha da dargın hissettim. Annem ona kızgın olduğumu biliyordu ve zaten suçluluk duygusuyla eziliyordu. Yine de onu affetmeye ve barışmaya henüz hazır değildim.

Annem, başını kapıdan uzatarak, “Meghan, kalk artık. Otobüsü kaçıracaksın,” dedi. Sesi sakindi. Homurdandım. Barışma konusu buraya kadardı.

Örtülerin altından, “Okula gitmeyeceğim,” diye mırıldandım. “Kendimi iyi hissetmiyorum. Grip oldum sanırım.”

“Hasta mısın? Doğum gününde mi? Ne talihsizlik.” Annem odaya girdi. Örtülerin arasından ona baktım. Hatırlıyor muydu?

Bana gülümseyip kollarını kavuşturarak, “Çok yazık...” diye devam etti. “Ben de seni bugün okuldan sonra acemi sürücü ehliyetini almaya götürecektim ama madem hastasın...”

Hızla fırladım. “Gerçekten mi? Ee... Şey, sanırım o kadar da kötü hissetmiyorum. Aspirin gibi bir şey alırım.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Ben hızla yataktan kalkınca annem başını salladı. “Bu öğleden sonra ahırın bakımı için babana yardım edeceğim. Ama sen eve gelir gelmez birlikte ehliyet kursuna gideriz. Samrım bu güzel bir doğum günü hediyesi olur, değil mi?”

Annemi zar zor duyuyordum. Odanın içinde koşuşturmakla meşguldüm, kıyafetlerimi bulup eşyalarımı toparlıyordum. Okuldaki günü ne kadar erken bitirsem o kadar iyiydi.

Kapı tekrar aralandığında ödevlerimi sırt çantama tıktırmakla meşguldüm. Ethan kapı aralığından başını uzattı, elleri arkasında ve yüzünde de utangaç, umutlu bir gülümseme vardı.

Ona göz kırpıp saçlarımı arkaya attım. “Ne istiyorsun bücür?”

Sırtarak ileri adım attı ve katlanmış bir kâğıt uzattı. Ön tarafını parlak pastellerle süslemişti; gülümseyen bir güneş, bacasından duman tüten küçük evimizin üzerindeydi.

Kendinden oldukça hoşnut bir şekilde, “Mutlu yıllar, Meggie,” dedi. Kâğıdın iç tarafında ailemizin gülümsediği basit bir resim vardı: çöp adamlar olarak annem ve Luke, ben ve Ethan el ele tutuşmuştuk, yanımızdaki dört bacaklı hayvan da Beau olmalıydı. Boğazımda bir şeyin düğümlendiğini hissettim ve bir an gözlerim doldu.

Ethan, endişeli endişeli beni izleyerek, “Sevdin mi?” diye sordu.

Saçlarını karıştırarak, “Bayıldım,” dedim. “Teşekkürler. Neden bunu buzdolabına asmıyorsun? Böylelikle herkes senin ne kadar harika bir ressam olduğunu görebilir.”

Sırttı ve kartı elimden kapıp aceleyle çıktı. Kalbimin biraz daha hafiflediğini hissettim. Belki de bugün o kadar korkunç olmayacaktı.

OTOBÜS OKULUN OTOPARKINA GİRERKEN Robbie, “Eee, demek annen seni bugün okulda bekliyor?” diye sordu. “Bu harika. Artık bizi kasabaya ve sinemaya götürebilirsin. Otobüse

bağlı olmak ya da bir geceyi daha senin on iki inçlik ekranında VHS videoları izleyerek geçirmek zorunda kalmayız.”

“Bu sadece acemi sürücü ehliyeti, Rob.” Otobüs durunca sırt çantamı aldım. “Henüz ehliyetimi almadım. Annemi tanıyorsam, kendi arabamı kullanmak için bir on altı yıl daha beklemem gerekecek. Ethan muhtemelen benden önce ehliyet alacak.”

Kardeşimi düşünmek içimde beklenmedik bir ürperti yarattı. Bir gece önceki sözlerini hatırladım: *Floppy, Sis ve büyüünün ötesini görebileceğini söylüyor.*

Pelüş tavşan bir yana, Ethan’m neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Otobüsten inerken, tanıdık birisi kalabalığı yarararak bana doğru geldi. *Scott.* Midem kasıldı ve kaçabileceğim en uygun yeri bulmaya çalıştım ama ben kalabalıktan sıyrılıncaya kadar o çoktan karşımda bitmişti.

“Hey.” Ağır ve derin sesi beni ürpertti. Ne kadar korkmuş olsam da o asi dalgalar ve kıvrımlar halinde alnına dökülen ıslak kumral saçlarıyla muhteşem görünüyordu. Bazı sebeplerden ötürü, bugün gergindi ve ellerini buklelerinin arasından geçirip etrafına bakındı. “Ee...” Gözlerini kısarak bir an tereddüt etti. “Adın neydi?”

“Meghan,” diye fısıldadım.

“Ah, evet.” Biraz daha yaklaşarak arkaya dönüp arkadaşlarına baktı ve kısık sesle konuştu. “Dinle, dün sana öyle davrandığım için kendimi kötü hissettim. Haksızlık ettim. Üzgünüm.”

Bir an için ne söylediğini anlamadım. Tehditler, sataşmalar ve suçlamalar bekliyordum. Son sözleriyle birlikte içim çok rahatladı. “Hı hı,” diye kekeledim, yüzümün yandığını hissediyordum.

“Sorun değil. Unut gitsin.”

“Unutamam,” diye mırıldandı. “Dünden beri aklımdasın. Gerçekten bir pislik gibi davrandım ve bunu telafi etmek istiyorum. Şey...” Duraksadı, dudaklarını ısırıp ve ardından aceleyle, “Bu öğlen benimle yemek yer misin?” dedi.

Kalbim duracak gibiydi. Midemde deli gibi kelebekler uçuşuyordu. Ayaklarımdan yerden kesildiğini hissettim. Soluksuz kalmış bir halde, sesim tizleşerek, “Elbette,” diyebildim. Scott göz kamaştırıcı beyaz dişlerini göstererek sırıttı ve bana göz kırptı.

“Hey çocuklar! Buraya gelin!” Scott’ın kankalarından biri birkaç adım ötede duruyordu, elinde kameralı telefonuyla bize doğru bir hareket yaptı. “Küçük kuşa gülümseyin.”

Daha ne olduğunu anlayamadan Scott elini omuzlarıma koyup beni yanına çekti. Ona bakıp gözlerimi kırıştırdım, şaşırmıştım. Kalbim deli gibi atıyordu. Telefona doğru baş döndürücü bir gülücük attı ama ben sadece bakakalmıştım, bir moron gibiydim.

Scott, benden uzaklaşarak, “Teşekkürler, Meg,” dedi. “Öğlen yemekte görüşürüz.” Gülümsedi ve son bir göz kırışıla okula doğru ilerledi. Fotoğraf çeken çocuk kıkırdayıp beni okul otoparkının kenarında kafası karışmış ve sersemlemiş halde bırakarak Scott’ın ardından hızla koştu.

Bir an öylece kalakaldım, sınıf arkadaşlarım etrafımı sararken aptal gibi bakıyordum. Sonra yüzümde geniş bir gülümseme oluştu ve ardından havalara uçarak çığlık attım. Scott Waldron benimle görüşmek istiyordu. Benimle öğle yemeği yemek istiyordu. Kafeteryada ve sadece benimle. Belki de sonunda şansım dönmeye başlamıştı. En iyi doğum günüm daha yeni başlıyordu.

Gümüş yağmur perdesi otoparkın üzerine inerken, bir çift gözün üzerimde olduğunu hissettim. Döndüğümde Robbie'nin birkaç adım uzakta kalabalığın arasından beni izlediğini gördüm.

Yağmurda gözleri parlıyordu, aşırı parlak bir yeşildi. Yağmur betonu döverken ve öğrenciler aceleyle okula hücum ederken, yüzünde bir şey gördüm: uzun bir ağız, çizgi şeklinde gözler, sivri dişlerin arasından sarkan bir dil. Midem kasıldı, gözlerimi kırptırınca Robbie yine eski haline döndü; normal, sırtkan, sırlıslık olmayı umursamayan haline.

Ben de umursamıyordum.

Küçük bir haykırışla koşmaya başlayıp okula daldım. Robbie kahkaha atarak ve saçımı çekiştirerek peşimden geldi. Ona vurunca durdu.

İlk ders boyunca, Robbie'ye bakmaya devam ettim. Aklımı kaçırp kaçırmadığımı merak ederek yüzündeki o tekensiz, yırtıcı ifadeyi arıyordum. Tüm bu çabam boyun ağrısı ve İngilizce öğretmenimin erkeklere bakmayı bırakıp dikkatimi derse vermemle ilgili ters yorumundan başka bir şey kazandırmadı.

ÖĞLE ZİLİ ÇALDIĞINDA, yerimden sıçradım. Kalbim delicesine çarpıyordu. Scott kafeteryada beni bekliyordu. Kitaplarımı toplayıp sırt çantama tıktım, arkama döndüm ve...

Robbie'yle burun burna geldim, tam arkamda duruyordu.

Küçük bir çığlık attım. "Rob bunu yapmayı kesmezsen seni döveceğim! Şimdi, çekil. Bir yere yetişmeliyim."

"Gitme." Sesi sakın ve ciddiydi. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp ona baktım. O her zamanki budala sırtısı kaybolmuştu. Dişlerini sıkımsı. Gözlerindeki bakış neredeyse korkutucuydu. "Kötü olacak,

bunu hissedebiliyorum. Dallama bir şey planlıyor, o ve arkadaşları seninle konuştuktan sonra uzun süre öğrenci yllığı odasında takıldılar. Bundan hoşlanmadım. Gitmeyeceğine bana söz ver.”

Geri çekildim. Kaşlarımı çatarak, “Gizlice bizi mi dinledin?” diye sordum. “Senin neyin var? Özel hayat diye bir şey duymadın mı hiç?”

“Waldron seni umursamıyor.” Robbie kollarım kavuştu, ona karşı çıkmam için bana meydan okuyordu. “Kalbini kıracak, Prenses. Bana inan. Onun gibileri iyi tanırım.”

İçimde bir öfke alevlendi; bir yandan benim ilişkilerime burununu sokmaya cüret ettiği, diğer yandan da haklı olabileceği için öfkelen dim. “Bu seni ilgilendirmez, Rob!” diye patladım. Kaşlarımı kaldırdı. “Ayrıca kendi başımın çaresine bakabilirim, tamam mı? İstenmediğin yerde bitmeyi de bırak artık.”

Bir an incinmiş gibi göründü. Ama sonra toparlandı. “Pekâlâ Prenses.” Ellerini havaya kaldırarak zoraki bir biçimde gülümsedi. “Rahatla. Söylediklerimi unut.”

“Unutacağım.” Arkama bakmadan sınıftan hışımla çıktım.

Kafeteryaya giderken içimi suçluluk duygusu kemiriyordu. Robbie’ye çıktığıma pişman olmuştum ama bazen ağabeylik taslamak konusunda çok ileri gidiyordu. Gerçi Robbie hep böyleydi: kıskanç, aşırı korumacı, bana hep kol kanat geren; sanki tüm işi buymuş gibi. Onunla ilk tanıştığım zamanı hatırlayamıyordum, doğduğumdan beri hep varmış gibiydi.

Kafeterya gürültülü ve loştu. Kapıdan içeri süzıldüm, Scott’ı arıyordum. Ortalarda bir masada oturuyordu. Etrafını ponpon kızlar ve futbol meraklıları sarmıştı. Tereddüt ettim. Öylece ma-

saya doğru yürüyüp oturamazdım; Angie Whitmond ve ponpon kız takımı beni parçalara ayırırdı.

Scott başını kaldırıncı beni gördü ve yüzünü o tembel sırtış kapladı. Bunu bir davet olarak alıp ona doğru yürümeye başladım. Masaların arasından geçiyordum. iPhone'unu çıkarıp bir düğmeye bastı. Gözleri yarı kapalı bana bakarken sırtımaya devam ediyordu.

Yakınımda bir yerlerde bir telefon çaldı.

Hafifçe irkildim ancak yürümeye devam ettim. Arkamdaki insanların soluklarını tuttıklarını, bazılarının isterik kahkahalar attığını ve sonra benden bahsettiklerini düşündürecek şekilde fısıltıyla konuştuklarını duydum. İnsanların gözlerini üzerimde hissediyordum. Bütün bunları yokmuş farz ederek koridorda yürümeye devam ettim.

Başka bir telefon daha çaldı.

Sonra bir başkası...

Ardından, kahkahalar ve fısıltılar rüzgârıla şiddetlenen bir yangın gibi yayılmaya başladı. Bilmediğim bir sebeple kendimi ifşa edilmiş gibi hissettim; sanki spot ışıkları doğrudan üzerime çevrilmiş ve teşhir edilmiştim. Kahkahaların nedeni ben olamazdım, değil mi? Birkaç insanın beni işaret ettiğini gördüm, fısıldaşıyorlardı. Onları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Scott'm masası sadece birkaç adım ötedeydi.

"Hey, ateşli piliç!" Bir el kalçama şaplak atınca çığlık attım. Arkamı dönünce müzik grubunun sarışın, sivilceli klarnetçisi Dan Ottoman'ı gördüm. Bana yan yan bakarak göz kırptı. Etkilevici görünmeye çalışarak, "Böyle oyuncu olduğunu bilmezdim, güz-

lim.” dedi. Kurbağa Kermit’in edepsiz haline benziyordu. “Bir ara gruba uğra. Çalabileceğin bir flütüm var.”

“Neden bahsediyorsun?” diye çıktığımda kıs kıs gülerek telefonunu kaldırdı.

İlk başta ekran boştu. Ama sonra açık sarı ışıkla bir mesaj yapıp söndü. “*Meghan Chase neden soğuk biraya benzer?*” yazıyordu. Nefesimi tuttum ve kelimelerin yerini bir fotoğraf aldı.

Bendim. Ben ve Scott otoparktaydık, kolu omuzlarımdaydı ve yüzünde geniş bir sırıtış vardı. Bense ağzım açık ve çırlıçılak bir halde ona bakıyordum, gözlerim ifadesizdi. Kesinlikle Photoshop kullanmıştı, “vücudum” fazlasıyla sıska ve biçimsizdi, bir bebeğinki gibi. Göğsüm on iki yaşındaymışım gibi dümdüzdü. Donup kalmıştım. Kalbim bir an için durmuştu ki ekranda ikinci bir mesaj belirdi.

“Çünkü düz ve içimi kolay!”

Karnıma kramplar giriyor ve yanaklarım yanıyordu. Dehşet içinde Scott’a baktım, tüm masanın kahkahalar atarak beni işaret ettiğini gördüm. Telefonların mesaj sesleri tüm kafeteryada yankılandı. Kahkahalar gerçek birer dalgaymış gibi üzerime çullanıyordu. Titriyordum ve gözlerim yanıyordu.

Yüzümü kapayıp arkamı döndüm ve iki yaşındaki bir çocuk gibi ağlamaya başlamadan önce kafeteryadan dışarı fırladım. Keskin kahkahalar etrafımda çınlıyor ve gözyaşlarım zehir gibi gözlerimi yakıyordu. Banklara takılmadan ve ayaklarım birbirine dolanmadan oradan çıkmayı başardım, kapıları çarparak açıp koridora çıktım.

Yaklaşık bir saati kızlar tuvaletinin köşe bölmesinde geçirdim, gözyaşlarımı silip Kanada'ya ya da belki Fiji'ye, uzağa, çok uzaklara taşınma planları yaptım. Bu eyalette kimseye yüzümü göstermeye cesaret edemezdim. Sonunda gözyaşlarım dindi ve nefes alıp verişlerim de normale döndü. Hayatımın ne kadar sefil bir hale geldiğini düşündüm.

Tuvalette bir grup kız akın edince nefesimi tutarak, *sanırım kendimi onurlandırılmış hissetmeliyim*, diye düşündüm acı acı. *Scott hayatımı bizzat mahvetmek için zaman ayırmıştı. Bahse girerim bunu başka kimse için yapmamıştır. Şanslıyım, dünyanın en büyük eziğiyim.* Gözyaşı tehdidi yeniden belirmişti ama hiçkırı hiçkırı ağlamaktan yorulduğum için gözyaşlarımı tuttum.

İlk başta, okul bitene kadar tuvalette saklanmayı planladım. Ama birileri derse girmediğimi anlarsa bakacakları ilk yer burası olurdu. Bu yüzden cesaretimi toplayıp parmak uçlarımda ilerleyerek revire gittim ve orada saklanabilmek için korkunç bir mide ağrısı çekiyormuşum gibi numara yaptım.

Hemşire kalm topuklu mokasen ayakkabılarına rağmen bir buçuk metreden kısa görünüyordu. Ancak kapıda bittiğimde, bana bakışında bu ergen aptallığını yutacak bir ifadesi yoktu. Teni kurumuş cevize benziyordu, beyaz saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı ve burnunun ucunda duran minicik altın rengi gözlükleri vardı.

Panosunu bir kenara koyarken, "Pekâlâ, Bayan Chase," dedi pürüzlü, tiz sesiyle. "Ne arıyorsunuz burada?" Beni nasıl tanıdığını merak ederek gözlerimi kırıştırdım. Daha önce sadece bir kez revire gelmişim, onda da bir futbol topu burnuma isabet ettiği için oraya getirilmişim. Ama o zamanki hemşire uzun boylu ve iriydi, üst çenesi alt çenesinden uzundu ve bu yüzden bir ata

benziyordu. Bu dolgun, buruşuk küçük kadın yeniydi ve bana bakışı biraz sinir bozucuydu.

Patlamak üzereymiş gibi karnımı tutarak, “Midem ağrıyor,” diye yakındım. “Birkaç dakika uzanmaya ihtiyacım var.”

“Tabii ki, Bayan Chase. Arkada birkaç sedye var. Sana kendini daha iyi hissettirecek bir şeyler getireceğim.”

Başımı salladım ve birkaç büyük çarşafı bölümlere ayrılmış olan bir odaya geçtim. Odada bizden başka kimse yoktu. *Mükemmel*. Köşedeki sedyeyi seçtim.

Dakikalar sonra hemşire görüldü, köpüren ve dumanı tüten bir şeyle dolu bir kâğıt bardak uzattı. Elime tutuşturarak, “Bunu iç, daha iyi hissedeceksin,” dedi.

Bardağın içine baktım. Kaynayan beyaz çikolata ve bitki karışımı gibi kokuyordu ama daha sertti, yakından bakmak gözlerimin sulanmasına neden oldu. “Bu ne?” diye sordum.

Hemşire sadece gülümsedi ve odadan çıktı.

Tedbirli bir yudum daha aldım ve boğazımdan mideme ılık bir şeyin aktığını hissettim. Tadı inanılmazdı, ilk başta acı olmasına rağmen, sonra dünyadaki en muhteşem çikolataya dönüştü. İki yudumdan sonra geri kalanını kana kana içmek için bardağı kafama diktim.

Neredeyse anında uyku bastırdı. Buruşuk yatağa sırtüstü uzandım, bir an için gözlerimi kapadım ve her şey soldu.

HAFİF SESLER DUYARAK UYANDIM. Perdelerin hemen ardında sinsî bir tonla konuşuyorlardı. Hareket etmeye çalıştım ama bedenim pamuklara sarılmış gibiydi ve kafam bir tuhaftı. Gözlerimi açık tutmak için uğraşırken, çarşafın diğer yanına bakmaya çalıştım.

Ücretsiz PDF Kütüphane Arşivi: <https://kutuphane.org/>

“Düşüncesizce bir şey yapma,” diye uyardı pürüzlü ve kısık bir ses. *Hemşire* diye düşündüm, delirip delirmediğimi merak ederek. Bana çikolatalı bir karışımından daha fazlasını vermiş olabileceğini düşündüm. “Unutma, senin görevin sadece kızı izlemek. Dikkat çekecek şeyler yapmamalısın.”

“Ben mi?” diye sordu, kıskırtıcı derecede tanıdık bir ses. “Dikkat çekmek mi? Böyle bir şey yapar mıyım?”

Hemşire homurtuyla güldü. “Tüm ponpon kız takımı fareye dönüşürse Robin, sana çok sinirlenirim. Ölümlü ergenler kör ve zalimdir. Bunu biliyorsun. Kızla ilgili ne hissedersen hisset, intikam almamalısın. Özellikle de şimdi. Halihazırda endişelenecek çok daha başka meselemiz varken.”

Rüya gördüğüme karar verdim. *Öyle olmalı. O içeceğin içinde ne vardı?* Loş ışıkta perde üzerinde oynanan silüetler kafa karıştırıcı ve tuhaf görünüyordu. Hemşire daha da kısalmış gibiydi. Diğer gölge ise daha tuhaftı: Boyu normaldi ama başının iki yanında boynuz ya da kulak gibi görünen tuhaf çıkıntıları vardı.

Daha uzun olan gölge iç geçirdi ve sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attı. “Haberim var,” diye mırıldandı. “Karanlık dedikodular dolaşıyor ortalıkta. Divanlar huzursuz. Her iki tarafı da korkutan bir şeyler dönüyor gibi.”

“Bu yüzden hem onu hem de muhafızını korumaya devam etmelisin.”

Hemşire döndü, iki elini de kalçalarına koydu, sesi azarlar gibi çıkmıştı. “Hâlâ ona sis şarabı içirmediğine şaşıyorum. Bugün on altısına girdi. Perde kalkmak üzere.”

“Biliyorum. Biliyorum. İçireceğim.” Gölge iç geçirip başını ellerinin arasına aldı. “Bu öğleden sonra icabına bakacağım. O nasıl?”

“Dinleniyor,” dedi hemşire. “Zavallı şey, travma geçirmiş. Eve gidene kadar baygın kalmasını sağlayacak hafif bir uyku iksiri verdim.”

Kıkırdama. “Senin ‘hafif’ uyku iksirinden içen son çocuk iki hafta uyanamadı. Dikkat çekmemek konusunda konuşacak son kişi sensin.”

Hemşirenin yanıtı gırtlaktan ve boğuk çıkmıştı ama, “O babasının kızı. İyi olacak,” dediğini duyduğumdan emindim. Belki de hayal gücümdü. Dünya bulanıklaştı ve bir süre bilinçsiz bir şekilde uyudum.

“MEGHAN!”

Biri uyanmam için beni sarsıyordu. Lanet okuyup kafam karışık halde ellerimi kollarımı salladım ve sonunda başımı kaldırdım. Gözlerimin üzerinde beşer kiloluk kum torbaları vardı sanki, gözlerimin kenarları çapaklanmıştı ve odaklanmamı imkânsız kılıyordu. İnleyerek gözlerimi silip uykulu bir halde Robbie’nin yüzüne baktım. Bir an için kaygıyla kaşını çatmış olduğunu gördüm. Sonra gözlerimi kırıştırdım ve Rob normal, sırtıkan haline geri döndü. Ben oturmak için mücadele verirken, “Uyan, uyan, uyuyan güzel,” diye dalga geçti. “Seni şanslı yaratık. Okul bitti. Eve gitme zamanı.”

Anlamaya çalışıp, gözlerimde kalan son çapakları silerek, “Ha?” diye mırıldandım. Robbie homurtuyla güldü ve beni ayağa kaldırdı.

Kitaplarla dolu ağır sırt çantamı elime vererek, “İşte,” dedi. “Harika bir arkadaş olduğum için şanslısın. Öğleden sonra kopardığın tüm derslerin notlarını aldım. Ah, bu arada affedildin. ‘Sana söylemiştim, eğer ben kıyıp geçtim’ - <https://rantey.org>

Çok hızlı konuşuyordu. Beynim hâlâ uyuyordu, zihnimse bulanık ve kopuktu. Sırt çantamı omuzlayarak, “Neden bahsediyorsun?” diye homurdandım.

Ve sonra hatırladım.

Sedyeye çökerek, “Annemi aramam lazım,” dedim. Robbie kaşlarını çattı, kafası karışmış gibi görünüyordu. “Gelip beni alması lazım,” diye açıkladım. “Otobüse binmem imkânsız artık.” Üzerime bir umutsuzluk çökmüştü. Yüzümü ellerimle kapadım.

“Bak, Meghan,” dedi Robbie. “Neler olduğunu duydum. O kadar büyütülecek bir mesele değil.”

Parmaklarımin arasından ona bakarak, “Kafan mı güzel?” diye sordum. “Bütün okul benden bahsediyor. Muhtemelen okul gazetesine de çıkacağım. İnsan içine çıkarsam kesin ölürüm. Ve sen bunun büyük bir mesele olmadığını söylüyorsun, öyle mi?”

Dizlerimi göğsüme çekip başımı dizlerime dayadım. Her şey korkunç derecede adaletsizdi. “Bugün doğum günüm,” diye inledim, kotumun üzerinden boğuk çıkan sesimle. “İnsanların doğum günlerinde böyle şeyler olmamalı.”

Robbie iç geçirdi. Çantasını bırakıp oturdu ve kollarını bana dolayarak beni göğsüne çekti. Burnumu çektim ve birkaç damla gözyaşımı ceketine damlattım, gömleğinin üzerinden kalp atışını duyabiliyordum. Sanki kilometrelerdir koşuyormuş gibi göğsünde hızla çarpıyordu.

Robbie beni de kendiyile birlikte yukarı çekerek ayağa kalktı “Haydi ama. Bunu yapabilirsin. Ve söz veriyorum, kimse bugün olanları umursamayacak. Bugünden itibaren herkes bunu unuttacak.” Kolumu sıkarak gülümsedi. “Hem bugün acemi sürücü ehliyetini almayacak mıydın?”

Sefil hayatımdaki tek ışıltı bana umut verdi. Karşıma çıkacak şeylere karşı güçlü durmaya çalışarak başımı salladım. Birlikte revirden çıktık, Robbie elimi sıkı sıkı tutuyordu.

“Sadece bana yakın dur,” diye mırıldandı, koridordaki kalabalığa yaklaşırken. Angie ve yalakalarından üçü dolapların önünde durmuş gevezelik ediyor ve sakızlarını patlatıyorlardı. Midem kasıldı, kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Robbie elimi sıkı. “Sorun değil. Yanımdan ayrılma ve kimseye bir şey söyleme. Burada olduğumuzu fark etmeyecekler bile.”

Kız grubuna yaklaşırken, kahkahalar ve çirkin sözler eşliğinde bana doğru dönmelerine kendimi hazırladım. Bir bakış bile atmadılar ama yine de Angie diğerlerine kafeteryadan utanç içinde kaçışımı anlatıyordu.

“Ve sonra bağırmaya başladı,” dedi Angie, genzinden gelen sesi koridorda çınlıyordu. “Aman Tanrım, o kadar ezik ki! Ama doğuştan sefil olan birinden ne bekleyebilirsin?” Sesi fısıltıya dönüştü ve ileri eğildi. “Annesinin domuzlara karşı anormal bir takıntısının olduğunu duydum; ne demek istediğimi anlamışsınızdır.”

Kızlar şaşkınlık için kıkırdamaya başladı. O anda neredeyse ağızlarının payını verecektim. Ama Robbie elimi daha sıkı tutarak beni çekti. Bir şeyler gevelediğimi duydum, havada bir gerginlik hissettim; sessiz bir gökgürültüsü gibiydi.

Ardından Angie çığlık atmaya başladı.

Arkama dönmeye çalıştım ama Robbie beni çekti, öğrenciler çığıktan rahatsız olarak başlarını eğerken kalabalığın içinden geçtik. Ama bir an için Angie’nin elleriyle burnunu kapadığını gördüm. Çığık duyarsız olarak çökmelerine benziyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şekil Değiştiren

Eve giderken otobüs sessizdi, en azından Robbie'yle aramızda bir sessizlik vardı. Biraz dikkat çekmek istemediğim, biraz da aklıma takılan çok şey olduğu için sessizdik. Arkada, köşede oturuyorduk, ben cama yapışmış bir halde yanlarından hızla geçtiğimiz ağaçlara bakıyordum. iPod'umu çıkarmış ve kulaklıklarını takmışım ama bu aslında herhangi birisiyle konuşmamak için bir bahaneydi.

Angie'nin domuza benzer çığlıkları hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Muhtemelen şimdiye dek duyduğum en korkunç sestti. Tam bir sürtüğ olmasına rağmen, biraz suçluluk duymadan edemiyordum. Bunu kanıtlamayacak olsam da Robbie'nin ona bir şey yaptığından şüphem yoktu. Aslında bunu ortaya çıkarmaya da korkuyordum. Robbie Şifalı Kulağı Adlı bir insansı hayvanı görüyordu. Otobüsteki çocukları yırtıcı bir hayvan gibi sessizce ve karanlık

bir ifadeyle izliyordu. Tuhaf ve korkutucu davranıyordu. Nesi olduğunu merak ettim.

Sonra, aslında bir rüya olmadığını düşünmeye başladığım o tuhaf rüyayı hatırladım. Düşündükçe, hemşirenin yanındaki tanıdık sesin Robbie'ye ait olduğunu fark ettim.

Bir şeyler oluyordu; tuhaf, ürpertici, korkunç bir şeyler. En korkutucu kısmı da bu şeyin tamdık, olağan bir yüze bürünmüş olmasıydı. Robbie'ye kaçamak bir bakış attım. Onu ne kadardır tanıyordum? Gerçekten ne kadar süredir? Hatırlayabildiğimden daha uzun zamandan beri arkadaşım. Ama ne evini biliyordum ne de ailesini. Birkaç kez onun evinde buluşmayı önerdiğimde bahaneler uydurmuştu; evdekiler kasaba dışındaydı ya da mutfağı yeniliyorlardı, hiç görmediğim mutfağı. Bu tuhaftı ama daha tuhaf olanı; şu ana kadar bu konuyu hiç düşünmemiş, sorgulamamış olmamdı. Robbie hep *oradaydı*, sanki hiçlikten var olup çıkmış gibi; geçmiş, evi, alt yapısı yokmuş gibi. Hangi müzikleri seviyordu? Hayatta bir amacı var mıydı? Hiç âşık olmuş muydu?

Hiç, diye fısıldadı zihnim, rahatsız edici bir şekilde. *Onu hiç tanıımıyorsun.*

Ürperdim ve tekrar camdan dışarı baktım.

Otobüs dört yol ağzındaki durakta durmak üzere sarsıldı. Kasabanın varoşlarını terk ettiğimizi ve taşraya doğru yol aldığımızı gördüm. *Benim semtim*. Yağmur camlara vuruyor, bataklık bölgesini bulanıklaştırıyor ve görüntüleri ayırt edilemez hale getiriyordu. Ağaçlar camın ardında bulanık ve karanlık şekillere dönüşmüştü.

Gözlerimi kırptırdım ve koltuğumda dik bir şekilde oturdum. Bataklıkta bir at ile binicisi devasa bir meşe ağacının altında

duruyordu ve ağaç kadar sabittiler. At, yelesi ve arkasında dalgalanan kuyruğuyla devasa siyah bir attı. Binicisi de uzun ve zayıftı, siyah ve gümüşü tonlarda giyinmişti. Omuzlarının üzerinde koyu renk bir pelerin dalgalanıyordu. Yağmurda bir an yüzünü çok net gördüm: genç, soluk tenli, çarpıcı derecede yakışıklı... Doğrudan bana bakıyordu. Midem bulanınca nefesimi tuttum.

“Rob,” diye mırıldandım, kulaklıklarımı çıkararak, “bak şu...”

Robbie’nin yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktı, pencereden bakıyordu ve gözleri yeşil bir çizgi halini almıştı. Sert ve tehlikeli görünüyordu. Midem burkuldu ve ondan uzağa kaykıldım ama beni fark etmedi. Dudaklarını kıpırdatıp tek bir kelime fısıldadı, sesi o kadar kısıktı ki, çok yakın olmamıza rağmen zar zor duydum.

“Ash.”

“Ash?” diye tekrarlardım. “Ash kim?”

Otobüs sarsıldı ve bir kez daha ileri atıldı. Robbie arkasına yaslandı, yüzü hâlâ taştan oyulmuş gibi ifadesizdi. Yutkunarak camdan dışarı baktım ama meşe ağacının altı boştu. At ve binicisi sanki hiç var olmamışlar gibi ortadan kaybolmuştu.

TUHAFLIKLAR DAHA DA ARTIYORDU.

“Ash kim?” diye sordum tekrar Robbie’ye dönerek. Ama o anda kendi dünyasındaymış gibi görünüyordu. “Robbie? Hey!” Omzunu tutup sarstım. Aniden kıpırdandı ve nihayet bana baktı. “Ash kim?”

“Ash?” Bir an için gözleri yine parlak ve vahşiydi ve yüzü yabani bir köpeğe benziyordu. Sonra gözlerini kırpıştırıp normale

döndü. “Ah, sadece eski bir dostum, çok uzun zaman öncesinden. Bu konuda endişelenme Prenses.”

Beni tuhaf bir şekilde geçiştirmeye çalışmıştı, sadece ricayla benden unutmamı ister gibiydi. Benden bir şeyler sakladığını, bedenimi karıncalandıran bir sinirle fark ettim ama çabucak geçti çünkü ne hakkında konuştuğumuzu hatırlayamadım.

Frenle Robbie sanki koltuğumuz ateş almış gibi fırladı ve kapıya yöneldi. Ani kalkışı karşısında gözlerimi kırpıştırarak iPod’umu otobüsten inmeden dikkatle sırt çantama koydum. İstedğim son şey pahalı bir eşyaman ıslanması olurdu.

Kaldırımda onun yanına gidince, “Gitmem gerekiyor,” dedi Robbie. Yeşil gözleri ağaçları tarıyordu, ormandan fırlayacak bir şeyi bekliyor gibiydi. Etrafıma bakındım ama başımm üzerinde titrek titrek öten birkaç kuştan başka bir şey göremedim. Orman sakın ve sessizdi. “Ben... ee... evde bir şey unuttum.” Dönüp özürlü diler gibi bana baktı. “Bu gece görüşürüz Prenses, olur mu? Şampanyayla geleceğim, tamam mı?”

“Ah.” Bunu unutmuştum. “Tabii.”

“Doğrudan eve git, tamam mı?” Robbie gözlerini kıstı, yüzü ciddiye. “Durma ve kimseyle konuşma, anladın mı?”

Sinirli sinirli güldüm. “Nesin sen, annem mi? Elimde maskeyle koşmamam ve karşıdan karşıya geçerken sağıma soluma bakmam gerektiğini de söyleyecek misin? Ayrıca,” diye devam ettim, Robbie yapmacık bir şekilde sırtınca normal haline biraz daha benzemişti, “taşrada karşıma kim çıkacak?” dedim. Aniden at üstündeki çocuğun görüntüsü aklıma geldi, midem tuhaf bir şekilde bir kez daha yerinden oynadı sanki. Kimdi o? Ve neden onu düşünmeden duramıyordum, gerçekten hiç var olmuş muydu

ki? Gerçekten garip bir şeyler oluyordu. Otobüste Robbie bu kadar tuhaf bir tepki vermeseydi, o çocuğun da benim deli sanrılarımın biri olduğunu düşünürdüm.

“Pekâlâ.” Robbie el salladı, afacan bir şekilde sırttı. “Sonra görüşürüz Prenses. Leatherface’in seni yol üzerinde yakalamasına izin verme.”

Ona tekme atınca gülümseyip sıçradı ve sokakta ilerledi. Sırt çantamı omzuma alarak patikaya girdim.

ÖN KAPİYİ AÇINCA, “Anne?” diye seslendim. “Anne, ben geldim.”

Beni duvarlar ve zeminde yankılanan sessizlik selamladı, havada asılı gibiydi. Bu sakinlik neredeyse canlıydı; odanın ortasına çöreklenmiş, soğuk gözlerle beni izliyordu. Kalbim gürültüyle ve düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Evin içinde dolanarak yine, “Anne?” diye seslendim. “Luke? Evde kimse yok mu?” İçeri girdiğimde kapı gıcırdadı. Televizyon sesi çok yüksekti ve görüntü gidip geliyordu. Eski, siyah beyaz bir komedi dizisi açıktı ama televizyonun önündeki koltuk boştu. Televizyonu kapayıp koridordan mutfığa geçtim.

Bir an için her şey normal görünüyordu; menteşelerinden çıkmak üzere olan ve sallanan buzdolabı kapısı hariç. Yerdeki küçük bir nesne dikkatimi çekti. İlk başta bunun kirli bir bez olduğunu sandım. Ama daha yakından bakınca Ethan’ın tavşanı Floppy olduğunu gördüm. Pelüş oyuncağın başı kopmuştu ve pamukları boynundan dışarı saçılmıştı.

Doğrudum ve ardından yemek masasının diğer ucundan hafif bir ses duydum. Masanın etrafını dolaşırken midem o kadar kasılmıştı ki boğazıma bir yumru oturdu.

Annem fayans zeminde sırtüstü yatıyordu. Kolları göğsündeydi ve bacakları iki yana açılmıştı, yüzünün bir yanı parlak kan kırmızısıydı. Cüzdanı, içindekiler etrafa saçılmış halde beyaz avcunun içindeydi. Kapının eşiğinde, annemin tepesinde durmuş, meraklı bir kedi gibi başını uzatıp bakan Ethan'dı.

Ve gülümsüyordu.

YERE, YANINA ATILARAK, “Anne!” diye haykırdım. “Anne, iyi misin?” Omuzlarından tutup sarstım ama ölü bir balık gibiydi. Teni hâlâ ılıktı, yani ölmüş olamazdı, değil mi?

Luke hangi cehennemde? Onu bir kez daha sarstıktan sonra başının öylece yana düşüşünü izledim. Midem bulandı. “Anne, uyan! Beni duyuyor musun? Benim, Meghan.” Deli gibi etrafıma bakındım sonra lavabodaki bulaşık bezini kaptım. Kana bulanmış yüzünü silerken Ethan'm eşikte durmaya devam ettiğini gördüm, mavi gözleri kocaman açılmıştı ve yaşlarla doluydu.

“Annem kaydı,” diye fısıldadı. Buzdolabının önünde yerde berrak, kaygan bir birikinti gördüm. Ellerim titreyerek birikintiye parmağımı batırdım ve kokladım. *Ayçiçek yağı mı? Bu da ne?* Yüzündeki kanı biraz daha temizledim. Şakağında, kanın ve saçın altında neredeyse görünmez olan küçük bir kesik vardı.

“Ölecek mi?” diye sordu Ethan. Ona sert sert baktım. Gözlerinin kocaman ve yuvarlak; içlerinde de yaş birikmiş olmasına rağmen sesi çok meraklı gelmişti.

Bakışlarımı üvey kardeşimin üzerinden güçlükle ayırdım. Yardım lazımdı. Luke yoktu ve geriye bir tek ambulans çağırmak kalıyordu. Ama telefona ulaşmaya çalışırken annem inledi, kıpırdadı ve gözlerini açtı.

Kalbim yerinden çıkacaktı. O oturmaya çalışırken, “Anne,” dedim. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Hareket etme. 911’i arayacağım.”

“Meghan?” Annem gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. Bir eliyle yanağına dokunduktan sonra parmaklarındaki kana baktı. “Ne oldu? Ben... ben düşmüş olmalıyım...”

“Başını çarpmışsın,” diye yanıtladım ayağa kalkıp telefonu ararken. “Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin. Bekle, ambulans çağıracağım.”

“Ambulans mı? Hayır, hayır.” Annem oturdu, biraz daha kendine gelmiş gibi görünüyordu. “Yapma tatlım. İyiyim. Temizlenip yara bandı takarım. Başımıza o kadar iş açmanın gereği yok.”

“Ama anne...”

“İyiyim, Meg.” Annem orada bıraktığım bulaşık bezini alıp yüzündeki kanı temizlemeye başladı. “Seni korkuttuğum için özür dilerim ama iyi olacağım. Sadece kan, ciddi bir şey değil. Ayrıca büyük bir hastane faturasını da karşılayamayız.” Aniden doğrulup etrafına bakındı. “Kardeşin nerede?”

Şaşırarak kapı aralığına baktım ama Ethan gitmişti.

LUKE EVE GELİNCE annemin karşı çıkmaları işe yaramadı. Onun solgun, bandajlı yüzüne bakınca çılgına döndü ve hemen hastaneye gitmek için ısrar etti. Luke gerektiğinde çok inatçı olabiliyordu ve annem eninde sonunda baskıya boyun eğiyordu. Çıkmadan önce hâlâ talimat vermekle meşguldü; *Ethan’la ilgilen, çok geç yatmasına izin verme, dolapta dondurulmuş pizza var* gibi. Luke onu hurda Ford’una sürükledi ve yola çıktılar.

Araba köşeyi dönüp gözden kaybolunca, eve bir kez daha soğuk bir sessizlik çöktü. Ürperdim, kollarımı ovaladım, soğuğun odaya sinsice girip soluğumu kestiğini hissettim. Hayatımın büyük bir bölümünü geçirdiğim ev korkutucu ve yabancı görünüyordu, sanki dolaplarda ve köşelerde bir şeyler saklanmış geçerken beni yakalamayı bekliyordu. Gözüm Floppy'den geriye kalanlara takıldı, içindeki pamuklar yere saçılmıştı. Nedense buna üzülmüş ve korkmuşum. Bu evdeki kimse Ethan'ın en sevdiği peluş oyuncakını parçalamazdı. Bir şeyler çok yanlış gidiyordu.

Sessizce yaklaşan ayak sesleri duydum. Dönüp bakınca Ethan'm kapının girişinden bana baktığını gördüm. Kollarında tavşanı olmadan tuhaf görünüyordu ve neden bu konuda üzgün olmadığını merak ettim.

"Açım," demesi gözlerimi kırıştırmama neden oldu. "Bana bir şeyler pişir, Meggie."

Bu talepkâr ses tonu karşısında kaşlarımı çattım.

Kollarımı kavuşturarak, "Daha akşam yemeği saati gelmedi бүсүр," dedim. "Bir iki saat bekleyebilirsiniz."

Gözlerini kısıp dişlerini gösterecek şekilde dudaklarını kıvrırdı. Bir an için onların keskin ve sivri olduğunu görür gibi oldum. Bir adım ileri atarak, "*Şimdi istiyorum*," diye homurdandı. Ödüm koptu ve geriledim.

Yüzü anında yumuşadı. Gözleri kocaman ve yalvarır gibi görünüyordu. "Lütfen Meggie?" diye inledi. "Lütfen! Çok açım." Dudaklarını büktü ve sesi tehditkâr bir tona büründü. "Annem de bana yemek yapmadı."

"Pekâlâ, öyle olsun! Eğer çeneni kapayacaksan, tamam." Bu öfkeli sözleri, korktuğum ve korkumdan utandığım için söylemiş-

tim. Ethan'dan korkmuştum; dört yaşındaki üvey kardeşimden. Ne kadar da aptaldım. Onun bu şeytani ruh hali nereden çıkmıştı bilmiyordum ama yeni bir alışkanlığın başlangıcı olmamasını umdum. Belki de annemin geçirdiği kazadan dolayı gergindi. Belki ufaklığı doyurursam uyuyakalırdı ve gecenin geri kalanını tek başıma geçirebilirdim. Uzun adımlarla dondurucuya gittim, pizzayı alıp fırına verdim.

Pizza pişerken buzdolabının önündeki yağı temizlemeye çalıştım. Özellikle de boş şişenin çöp kutusuna atıldığını fark edince yağın yere nasıl döküldüğünü merak ettim. İşim bittiğinde Crisco yağı gibi kokuyordum ve yer hâlâ kaygandı ama elimden gelen bu kadardı.

Fırın kapağının gıcirtısı beni yerimden sıçrattı. Ethan'ın kapağı açıp başını içeri uzattığını gördüm.

"Ethan!" Bileğinden yakalayıp onu geri ittim, itirazlarını göz ardı ettim. "Ne yapıyorsun seni sersem? Kendini mi yakacaksın?"

"Açım!"

"Otur!" dedim, onu sandalyeye oturttum. Bana vurmaya kalktı. Ona vurma arzuma direndim. "Tanrım, bugün çok küstahsın. Burada sessizce otur. Birazdan yemeğini getireceğim."

Pizzayı fırından çıkarınca vahşi bir yaratık gibi pizzanın içine düştü, soğumasını bile beklemedi. Dilimlere aç bir köpek gibi saldırmasını şaşkınlıkla izledim, neredeyse çiğnemenen yutuyordu. Çok geçmeden elleri ile yüzü sos ve peynire bulanmıştı. Pizza anında bitmişti. İki dakikadan daha kısa sürede tamamını son kırıntısına kadar bitirmişti.

Ethan ellerini yaladı, gözlerini bana çevirdi ve kaşlarını çattı. "Hâlâ açım."

Şaşkınlıkla, “Değilsin,” dedim. “Bir şeyler daha yersen hasta olursun. Odana git, oyun falan oyn.”

Uğursuz bir ifadeyle bana baktı. Teni daha da koyulaşmış, kırmış ve bebek tombulluğundaki yüzünde buruş buruş görünmüştü. Aniden sandalyesinden bana doğru fırladı ve dişlerini bacağıma geçirdi.

“Aah!” Baldırımda elektrik şoku yemişim gibi bir acı duydum. Onu saçında tutarak dişlerinden kurtulmaya çalıştım ama bir sülük gibi bana yapışıp daha da sert ısırıldı. Bacağıma cam kırıkları batıyor gibi hissettim. Gözyaşlarım görüşümü bulandırdı ve acıdan neredeyse dizlerimin bağı çözüldü.

“Meghan!”

Robbie ön kapıdan içeri girmişti, omzunda sırt çantası vardı, yeşil gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

Ethan beni bırakıp başını duyduğu haykırışa doğru çevirdi. Dudaklarına kan bulaşmıştı. Robbie’yi görünce –bunu anlatmanın başka yolu yok– tısladı ve yanımızdan *tüyüp* merdivenleri çıkarak ortadan kayboldu.

O kadar sarsılmıştım ki kanepeye oturmak zorunda kaldım. Bacağım zonkluyordu, düzensiz, kesik kesik nefes alıyordum. Kan, parlak ve canlı bir şekilde açan bir çiçek gibi kotumdan sızıyordu. Yarama bakakaldım, kol ve bacaklarım hissizleşmiş, şoktan felce uğramıştı.

Robbie üç büyük adımla yanıma gelip diz çöktü. Çabucak, sanki bunu daha önce de yapmış gibi pantolonumun paçasını kıvrıma başladı.

O eğilip işini yaparken, “Robbie,” diye fısıldadım, uzun parmakları şaşırtıcı derecede nazikti. “Neler oluyor? Her şey tuhaflaştı. Ethan az önce bana saldırdı... vahşi bir köpek gibi.”

“O senin kardeşin değil,” diye mırıldandı Robbie, kumaşı iterken. Dizimin altındaki kanlı yara ortaya çıktı. Oval, pürüzlü yara delikleri bacağımanın şeklini bozmuştu, kan sızıyordu ve etrafındaki deri çoktan morarmıştı. Rob ışığa benzer bir ses çıkardı. “Kötü. Burada bekle. Hemen döneceğim.”

İstemsizce, “Sanki bir yere gidebilecekmişim gibi,” diye yanıtladım ve sonra sözleri kafama dank etti. “Bir dakika... O kardeşin değil derken neyi kastettin? Başka ne olabilir ki?”

Rob beni duymazdan geldi. Sırt çantasına doğru yürüyüp çantayı açtı ve uzun, yeşil bir şişe ile küçücük kristal bir bardak çıkardı. Kaşlarımı çattım. Neden şimdi şampanyayı çıkarıyordu ki? Canım yanmıştı, yanmaya da devam ediyordu ve küçük kardeşim bir canavara dönüşmüştü. Kesinlikle kutlama yapacak havada değildim.

Robbie azami özenle şampanyayı bardağa döktü ve geri geldi, tek bir damlasını bile dökmemeye özen gösteriyordu.

Onu bana uzatarak, “İşte,” dedi. Bardağın içi kabarcıklanmıştı. “İç bunu. Havluları nerede saklıyorsunuz?”

Ona şüpheyle baktım. “Banyoda. Annemin yeni beyazlarını sakın kullanma ama.” Rob giderken küçük bardağa baktım. Anca tek yudumluk şampanya vardı içinde. Bana pek şampanya gibi görünmemişti. Köpüklü beyaz ya da pembe bir şeyin bardakta kabarcıklar çıkararak cızırdamasını bekliyordum. Bardaktaki sıvı koyu kırmızı, kan rengindeydi. Yüzeyinde ince bir sis bükülüp dans ediyordu.

“Bu nedir?”

Robbie, elinde beyaz bir havluyla banyodan dönüyordu, gözlerini devirdi. “Her şeyi sorgulamak zorunda mısın? Bu, acını unutmaya yardım edecek. İç işte.”

Kokladım, alkolle birlikte gül veya meyve ya da onun gibi tatlı bir koku beklemiştim.

Kokmuyordu. Hem de hiç.

Ah, *pekâlâ*. Sessizce kadeh kaldırdım. “Doğum günüm kutlu olsun.”

Şarap ağzımı doldurdu, duyularıma nüfuz etti. Tadı hiçbir şey ve her şeydi. Alacakaranlık ve sis gibiydi, ay ışığı ve ayaz gibi, boşluk ve özlem gibi. Oda titredi ve kendimi kanepeye bıraktım. Çok güçlüydü. Gerçeklik bulanıklaştı, etrafımı bir tür sis sardı. Kendimi o anda hasta ve uykulu hissettim.

Duyularımı geri kazandığımda Robbie bacağıma bandaj sarıyordu. Yarayı temizlediğini ya da merhem sürdüğünü hatırlamıyordum. Kendimi uyuşmuş ve sersemlemiş hissediyordum, sanki düşüncelerimin üzerine perde çekilmişti ve odaklanmamı zorlaştırıyordu.

“İşte,” dedi Robbie doğrularak. “Bitti. En azından bacağın kopmayacak.” Gözlerini benimkilere kaydırdı, kaygılı ve sorgulayıcı bakıyordu. “Nasıl hissediyorsun, Prenses?”

“Hissetmiyorum,” dedim ukalaca ve zihnimi saran örümcek ağlarından kurtulmaya çalıştım. Hatırlamadığım önemli bir şey vardı. Robbie bacağımı neden sarıyordu? Kendimi mi incitmiştim?

Hızla doğruldum.

“Ethan beni ısırdı!” diye bağırdım, bir kez daha içermiş ve hiddetlenmişim. Robbie’ye döndüm. “Ve sen... onun Ethan olmadığını söyledin! Neden bahsediyordun? Neler oluyor?”

“Rahat ol, Prenses.” Robbie kanlı havluyu yere atıp bir tabureye çöktü. İç geçirdi. “Bu noktaya gelmemesini umuyordum. Samrım benim hatam. Seni bugün yalnız bırakmamalıydım.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Bunu, bunların hiçbirini görmemeliydin,” diye devam etti Robbie. Kafam iyice karıştırmıştı. Benden çok, kendisiyle konuşuyor gibiydi. “İçgörün hep güçlüydü zaten, doğuştan gelen bir yetenek olmalı. Ailenin peşine düşmelerini beklemiyordum. Bu, durumu oldukça değiştiriyor işte.”

“Rob, bana neler olduğunu anlatmazsan eğer...”

Robbie bana baktı, gözleri vahşi ve yaramaz bir ışıltıyla parladı. “Anlatmak mı? Emin misin?” Sesi yumuşamıştı ve kulağa tehlikeli geliyordu, tüylerim ürperdi. “Bir kere görmeye başlarsan, duramazsın. Pek çok insan bu bilgi yüzünden delirdi.” İç geçirdi ve gözlerindeki tehdit yumuşadı. “Bunun senin başına gelmesini istemiyorum, Prenses. Bu şekilde olması gerekmiyor. Bunların hepsini sana unutturabilirim.”

“Unutturmak mı?”

Başıyla onayladı ve şarap şişesini kaldırdı. “Bu sis şarabı. Sadece bir yudum aldın. Bir bardak ise her şeyi eski haline döndürür.” Şişeyi iki parmağının arasında dengede tuttu, ileri geri sallanışını izledi. “Bir bardakla tekrar normale döneceksin. Kardeşinin davranışı sana tuhaf gelmeyecek ve tuhaf ya da korkunç olan hiçbir şeyi hatırlamayacaksın. Ne derler bilirsin; cehalet mutluluktur, değil mi?”

Huzursuzluğuma rağmen, göğsümde hafif bir öfke ateşinin tutuştuğunu hissettim. “Yani benden bunu... bu şeyi içmemi ve Ethan’la olanları unutmamı istiyorsun. Kardeşimle ilgili şeyleri unutmamı. Söylediğin bu.”

Kaşını kaldırdı. “Şey, öyle de diyebilirsin...”

İçimdeki yangın daha da alevlendi, korkumu alazladı. Yumruklarımı sıktım. “Tabii ki Ethan’ı unutmayacağım! O benim kardeşim! Sen gerçekten insan değil de aptalın teki misin yoksa?”

Sırttığımı görünce şaşırdım. Şişeyi düşürdü, yakaladı ve yere bıraktı. “İlki,” dedi, çok yumuşakça.

Bu beni sarstı. “Ne?”

“İnsan değilim.” Hâlâ sırtıyordu, sırtışı yüzüne o kadar yayılmıştı ki dişleri soluk ışıktaki parlıyordu. “Seni uyardım, Prenses. Ben senin gibi değilim. Ve şimdi kardeşin de benim gibi.”

Korkunun midemde karıncalanmasına rağmen, ileri eğildim. “Ethan? Ne demek istiyorsun? Onun nesi var?”

“O Ethan değil.” Robbie arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Sana bugün saldıran şey bir şekil değiştiren.”

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Puck⁴

Bunun Robbie'nin aptalca oyunlarından biri olup olmadığını merak ederek Robbie'ye bakakaldım. Orada oturuyor, sakince beni gözlemliyor ve tepkimi izliyordu. Yüzünde hâlâ yarım bir sırıtış olmasına rağmen, gözleri sert ve ciddiye. Şaka yapmıyordu.

“Şekil değiştiren mi?” diye kekeledim sonunda, ona delirmiş gibi bakarak. “Bu bir tür... bir..?”

“Peri,” diye tamamladı Robbie. “Bir şekil değiştiren, insan çocuğuyla değiştirilen bir peri çocuğudur. Genellikle trollerin, goblinlerin, kelt perilerinin –ki bu peri asilzadeleri demektir– değişim yaptığı bilinir. Kardeşin değiştirilmiş. Ben ne kadar Ethan olabilirsem, o şey de o kadar Ethan.”

⁴ (İng.) Muzip peri. Yazar, William Shakespeare'in *Bir Yaz Gecesi Rüyası* eserindeki periye gönderme yapmıştır. (ç.n.)

“Sen delirmişsin,” diye fısıldadım. Oturmuyor olsaydım, kapıya doğru gidip ondan uzaklaştırdım. “Sınırı iyice aştın. Oyunu kes artık. Peri diye bir şey yoktur.”

Robbie iç geçirdi. “Gerçekten mi? Düşündüğün bu mu? Ne kadar da tahmin edilebilir bir tepki.” Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Senden daha fazlasını beklerdim, Prenses.”

Kanepeden kalkarak, “*Benden* daha iyisini mi beklerdin?” diye bağırdım. “Ağzından çıkanı kulağın duysun! Kardeşimin parlak, tozlu ve kelebek kanatlı bir tür cin olduğuna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?”

Robbie yumuşak bir şekilde, “Aptal olma,” dedi. “Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Tipik insanların *peri* kelimesine verdiği tepkiyi veriyorsun ve aklına Tinker Bell⁵ geliyor. Periler hiç de öyle değildir aslında.” Bir dakika durdu. “Şey, cinler hariç tabii ama bu tamamen farklı bir hikâye.”

Başımı salladım, düşüncelerim aynı anda birkaç yöne gitti. “Şu anda bununla uğraşamayacağım,” diye mırıldandım ve yalpalayarak ondan uzaklaştım. “Ethan’ı kontrol etmeliyim.”

Robbie sadece omzunu silkip duvara yaslandı ve ellerini başının arkasına aldı. Ona son bir bakış attıktan sonra hızla merdivenleri çıktım ve Ethan’ın odasının kapısını açtım.

Ortalık darmadağınktı. Kırık oyuncalar, kitaplar ve etrafa saçılmış kıyafetlerle oda tam bir savaş alanına dönmüştü. Ethan’ı aradım ama oda boş görünüyordu, ta ki yatağının altından hafif bir tırmalama sesi duyuncaya kadar.

5 Peter Pan’ın peri yardımcısı. (ed.n.)

“Ethan?” Dizlerimin üzerine çöktüm, kırık oyuncak figürleri ve tamircilik oyuncaklarını kenara ittim, yatak ile yer arasındaki alana baktım. Gölgede sırtını bana dönmüş köşeye sıkışmış küçük bir yumru görebildim. Titriyordu.

“Ethan,” diye seslendim yumuşakça. “İyi misin? Neden bir saniyeliğine çıkmıyorsun? Sana kızmadım.” Pekâlâ, bu bir yalandı ama öfkelenmekten ziyade sarsılmıştım. Ethan’ı aşağı indirmek ve onun bir trol veya şekil değiştiren ya da Robbie ne dediyse o olmadığın ispatlamak istiyordum.

Yumru bir parça kıpırdandı. Küçük, korkmuş bir ses, “O korkunç adam hâlâ burada mı?” diye sordu. Baldırım bu kadar çok acımasaydı merhamet duyabilirdim.

“Hayır,” diye yalan söyledim. “Şimdi gitti. Dışarı çıkabilirsin.” Ethan hareket etmedi ve hiddetim kıvılcımlandı. “Ethan bu gülünç artık. Hemen çık, tamam mı?” Başımı biraz daha yatağın altına soktum ve ona uzandım.

Ethan tıslayarak bana döndü, gözleri sarı sarı parlıyordu. Koluma doğru atıldı. Bir köpek balığının ki kadar sivri dişlerini rahatsız edici bir sesle birbirine vurunca kolumu hızla çektim. Ethan hırladı, teni boğulmuş bir çocuğunki gibi mavileşmişti ve dişleri karanlıkta parlıyordu. Ürperdim, hızla kendimi toparladım. Lego blokları ve oyuncaklar avuçlarımı kesti. Hemen duvardan güç alarak ayağa kalktım, arkamı dönüp hızla odadan çıktım.

Çıkınca kapının hemen ardında duran Robbie’ye çarptım.

Çığlık atıp ona vurmaya başlayınca beni omuzlarımdan tuttu. Ne yaptığımın pek farkında değildim. Hiç konuşmadan saldırımı göğüsledi, sadece beni yerimde tutuyordu. Daha sonra ona doğru

eğilip başımı göğsüne gömdüm. Korkumu ve öfkemi hıçkırarak dile getirirken Robbie bana sarıldı.

Sonunda gözyaşlarım durduğunda tükenmiş, tamamen bitmiştim. Burnumu çekerek gerileyip avuçlarımla gözlerimi sildim, titriyordum. Robbie sessizce duruyordu, tişörtü gözyaşlarımdan ıslanmıştı. Ethan'ın kapısı kapalıydı ama zayıf yumrukları ve ürpertici kahkahalarını kapının ardından duyabiliyordum.

Ürperdim, Robbie'ye baktım. "Ethan gerçekten gitti mi?" diye fısıldadım. "Bir yerde saklanmıyor, değil mi? Gerçekten gitti mi?"

Robbie endişe verici bir şekilde başıyla onayladı. Ethan'ın odasına baktım ve dudağımı ısırdım. "Peki, şimdi nerede?"

"Muhtemelen Peri Ülkesi'nde." Bunu o kadar basit bir şeymiş gibi söylemişti ki tüm bunların tuhaflığına neredeyse gülecektim. Ethan periler tarafından kaçırılmıştı ve yerine şeytandan beter bir ikizi konmuştu. *Periler* kardeşimi kaçırılmıştı. Bunun bir kâbus ya da sanrı olup olmadığını anlamak için kendimi çimdiklemek istedim. Belki de içkiden sersemleyip kanepede uyuyakalmıştım. Anırsız yanağımın içini sertçe ısırdım. Keskin bir acı ve kan tadı bana bunların gerçek olduğunu söyledi.

Robbie'ye baktım ve ciddi ifadesi beni son şüphe kırıntılarımı da silip süpürdü. Mideme hastalıklı bir his çöktü, bulantım vardı, korktuğumu hissettim.

"Ee..." diyerek yutkundum ve kendimi sakın olmaya zorladım. Tamam, Ethan periler tarafından kaçırılmıştı; bununla baş edebiliirdim. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Robbie omuzlarını kaldırdı. "Bu sana bağlı, Prenses. Şekil değiştirenleri onun gerçek doğasının farkında olmadan kendi çocuğu gibi yetiştiren insan aileler var. Genel konuşursak, onu

besler ve kendi haline bırakırsan, çok fazla sorun çıkarmadan yeni evine yerleşecektir. Şekil değiştirenler önce fazlasıyla baş belası olurlar. Ama ailelerin çoğu zamanla alışır.” Robbie sırttı ama bu, durumun komikliğinden ziyade Robbie'nin kaygısızlığından kaynaklanıyordu. “Umarım sizinkiler de onun yalnızca korkunç bir iki gece geçirdiğini düşünür.”

“Robbie, o şey beni ısırdı. Muhtemelen annemin mutfakta kayıp düşmesine de o neden oldu. O bir baş belasından çok daha fazlası; o tehlikeli.” Ethan'm kapalı kapısına bakınca ürperdim. “Gitmesini istiyorum. Kardeşimi geri istiyorum. Ondan nasıl kurtulabiliriz?”

Robbie ciddileşti. “Şey, şekil değiştirenlerden kurtulmanın yolları var,” diye başladı, rahatsız görünüyordu. “Eski bir rivayete göre, yumurta kabuklarında bira yapıp ya da güveç pişirip şekil değiştirenin bunun tuhaflığı hakkında konuşmasını sağlamak mümkün. Ama bu yöntem daha çok, değiştirilen küçük çocuklar içindir; insan bebekler normalde konuşamadıklarından ebeveynler çocuğun şekil değiştiren olduğunu anlar ve gerçek ebeveynleri onu geri almak zorunda kalır. Bu yöntem daha büyük olan çocuklarda yani kardeşin gibilerde işe yaramaz diye düşünüyorum.”

“Harika. Diğer yöntem nedir?”

“Şey, diğer yöntem şekil değiştireni ölümüne dövmektir. Çıgıllıkları, peri ebeveynlerinin gerçek çocukla dönmesini sağlar. Bunun dışında onu fırına atıp canlı canlı pişirip...”

“Yeter!” Midem bulanmıştı. “Bunların hiçbirini yapamam, Robbie. Yapamam. Başka bir yolu olmalı.”

“Şey...” Rob tereddütle baktı ve ensesini kaşdı. “Geriye tek bir yol kalıyor. Peri topraklarına gidip onu almak. Gerçek çocuğu

eve getirmek şekil değiştirenı oradan ayrılmaya zorlayacaktır. Ama..." Duraksadı, sanki bir şey söylemek üzereydi.

"Ama ne?"

"Ama... kardeşini kimin aldığını bilmiyorsun. Ve bunu bilmeden gidersen oralarda sadece boş boş dolanırsın. Ve merak ediyorsan, Peri Ülkesi'nde boş boş dolanmak çok ama çok kötü bir fikir."

Gözlerimi kıstım. "Onu kimin aldığını bilmiyorum," diye kabul ettim, sert bir ifadeyle Robbie'ye bakıyordum. "Ama sen biliyorsun."

Robbie sinirli sinirli ayaklarını yere vurdu. "Bir tahminim var."

"Kim?"

"Sadece bir tahmin diyorum. Yanılıyor olabilirim. Hemen kesin bir yargıya varma."

"Robbie!"

İç geçirdi. "Tekinsiz Divanı."

"Ne divanı?"

"Tekinsiz Divanı," diye tekrarladı Robbie. "Hava ve Karanlığın Kraliçesi Mab'in Divanı. Kral Oberon ve Kraliçe Titania'nın ezeli düşmanları. Çok güçlü ve yaramazdır."

"Dur bir dakika!" Ellerimi kaldırdım. "Oberon? Titania? Hani *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'ndan? Onlar eski efsaneler değil mi?"

"Eski, evet," dedi Robbie. "Efsane, hayır. Peri lordları ölümsüzdür. Haklarında şarkılar, şiirler, hikâyeler yazılmış olanlar asla ölmezler. İnanç, tapınma, hayal gücü... Bizler, ölümlülerin hayalleri ve korkularından doğarız ve hatırlandığımız sürece, çok az etkin olsak bile hep var oluruz."

“Biz’ deyip duruyorsun,” diye dikkatini çektim. “Sen de o ölümsüz perilerdenmişsin gibi. Sanki onlardan biriymişsin gibi.” Robbie gülümsedi, gururlu, afacan bir gülümseyiştı. Yutkundum. “Sen kimsin peki?”

“Ah,” diye omuz silkti Robbie, alçakgönüllü görünmeye çalıştı ama başarısızdı. “*Bir Yaz Gecesi Rüyası*’m okuduysan, beni hatırlarsın. Şu talihsiz olayı –ki kesinlikle planlanmamış bir olaydı–, bir eşek başını birine verip Titania’nın o kişiye âşık olmasını sağladığım bölümü hatırlarsın.”

Oyunu hatırlamaya çalıştım. Yedinci sınıfta okumuştum ama olay örgüsünün çoğunu unutmuştum. Çok fazla karakter, çok fazla isim vardı. İnsanlar o kadar sık âşık olup sonra unutuyorlardı ki gülünçtü. Birkaç insan ismini hatırlıyordum: Hermia, Helena, Demetrius. Peri tarafında ise Oberon ve Titania vardı, bir de...

“Kahretsin,” diye fısıldadım, duvara sırtımı dayayarak. Robbie’ye onu ilk defa görüyormuş gibi baktım. “Robbie Goodfell. Robin... Sen Robin Goodfellow’sun.”

Robbie gülümsedi. “Bana Puck de.”

PUCK. Puck koridorumda duruyordu.

“Olamaz,” diye fısıldadım, başımı sallayarak. Bu Robbie, benim en yakın arkadaşım. Kadim bir peri olsaydı bunu kesinlikle bilirdim, değil mi?

Ürkütücü bir şekilde, ben düşündükçe bunların gerçek olma olasılığı da o kadar artıyordu. Robbie’nin ne evini ne de ailesini görmüştüm. Tüm öğretmenler onu seviyordu; tek bir ödev yapmamasına ve derslerin çoğunda uyumasına rağmen. O etraftayken hep tuhaf şeyler olurdu; fareler ya da kurbağalar sıraların üze-

rinde biterdi veya sınav kâğıtlarının üzerindeki isimler değışirdi. Robbie Goodfell bu senaryoların kesinlikle çok komik olduğunu düşündüğü halde kimse ondan şüphelenmezdi.

Odama doğru gerileyerek yine, “Hayır...” diye mırıldandım. “Bu imkânsız. Puck bir efsane, bir mit. Buna inanmıyorum.”

Robbie esrarengiz bir şekilde gülümsedi. “O zaman Prenses, seni ikna etmeme izin ver.”

Sanki havaya yükselebirmiş gibi kollarını yanlarından yukarıya kaldırdı. Aşağıdan ön kapının açıldığını duydum ve annem ile Luke’un henüz gelmemiş olmasını diledim. *Evet, anne, Ethan bir canavara dönüştü ve en iyi arkadaşım kendini peri sanıyor. Senin günün nasıl geçti?*

Devasa siyah bir kuş koridora girdi. Çığlık attım ve kuzgun, karga ya da her neyse doğrudan Robbie’ye doğru uçarken başımı eğdim. Kuş Robbie’nin omzuna tünedi. Parlayan gözleriyle beni izlediler ve Robbie gülümsedi.

Ani bir rüzgârla içerisi, ön kapıdan akın eden siyah kuşların çığlıklarıyla doldu. Nefesimi tuttum ve kuzgun bulutu koridoru doldururken başımı eğdim. Bağırışları sağır ediciydi. Robbie’nin etrafında dönüyorlardı, çırpılan kanatlar ve keskin pençeler kasırgasıydı âdeta. Yırtıcı pençeleri ve gagalarıyla Robbie’yi parçalamaya çalışıyorlardı. Her yerde tüyler uçuşuyordu ve Robbie, bu girdabın içinde gözden kayboldu. Sonra kuşlar teker teker dağıldı ve geldikleri gibi açık kapıdan hızla uçup gittiler. Son kuş da çıkınca kapı arkasından kapandı ve bir kez daha sessizlik çöktü. Nefesimi tutup Robbie’ye bakındım.

Robbie gitmişti. Az önce durduğu yerde sadece siyah kuş tüylerinden ve tozdan oluşan minik bir girdap vardı.

Bu çok fazlaydı. Akıl sağlığımın yıpranmış bir bez parçası gibi parçalandığını hissettim. Öfkeyle bir çılgık atarak arkamı döndüm ve kapıyı çarparak odama kaçtım. Yatak örtüsünün altına girdim, yastığımı kafama çekerken titriyordum ve uyandığımda her şeyin normale dönmesini umuyordum.

Kapım açıldı ve kanat sesleri odama doldu. Bakmak istemiyordum, örtülere daha sıkı sarıldım. Bu kâbusun bitmesini diliyordum. Önce bir iç geçiriş, ardından da ayak sesleri duydum.

“Seni uyarmaya çalıştım, Prenses.”

Gizlice baktım. Robbie başını eğmiş bana bakarak tepemde dikiliyordu. Yüzünde acı dolu bir gülümseme vardı. Onu görünce rahatlasam da öfkeli ve korkmuş hissediyordum. Örtüleri fırlatıp ayağa kalktım, gözlerimi kısarak ona baktım. Robbie, elleri kotunun cebinde bekliyordu. Sanki ona biraz daha karşı çıkmam için bana meydan okuyor gibiydi.

“Sen gerçekten Puck mısın?” dedim sonunda. “*Bildiğimiz* Puck? Hikâyelerdeki hani?”

Robbie/Puck hafiften reverans yaptı. “Ta kendisi.”

Kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. Sakinleşmesi için derin bir nefes aldım ve odamdaki yabancıya baktım. Duygularım karmakarışıklı. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Öfkelenmeye karar verdim; Robbie yıllardır benim en iyi arkadaşım ve bu sırrını benimle paylaşmamıştı. İncinmemiş gibi davranmaya çalışarak, “Bana daha önce söyleyebilirdin,” dedim. “Sırrını saklayabilirdim.” Sadece yapmacık bir şekilde gülümsedi ve bir kaşını kaldırdı ki bu beni daha da sinirlendirdi. “Pekâlâ. Peri Ülkesi’ne ya da her nerden geldiysen oraya dön. Sen Oberon’un şaklabanı falan değil miydin? Neden bunca zamandır *benimle* takılıyorsun?”

“Beni üzüyorsun, Prenses.” Sesinde dargınlıktan eser yoktu. “Özellikle de kardeşini geri getirmen için sana yardım etmeye karar vermişken.”

Öfkem anında söndü, yerini korku aldı. Peri halkından ve peri lordlarından bahsederken Ethan’ı tamamen unutmuştum.

Midem yine kasılıp büzülünce tüylerim ürperdi. İçinde bulunduğum durum, hâlâ bir kâbustan fırlamış gibi geliyordu. Ama Ethan gitmişti ve periler gerçektir. Bunu şu anda kabul etmek zorundaydım. Robbie orada durmuş beklentiyle bana bakıyordu. Saçından siyah bir tüy düşüp küçük bir spiral çizerek yatağın üzerine kondu. Tüyü dikkatle elime aldım ve parmaklarımda çevirdim. Sert ve gerçek gibiydi.

“Bana yardım edecek misin?” diye fısıldadım.

Bana kurnaz kurnaz baktı, dudağının kenarı kıvrıldı. “Peri Ülkesi’ne gitmenin bir yolunu biliyor musun?”

“Hayır.”

“O zaman benim yardımına ihtiyacın var.” Robbie gülümseyip ellerini ovuşturdu. “Ayrıca, eve gitmeyi uzun zaman oldu. Burada ilginç hiçbir şey olmuyor. Tekinsiz Divam’m birbirine katmak daha eğlenceli olacaktır.”

Onun heyecanın paylaşmıyordum. “Ne zaman yola çıkıyoruz?” diye sordum.

“Şimdi,” diye yanıtladı Robbie. “Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Yanına almak istediğin bir şeyler var mı, Prenses? Dönmemiz zaman alabilir.”

Sakin kalmaya çalışarak başımı salladım. “Bana bir dakika ver.”

Robbie başını sallayıp koridora çıktı. Parlak turuncu sırt çantamı kapıp yatağın üzerine attım ve yanıma neler alacağımı

düşündüm. Gecenin bir yarısı Peri Ülkesi'ne giden birinin neye ihtiyacı olurdu ki? Kot, yedek bir tişört, bir el feneri ve bir kutu aspirin alıp çantama tıktırdım. Mutfığa gidip bir kutu kola ile iki paket cips aldım. Robbie'nin oradayken bize yemek bulabileceğini umuyordum. Sonunda nedense iPod'umu da alıp yandaki fermuarlı cebe koydum.

Annem sözde bugün beni motorlu taşıtlar amirliğine götürecekti. Tereddütle dudağımı ısırıldım. Annem ve Luke gittiğini fark edince ne düşüneceklerdi? Her zaman kurallara uyardım; bir keresinde Robbie'yle kaçışımız dışında evden hiç kaçmamıştım, asla yatma zamanını geçirmemiştım. Rob "zaman alabilir" derken neyi kastetmişti acaba? Luke ayrıldığını hiç fark etmeyebilirdi bile ama annem endişelenecekti. Eski ödevlerimden birini alıp hızlıca anneme bir not yazmaya başladım ama kalemim kâğıdın üzerinde öylece kalınca duraksadım.

Ona ne söyleyebilirdim ki? "Sevgili anneciğim, Ethan periler tarafından kaçırıldı. Onu geri almaya gidiyorum. Ah, buradaki Ethan'a güvenme, o aslında bir tür peri, bir şekil değiştiren." Bu bana bile delice geliyordu. Tereddüt ettim, düşündüm ve sonra çabucak bir şeyler karalayverdim:

Anne, ilgilenmem gereken önemli bir durum var. Yakında döneceğime söz veriyorum. Beni merak etme. Meghan.

Evimi tekrar görememe ihtimalini düşünmemeye çalışarak notu buzdolabının üzerine astım. Sırt çantamı omuzlayıp bağırsaklarımın yılan gibi kıvrandığını hissederek merdivenlerden çıktım.

Robbie merdiven sahanlığında beni bekliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, yüzünde miskin bir sırıtış vardı. "Hazır mısın?"

Durumu nihayet idrak edince içim ürperdi. “Tehlikeli mi olacak?”

“Ah, fazlasıyla,” dedi Robbie, Ethan’ın yatak odasının kapısına yürüdü. “Bu da eğlenceli olacağı anlamına geliyor. Çok ilginç şekillerde ölebilirsin, cam kılıçtan geçirilebilirsin, suyun altına çekilip bir deniz perisine yem olabilirsin, sonsuza dek bir gül ağacına ya da örümceğe dönüştürülebilirsin...” Başım çevirip bana baktı. “Eee, geliyor musun, gelmiyor musun?”

Ellerimin titrediğini fark edince onları göğsüme bastırdım. “Bunları neden söylüyorsun?” diye fısıldadım. “Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?”

Robbie, “Evet,” diye yanıtladı yüzüstüce. Ethan’ın kapısında durdu, bir eli kapı kolundaydı, bana baktı. “Bunlarla karşılaşacaksın, Prenses. Seni adil olmak adına uyarıyorum. Hâlâ gitmek istiyor musun? Önceki teklifim hâlâ geçerli.”

Sis şarabının tadını, nasıl da daha fazlasını istediğimi hatırladım ve ürperdim. “Hayır,” dedim çabucak. “Ethan’ı bir avuç canavarın eline bırakamam. Zaten babamı kaybettim, kardeşimi de kaybetmeyeceğim.”

Sonra bir şey oldu; bir şey beni nefessiz bıraktı. Bunu neden daha önce düşünmediğimi merak ettim. *Babam*. Kalbim hızla çarpmaya başladı, yarım yamalak hatırladığım rüyalar geldi aklıma; babamın bir gölette kayboluşu ve bir daha asla yüzeye çıkmayışı... Ya o da periler tarafından kaçırıldıysa? Ethan’ı ve babamı bulabilir, *ikisini* de eve getirebilirdim!

Gözlerimi Robbie’nin gözlerine dikerek, “Gidelim,” dedim. “Haydi, burada daha fazla vakit kaybetmeyelim. Bunu yapacaksak bir an önce halledip kurtulalım.”

Rob gözlerini kırpıttı ve yüzünde tuhaf bir ifade oluşup kayboldu. Bir an, bir şey söylemek istiyor gibi görünmüştü ama sonra bir tür hipnozdan çıkar gibi silkelenip normale döndü.

“Pekâlâ, o zaman, seni uyarmadığımı söyleme.” Sırttı ve gözleri daha da parladı. “Her şey sırasıyla. Önce Olulmaz’ın girişini bulmamız lazım. Yani Peri Ülkesi’ni. Öylece girebileceğin bir yer değil ve kapıları genelde çok iyi saklanır. Neyse ki birinin yerini tahmin edebiliyorum.” Sırttı, döndü ve Ethan’ın kapısını çaldı. Melodik ve yüksek bir sesle, “Tak, tak!” dedi.

Bir an sessizlik oldu. Ardından bir *pat küt* sesi geldi, kapıya ağır bir şey fırlatılmış gibi. “Defol!” diye hırladı ses içeriden.

“Ah, hayır. Bu oyun böyle oynanmıyor,” diye seslendi Rob. “Ben, ‘tak, tak’ diyeceğim; sen de, ‘Kim o?’ diyeceksin.”

“Defol git!”

“Yine olmadı.” Robbie sakın görünüyordu. Ama ben, içeridekinin Ethan olmadığını bilmeme rağmen duyduklarından dehşete düşmüştüm. “Pekâlâ,” diye devam etti Rob tatlı tatlı. “Baştan anlatıyorum. Nasıl yanıt vereceğini öğrenmelisin.” Boğazını temizledi ve kapıyı yine tıklattı. “Tak, tak!” diye bağırды. “Kim o? Puck! Puck kim? Puck; yolumuzdan çekilmezsen seni ciyaklayan bir domuza çevirip fırına süreceksin ki!” Ve kapıyı gürültüyle açtı.

Ethan’a benzeyen şey yatağın üzerinde oturuyordu, ellerinde de birer kitap vardı. Tıslayarak onları kapıya fırlattı. Robbie yana çekilerek kurtuldu ama bir tanesi benim karnıma isabet edince homurdanmama engel olamadım.

“Lütfen,” diye mırıldandığını duydum Rob’un ve havada bir dalgalanma oldu. Aniden odadaki tüm kitaplar kapaklarını açıp kapayarak yerden ve raflardan havalanıp öfkeli bir martı sürüsü

gibi Ethan'ı pike bombardımana tuttular. Hayatımın her saniye daha da gerçek üstü bir hal aldığını hissederek bakakaldım. Sahte Ethan tıslayıp homurdanıyor, kitaplar etrafında uçarken onlara vurup duruyordu; ta ki bir tanesi yüzüne çarpıp onu yataktan savurana kadar. Öfkeden tükürükler saçarak yatağın altına girdi. Ayakları emekleme pozisyonunda yatağın altında yok olurken ahşap zemine sürtünen pençelerinin sesini duydum. Karanlıktan lanetler ve hırıltılar yükseliyordu.

Robbie başını salladı. "Amatörler." Kitaplar odanın ortasında dönmeyi bırakıp yankılanan patırtılarla yere düşerken iç geçirdi. "Gidelim, Prenses."

SİLKELENDİM VE DÜŞEN KİTAPLARIN ARASINDAN kendime yol açarak odanın ortasında duran Robbie'nin yanına gittim. "Eee..." dedim cesaretle, her gün uçan kitaplar ve perilerle karşılaşıyormuşçasma rahat davranmaya çalışıyordum. "Peri Ülkesi'nin girişi nerede? Sihirli bir halka mı yapman gerekiyor ya da büyülü sözler falan mı söylemen gerekiyor?"

Rob kıs kıs güldü. "Pek öyle değil, Prenses. İşi aşırı karmaşıklaştırıyorsun. Olurulmaz'ın kapıları genelde inancın, yaratıcılığın ya da hayal gücünün bol olduğu yerlerdedir. Yani sıklıkla bir çocuğun dolabında ya da yatağının altında bir kapı bulabilirsin."

Floppy dolaptaki adamdan korkuyor. Ürperdim, içimden üvey kardeşimden özür diledim. Onu bulduğumda, artık canavarlara inandığımı söyleyecektim.

"Dolapta o zaman," diye mırıldandım. Dolaba ulaşmak için oyuncakların ve kitapların üzerine bastım. Kapı kolunu tutarken

elim biraz titredi. *Bunun dönüşü yok*, dedim kendi kendime ve dolabın kapısını açtım.

Kapı açılınca uzun, ince yüzlü, çökük gözlü, sıska bir adam bana baktı. Sıska bedenine yapışmış siyah bir takım elbisesi vardı ve sivri kafasına melon şapka takmıştı. Banim üzerime diktği gözlerini kırpıştırdı. Kansız dudaklarını aralayıp ince, sivri dişlerini gösterdi. Çığlık atarak geri sıçradım.

“Benim dolabım!” diye tısladı. Örümceğe benzer bir el uzanıp kapı kolunu yakaladı. “Benim dolabım! Benim!” Ardından kapı çat diye kapandı.

Ben Robbie’nin arkasına sıçrayınca o hiddetle iç geçirdi. Kalbim göğüs kafesinde bir kuş gibi çırpıyordu. Başını sallayarak, “Öcüler,” diye mırıldandı. Kapıya doğru yürüdü, üç kez tıklattı ve açtı.

Bu kez dolap boştu; sadece askıda gömlekler, istiflenmiş kutular ve normal bir dolapta olması gerekenler vardı. Robbie kıyafetleri yana itti, kutuların arasından geçti ve elini arkadaki duvara koyup parmaklarını ahşabın üzerinde gezdirdi. Merak içinde yanma yaklaştım.

Robbie duvara boylu boyunca dokunarak, “Neredesin?” diye mırıldandı. Bense kapının eşiğine sokulmuş, Robbie’nin omzunun üzerinden bakıyordum. “Burada olduğunu biliyorum. Nerede... a-ha!”

Çömelerek derin bir nefes aldı ve duvara doğru üfledi. Anında bir toz bulutu yükseldi, duman gibi dalgalanırken turuncu turuncu ışıldadı.

O doğrulduğunda, arka duvarda altın bir kapı kolu ve kapının belli belirsiz hattını gördüm. Altındaki aralıktan soluk bir ışık yayılıyordu.

“Haydi, Prenses.” Rob arkasına dönüp bana gelmemi işaret etti. Karanlıkta gözleri yeşil yeşil parlıyordu. “Yolumuz burada başlıyor. Oluru olmaz’a tek gidiş biletin.”

Tereddüt ettim, nabzımın en azından normale yakın bir hale gelmesini bekledim ama yavaşlamadı. *Bu delilik*, diye fısıldadı içimde korkmuş bir parçam. O kapının ardında beni neyin beklediğini, gölgelerde ne gibi korkunçlukların saklandığını kim bilebilirdi? Bir daha asla eve dönemeyebilirdim. Bu, vazgeçmek için son şansımdı.

Hayır, dedim kendi kendime. *Vazgeçemem. Ethan orada bir yerlerde. O bana güveniyor.* Derin bir nefes alıp ileri adım attım.

Yatağın altından uzanan kırışık bir el, ayak bileğimi yakalayıp hızla ve vahşice çekti. Neredeyse düşüyordum, yatağın altındaki karanlıktan bir hırlama sesi geldi. Feryatla beni çeken pençeyi tekmeledim, dolaba doğru körlemesine atladım ve kapı arkamdan kapandı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Olurulmaz

Ethan'ın dolabının rutubetli karanlığında, elimi göğsüme koydum ve yine kalp atışlarımın normale dönmesini bekledim. Karşı duvardaki ince dikdörtgen ışık haricinde etraf zifîrî karanlıktı. Robbie'yi göremiyordum ama varlığını yakınımda hissediyordum, hafifçe nefes alışını duyuyordum.

“Hazır mısın?” diye fısıldadı, ılık nefesini tenimde hissettim. Ben henüz cevap vermemiştim ki kapıyı iterek açtı. Olurulmaz karşımdaydı.

Soluk, gümüşü bir ışık odaya doldu. Kapının ardındaki açıklık devasa ağaçlarla çevriliydi, öyle birbirlerine girmişlerdi ki dallardan gökyüzünü göremiyordum. Yerde bir sis bulutu kıvrılıyordu. Ağaçlar hareketsiz ve karanlıktı; sanki orman sonsuz bir alacakaranlıkta sıkışıp kalmıştı. Kimi yerlerle grinin arasında parlak renkler serpilmişti. Meneviş mavisi yapraklarıyla bir çiçek

öbeği siste hafifçe sallanıyordu. Keskin bir zıtlıktaki uzun kırmızı boynuzlarıyla bir sarmaşık, öldürmekte olduğu bir meşe ağacının gövdesini sarmıştı.

Dolaba, bir arada bulunması imkânsız kokularla birlikte ılık bir rüzgâr girdi. Ezilmiş yapraklar ve tarçın, duman ve elma, taze toprak, lavanta ile hafif, iğrenç bir çürük ve küf kokusu. Bir an küf kokusuyla birlikte metalik ve bakırmısı bir koku da aldım ama bir sonraki nefesimde yok olmuştu. Tepemizde böcek bulutları uçuşuyordu. Dikkatle dinlesem şarkı söylediklerini sanabilirdim. Orman ilk başta hareketsizdi ama sonra gölgelerin derinliklerinde bir hareket yakaladım ve etrafımızdaki yaprakların hışırtısını duydum. Görünmeyen gözler beni her açıdan izliyor, tenime işliyor gibiydi.

Saçları bir alev gibi parlayan Robbie eşikten içeri adım attı, etrafına bakınıp bir kahkaha attı. “Evim!” İç geçirdi, sanki hepsini kucaklamak ister gibi kollarını yanlara açtı. “Sonunda evimdeyim.” Olduğu yerde bir tur döndü. Başka bir kahkahayla kendini sisin içine attı ve görünmez oldu.

Yutkundum ve tedbirli bir adım attım. Sis canlıymış gibi ayak bileklerimi sardı, ıslak parmaklarıyla tenimi okşadı. “Rob?”

Sessizlik benimle dalga geçiyordu. Göz ucuyla büyük ve beyaz bir şeyin ağaçların arasına fırladığını gördüm. Kendini attığı yere yaklaşarak yine, “Rob?” diye seslendim. “Neredesin? Robbie?”

“Bö!” Rob, tabutundan çıkan bir vampir gibi sislerin arasından yükselip arkamda belirmişti. Çığlık attığımı söylemek biraz hafif kalırdı.

“Biraz gergin miyiz yoksa?” Robbie güldü ve ben onu öldürmeye yeltenemeden elimden kaçtı. “Değişim zamanı, Prenses.

Bir anda ortaya çıkıp 'Bö!' diyen her öcüye böyle çılglık atacaksan, ormanın sonuna varamadan tükenirsin."

Değişmişti. Kotunun ve salaş tişörtünün yerini koyu yeşil bir pantolon ve kalm, kahverengi bir kapüşonlu *sweatshirt* almıştı. Sis yüzünden ayaklarını göremiyordum ama spor ayakkabılarının yerini de yumuşak deri botlar almıştı sanki. Yüzü daha ince, daha sert ve hatları daha keskindi. Parlak kestane rengi saç ve yeşil gözleriyle, sırttan bir tilkiyi anımsatıyordu.

Ama göze en çok çarpan detay kulaklarıydı. İnce ve sivri kulakları, tıpkı... tıpkı elflerinki gibi başının iki yanında çıkıntı yapıyordu. O anda Robbie Goodfell'den iz bile kalmamıştı. Nere-deyse hayatım boyunca tanıdığım çocuk sanki hiç var olmamıştı. Geriye sadece Puck kalmıştı.

Puck esnerken uzun kollarını açarak, "Sorun nedir, Prenses?" diye sordu. Bu hayal gücümün bir oyunu muydu yoksa boyu da mı uzamıştı? "En iyi arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyorsun."

Sorusunu duymazdan geldim, bunu düşünmek istemiyordum. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordum, sohbeti başka bir yöne çekme isteğiyle. "Yani kıyafetlerin... farklılar. Bir de odada kitapları o şekilde uçurman. Sihir miydi?"

Puck sırıttı. "Büyü," dedi, sanki bu bana bir şey ifade edecekmiş gibi. Ben kaşlarımı çatınca iç geçirdi. "Buraya gelmeden önce kıyafetimi değiştirecek vaktim olmadı ve efendim Kral Oberon sarayda ölümlülere ait kıyafetlerin giyilmesine kızıyor. Bu yüzden kendimi daha kabul edilebilir hale getirmek için büyü yaptım. İnsana benzemek için büyü yaptığım gibi."

“Dur bir dakika...” Robbie ve hemşire arasındaki hayal meyal hatırladığım sohbeti düşündüm. “Senin gibiler... Dünyada senin gibi başka periler de var mı? Herkesin burnunun dibinde?”

Puck bana oldukça yaramaz bir edayla gülümsedi. Açıkça, “Biz her yerdeyiz, Prenses,” dedi. “Yatağının altında, tavan arasında, sokakta.” Gülümseyişi daha da genişledi, artık bir kurda benziyordu. “Büyü, ölümlülerin hayalleri ve hayal güçleriyle beslenir; yazarların, sanatçıların... Periler, şövalyecilik oynayan çocukların hayal gücüne karşı koyamazlar. Neden pek çok çocuğun hayali arkadaşı var sanıyorsun? Kardeşinin bile vardı. Sanırım ona Floppy diyordu, gerçi onun gerçek adı bu değildi. Şekil değiştirenin onu öldürmesi yazık oldu.”

Midem kasıldı. “Ve... kimse sizi göremiyor mu?”

“Biz görünmeziz. Ya da gerçek doğamızı saklamak için büyü kullanırız.” Puck sırtını bir ağaca yaslayıp ellerini, Robbie’ye has bir hareketle başının arkasına koydu. “Bu kadar şaşırma, Prenses. Ölümlüler orada olmasını beklemedikleri şeyleri görmeme sanatında ustalar. Gerçi sis ve büyü’nün ötesini görebilen birkaç kişi var. Bunlar genellikle çok özel insanlardır; masum ve naif hayalperestlerdir. Bu yüzden periler onlara daha fazla çekilirler.”

“Ethan gibi,” diye mırıldandım.

Puck bana garip bir bakış attı, dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. “Senin gibi, Prenses.” Sanki bir şey daha söyleyecekti ama aniden karanlığın içinde bir yerde bir dal kırıldı.

Çabucak dikleşti. “Ah! Gitme zamanı geldi. Bir yerde bu kadar uzun süre durmak tehlikelidir. Dikkatleri üzerimize çekmek istemeyiz..”

Puck açıklığa doğru bir geyik zarıflığıyla ilerlerken, “Ne?!” diye bağırdım. “Buraya ev dememiş miydin?”

Puck arkasına bakmadan, “Olurulmaz, bütün perilerin evidir,” dedi. “Ancak bölgelere ayrılmıştır; daha doğrusu diyarlara. Tekin Diyarı, Oberon’un bölgesidir; Mab ise Tekinsiz Diyarı’nı yönetir. Diyarlarda, hükümdarının izni olmaksızın bir periyi öldürmek, sakatlamak, işkence etmek yasaktır.”

Bana bakarak, “Ancak,” diye devam etti, “şu anda tarafsız bölgedeyiz, yabani perilerin diyarında. Yani, burada ne olacağı belli olmaz. Şu anda bize yaklaşan, seni yorgunluktan tükenene kadar dans ettirip sonra tecavüz edecek bir *satyr* sürüsü ya da ikimizi de parçalayacak bir kurt sürüsü olabilir. İki şekilde de buralarda takılmak isteyeceğini sanmıyorum.”

Yine korkmuştum. Sürekli korkuyor gibi görünüyordum. Burada, bu uğursuz ormanda, sadece tanıdığımı sandığım bu çocukla olmak istemiyorum. Eve gitmek istiyordum ama ev de neredeyse Olurulmaz kadar korkutucu bir yere dönüşmüştü. Bana zarar vermek isteyen saçma bir dünyada kendimi kaybolmuş ve ihanete uğramış hissediyordum.

Sonra Ethan’ı hatırladım. *Bunu Ethan için yapıyorsun. Onu bulunca eve gidebilirsin ve her şey normale döner.*

Hışırta sesi yükseldi ve ormanın içindeki her neyse, bize yaklaşırken dallar kırıldı. Puck yanımda bitip, “Prenses,” diye seslenince yerimden sıçradım. Tam çılgık atacaktım ki bileğimi yakaladı. “Az önce bahsettiğim pislikler kokumuzu aldı ve bizim için geliyorlar.” Rahat bir tonda konuşmasına rağmen gözlerindeki gerginliği görebiliyordum. “Olurulmaz’daki ilk gününün son günün olmasını istemiyorsan, harekete geçmeliyiz.”

Arkama baktım ve içinden geçtiğimiz kapının, açıklığının tam ortasında durduğunu gördüm. Puck beni yanında sürüklerken, “Eve buradan dönebilecek miyiz?” diye sordum.

“Hayır.” Ben ona korkuyla bakınca omuz silkti. “Kapıların hep aynı yerde durmasını bekleyemezsin, Prenses. Ama endişelenme; ben yanındayım unuttun mu? Zamanı gelince, evin yolunu bulacağız.”

Aıklığın uzak bir köşesine koştuk ve doğrudan, başparmağım uzunluğunda, çengel biçiminde, sarı dikenleri olan karmaşık çalıların arasına daldık. Dilim dilim olacağımızı sanarak geri çekildim ama biz yaklaştıkça dallar titreyip bizden uzaklaştı. Ağaçların arasında dar bir patika ortaya çıkmıştı. Biz patikaya adım atınca, çalılar tekrar birbirine dolandı ve yolu saklayıp bizi korudular.

Saatlerce yürüdük ya da en azından bana öyle geldi. Puck, ne hızlı, ne yavaş bir tempoda ilerliyordu ve bizi takip edenlerin sesleri zamanla azaldı. Yolun farklı yönlere gittiği ayrımlarda Puck seçimlerinde tereddütsüzdü. Sık sık gözümün ucuyla bir hareket yakalıyordum; çalılıkta parlayıp sönen bir renk, ağaçların arasında bir silüet. Ancak bakmak üzere döndüğümde yok oluyorlardı. Bazen bir şarkı ya da müzik duyduğumdan emin oluyordum ama tabii ki odaklanmaya çalıştığımda ses de yok oluyordu. Ormanın cılız parıltısı asla solmuyor ya da artmıyordu. Puck’a ne zaman gece olacağını sorduğumda kaşını kaldırdı ve gecenin hazır olduğunda geleceğini söyledi.

Sinirlenerek saatime baktım; ne kadar zamandır yolda olduğumuzu merak etmişim. Tatsız bir şaşkınlık yaşadım. Saatimin küçük kolları olduğu yerde kalmıştı. Ya saatin pili bitmişti ya da başka bir şey çalışmasına engel oluyordu.

Belki de burada zaman diye bir şey yoktu. Bunu neden son derece rahatsız edici bulduğumu bilmiyordum ama durumdan hoşlanmamıştım.

Sonsuz alacakaranlık kararmaya başladığında yorgunluktan ayaklarım acıyor, midem ağrıyor ve bacaklarım yanıyordu. Puck durdu, gökyüzüne baktı; ağaçların üzerinde devasa bir ay ışıldıyordu, o kadar yakındı ki yüzeyindeki çukurlar ve kraterler görünüyordu.

“Sanırım bu gece dinlenmeliyiz.” Puck isteksiz görünüyordu. Ben küflü bir kütüğün üzerine çökerken çarpık bir şekilde sırttı. “Dans eden bir tepeceğe denk gelmeni ya da beyaz bir tavşanın peşinde karanlık bir deliğe düşmeni istemeyiz. Haydi, rahatsız edilmeden uyuyabileceğimiz bir yer biliyorum yakınlarda.”

Elimi tutup beni ayağa kaldırdı. Kollarım ve bacaklarım isyan etti. Neredeyse tekrar olduğum yere çökecektim. Yorgundum, sinirliydim ve istediğim son şey, biraz daha yürüyüştü. Etrafıma bakındım ve ağaçların arasında küçük, sevimli bir gölet gördüm. Su ay ışığında parlıyordu. Durdum ve suyun ayna gibi yüzeyine baktım. “Neden burada durmuyoruz?” diye sordum.

Puck gölete baktı, yüzünü ekşitip beni kendine doğru çekti. “Ah, hayır,” dedi çabucak. “Su altında bir sürü tehlikeli yaratık var: *kelpie*’ler⁶, *glaiştig*’ler⁷, denizkızları falan. Risk almasak iyi olur.”

⁶ İskoç mitolojisinde, deniz, göl ve nehirlerde yaşayan, karşılaştığı insanları güzelliğiyle ve gezdirme teklifiyle kandırıp suya çekerek boğan büyük ve güçlü atlar (ed.n.)

⁷ İskoç mitolojisinde, dans ve şarkılarıyla erkekleri büyüleyip kanlarını içen bir deniz yaratığı. Belden yukarısı kadın, aşağısı keçi biçimdedir ve genellikle yeşil bir cubbe ya da elbise giyerler. (ed.n.)

Arkama baktığımda göletin mükemmel ve durağan yüzeyinde minik dalgacıklar oluşturarak beliren karanlık bir silüet gördüm. Bir atın, fok balığı gibi kömür karası ve kaygan kafası suyun üzerine çıkmıştı. Uğursuz, beyaz gözlerle beni izliyordu. Nefesim kesilerek hızlandım.

Birkaç dakika sonra devasa ve eğri bir ağacın yanma vardık. Gövde o kadar eğri büğrü ve kabaydı ki neredeyse içinden gizlice bakan yüzler görebiliyordum. Üst üste duran ve yamuk kollarını öfkeyle sallayan yaşlı adamlara benziyordu.

Puck köklerin arasına çömelip ağaca vurdu. Bense omzunun üzerinden bakıyordum. Ağacın tabamında en fazla otuz santim yüksekliğinde minik bir kapı olduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Gözlerim kocaman açılmış halde bakarken kapı aralandı ve bir şey başını şüpheyle dışarı uzattı.

Ben merakla bakarken, “Hey? Kim o?” diye sordu kaba, tiz bir ses. Küçük adamın cildi ceviz rengindeydi; saçı, kafatasından çıkan bir demet dal gibiydi. Kahverengi bir tunik ve tayt giyiyordu. Canlı bir tahta sopaya benziyordu; bir böceğinki gibi siyah, parlak ve dikkatle bakan gözleri hariç tabii.

Puck, “İyi akşamlar, Twiggs,” diye kibarca selamladı küçük adamı.

Küçük adam gözlerini önce kırptırdı, sonra tepesinde dikilen Puck’a bakarak kıstı. “Robin Goodfellow?” diye ciyaktı sonunda. “Seni bir süredir buralarda görmüyordum. Seni mütevazı ağacıma getiren şey nedir?”

Puck, “Refakat hizmeti,” diye yanıtladı ve Twiggs beni rahatça görebilsin diye yana çekildi. O boncuk gözler bana sabitlendi ve

şaşkınlıkla kırpıştı. Sonra aniden büyüyüp yusuvarlak oldular ve Twiggs tekrar Puck'a baktı.

"Bu... o mu?.."

"O."

"O kız?.."

"Hayır."

"Ah, elbette." Twiggs kapıyı ardına kadar açtı, baston gibi koluyla içeriyi işaret etti. "İçeri gelin, içeri gelin. Çabuk olun. Orman perileri sizi görmesin, rahatsız edici dedikodular çıkabilir." Ardından içeri girip gözden kayboldu ve Puck bana döndü.

Puck tek kelime edemeden, "Ben oraya asla sığmam," dedim. "Beni bir arı boyutlarına getirebilecek sihirli bir mantarın yoksa oraya sığmam imkânsız. Mantar falan da yemem. Bilirsin, *Alice Harikalar Diyarında*'yı izlemiştim."

Puck sırtı ve elimi tuttu.

"Gözlerini kapa ve sadece içeri gir," dedi.

Ben de öyle yaptım. Önce, muhteşem eşek şakacısı Robbie sayesinde burnumu ağaca çarpacağımı sandım ancak hiçbir şey olmayınca gözlerimi aralayıp bakmak istedim ama bundan vazgeçtim. Hava ısınmıştı ve Puck gözlerimi açabileceğimi söylediğinde arkamdan kapının kapandığını duydum.

Sıcak, yuvarlak bir odanın içindeydim; duvarlar pürüzsüz kızılçamdan yapılmıştı, zemin yosunumsu bir kilimle kaplıydı. Odanın ortasında üç kütük üzerindeki düz bir kaya masa işlevi görüyordu ve üzerinde futbol topu büyüklüğünde orman meyveleri vardı. Karşıdaki duvarda ipten bir merdiven asılıydı ve merdiveni gözlerimle yukarı doğru takip edince neredeyse bayılacaktım. Düzinelerce böcek duvarlarda emekliyor ya da tam üzerimizde

havada uçuşuyordu. Ağacın gövdesi gözümün alabileceğinden daha yüksekti. Böceklerin hepsi bir *cocker spaniel* büyüklüğündeydi ve arka bacakları sarı-yeşil renkte parlıyordu.

Puck, kanepe olarak kullanılan bir kürk yığınının üzerine oturarak, “Dekorasyonu yenilemişsin, Twiggs,” dedi. Daha yakından bakınca bir sincap başının hâlâ kürke bağlı olduğunu gördüm ve başımı çevirmek zorunda kaldım. “Son geldiğimde burası sadece ağaçtaki minik bir delikti.”

Twiggs duyduklarından memnun görünüyordu. Artık bizimle aynı boydaydı, daha doğrusu biz *onun* boyundaydık sanırım. Twiggs bu kadar yakından sedir ağacı ve yosun gibi kokuyordu.

Masaya doğru yürüyerek, “Evet, buradan giderek hoşlanmaya başladım,” dedi. Bir bıçak alıp bir meyveyi üç parçaya böldü ve parçaları ahşap tabaklara yerleştirdi. “Yine de yakında taşınmak zorunda kalabilirim. Orman perileri bana karanlık dedikodular fısıldıyor. Yabanılormanının bazı kısımlarının öldüğünü ve ormanın her gün daha fazla yok olduğunu anlatıyorlar. Kimse buna neyin sebep olduğunu bilmiyor.”

“Sen sebebini biliyorsun,” dedi Puck, sincap kuyruğunu dizine çekerek. “Hepimiz biliyoruz. Bu yeni bir şey değil.”

“Hayır,” Twiggs başını salladı, “ölümlülerin inançsızlığı Olur-olmaz’dan hep bir parça götürmüştür ama hiç bu kadar olmamıştı. Bu... farklı. Açıklamak zor. Ormanda biraz daha ilerlersen ne demek istediğimi anlayacaksın.”

Her birimize içinde kırmızı orman meyvesinden kocaman bir dilim, yarım meşe palamudu ve buharda pişirilmiş beyaz kurtçukların olduğu birer tabak verdi. Günün tuhaflığına rağmen saatlerce ormanda yürümekten kurt gibi acıkmıştım. Meyve dilimi

mayhoştu ama kurtlu görünen şeye dokunmaya niyetim yoktu, hepsini Puck'a verdim. Yemekten sonra Twiggs bana sincap postlarından bir yatak yaptı. Biraz iğrenmeme rağmen hemen uyuyakaldım.

O GECE YİNE RÜYA GÖRDÜM.

Rüyamda evim karanlık ve sessizdi, oturma odasına bir gölge çökmüştü. Duvardaki saat gece 03.19'u gösteriyordu. Oturma odası ile mutfaktan süzülerek geçtim ve yukarı çıktım. Odamın kapısı kapalıydı. Büyük yatak odasından Luke'un horlama sesleri geliyordu. Koridorun diğer ucunda Ethan'm kapısı ise hafif aralıktı. Koridorda sessizce yürüdüm ve aralıktan gizlice baktım.

Ethan'ın yatak odasında gümüş ve siyah tonlarda giyinmiş uzun, sıska bir yabancı duruyordu. Yaşını kestirmek güçtü ama benden biraz büyük bir erkekti. Bedeni gençti ama çok daha yaşlı ve inanılmaz derecede tehlikeli olduğunu hissettiren bir sükûneti vardı. Şaşkınlıkla onun o gün beni ormandan izleyen at üzerindeki adam olduğunu fark ettim. Neden şimdi burada, benim evimdeydi? İçeri nasıl girebilmişti? Bunun bir rüya olduğunu bildiğim halde onunla yüzleşmeyi düşünürken başka bir şey fark ettim ve kanım dondu. Gür, kuzguni saçları omuzlarına dökülmüştü ama zarif, sivri kulaklarını örtememişti.

İnsan değildi. *Onlardan* biriydi, bir periydi. Evimde, kardeşimin odasında duruyordu. Ürperdim ve koridora geri döndüm.

Tam o sırada döndü ve doğrudan bana baktı. Nefes alıyor olsaydım nefesim kesilirdi. Muhteşemdi. Muhteşemden de öte, çok güzeldi. Soylu bir güzellikti; yabancı bir ulusun prensine özgü bir güzellik. Finallerde sınıfıma girse, öğretmenler ve öğrenciler

onun ayaklarına kapanırdı. Ancak bir insana değil, başka dünyalara özgü; mermer heykel soğukluğunda ve sertliğinde bir güzellikti bu. Çekik gözleri, uzun ve sivri perçemlerinin altında çelik gibi parlıyordu.

Şekil değiştiren ortalıkta görünmüyordu ama yatağın altından hızla atan kalp ritmini duyabiliyordum. Peri çocuk bunun farkındaymış gibi görünmüyordu. Döndü ve solgun elini dolap kapısına koydu, eski ahşabın üzerinde parmaklarını gezdirdi. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Tek hareketle sakince kapıyı açıp içeri girdi. Kapı ardından sessizce kapandı. Gitmişti.

Temkinli bir şekilde dolabın kapısına doğru ilerledim, bir gözüm de yatağın altındaydı. Hafif kalp atışlarını hâlâ duyuyordum ama hiçbir şey beni yakalayıp çekmeye yeltenmedi. Olaysız bir şekilde odanın diğer ucuna geçtim. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde dolabın kapı kolunu tutup çevirdim ve kapıyı açtım.

Melon şapkalı adam üzerime atlayarak, “Benim dolabım!” diye bağırdı. “Benim!”

ÇIĞLIK ATARAK UYANDIM.

Bir anlığına korku içinde, nerede olduğumu anlayamayarak odayı gözlerimle taradım. Kalbim deli gibi atıyordu ve alnımda soğuk terler birikmişti. Kâbusumun canlı sahneleri zihnimden geçti: Ethan bana saldırıyor, Robbie kitapları odada uçuruyor, uğursuz yeni bir dünyaya bir kapı açılıyordu.

Gürültülü bir horlama dikkatimi çekince o tarafa doğru döndüm. Puck karşıdaki kanepeye serilmiş, bir kolunu gözlerinin

üzerine kapamıştı. Bedeni sincap kürkünden bir battaniyeye sarılmıştı.

Anılarım canlandıkça moralim bozuldu. Bu kâbus değildi. Bunu ben hayal etmemiştim. Ethan gitmişti, yerini bir tür canavar almıştı. Robbie bir periydi. Kardeşimi aramak üzere Oluruolmaz'ın tam ortasında düşmüştüm. Üstelik onu nerede arayacağımı bilmiyordum ve bulmak konusunda gerçek bir ümidim yoktu.

Titreyerek sırtüstü uzandım. Twiggs'in evi karanlıktı; ateş-böcekleri ya da adları her neyse parıldamayı bırakmışlardı ve duvarlara tutunmuş uyuyorlardı. Tek ışık, pencerenin dışından gelen turuncu parıltıydı. Belki Twiggs meşale ya da onun gibi bir şeyi yanık bırakmıştı.

Ayağa fırladım. Bu aslında bir mum ışığıydı, ışığın yansımalarında dışarıdan odaya bakan bir yüz vardı. Puck'a seslenmek için ağzımı açtığım sırada bir çift mavi göz bana döndü. O yüzü kendimi gecenin içine atacak kadar iyi tanıyordum.

Ethan.

YATAKTAN TÖKEZLEYEREK ÇIKTIM ve ayakkabılarımı bile giymeden hızla koştum. Puck kürk yığının altında homurdanıp yatış pozisyonunu değiştirdi. Onu görmezden geldim. Ethan oradaydı! Ona yetişebilirsem eve gidebilir ve tüm bu karmaşayı unutabilirdik.

Kapıyı hızla çekip açtım ve ormana dikkatle bakarak dışarı adım attım. Tekrar normal boyuma döndüğümü ve kapının yine otuz santim yüksekliğinde olduğunu sonradan fark ettim. Tüm düşünebildiğim Ethan ve onunla birlikte eve dönmekti.

Evden çıktığımda beni karanlık karşıladı ama ileride titreşen turuncu ışığın hareketini, giderek uzaklaştığını görebiliyordum. “Ethan!” diye seslendim, boşlukta sesim yankılandı. “Ethan, bekle!”

Koşmaya başladım, çıplak ayaklarım yaprak, dal ve kayalara çarpıyor, bazen de çamura bulanıyordu. Başparmağımı keskin bir şeye çarptım. Normalde canımın yanması gerekirdi ama zihnim acıyı algılamıyordu. Ağaçların arasından kendine yol açan küçük silüeti görebiliyordum, elinde bir mum vardı. Elimden geldiğince hızlı koşuyordum; dallar tenimi çiziyor, saçımı çekiştiriyor ve kıyafetlerimi parçalıyordu ama sanki ona hiç yaklaşmıyordum.

Sonra durdu ve omzunun üzerinden arkasına baktı, gülümsüyordu. Mum ışığı yüz hatlarını esrarengiz bir şekilde aydınlatmıştı. Daha da hızlandım. Yer aniden ayağımın altında çekildiğinde ona sadece birkaç metre uzaklıktaydım. Çığlık atarak, ağzımı ve burnumu dolduran buz gibi suyun içine bir taş gibi düştüm.

Nefesimi tutarak yüzeye çıkmak için debelendim. Yüzüm sızlıyordu ve kollarım, bacaklarım çoktan uyuşmuştu bile. Bir kırdama duydum. Başımın üzerinde bir ışık hüzmesi uçuşuyordu. Bir süre aptallığımla alay edercesine havada asılı kaldı. Sonra tiz kahkahalar atarak hızla ağaçların arasına daldı.

Başımı suyun üzerinde tutmaya çalışarak etrafıma bakındım. Çamurlu kıyı seti, kaygan ve tehlikeli bir biçimde önümde yükseliyordu. Suyun üzerinde birkaç yaşlı ağaç vardı ama dalları ulaşamayacağım kadar yüksekteydi. Kendimi dışarı çekmek için tutunabileceğim bir çıkıntı bulmaya çalıştım ama yakaladığım bitkiler çektiğim anda topraktan sökülüyor, tekrar gürültüyle suya düşmememe neden oluyordu. Çıkmak için başka bir yol bulmam gerekiyordu.

Sonra uzaktan başka bir su sesi duydum. Yalnız olmadığımı anladım.

Su yüzeyinden yansıyan ay ışığı her şeyi gümüş ve siyah tonlarına boyuyordu. Böceklerin vızıltısı hariç, gece çok sakindi. Gölün diğer ucunda ateşböcekleri dans ediyor, bazıları sarı yerine pembe ve mavi ışık saçıyordu. Belki de az önceki sesi hayal etmiştim. Ortalıkta, bana doğru yüzen yaşlı bir kütükten başka bir hareket yoktu.

Gözlerimi kırptırıp tekrar baktım. Kütük artık bir at başına benziyordu; tabii bir at, bir timsah gibi yüzebiliyorsa. Sonra ölü gibi beyaz gözler ile ince parlak dişleri gördüm. Panik, içimde siyah bir gelgit gibi yükseldi.

Kıyı setine tutunmaya çalışarak, “Puck!” diye bağırdım. Çamur öbek öbek elimde kalıyordu; her tutunuşumda geri düşüyordum. O şeyin bana daha da yaklaştığını hissedebiliyordum. “Puck, yardım et!”

Omzumun üzerinden arkama baktım. O atımsı şey sadece birkaç metre uzağımdaydı. İğne gibi dişlerini göstermek için boyununu sudan çıkardı. *Ah, Tanrım, öleceğim! O şey beni yiyecek! Biri yardım etsin!* Delirmişçesine sete turnaklarını geçiriyordum ki parmaklarımın arasında sert bir dal hissettim. Onu yakalayarak tüm gücümle kendimi yukarı çektim ve dalın beni sudan çıkardığını fark ettim. Tam o sırada atımsı canavar kükreyerek ileri atıldı. Islak ve plastik gibi burnu ayağıma çarptı, dişleri şeytani bir sesle birbirine çarptı. Soluk soluğa kalmış ve ağlamaya başlamıştım ki dal bir hamleyle beni çekip kıyıya fırlattı. Atımsı yaratık bir kez daha suyun altına girdi.

Birkaç dakika sonra Puck beni kıydan bir metre kadar uzakta buldu; iki büklüm olmuştum ve yaprak gibi titriyordum. Beni ayağa kaldırırken gözlerinde şefkat ve öfke vardı.

“İyi misin?” Hâlâ tek parça olduğumdan emin olmak için ellerini kollarımda gezdirdi. Hâlâ tek parçaydım. “Kendinde misin, Prenses? Konuş benimle.”

Ürpererek başımı salladım. Olanları anlamaya çalışarak, “Ethan’ı... gördüm,” diye kekeledim. Olan biteni anlamlandırmaya çalışıyordum. “Onu takip ettim ama bir ışığa dönüşüp uçtu, sonra da o atımsı şey beni *yemeye* çalıştı...” Sesim kısıldı. “O Ethan değildi, değil mi? Duygularımla oynayan başka bir periydi. Ve ben de ona kandım.”

Puck iç geçirdi ve beni yola doğru çekti. Bana bakarak, “Evet,” diye mırıldandı. “Onun gibi *wisp*’ler⁸, seni yoldan çıkarmak için görmek istediğin şeyi görmeni sağlarlar. Ama bu seferki fazla yaramazmış çünkü seni doğrudan bir *kelpie*’nin göletine sürüklemiş. Sanırım sana asla tek başına dolaşmamamı söyleyebilirim ama nefesimi boşa harcamış olurum. Yine de...” Durup arkasına dönünce olduğum yerde kaldım. “*Tek başına dolaşma, Prenses. Hangi koşulda olursa olsun, anladın mı? Bu dünyada ya bir oyuncak ya da atıştırılacak olarak görülürsün. Bunu unutma.*”

“Tamam,” diye mırıldandım. “Evet, onu anladım artık.”

Yürümeye devam ettik. Eğri ağaçtaki kapı kaybolmuştu ama ayakkabılarım ve sırt çantam dışarıda duruyordu, misafirliğimizin sona erdiğinin açık bir işaretiydi. Titreyerek ayakkabılarımı yaralı

8 *Will-o'-the-wisp*. Batakılık yakamozu; ılgım, serap. Geceleri gezginlere ışık küreleri gibi görünerek, peşine düşenleri yoldan çıkarıp tehlikeye düşüren ve asla yakalanamayan peri ya da ruhlar. (ed.n.)

ayaklarıma geçirdim. Bu dünyadan ve içindeki her şeyden nefret ediyordum, sadece eve gitmek istiyordum.

Puck fazla neşeli bir şekilde, “Pekâlâ,” dedi, “seraplarla ve *kelpie*’lerle oyunun bittiyse, yolumuza devam etmeliyiz. Ah, ama bir dahaki sefere bir devle çay içmek istersen bana haber ver. Sopamı da yanıma alırım.”

Ona ters ters baktım. O ise sadece sırttı. Olulmaz’ın derinliklerine doğru ilerlerken gökyüzünün rengi tekrar o uğursuz gri alacakaranlığa dönüyordu. Ölü gibi sessiz ve hareketsizdi.

ALTINCI BÖLÜM

Yaban Avcı

Ormanın ortasında ölümle burun buruna geldiğimizde henüz pek fazla yol almamıştık.

Yabanılorman uğursuz, sessiz bir yer olsa da canlıydı. Ağaçlar yaşlı ve uzundu, bitkiler çiçek açmıştı. Canlı renkler bu sonsuz griliğin içinde yaşam olduğunu kanıtlıyordu. Hayvanlar ağaçların arasından geçip gidiyordu. Gölgede tuhaf yaratıklar dolanıyordu; kendilerini bir kere bile açıkça göstermeseler de varlıkları barizdi. Gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorduk.

Sonra ağaçlar aniden seyrekleşti ve çorak bir açıklığın kenarında durduk.

Tek tük kalan otlar sararmış, ölüyordu. Kayalık zeminde seyrek bitkiler bitmişti. Dağınık duran sararmış birkaç ağacın da belleri bükülmüş, yaprakları dökülmüş ve gövdeleri kararmıştı.

Uzaktakilerin sivri ve keskin dalları parlıyor, tuhaf metal heykellere benziyorlardı. Sıcak esen rüzgâr bakır ve toz kokuyordu.

Puck uzunca bir süre ölü ormana baktı. “Twiggs haklıymış,” diye mırıldandı, kuru bir ağaca bakarak. Dallardan birine dokunmak için uzandı ama ardından ürpererek elini çekti. “Bu doğal değil; bir şey yabanılormam zehirliyor.”

Uzanıp parlayan dallardan birine dokunur dokunmaz nefesim kesildi ve elimi geri çektim. “Ah!”

Puck bana döndü. “Ne oldu?”

Elimi gösterdim. Parmağımdaki kâğıt kesigi gibi ince çizikten kan akıyordu. “Ağaç... Elim kestti.”

Puck parmağımı inceledi ve kaşlarını çatı. “Metal ağaçlar...” dedi sesli düşünür gibi. Cebinden bir mendil çıkarıp parmağımı sardı. “Bu olağan bir şey değil. Eğer metalden orman perileri görürsen, bana haber ver de çılgık atarak kaçabileyim.”

Somurtarak tekrar ağaca baktım. Ağacın metal dalında kalan bir damla kan parlayarak çorak toprağa düştü. İnce dallar iyi bilenmiş ince bıçaklar gibi görünüyordu.

Puck, kurumuş çimenleri incelemek için eğilerek, “Oberon bunu bilmeli,” diye mırıldandı. “Twiggs yayıldığını söyledi, ama kaynağı ne?” Hızla ayağa kalkınca hafifçe sendeledi, dengesini sağlamak için elini ileriye doğru salladı. Kolunu yakaladım.

“İyi misin?” diye sordum.

“İyiyim, Prenses.” Başımı salladı ve acıyla gülümsedi. “Evimin durumuyla ilgili endişeleniyorum ama elden ne gelir ki?” Kötü bir koku almış gibi öksürdü ve elini yüzünün önünde salladı. “Ama bu hava beni hasta ediyor. Gidelim buradan.”

Havayı kokladım ama kötü bir koku yoktu, sadece toprak ve pas gibi metalimsi, keskin bir koku vardı. Ama Puck kaşlarını acıyla ya da öfkeyle çatmış, çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Ona yetişebilmek için koşturdum.

BİRKAÇ SAAT SONRA uluma sesleri duymaya başladık.

Puck yolun ortasında o kadar ani durdu ki neredeyse ona çarpıyordum. Ben daha neler olduğunu sormadan beni susturmak için elini kaldırdı.

Ardından onu durduran şeyi ben de duydum; arkamızdan rüzgârla birlikte ürpertici bir uluma ve uğultu korosunun sesi geliyordu. Kalp atışlarım hızlandı, yol arkadaşşıma biraz daha yaklaştım.

“Bu da ne böyle?”

“Bir av,” diye yanıtladı Puck uzaklara bakarak. Yüzünü ekşitti. “Ben de tam, tavşanlar gibi kovalanıp avlanmamız gerektiğini düşünüyorum. Bir şey beni öldürmeye çalışmadan günüm tamamlanmış sayılmaz sonuçta.”

İçim ürperdi. “Peşimizde bir şeyler mi var?”

“Sen hiç yaban avı görmedin, değil mi?” Puck parmaklarını saçlarından geçirirken sızlandı. “Kahretsin. İşte bu, işleri karıştıracak. Seni Olurolmaz’da bir geziye çıkarmayı umuyordum Prenses ama sanırım bunu ertelemek zorunda kalacağım.”

Uğultu, daha yakından gelen derin ve gırtlaktan ulumalara dönüşmüştü. Bize doğru gelen şey her neyse oldukça büyük olmalıydı. “Koşmamız gerekmiyor mu?” diye fısıldadım.

Puck geri çekilerek, “Asla onlardan hızlı koşamazsın,” dedi. “Kokumuzu aldılar. Hiçbir ölümlü, yaban avından kaçamaz.” İç

geçirdi ve kolunu dramatik bir şekilde gözlerinin üzerine kaldırdı. "Sanırım bizi yalnızca itibarımı feda ederek kurtarabilirim. Sevgi için nelere katlanmak zorundayım. Kader tanrıçaları çektiğim işkenceye gülüyor olmalılar."

"Neden bahsediyorsun?"

Puck esrarengiz sırtışını takındı ve değişmeye başladı.

Yüzü genişledi, uzadı ve daraldı. Ardından boynu uzamaya başladı. Kolları kasıldı, parmakları önce siyaha, ardından da toynaklara dönüştü. Sırtı kamburlaştı, omurgası uzadı. Sonra bacakları, kaslı arka bacaklara dönüştü. Dört ayağının üzerinde dururken bedenini bir kürk kapladı. Artık bir erkek çocuğu değil; tüylü, yelesi ve kuyruğu olan gösterişli gri bir attı. Dönüşümü on saniyeden kısa sürmüştü.

Suda karşılaştığım yaratığı hatırlayarak geriledim. Ancak karşımdaki benekli at ön ayağı yere vurdu ve kuyruğunu sabırsızca şaklattı. Gözlerine baktım; kâküllerinin arasında gözlerinin zümrüt gibi parladığını görünce korkum bir şekilde hafifledi.

Ulumalar artık daha da yakından geliyordu ve çılgınca bir hal almıştı. At-Puck'a koşup sırtına atladım, kendimi yukarı çekmek için yelesini tuttum. Çiftlikte yaşamama rağmen yalnızca bir iki kez ata binmişim ve her seferinde yukarı çıkmak için çabalamak zorunda kalmıştım. Puck homurdanıp başını arkaya attı, benim binicilik beceriksizliğimden rahatsız olmuştu.

Sırtında durabilmek için mücadele ederken yelesini tuttum ve Puck'm gözlerini devirerek bana baktığını gördüm. Sonra hafifçe şaha kalkıp çalılara doğru ilerledi. Artık yola çıkmıştık.

Eyersiz ata binmek hiç de eğlenceli değildir, özellikle de atın ya da gittiği yönün kontrolü sizde değilse. Dürüstçe, bunun haya-

tımdaki en korkutucu binicilik tecrübesi olduğunu söyleyebilirdim. Yanından hızla geçtiğimiz ağaçlar bulanık bir manzaraya dönüşüyor, dallar bana çarpıyordu ve dizlerimle ata sıkıca tutunmaktan bacaklarım yanıyordu. Yelesini ölümüne kavramama rağmen Puck yön değiştirdiğinde aşağıya doğru kayıyordum. Rüzgâr kulaklarımda çınliyordu ama hâlâ arkamızdan gelen korkunç ulumaları duyabiliyordum, anlaşılan tam dibimizdeydiler. Arkama bakmaya cesaret edemiyordum.

Zaman kavramını kaybetmiştim. Puck hiç yavaşlamıyor ya da soluksuz kalmıyordu ama esmer bedeninden ter boşalıyor ve üzerinden kaymama sebep oluyordu. Durum daha da korkunç bir hal almıştı. Bacaklarım uyuşmuş, ellerim bir başkasına ait gibiydi.

Sonra tam sağımızdan, otların arasından simsiyah devasa bir yaratık fırladı ve dişlerini birbirine çarptı. Bu bir av köpeğiydi ama hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim. Gözleri mavi ve ateş gibiydi. Puck ondan kurtulmak için yana sıçrarken beni neredeyse sırtından atıyordu. Ben çığlık atınca ön ayağını savurup av köpeğinin göğsüne indirdi ve köpek ciyaklayarak yana savruldu.

Ardından çalılıklar yine hareketlendi ve daha canavar görünümlü beş köpek yola fırladı. Etrafımızı çevirdiler. Uluyup havlar-ken atın bacaklarını ısırma-ya çalışıyor, Puck onlara çifte atarken geri sıçırıyorlardı. Puck'ın sırtına tutunmuş, köpeklerin devasa çenelerinin ayaklarına birkaç santim kala açılıp kapanmalarını izlerken donakalmıştım.

Sonra ağaçların arasından onu gördüm; kocaman siyah bir atın üzerindeki o zayıf silüeti. Rüyamda ve o gün otobüsten bakarken gördüğüm çocuktü. Ucunda sivri bir okun bulunduğu yayını gererken acımasız bir meleğinkine benzeyen yüzünde bir gülümseme vardı.

“Puck! Dikkat et!” diye haykırırken artık çok geç olduğunu biliyordum.

Avcının tam üzerindeki yapraklar hışırdadı ve oku attığı anda büyük bir dal kırılıp kolunun üzerine indi. Okun başımın üzerinden geçerkenki vızıltısını duydum ve bir çam ağacına saplandığını gördüm. Saplandığı yerden, donuk bir örümcek ağı yayılmaya başladı ve At-Puck'ın başı okun geldiği yöne doğru hızla döndü. Avcı yayına başka bir ok taktı. Puck tiz bir kişnemeyle şahlanıp köpeklerin dişlerinden bir şekilde kaçıp üzerlerinden atladı. Toy-nakları yeniden zeminle buluşunca dişlerini birbirine çarparak havlayan av köpeklerinden hızla uzaklaştı.

Bir ok vızıldayarak yanımızdan geçince arkama baktım ve diğer atın ağaçların arasından bizi takip ettiğini gördüm. Binicisi bir atış daha yapmak için geriye uzanmıştı. Homurdanıp yön değiştiren Puck beni neredeyse düşürüyordu. Ormanın daha da derinlerine daldı.

Buradaki ağaçlar korkunçtu. Birbirlerine o kadar yakındılar ki Puck etraflarından dolanmak ve zikzaklar çizerek ilerlemek zorunda kalıyordu. Av köpekleri geride kalmıştı ama ulumalarını hâlâ duyabiliyordum. Arada bir de sıska, siyah bedenlerini görür gibi oluyordum; çalıların arasında son sürat ilerliyorlardı. Binici gözden kaybolmuştu ama bizi takip ettiğini ve ölümcül oklarını kalplerimize soplamaya hazır olduğunu biliyordum.

Devasa bir meşe ağacının dallarının altından geçerken Puck aniden durdu. Sonra ellerimi yelesinden sökercesine beni sırtından attı. Takla atarak tepesinden uçarken midem ağzıma geldi ve dalların çapraz birleştiği bir noktaya sert bir şekilde düştüm. Cığerlerim patlayacaktı, kaburgalarımın acısından gözlerim

yaşarmıştı. Puck homurdanarak dörtnala koşmaya devam etti, köpekler de karanlıkta peşinden gittiler.

Dakikalar sonra siyah at ve binicisi ağacın altından geçti.

Yavaşlayınca kalbim buz kesti. Kafasını kaldırıp beni göreceğinden emin olarak nefesimi tuttum. Sonra köpekler havlayınca atını ağaçların arasına doğru sürdü. Bir dakika sonra tüm sesler kesilmişti. Dallara sessizlik çöktü. Artık yalnızdım.

“Hımm,” dedi çok yakından gelen bir ses. “İlginçti.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Goblinler ve Grimalkin

Bu kez çılglık atmadım ama ramak kalmıştı. Neredeyse ağaçtan düşüyordum. Bir dala tutundum ve sesin kaynağını bulmak için çılgınca etrafıma bakındım ama yapraklardan ve dalların arasından sızan soluk gri ışıktan başka bir şey göremiyordum.

“Neredesin?” diye sordum soluk soluğa. “Kendini göster.”

“Ben saklanmıyorum ki küçük kız.” Sesi eğleniyor gibi geliyordu. “Belki gözlerini biraz daha açarsan... İşte, böyle.”

Tam önümde, bir buçuk metre kadar ileride, fincan gibi gözlerini açtı ve ben kocaman bir gri kediye bakakaldım.

Sarı gözleriyle bana tembel tembel bakarak, “İşte oldu,” diye mırladı. Kürkü uzundu, rengi ağaç ve tüm ormanla öyle uyum sağlamıştı ki zor seçiliyordu. “Şimdi görüyor musun beni?”

Aptallaşarak, “Sen bir kedisin,” deyiverdim. Kedinin kaşını kaldırdığına yemin edebilirdim.

“En kaba ifadeyle beni böyle adlandırabilirsin sanırım.” Kedi yerinden kalktı, sırtını kabarttı ve yerine otururken gür kuyruğunu bacaklarına doladı. Şaşkınlığım azalırken kedinin bir hayvan değil, bir erkek olduğunu fark ettim. “Bana Cait Sith⁹, Grimalkin ya da Şeytan’ın Kedisi derler ama hepsi aynı kapıya çıktığından, senin de haklı olduğunu düşünüyorum.”

Ağzım açık halde ona bakıyordum ama kaburgalarımdeki keskin acı, zihnimi başka konulara çekti. Bir atıştırma gibi görüldüğüm bu dünyada Puck beni bir başıma bırakmıştı ve nasıl hayatta kalacağım ile ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

Önce bir şok yaşadım ve öfkelen dim; Puck kendini kurtarmak için beni gerçekten *terk etmişti*. Ardından gelen korku o kadar gerçek ve o kadar derindi ki dala sarılıp hıçkır a hıçkır a ağlamaya başladım. Puck bunu bana nasıl yapabilişti? Kendi başıma asla hayatta kalamazdım. Etobur bir at canavarının yemek üstü tatlısı olabilir, bir kurt sürüsü tarafından parçalanabilir ya da ümitsizlik içinde on yıllarca kayıp halde dolanabilirdim. Zaman kavramının olmadığı bu topraklarda sonsuza dek tıklı kalacaktım.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleşmeye olmaya zorladım. *Hayır, Robbie bunu bana yapmaz. Bundan eminim.* Belki avcılar ı uzaklaştırmak, beni bırakıp onu izlemelerini sağlamak için beni sepetlemişti. Belki de hayatımı kurtardığını düşünüyordu. Belki de hayatımı *kurtarmıştı*. Eğer durum bundan ibaretse çok

9 Kelt mitolojisinde, göğüs kısmındaki beyazlık dışında simsiyah, iri bir kediye benzeyen peri. (ed.n.)

geçmeden geri dönmesini umdum; onsuz Olurulmaz'dan çıkabileceğimi sanmıyordum.

Grimalkin ya da adı her neyse beni tuhaf bir böcekmişim gibi inceliyordu. İçimde yükselen şüpheyle ona baktım. Kesinlikle kocaman, biraz şişman bir ev kedisine benziyordu ama atlar da genellikle et yemezdi ve normal ağaçların içinde minik adamlar yaşamazdı. Bu kedi de beni sonraki öğünü olarak görüyor olabiliirdi. Yutkundum ve esrarengiz, zeki gözlerinin içine baktım.

“Ne... ne istiyorsun?” diye sordum. Neyse ki sesim sadece biraz titremişti.

Kedi, gözlerini kırpmadı. Bir kedinin takınabileceği en kibirli duruşla, “İnsan,” dedi, “bu sorunun ne kadar abes olduğunu bir düşün. Ağacımda dinleniyor, bugün avlansam mı avlanmasam mı diye düşünüyordum. Sonra sen bir ölüm perisi¹⁰ gibi buraya uçuyorsun ve etraftaki tüm kuşları korkutup kaçıırıyorsun. Sonra da *bana* ne istediğimi sorma küstahlığını gösteriyorsun.” Burnunu çekip bana gerçek bir kedinin atabileceği küçümseyici bir bakış attı. “Ölümlülerin kaba ve barbar olduğunun farkındayım ama yine de...”

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Seni gücendirmek istememiştım.”

Grimalkin kuyruğunu titrettikten sonra arka patilerini temizlemek için arkasına döndü.

Bir dakikalık sessizlikten sonra, “Şey,” diye devam ettim, “acaba... bana yardım edebilir misin?”

10 *Banshee, bean sidhe.* İskoç mitolojisinde, ölmek üzere olan kişilerin başında bekleyen, ağıt yakıp kanlı giysilerini ve zırhlarını yıkayan peri. (ed.n.)

Grimalkin bir an duraksadı ama sonra bana bakmadan, yalanmayı sürdürerek konuştu. “Sana neden yardım edeyim ki?” diye sordu. Tek bir vuruşu kaçırmadan kelimelerini sıralarken kendini yalamaya devam ediyor ve hâlâ bana bakmıyordu.

“Kardeşimi bulmaya çalışıyorum,” diye yanıtladım. Beni umursamazca reddetmesinden incinmiştim. “Tekinsiz Divanı tarafından kaçırıldı.”

“Hımm... Ne kadar sıradan bir hikâye.”

“Lütfen,” diye yalvardım. “Bana yardım et. Bir ipucu ver ya da sadece hangi yöne gitmem gerektiğini göster. Her şeye razıyım. İyiliğinin altında kalmam, yemin ederim.”

Grimalkin uzun dişleri ve parlak pembe dilini göstererek esnedi ve nihayet bana baktı.

“Sana yardım etmemi mi istiyorsun?”

“Evet. Bak, sana bir şekilde karşılığını ödeyeceğime söz veriyorum.”

Bir kulağı seğirdi, halinden memnun görünüyordu. “Her önüne gelene söz vermek konusunda dikkatli ol,” diye uyardı. “Bu durum seni bana borçlu kılar. Yine de bunu istediğine emin misin?”

Bir an bile düşünmedim. Umutsuzdum ve yardıma ihtiyacım vardı. Her şeyi kabul edebilirdim. “Evet! Lütfen... Puck’ı bulmam gerek. Beni üzerinden atan atı. O gerçek bir at değildi, bilirsin. O bir...”

Grimalkin hafifçe, “Onun ne olduğunu biliyorum,” dedi.

“Gerçekten mi? Ah, harika. Nereye gitmiş olabilir?”

Gözlerini kırpmadan bana baktı ve sonra kuyruğunu bir kez salladı. Tek kelime etmeden zarifçe ayağa kalktı ve tek patisiyle

yere atladı. Gerindi, fırça gibi kuyruğunu sırtına doğru sarkıtıp arkasına bakmadan çalıların içinde gözden kayboldu.

Dallardan kendimi kurtarıırken kaburgalarımın arasında duyduğum keskin acıyla irkilip ciyakladım. Ağaçtan *düştüm* diyebilirdim, sırtüstü yere çakılırken annemin beni cezalandıracağı türden bir küfür savurdum. Pantolonumu temizleyip Grimalkin'e bakındım.

"İnsan." Çalılığın arasından gri bir hayalet gibi kendini gösterdi, büyük parlak gözleri orada olduğunun tek kanıtıydı. "Bu bizim anlaşılmamız. Seni Puck'a götüreceğim ve sen de bunun karşılığında bana küçük bir iyilik borçlu olacaksın, tamam mı?"

Anlaşma derkenki ses tonu ürpermeme neden oldu ama söylediklerini kabul ederek başımı salladım.

"Pekâlâ o zaman. Beni takip et ve geride kalmamaya çalış."

SÖYLEMESİ KOLAYDI.

Daha önce otlar, çalılar ve birbirine dolanmış bitki örtüsüyle dolu karmaşık bir ormanda bir kediyi takip etmeyi denediyseniz, bunun ne kadar imkânsız bir şey olduğunu bilirdiniz. Grimalkin'in kaç kere gözden kaybolduğunu ve doğru yolda olduğumu umarak hızlanan nabızımla kaç kere onu dakikalarca aradığımı sayamadım. Önümdeki ağaçların arasından sessizce ilerlediğini her görüşümde umutsuz bir rahatlama hissediyordum. Tabii birkaç dakika sonra tekrardan izini kaybediyordum.

Puck'ın başına ne gelmiş olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Ölmüş müydü; esmer peri çocuk onu vurmuş, ardından av köpekleri onu parçalara mı ayırmıştı? Yoksa gerçekten kaçmayı

başarmıştı da benim için geri dönmeye niyeti mi yoktu; beni kaderime mi terk etmişti?

İçimde korku ve öfkenin yükseldiğini hissettim. Bu iç karar-tıcı düşüncelerim beni şimdiki rehberime yönlendirdi. Grimalkin hangi yoldan gitmemiz gerektiğini biliyor gibiydi ama Puck'ın nerde olduğunu nasıl bilebiliyordu? Ona neden güveniyordum ki? Ya bu sinsi kedi beni bir tür tuzağa sürüklüyorsa?

Ben bu umutsuz düşüncelerle boğuşurken Grimalkin bir kez daha gözden kayboldu.

Kahretsin, böyle devam ederse bu aptal yaratığın boynuna bir zil takacağım. Işık azalıyordu ve orman daha da grileşmişti. Durdum ve gözlerimi kısıp kaçak kediyi aramak için çalılığa baktım. İlerideki çahlardan bir hışırtı gelince afalladım. Grimalkin şu ana kadar tamamen sessizdi.

Üzerimde bir yerlerden tanıdık bir ses, “İnsan!” diye fısıldadı. “Saklan!”

“Ne?” dedim ama artık çok geçti. Dallar kırıldı, çahlar ayrıldı ve ortaya bir grup yaratık çıktı.

Kısa ve çirkin şeylerdi; boyları bir metre bile yoktu, boğumlu sarı-yeşil derileri ve soğan gibi yuvarlak burunları vardı. Kulakları büyük ve sivriydi. Kıyafetleri yırtık pırtıktı ve sarı pençelerinin arasında kemik uclu mızraklar tutuyorlardı. Boncuk gözlü ve kırık, sivri dişli suratlarında kötü ve zalim bir ifade vardı.

Bir anlığına duraksayıp şaşkınlıkla gözlerini kırptırdılar. Sonra hep bir ağızdan tiz çığlıklar atarak ve mızraklarını bana doğrultarak ileri atıldılar.

Ben sivri mızraklardan korkuyla kaçınmaya çalışırken içlerinden biri, “Bu ne? Bu ne?” diye homurdandı. Alay ve kahkahalarla etrafımı sardılar.

“Bir elftir,” diye tısladı biri, kazma dişlerini gösterip bana kötü kötü bakarak. “Kulakları kayıp elf belki.”

“Hayır, keçi kızdır,” diye bağırdı bir üçüncüsü. “Lezzetli yemek.”

“Keçi değildir o, ahmak! Bak, toynakları toynak değil!”

Titirken kaçacak bir yer aradım ama nereye dönersem döneyim o kemik uçlu keskin mızraklar bana doğrultulmuştu.

Biri sonunda, “Şefe vardıralım,” diye öneride bulundu. “Şef tanır, yenenlerden mi, değil mi.”

“Doğru! Şef tanır!”

İkisi arkamdan üzerime geldi ve dizlerimin arkasına vurduklarını hissettim. Haykıarak yere çöktüm. Hepsini bağırıp çağırarak üzerime çullandı. Yaratıkların ağırlığı altında çılgın atıp tekmeler savuruyor, kollarımı sallıyordum. Birkaç tanesini çalılara fırlattım ama tiz çılgınlarla zıplayıp tekrar üzerime çullandılar. Bu esnada sürekli vuruyorlardı.

Sonra başımın arkasına, beynimde şimşekler çaktıran bir şey çarpıp ve bir süreliğine kendimden geçtim.

FELAKET BİR BAŞ AĞRISIYLA uyandım. Oturuyordum ve sırtımda, omurgama rahatsız edici şekilde baskı yapan süpürge sapı gibi şeyler hissettim. İnleyerek kırık çatlak var mı diye başımı yokladım. Saçlarımin arasındaki kocaman şiş dışında her şey normal gibiydi.

Tek parça halinde olduğuma emin olduktan sonra gözlerimi açtım.

Ve açar açmaz pişman oldum.

Bir kafesin içindeydim. Deri parçalarıyla birbirine bağlı dallardan yapılmış k c c k bir kafeste. Başımı bile zar zor kaldrabiliyordum. Her hareketimde koluma sivri bir Şey batıyor ve cildimi kanatıyordu. Daha yakından bakınca dalların çoğunun minik dikenlerle kaplı olduğunu gördüm.

Parmaklıkların diğer tarafında, büyük bir ateşin etrafında düzensiz bir Şekilde yerleŐmiŐ kilden kulübeler gördüm. Bodur, irkin yaratıklar kampta oraya buraya koŐturuyor, dövüŐüyor, tartışıyor ya da kemik kemiriyordu. Bir grup, sırt çantamı almış içindekileri didikliyordu. Yedek kıyafetlerimi yere atıyorlardı ama cipsler ve bir kutu aspirini hemen açıp tadına baktılar, sonra da paylaŐamayıp didiŐmeye başladılar. Bir tanesi gazoz kapağını amayı baŐarıp köpüren gazozu her yere p sk rt nce arkadaşları öfkeyle ciykladılar.

Diğerlerinden daha kısa, çamurlu kırmızı bir yelek giymiş olan biri benim uyandığımı fark etti. Tıslayarak hızla kafesin yanma geldi ve parmaklıkların arasından mızrağını soktu.  rkerek geri çekildim ama gidecek yerim yoktu; mızrak baldırına saplanırken dikenler de tenime battı.

“Ah, yapma!” diye bağırdım ama bu onu daha da cesaretlendirdi. Kaba kakhahalar atarak beni itip kakıyordu, ta ki ben uzanıp mızrağın ucunu yakalayana kadar. Hırlayıp hayıflanarak mızrağını geri çekmeye çalıştı. Başka bir goblin olan biteni görünceye kadar bu gülünç çekiŐtirme savaşını sürdürdük. Hızla

koşup kafesin diğer tarafından bana mızrağını batırınca çılgık atarak elimdeki mızrağı bıraktım.

Daha uzun olan bu ikinci goblin, “Greertig, kıymayı dürtme,” diye kısa olanı azarladi. “Kanı gittiğinde tadı biter.”

“Üf, sadece sertini alıyordum, o kadar.” Kısa goblin homurdanıp yere tükürdü, sonra kırmızı aç gözlerini bana dikti. “Neden durduruyoruz? Doysak ya.”

“Şef yok daha.” Uzun yaratık bana baktı. Çenesinden akan salyayı korkuyla fark ettim. “Bu yenen mi, tanısın o önce.”

Bana bir kez daha aç gözlerle baktıktan sonra tartışıp birbirlerine tükürerek ateşin yanına gittiler. Dizlerimi göğsüme çekip titrememi kontrol altına almaya çalıştım.

Tanıdık bir ses arkamdan, “Ağlayacaksan, lütfen sessiz ağla,” diye mırıldandı. “Goblinler korkunun kokusunu alır. Sana daha fazla işkence etmeleri için fırsat yaratma.”

“Grimalkin?” Kafesimin içinde kıpırdandığımda, neredeyse görünmez olan gri kedinin bir köşeye kıvrılmış olduğunu fark ettim. Bir şeye odaklanmış gözleri kısılmıştı. Güçlü, keskin dişleriyle deri bağları çiğniyordu.

“Bana bakmasana, ahmak!” diye beni azarlayınca çabucak önüme döndüm. Kedi homurdanıp parmaklıklardan birine asıldı. “Goblinler çok zeki değildir ama onlar bile boşluğa konuşursan şüphelenirler. Sadece sabret. Bir dakika içinde seni buradan çıkaracağım.”

İki goblinin bir yaratığın kaburgalarını paylaşamayarak kavga etmelerini izlerken, “Geri geldiğin için teşekkürler.” diye fısıldadım. Biri diğerinin başına sopayla sertçe vurup ganimetle

oradan ayrılınca kavga bitti. Dayak yiyen goblin kısa bir süreliğine sersemledi ama sonra hızla ayağa kalkıp diğerinin peşine düştü.

Grimalkin burnunu çektikten sonra yine bağları çiğnemeye başladı. Ağzı deriyle dolu olduğu halde, “Kendini bana daha fazla borçlandırma,” dedi. “Bir anlaşmamız var zaten. Seni Puck’a götürmeyi kabul ettim ve ben yaptığım anlaşmalara her zaman sadığımdır. Şimdi çeneni kapa ki çalışabileyim.”

Sözünü dinleyip sessice durdum ama aniden goblin kampından büyük bir çığlık duyuldu. Büyük bir yaratık ormanın içinden çıkıp kampın ortasına dalarken goblinler tıslayıp tükürerek ayağa fırladılar.

Bu da bir goblindi ama diğerlerinden daha iri ve şişmandı. Daha da tehlikeli görünüyordu. Üzerinde pirinçten düğmeleri olan kan kırmızısı bir üniforma vardı, kolları yukarı kıvrılmıştı ve kuyruğu yere sürütüyordu. Kıvrık, paslanmış bronzdan sivri uçlu bir bıçak taşıyordu. O dayanıp söylenerek kampa girerken diğer goblinler büzülerek kaçıştılar. Bu, besbelli ki şefleriydi.

Şef, yolundan yeterince hızlı çekilmeyen birkaç goblina vurarak, “Çeneler kapansın, sizi ahmak itler!” diye kükredi. “Bir faydanız yok! Hep iş görüyorum, sınırları baskınıyorum. Siz ne sunuyorsunuz? Hiç! Doymaya bir tavşan bile kazanlamıyorsunuz. Sağlığıma zararlısınız sadece.”

“Şef, şef!” diye bağırды birkaç goblin hep bir ağızdan, dans edip beni işaret ederek. “Bak, bak! Bir şey tuttuk! Onu sana geldirdik!”

“Ha?” Şef şeytani bakışlarını üzerime sabitledi. “Ne bu? Sefil odunlar koca bir elf mi kaptı?”

Kafese doğru ağır ağır yürüdü. Kendimi tutamadım ve kaçtığını umarak Grimalkin'e hızlıca bir bakış attım. Grimalkin görünürde yoktu.

Güçlkle yutkunarak yukarı baktım ve şefin boncuk gibi kırmızı bakışlarıyla göz göze geldim.

Goblin şefi, "Ulu Pan'ın aşkına, nedir bu?" diye homurdandı. "Elf yok bunda, ahmaklar. Kulakları kaçmadıysa tabii! Ayrıca..." havayı koklayıp sümüklü burnunu kırıstırdı. "Kokusunda fark var. Hımm, komik elf şeyi." Kılıcının yassı tarafıyla kafese vurup beni yerimde hoplattı. "Nesin ya?"

Derin bir nefes aldım. Goblin kabilesi kafesin etrafına toplandı; kimisi merakla, çoğu da aç gözlerle bana bakıyordu. "Ben bir... Otaku" perisiyim," dedim. Şef kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatarken diğerleri de şaşkın şaşkın baktı. Kalabalıktan fısıltılar yükseldi, kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayıldı.

"Ne?"

"Kulağıma gelmemişti daha önce."

"Tadı iyi mi?"

"Yenenlerden mi?"

Şef kaşlarını çattı. Kafasını kaşıyarak, "Kabul veriyorum, otaku perisi bilmedim hiç," diye homurdandı. "Ama değeri yok. Suyun bol, kıyman taze. Kazanlasak birkaç karanlık doyurursun sürüyü. Otaku nasıl ister?" Sırtıp kılıcını kaldırdı. "Fokurdayan suda haşlak mı, sopaya takılıp ateşte yanık mı?"

¹¹ Japoncada takıntılı, bağımlı, fanatik anlamına gelir. Genellikle hayatını anime ve manga izlemeye ve okumaya adanmış kişileri niteleyen bir kelime olarak kullanılmaktadır. (ed.n.)

Titrememi engellemek için ellerimi birbirine kenetledim. Al-dırmaz görünmeye çalışarak, “İkisi de uyar bana,” dedim. “Yarın bunun sizin için bir önemi kalmayacak. Damarlarımda ölümcül bir zehir akıyor. Bir ısırıkta kanınız kaynayacak, bağırsaklarınız eriyecek ve buharı tüten bir gübre yığımına dönüşeceksiniz.” Kabileyi bir tıslama aldı. Birkaç goblin bana diş gösterip hırladı. Kollarımı kavuşturup çenemi kaldırdım ve goblin şefine baktım. “Haydi, yiğin beni. Yarın çamura dönüşüp toprağa karışacaksınız.”

Goblinlerin birçoğu geriledi ama şef dimdik duruyordu. Gergin goblinlere, “Çeneler kapansın, sizi sızlak ahmaklar!” diye söylendi. Bana tatsız bir bakış atarak yere tükürdü. “Yani seni yutamayacağız.” Etkilenmemiş gibiydi. “Yazıklar... Sen yırttın sanma kız. Mort ettiriyorsan seni şimdi kıyarım. Kanı ağır akıtırım. Zarar olmaz. Dışını soyar, eşiğimde sallarım. Kılıcığını da oka koyarım. Ninem ziyanlamamamı söylemişti.”

O ileri adım atıp kılıcım kaldırıncaya, “Bekle!” diye bağırdım. Şüpheyi bana bakınca, “Beni bu şekilde kullanırsan ziyan etmiş olursun aslında,” diye kekeledim. “Beni yemek için kanımdaki zehri temizlemenizin bir yolu var. Her şekilde öleceksem, işkencedense beni yemenizi tercih ederim.”

Goblin şefi gülümsedi. “Kıvracağımı farzlamıştım,” dedi sinsi sinsi. Yalakalarına dönerek göğsünü kabarttı. “Baktınız mı itler? Şef, sizi geçindirir! Bu karanlıkta şölenliyoruz!”

Gürültülü tezahüratlar yükseldi ve şef tekrar bana dönüp kılıcını yüzüme doğrulttu. “Otaku kız. Sırrı de bize.”

Çabucak düşündüm. “Kanımdaki zehri temizlemek için beni arındırıcı birkaç malzemeye büyük bir tencerede kaynatmalısınız.

Bir şelaleden kaynak suyu, en uzun meşe ağacından bir meşe palamudu, mavi mantarlar ve... ee..."

Şef tehditkâr bir ses tonuyla, "Unuttuğunu deme," dedi ve kılıcını parmaklıkların arasından içeri soktu. "Akla gelsin mi?"

Umutsuzluk içinde bir şeyler yumurtladım. Ben, "Kanatlı peri tozu!" deyince gözlerini kırıştırdı. "Canlı bir periden," diye ekledim. "Ölü olmayacak; ölürsen tarif işe yaramaz." Bu dünyada kanatlı periler olması için dua ettim, yoksa şimdiden ölü sayılırdım.

"Hımm," diye homurdandı şef ve bekleyen kabilesine döndü. "Evet, odunlar, duyuladınız! Malzemeler ışıktan önce buraya varacak! İş görmeyene kıyma yok! Şimdi koyulun bakalım."

Kabile dağıldı. Tıslayarak, hızlı hızlı konuşup birbirlerine küfrederek hepsi ormanın içinde kayboldu. Geriye kalan tek muhafız, çarpık mızrağına yaslanmıştı.

Şef bana dikkatle bakıp kılıcını parmaklıkların arasından soktu.

"Yanlış deyip beni atlatılamazsın," diye tehdit etti. "Ön parmağımı söküp kazanlayacağım. Benimkilerden birine yutturacağım. Mortlarsa ya da çamura dağılırsa, sen de yavaş mortlarsın. Bildin?"

Ürpererek başımı salladım. Goblinlerden hiçbirinin ölmeyeceğini biliyordum; sonuçta zehir iddiam ve güveç tarifim bütünüyle yalandı. Yine de parmaklarımdan birini kaybetme fikri beni korkuttu. *Dehşete düştüm* demek daha doğru olurdu.

Şef yere tükürdü ve neredeyse bomboş olan kamp alanına baktı. Kulağını kaşıyarak, "Peh, ahmaklar bilmezdir kanatlı böcek tutmayı," diye mırıldandı. "Tutan da yutar. Koyulup kendim tutayım. Bugrat!"

Birkaç metre ötede tek başına duran muhafız dikkatini tekrar topladı. "Şef?"

Şef kılıcını kınına koyarak, “Gözünü kıymada tut,” diye emretti. “Yırtmaya çalışırsa arka patisini kopar.”

“Duydumdur, şef.”

“Ben tutmacaya gidiyorum.” Şef bana son bir uyarı bakışı attı, sonra da çalıların arasına daldı.

“Bu zekiceydi,” diye mırıldandı Grimalkin, elinde olmadan etkilenmiş gibiydi.

Sadece başımı sallayabildim; cevap veremeyecek kadar soluksuz kalmıştım. Sonra çiğneme sesi tekrar duyulmaya başladı.

Sabırsızca beklerken ellerimi ovuşturuyor, dudağımı kemiriyor ve Grimalkin’e her yirmi saniyede bir nasıl gittiğini sormamaya çalışıyordum. Dakikalar uzayıp giderken, ağaçlara ve ormana endişeyle bakıyor, şefin ya da goblin sürüsünün orman içinde fırlamasını bekliyordum. Tek muhafız, kampın çevresinde volta atıyordu. Önümden geçerken bana şeytani bakışlar atıyor ve Grimalkin’in görünmezlik numarasını tetikliyordu. Nihayet, muhafız sekizinci ya da dokuzuncu voltasını attıktan sonra Grimalkin’in sesi geldi.

“İşte, sanırım buradan geçebilirsin.”

Olabildiğince arkama dönerek parmaklıklara baktım. Bağlardan birkaçı, Grim’in çenesinin gücünü ve dişlerinin keskinliğini ortaya koyarcasına çiğnenmişti.

Grimalkin, kuyruğunu sallayarak, “Haydi, haydi gidelim,” diye tısladı. “Aptal aptal bakmaya dışarıda devam edersen, birazdan geri gelirler.”

Çevredeki çalılardan hışırtılar geldi. Giderek yükselen sert kahkahalar etrafımı sardı. Kalbim küt küt attığı halde parmaklıkları yakaladım ve dikenlerden sakınmaya çalışarak ittim. Aralarında, iç tarafta kalan bağlarla bir arada kalıp direndiler. Sık

yaban güllerinin arasından geçmeye benziyordu; parmaklıklar beni özgürlük vadiye kandırıp eğlenir gibi biraz yerinden oynadı ama kaçabileceğim kadar alan tanımadılar.

Goblin şefi ağaçların arasından çıktı, arkasında üç goblin daha vardı. Avcunda küçük ve hareketli bir şey vardı. Takipçilerinin kolları ise soluk mavi renkte zehirli mantarlarla doluydu.

Şef, diğerlerine alaycı bir ifadeyle gülerek, “Mantar zor değildi,” diye homurdandı. “Bön işi ot koparmak. Kanatlı böcek tutmaya itler koyulsaydı kılçığımız çıkmıştı...”

Duraksadı ve gözlerini bana doğru çevirdi. Bir an, olduğu yerde kalıp gözlerini kırıştırdı, sonra gözleri kısıldı ve yumruklarını sıkı. Elindeki yaratık, goblin onu sıkıp yere fırlatırken tiz bir ciyaklamayla son nefesimi verdi. Şef öfkeyle kükreyerek kılıcını çekti. Çılgık attım ve kafesi elimden geldiğince sert bir şekilde sarstım.

Dal ve dikenlerin kopuşuyla kafesin arka kısmı gevşedi, özgür kaldım.

“Koş!” diye bağırdı Grimalkin ama benim cesaretlendirilmeye ihtiyacım zaten yoktu. Arkamızda goblinlerin öfkeli çılgınlıklarıyla birlikte hızla ormana daldık.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mehtaplı Kuru

Dallar ve yapraklar yüzüme çarparken ormanda yolumu açarak Grimalkin'in gölge formunu elimden geldiğince takip ediyordum. Arkamda dallar kırılıyor, hırıltılar yankılanıyor ve goblin şefinin öfkeli küfürleri kulaklarımda çınlıyordu. Nefesim hırıltılı bir şekilde çıkıyordu, ciğerlerim yanıyordu ama tökezler ya da düşersem öleceğimi bildiğim için ayaklarımı ilerlemeye zorluyordum.

Grimalkin böğürtlen çalılarının arasına dalarak, "Buradan!" diye seslendi. "Nehre ulaşabilirsek güvende oluruz! Goblinler yüzemez!"

Çalığa girerken, dikenlerin tenime batıp kıyafetlerimi yırtmasından çekiniyordum ama dallar, Puck'layken olduğu gibi önümden çekildiler ve çok az çizikle aralarından geçtim. Çalılardan çıktığımdaysa arkamdan bir çarpma sesi ve yüksek sesli ciyaklamalar ile küfürler yankılandı. Anlaşılan goblinler o kadar

da kolay ilerleyemiyordu. Yoluma devam ederken, bana yardım eden yüce güçlere teşekkür ettim.

Kulaklarımdaki bağırışların ve kendi nefesimin hırıltıları arasından bir akarsu sesi duydum. Yalpalayarak ağaçların arasından çıktığımda zemin aniden kayalık bir sete dönüştü. Önümde kocaman bir nehir belirdi; genişliği neredeyse yüz metreydi ve görünürde ne bir köprü ne de sal vardı. Karşı kıyıyı göremiyordum çünkü suyun üzerinde alabildiğine uzanan bir sis perdesi kaplamıştı. Grimalkin siste neredeyse görünmez bir halde nehrin kenarında durmuş, kuyruğunu sabırsızca yere vuruyordu.

Bacaklarımda derman kalmadığı için tökezleyerek kıyıya inerken, Grimalkin, “Çabuk ol!” diye buyurdu. “Erlking’in¹² bölgesi karşı kıyıda. Yüzmelisin, çabuk!”

Tereddüt ettim. Sessiz göletlerde canavar atlar gizleniyorsa, büyük, karanlık nehirlerde kim bilir neler vardı. Zihnimde devasa balıklar ve deniz canavarları canlandı.

Kolumun yanından bir şey uçup kayahğa çarpınca irkildim. Bir goblin mızrağıydı, beyaz kemik ucu taşın üzerinde parlıyordu. Kanımın çekildiğini hissettim. Ya kalacak ve şişlenecektim ya da nehirde şansımı deneyecektim.

Tökezleyerek kıyıya inip kendimi nehre attım.

Soğuk su beni kısa süreli bir şoka soktu. Nefes nefese, akıntıya karşı koymaya çalıştım. Oldukça iyi bir yüzücü olmama rağmen

12 Avrupa mitolojilerinde genel olarak baştan çıkarıcı ve ölümcül bir peri ya da *siren* olarak yer alan Erlking, ilk olarak İskandinav mitolojisinde elf kralının, insanları ağına düşürüp kendi arzularına köle eden kızı olarak geçer. Alman halk edebiyatına da konu olan bu mitolojik karakter, Goethe'nin *Der Erlkönig* şiirinin ana karakterlerinden biridir. Yazar bu mitolojik karaktere kendi yorumunu katmış ve bir kral unvanı olarak kullanmıştır. (ed.n.)

o anda kollarım jöle gibiydi. Zorlukla nefes alıyordum. Burnuma dolan suyla ciğerlerim isyan ederken dibe battım. Akıntı beni daha da uzağa sürükledi. Panikle mücadele ediyordum.

Bir mızrak daha başımın üzerinden geçti. Arkama bakınca goblinlerin beni kıyı boyunca kayalıklarda düşe kalka takip ederek mızraklarını fırlattığını gördüm. İçimi kaplayan korkudan güç aldım. Karşı kıyıya doğru, kollarımı ve bacaklarımı tüm gücümle çırparak akıntıyla savaşıyordum. Suya başka mızraklar da düşüyordu ama neyse ki goblinlerin nişan becerileri zekâlarıyla doğru orantılıydı.

Sis duvarına yaklaşıncı, bir şey omzuma sertçe çarptı ve sırtıma bir acı saplandı. Nefesimi tutup suya daldım. Kolum acıyla felç olmuştu. Dip akıntısı beni aşağıya çekerken öleceğimden emindim.

Bir şey beni belimden yakaladı ve yukarı çekildiğini hissettirdi. Başımın sudan çıkmasıyla birlikte nefese aç ciğerlerime hava dolarken ben etrafımı saran karanlıkla savaşmaya başladım. Duyularımı geri kazanınca birinin beni sudan çıkardığını fark ettim ama sisten dolayı hiçbir şey göremiyordum. Sonra ayaklarım toprağa değdi. Çimenlerin üzerinde uzandığımı ve güneşin tüm sıcaklığıyla yüzüme vurduğunu fark ettim. Kirpiklerimi temkinli bir şekilde araladım.

Tepemde bir kız vardı, sarı saçları yanaklarımı okşuyordu ve kocaman yeşil gözlerinde hem endişeli hem de meraklı bir ifade vardı. Teni çimen yeşiliydi. Boynunun etrafında gümüş renginde parlayan minicik pullar vardı. Sırtı ve bir yılan balığının gibi sivri ve keskin dişleri parlardı.

Bir çığlık boğazıma kadar yükseldi ama kendimi tuttum. Bu kız... muhtemelen beni yemek için de olsa az önce hayatımı kurtarmıştı. Yüzüne karşı çığlık atmak kabalık olurdu. Ayrıca ani

hareketlerde bulunursam öfkesi tetiklenebilirdi. Korktuğumu belli etmemeliydim. Omuzlarıma saplanan şiddetli ağrıyla derin bir nefes alarak oturdum.

Onun oturup gözlerini kırıştırmasını izleyerek, “Ee... selam,” diye kekeledim. Balık kuyruğu yerine bacaklarının olmasına şaşırmıştım; gerçi el ve ayak parmakları perdeliydi. Tırnakları da çok keskin görünüyordu. Üzerinde küçük beyaz bir elbise vardı ve etekleri sırlıslıklamdı. “Ben Meghan. Senin adın ne?”

Başını yana eğince bana fareyi yemek ile onunla oynamak arasında kararsız kalmış bir kediye benzedi. “Komik bir görünüşün var,” dedi, sesi kayalara vuran su gibi geliyordu. “Nesin sen?”

“Ben mi? İnsanı.” Bunu söylediğim an pişman oldum. Eski peri hikâyelerinde ki pek çoğunu gitgide daha iyi hatırlıyordum; insanlar hep yiyecek, oyuncak ya da aşk objeleri olurdu. Hızla anladığım üzere bu toprakların sakinleri de konuşabilen, hissedebilen yaratıkları yemekte pek tereddüt etmiyorlardı. Besin zincirinde bir tavşan ya da sincapla aynı seviyedeydim. Bu incitici, korkutucu bir durumdu.

“İnsan mı?” Başını diğer tarafa eğdi. Çenesinin altında pembe solungaçların olduğunu gördüm. “Ablalarım bana insanlarla ilgili hikâyeler anlatırlardı. İnsanları suyun altına çekmek için bazen onlara şarkı söylerlermiş.” Bıçak gibi dişlerini göstererek sırttı. “Ben de bir süredir pratik yapıyorum. Dinlemek ister misin?”

“Hayır, kesinlikle istemez.” Grimalkin çimenlerin üzerinde uzun adımlarla yürüyerek geldi, fırça gibi kuyruğunu dimdik havadaydı. Sırlıslık olmuştı; postundan sular damlıyordu. Halinden hiç de memnun görünmüyordu.

“Kaybol,” diye gürledi kıza. Kız tıslayarak ve dişlerini göstererek geri çekildi. Grimalkin bundan pek etkilenmemişti. “Defol. Su perileriyle oynayacak havada değilim. Gözüm görmesin seni!”

Kız bir kez daha tısladı ve fok balığı gibi kayarak suya daldı. Nehrin ortasında bize ters ters baktıktan sonra sisin içinde gözden kayboldu.

“Sinir bozucu sirenler¹³,” diye hiddetlendi Grimalkin, gözlerini kısarak bana baktı. “Ona herhangi bir söz vermedin, değil mi?”

“Hayır.” Tüylerim diken diken olmuştu. Kediye tekrar gördüğüme mutluydum ama tavrını beğenmemiştim. Goblinlerin peşimize düşmesi benim suçum değildi. “Onu korkutup kaçırman gerekmiyordu, Grim. Hayatımı kurtardığını biliyorsun.”

Kedi kuyruğunu yere vurunca üzerime su sıçradı. “Seni sudan çıkarmasının tek nedeni meraklı. Gelmeseydim seni ya şarkı söyleyerek suyun altına çekecekti ya da buracıkta yiyecekti. Neyse ki su perileri çok cesur değildir. Daha avantajlı oldukları su altında çatışmayı tercih ederler. Şimdi dinlenecek bir yer bulalım. Sen yaralısın ve yüzmek beni tüketti. Yürüyebilirsen çok iyi olur.”

Yüzümü ekşiterek ayağa kalktım. Omzum yanıyordu, ama kolumu göğsüme doğru çektiğimde acı hafif bir zonklamaya dönüşüyordu. Dudağımı ısırarak nehirden uzaklaşıp Erlking’in topraklarına doğru ilerleyen Grimalkin’i takip ettim.

ISLAK, YORGUN VE ACI İÇİNDE olmama rağmen etrafa bön bön bakacak kadar enerjim vardı. Çok geçmeden gözlerimi hiç kırpmay-

13 Yunan mitolojisinde geçen, kadın gövdeli, kuş kanatlı ve güzel sesli yaratıklar. Denizcileri büyüleyici sesleriyle kayalara doğru çağırıp felaketlerine yol açtıkları rivayet edilir. (ed.n.)

dığımı için kocaman olduklarını ve şiştiklerini hissettim. Nehrin bu tarafındaki toprak yaban perilerinin uğursuz gri ormanından çok farklıydı. Renklerin solup gitmediği, her şeyin son derece parlak ve canlı olduğu bir yerdi. Ağaçlar yemyeşil, çiçekler rengârenkti. Yapraklar parlıyordu, ışıktaki ustura keskinliğinde görünüyordular. Taç yaprakları güneşin altında mücevher gibi ışıldıyordu. Her şey çok güzeldi ama ilerledikçe içimi bir endişe kapladı. Bu manzara... bir şekilde yapay görünüyordu; sanki gördüklerim, gerçeğin üzerini örten süslü bir örtüydü de gerçek dünyaya bakmıyordum.

Omzum yanıyordu. Derisi şişmişti ve acıyordu. Güneş gökyüzünde yükselirken, canımı yakan zonklama koluma indi ve sırtıma yayıldı. Yüzümden ter akıyordu, gözlerim acımaya ve bacaklarım titremeye başlamıştı.

Sonunda bir çam ağacının dibine çöktüm. Soluk soluğa kalmıştım, hem üşüyor, hem yanıyordum. Grimalkin etrafı kolaçan edip kuyruğu dimdik havada olduğu halde geri geldi. Bir an için iki Grimalkin gördüğümü sandım ama sonra gözümü kırıştırtıp terden kurtulunca yine tek görebildim.

Kedi bana soğuk soğuk bakarken, “İyi hissetmiyorum,” dedim soluk soluğa. Gözleri ansızın yüzünden ayrıldı ve aramızda, havada asılı kaldı. Gözlerimi sertçe kırıştırdım ve görüntüsü tekrar normale döndü.

Grimalkin başını salladı. “Hayalbağı zehri,” dedi. Kafamı karışmıştı. “Goblinler mızrak ve oklarına zehir sürer. Sanrılar görmeye başladıktan sonra uzun süre dayanamazsın.”

Hırıltıyla soluklandım. Yeşil bir örümcek gibi bana doğru gelen başlayan eğrelti otunu göz ardı ederek, “Tedavisi yok mu?” diye fısıldadım. “Yardım edebilecek kimse yok mu?”

“Oraya gidiyoruz zaten.” Duraksayıp bana baktı. “Çok uzak değil, insan. Gözlerini benden ayırma ve diğer her şeyi, ne olursa olsun, görmezden gelmeye çalış.”

Ancak üç denemeden sonra kendimi toparlayıp ayağa kalkabildim ve dengemi, bir adım atacak kadar uzun süre koruyabildim. Sonra bir adım daha attım. Ve sonra bir tane daha... Kilometrelerce –ya da bana öyle geldi– Grimalkin’i takip ettim. Ancak dallarını sallayarak bana doğru gelen ilk ağaçla birlikte konsantrasyonumu korumak zorlaştı. Manzaranın dalımsı parmaklarla bana uzandığı korkunç hallere büründüğü anlarda birkaç kez Grimalkin’i kaybediyordum. Gölgelerden çıkan belirsiz şekiller beni çağırıyor, ismimi söylüyordu. Zemin kıvrılıp bacaklarıma tırmanan örümcek ve kırkayaklarla doldu. Yolun ortasında bir geyik durup başını eğdi ve bana saati sordu.

Grimalkin durdu. Bir kayanın üzerine tünerken kayanın öfkeyle defolmasını haykırışını duymazdan geldi. Yüzünü bana döndü. “Bundan sonra tek başmasın insan,” dedi ya da en azından kayanın bağırışları arasından ben öyle duydum. “O kendini gösterene kadar yürümeye devam et. Bana bir iyilik borcu var ama insanlara da güvenmez. Yani sana yardım etme olasılığı yüzde elli. Ne yazık ki şu anda seni iyileştirebilecek tek kişi o.”

Söylediklerini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım ama sözleri sinek vızıltısı gibi geldiği için takip edemedim. “Neden bahsediyorsun?” diye sordum.

“Onu bulunca ne demek istediğimi anlayacaksın; bulursan tabii.” Başını eğip bana inceleyen gözlerle baktı. “Hâlâ bakiresin, değil mi?”

Son kısmın hayal ürünü olduğuna karar verdim. Ona bir şey daha sormadan, beni kafam karışmış, yönümü şaşırmış bir halde bırakıp süzülerek uzaklaştı. Tepemde dönen yabancılarını elimle kovalarken ardından gitmeye çalıştım ama tökezledim.

Bir asma dalı uzanıp ayağımı yakaladı. Sendeleyerek sarı çiçeklerden bir yatağın üzerine düştüm. Küçük yüzlerini bana dönüp havayı polenle doldurarak çığlık attılar. Doğrudum ve kendimi zemini çiçeklerle kaplı mehtaplı bir koruda buldum. Ağaçlar dans ediyor, kayalar bana gülüyor ve havada minik ışıklar vızıldıyordu.

Kollarım uyuşmuştu. Aniden çok yorgun hissettim. Gözüm kararmaya başladı. Bir ağaca sırtımı dayadım ve ışıkların havada süzülmesini izledim. Bir yanım nefes almayı bıraktığımı fark etti ancak diğer yanım bu durumu pek umursamıyordu.

Ay ışığından bir tel, ağaçlardan kopup bana doğru süzüldü. İlgisiz bir şekilde izledim; bunun bir sanrı olduğunu biliyordum. Yaklaştıkça parlayıp şekil değiştirdi; geyikten keçiye ve midilliye dönüşüyordu. Başında ışıktan bir boynuz vardı. Kadim, altın gözlerle bana baktı.

“Merhaba, Meghan Chase.”

“Merhaba,” diye yanıtladım. Aslında dudaklarım hareket etmiyordu çünkü konuşmaya harcayacak nefesim kalmamıştı. “Öldüm mü?”

“Pek sayılmaz.” Ay ışığından yaratık hafifçe gülünce yelesi sallandı. “Kaderinde burada ölmek yok, Prenses.”

“Ah...” Bunu düşünürken beynim sersem sersem dönüyordu. “Benim kim olduğumu nereden biliyorsun?”

Yaratık aslanlarınkine benzer kuyruğunu şaklatarak homurtuyla güldü. “Gökyüzünü izleyen bizler, senin geleceğini uzun bir süre önce görmüştük, Meghan Chase. Katalizörler her zaman ıslıl ıslıl yanar ve senin ışığın daha önce hiç görmediğim şekilde parlıyor. Şimdi, geriye tek bir soru kalıyor: Hangi yolu seçecek ve nasıl yöneteceksin?”

“Anlamıyorum...”

“Anlamamalısın zaten.” Ay ışığından yaratık ileri bir adım attı ve soluklandı. Üflediği gümüşü hava beni baştan aşağı sardı ve gözkapaklarım kapandı. “Şimdi uyu, Prensesim. Baban seni bekliyor. Ve sana yardım etmeyi iyilik borcu olarak değil, kendimce nedenlerle tercih ettiğimi Grimalkin’e söyle. Bir dahaki sefere beni ararsa, son olacak.”

Uyumak istemiyordum. Israrcı sorular zihnimde uğulduyordu. Babamla ilgili bir soru sormak için ağzımı açtığım anda yaratığın boynuzu göğsüme değip bedenime bir ısı yaydı. Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım.

Mehtaplı kuru yok olmuştu. Etrafımda yalnızca bir çayır vardı; uzun otlar rüzgârda sallanıyor, soluk pembe bir parıltı ufku aydınlatıyordu. Tuhaf bir rüyanın son izleri de zihnimden geçip gitti: hareket eden ağaçlar, konuşan geyik, buz ve ay ışığından bir yaratık. Hangisinin gerçek, hangisinin sanrı olduğunu merak ettim. Şimdi iyi hissediyordum, iyiden de öteydim. Bazıları kesinlikle gerçek olmalıydı.

Sonra bir şey sürünerek bana doğru geliyormuş gibi çalılar hışırdadı.

Hızla arkamı döndüm ve yeşil zemin üzerindeki parlak turuncu sırt çantamın birkaç metre ötede olduğunu gördüm. Kapıp

içini açtım. Yemek gitmişti tabii, el feneri ve aspirin de ama yedek kıyafetlerim oradaydı, hepsi tortop olmuş, sırlısıklamdı.

Kafa karışıklığıyla çantaya bakakaldım. Bunu ta goblinlerin kampından buraya kim getirmiş olabilirdi? Grimalkin'in bunun için geri döndüğünü sanmıyordum, özellikle de nehri tekrar geçmesi gerektiği düşünülürse. Ama çantam orada duruyordu işte, ıslak ve küflü; ama nihayetinde buradaydı. En azından kıyafetlerim kururdu.

Ve sonra başka bir şeyi daha hatırladım ve üzüntüyle irkildim.

Yan cebin fermuarını açıp sırlısıklam olmuş iPod'umu çıkardım.

Söyle bir bakarak, "Kahretsin..." diye iç geçirdim. Ekran bulanık ve çatlamıştı; alet hurdaya dönmüş, bir yıllık birikimim çöpe gitmişti. Sallayınca içinde suyun çalkalandığını duydum. Bu hiç iyi değildi. Sadece emin olmak için kulaklıkları takıp iPod'u çalıştırdım. Hiçbir şey yoktu. Cızırtı bile gelmiyordu. Kesinlikle ölmüştü.

Üzüntüyle onu tekrar çantanın gözüne koyup fermuarı kapadım. Peri Ülkesi'nde Aerosmith dinleme hayallerim buraya kadardı. Tam Grimalkin'i aramaya çıkacaktım ki başımın üzerinde bir kıkırdama duyunca yukarı baktım.

Dalların üzerinde bir şey sürünerek bana geliyordu. Küçük ve şekilsiz bir şey, parlak yeşil gözleriyle beni izliyordu. Kaslı bedenini, uzun ince kollarını ve goblinlerinkine benzer kulaklarını ana hatlarıyla girebiliyordum ama bir goblin değildi. Bunun için fazla ufaktı. Esas rahatsız edici tarafı ise zeki görünmesiydi.

Canavar onu izlediğimi görünce yavaşça gülümsedi. Yok olmadan hemen önce sivri ve jilet gibi dişleri neon mavisi renkte parladı. Tüymekten ya da hayalet gibi yavaşça gözden kaybolmak-

tan bahsetmiyorum; tıpkı bilgisayar ekranındaki bir görüntü gibi *bir anda* yok olmuştu.

Bilgisayar laboratuvarında gördüğüm şey gibi.

Kesinlikle buradan uzaklaşmalıydım.

Grimalkin'i bir kayanın üzerinde güneşlenirken buldum, gözleri kapalıydı ve mırılıyordu. Ben hızla ona yaklaşırken bir gözünü tembel tembel açtı.

Çantamı omuzlayarak, "Gidiyoruz," dedim. "Beni Puck'a götüreceksin, Ethan'ı kurtaracağım ve eve döneceğiz. Goblin, su perisi, *cait sith* gibi yaratıklarla karşılaşmak istemiyorum artık."

Grimalkin esnedi. Sinir bozucu bir yavaşlıkla ayağa kalktı, gerindi, esnedi, kulaklarını kaşdı, her bir tüyünün yerli yerinde durduğundan emin oldu. Sabırsızlıktan yerimde duramayarak bekledim; onu pis ensesinden tutup kaldırmak istedim ama muhtemelen beni parçalara ayırırdı.

Grimalkin sonunda kendini yola koyulmaya hazır bir halde, "Yaz Diyarı Arkadya"4 yakında," dedi. "Unutma, Puck'ını bulduğumuzda bana küçük bir iyilik borçlu olacaksın." Kayanın üzerinden yere atlayıp bana ciddi bir şekilde baktı. "Unutma, onu bulur bulmaz karşılığını talep edeceğim."

Her dönemeçte sürekli etrafımızı daha sıkı çevreliyormuş gibi görünen ormanda saatlerce yürüdük. Göz ucuyla dalların, yaprakların ve hatta ağaç gövdelerinin hareket ettiğini, yer değiştirip bana doğru uzandığını gördüm. Bazen yanından geçtiğim bir çalıyı ya da ağacı ileride tekrar görüyordum. Üzerinizde birbirine dolanıp kubbe oluşturan dallardan kahkahalar yankılanıyordu. Uzakta

14 Yunan mitolojisinde yabani hayatın, kırların, *satyr*'lerin ve çobanların tanrısı Pan'in diyarıdır. (ed.n.)

tuhaf ışıklar yanıp sönüyordu. Yerdeki bir kütüğün altından bize bakan bir tilki gördük, başına bir insan kafatası geçmişti. Grimalkin hiçbirini umursamıyordu. Kuyruğu havada, orman yolunda kırtarak yürüyordu ve onu takip edip etmediğini görmek için arkasına bakmıyordu bile.

Gece çökünce kocaman, masmavi dolunay tepemizde belirmişti. Grimalkin kulaklarını indirerek durdu. Tıslayarak yoldan kaçıp eğretili otlarının arasında kayboldu. Şaşkınlıkla, karanlıkta parlayan iki binicinin yaklaştığını gördüm. Atları gri ve gümüş rengiydi. Ancak doğrudan bana doğru gelirken toynaklarının yere değmediğini gördüm.

Yaklaştıklarında geri çekilmedim. At sırtındaki avcılardan koşarak kaçmamın imkânı yoktu. Yaklaştıklarında binicileri gördüm; uzun boylu ve zariflerdi, yüz hatları keskindi ve bakır renkli saçları atkuyruğu yapılmıştı. Üzerlerinde ay ışığında parlayan gümüş zırhlar ve yanlarında uzun, ince kılıçlar vardı.

Atlar etrafımı sardı, nefes verdikçe burunlarından duman çıkıyor ve havada bulut gibi asılı kalıyordu. Atlarının üzerindeki şövalyeler, doğaüstü güzellikleriyle bana bakıyordu; gerçek olmayacak kadar güzel ve narinlerdi. “Sen Meghan Chase misin?” diye sordu biri; sesi tiz ve bir flüt sesi kadar berraktı. Parlayan gözleri yaz gökyüzünün mavisiydi.

Yutkundum. “Evet.”

“Bizimle geleceksin. Yaz Diyarı’nın Lordu Majesteleri Kral Oberon seni görmek istiyor.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Tekin Divanı'nda

Bir kolunu güvenliğimi sağlamak için belime dolayıp diğeriyle dizginleri yöneten elf şövalyenin önüne oturdum. Grimalkin, benimle konuşmayı reddederek ılık ağırlığıyla dizlerimde şekerleme yapıyordu. Şövalyeler de sorularıma yanıt vermemişti: Nereye gidiyorduk, Puck'ı tanıyorlar mıydı ya da Kral Oberon beni neden görmek istiyordu? Bu insanların misafiri mi yoksa tutsağı mıydım bilmiyordum, ama nasılsa çok yakında öğrenecektim. Atlar orman yüzeyinde uçarken ağaçların seyrelmeye başladığını gördüm.

Ağaçlık alandan çıktığımızda ileride devasa bir tepe gördüm. Kadim ve yeşil görkemiyle önümüzde yükseliyor; zirvesi göğe değişiyor gibi görünüyordu. Her yerde dikenli ağaçlar ve böğürtlen çalıları vardı, özellikle de zirvenin yakınlarında. Bu yüzden tepe, sakallı kocaman bir kafaya benziyordu. Etrafında bazıları kolumdan uzun dikenleriyle tüylü görünen çalı çitleri vardı. Şövalyeler

atlarını çitin en kalm olduğu kısma sürdüler. Bögürtlen çalıları ortadan ayrılıp onların geçmeleri için bir kemer oluşturduğunda ve ardından çatırtıyla kapandığında şaşırmadım.

Ancak atlar tepenin yamacında yavaşlamadan ilerleyince şaşırardım ve kucağımdaki Grimalkin'i, huysuzlanıp homurdanmasına neden olacak kadar sıktım. Tepe ne açılıyor ne de yana çekiliyordu. Tepenin *içine* girdik ve *içinde* ilerledik. İşte bu, tepeden tırnağa ürpermeme neden olmuştu.

Gözlerimi kırıştırarak etrafımdaki cümbüşe baktım.

Gözlerimin önüne fildişi sütunlar, mermer heykeller ve çiçekli ağaçlardan oluşan geniş, yuvarlak bir gizli bahçe serildi. Çeşmelerden gökyüzüne su fışkırıyor, havuzların üzerinde rengârenk ışıklar dans ediyordu. Her yerde gökkuşağının tüm tayflarından çiçekler açmıştı. Kulağıma müzik sesleri geliyordu: arp, davul, yaylılar, flütler, ziller ve düdükler, hem hareketli hem de melankolik bir melodi oluşturmuştu. Gözlerim doldu. Aniden attan inip müziğin içinde tükenip kaybolana kadar dans etmek istedim. Neyse ki Grimalkin, "Kendine hâkim ol," gibi bir şey mırıldanıp pençelerini bileğime geçirdi de beni kendime getirdi.

Her yerde periler vardı; mermer basamaklarda ya da bankalarda oturuyor, küçük gruplar halinde dans ediyor ya da etrafta dolanıyorlardı. Bu ortamı yeterince hızlı kavrayamıyordum. Üstü çıplak, tüylü bacakları olan toynaklı bir adam çalılığın arasından bana göz kırptı. Yeşil renkli, fidan boyulu bir kız, bir ağacın içinden çıkıp dallarda asılı duran bir çocuğu azarladı. Çocuk dilini çıkardı, sincap kuyruğunu sertçe salladı ve daha da üstteki dallara atladı.

Saçımın sertçe çekildiğini hissettim. Küçük bir figür omzumun üzerinde uçuyor ve zar gibi kanatlarıyla bir sinekkuşu gibi

vızıldıyordu. Ben şaşırmıştım ama beni tutan şövalye ona bakmadı bile. Küçük yaratık sırtıp dolgun üzüme tanesine benzeyen bir şeyi bana uzattı. Meyvenin kabuğu parlak mavi ve turuncu benekliydi. Nazikçe gülümseyip başımı salladım ama o kaşlarını çatıp elimi işaret etti. Kafam karışmış bir halde avcumu uzattım. Meyveyi içine koyup memnuniyetle kıkırdadı ve uçup gitti.

“Dikkatli ol,” diye gürledi Grimalkin. Küçük meyveden yükselen baş döndürücü koku, ağzımı sulandırmıştı. “Peri Ülkesi’nde bazı şeyleri yemek ya da içmek senin gibiler için fena sonuçlar doğurabilir. Hiçbir şey yeme. Aslında yerinde olsam, Puck’ını bulana kadar kimseyle konuşmazdım bile. Sakın hiçbir hediyeyi kabul etme. Uzun bir gece olacak.”

Yutkundum ve meyveyi yanından geçtiğimiz çeşmelerden birine attım, devasa yeşil-altın renkli balıkların ağızlarını açıp kapayarak etrafına hücum etmelerini izledim. Şövalyeler avludan geçerek ön tarafında iki kanatlı, gümüş bir kapısı olan yüksek taş duvara doğru ilerlerken yolumuzdaki perileri dağıttı. Üçer metre uzunluğunda, mavi tenli ve sivri dişli iki devasa yaratık kapıları tutuyordu. Tel tel siyah saçlarının ve gür kaşlarının altındaki gözleri sarı sarı parlıyordu. Giyinik olmalarına rağmen kol ve göğüsleri kırmızı üniformanın altında pirinç düğmeleri neredeyse patlatacak kadar kabarıp duruyor, çok korkunç görünmelerine neden oluyordu. Ben elf şövalyenin koruyucu göğsüne doğru büzülürken, Grimalkin, “Troller,” diye mırıldandı. “Oberon’un topraklarında olduğuna dua et. Kış Diyarı kapılarını devler bekler.”

Şövalyeler durup kapıya birkaç metre kala beni indirdiler. “Erlking’le konuşurken saygılı ol, çocuk,” dedi atına bindiğim şövalye. Ardından atını döndürüp gitti. Sadece sırt çantam ve kucağımda bir kedi olduğu halde iki devasa trolle baş kalmıştım.

Grimalkin kolumda kıpırdanınca onu yere bıraktım. “Haydi.” İç geçirip kuyruğunu salladı. “Sivri Kulaklı Lord’la buluşup şu işi bitirelim.”

Grimalkin korkusuzca kapıya yaklaşırken iki trol de gözlerini kırıştırdı. Kedi, onların pençelerinin etrafında ilerleyen gri bir böceğe benziyordu. Trollerden biri hareket etti. Grimalkin’in üzerine basıp onu kedi pudingine dönüştürmesini bekleyerek kalakaldım. Ama trol sadece uzandı ve kapının bir kanadını açtı, diğeri de diğer kanadını. Grimalkin arkasına dönüp bana baktı, kuyruğunu hafifçe salladı ve kemerli yoldan geçti. Ben de derin bir nefes aldım, darmadağın olan saçlarımı düzeltip onu takip ettim.

Kapının öbür tarafındaki orman daha gürdü. Duvarlar, sanki ormanı kontrol altında tutmak için inşa edilmişti. Önümüzde çiçekleri tamamen açmış ağaçlardan ve dallardan oluşan bir tünel uzanıyordu. Koku o kadar kuvvetliydi ki başım döndü.

Tünel, ardında dev ağaçlarla çevrili engin bir açıklık olan bir sarmaşık perdesiyle son buldu. Yaşlı ağaç gövdeleri ve birbirine dolanmış dallarla ortam bir katedrali andırıyordu; devasa sütunları ve yapraklardan kemerli tavanıyla canlı bir saraydı. Yer altında olduğumuzu ve dışarıda gece olduğunu bildiğim halde, saçaklardaki küçücük aralıklardan orman zeminine güneş ışığı süzülüyordu. Havada ışık hüzmeleri dans ediyordu. Yakında, bir şelale narin narin bir havuza akıyordu. Tüm renkler baş döndürücüydü.

Açıklığın ortasında, parlak süslü elbiseleri içinde yüz kadar peri bir araya gelmişti. Divan’ın soyluları olduklarını tahmin ettim. Upuzun saçları ya açık bırakılmış dalgalanıyordu ya da başlarının üzerinde imkânsız görünen modellerde toplanmıştı. Tüylü keçi ayaklarıyla *satyr*’ler kolayca seçiliyordu. Tüylü, küçük

adamlar sessizce etrafta dolaşıp yiyecek içecek servisi yapıyordu. Yosun yeşili kürkleriyle narin av köpekleri ortalıkta gezinip yemek kırıntıları arıyordu. Odanın etrafına yerleştirilmiş gümüş zırhlı elf şövalyeler kıpırdamadan duruyor, birkaçı şahin ya da minik ejderler tutuyordu.

Alanın ortasında topraktan çıkmış gibi duran bir çift taht vardı ve iki tarafında üniformalı kentaurlar¹⁵ bekliyordu. Tahtlardan biri boştu ve yanında kafese kapatılmış bir kuzgun vardı. Boncuk gibi gözleri parlak yeşil olan büyük, siyah kuş gakladı ve kafesinin içinde kanatlarını çırpı. Soldaki tahtta ise...

Kral Oberon –o olduğunu tahmin ediyordum– parmaklarını dik bir şekilde birbirine birleştirmiş, kalabalığı izliyordu. Peri soylularının geri kalanı gibi uzun ve inceydi, gümüş rengi saçları beline kadar uzanıyordu ve gözleri buz yeşiliydi. Kaşının üzerinde duran çatal boynuzlu taçının gölgesi sıkı pençeler gibi salonun üzerine düşmüştü. Gücü, bir fırtına gibi hissedilebiliyordu.

Renkli asilzade denizinin arasından gözlerimiz buluştu. Oberon, şahin kanadının kıvrımı kadar zarif kaşını kaldırdı ama yüzünde başka hiçbir ifade yoktu. O anda, odadaki bütün periler duraksayıp bana döndü.

“Harika,” diye mırıldandı Grimalkin. Yanımda olduğunu unutmuştum. “Şimdi herkes burada olduğumuzu biliyor. Haydi, insan. Divan’la kibarlık oyunu oynayalım.”

Ayaklarım güçsüzleşti, ağzım kurudu ama kendimi yürümeye zorladım. Peri lordları ve leydileri ben yaklaştıkça yolu açtılar ama saygıdan mı yoksa beni hor gördüklerinden mi bilemedim. Soğuk gözlerinde meraktan başka bir ifade yoktu. Yanından geçtiğim

15 Yunan mitolojisinde, belden yukarısı insan, aşağısı at biçiminde olan yaratık. (ed.n.)

yeşil bir peri av köpeği beni koklayıp horladı ama bunun dışında ortam tamamen sessizdi.

Burada ne aradığımı bile bilmiyordum. Grimalkin'in beni Puck'a götürmesi gerekiyordu ama şimdi Oberon beni görmek istiyordu. Sanki Ethan'ı kurtarma amacımdan gitgide uzaklaşıyordum. Tabii Oberon, Ethan'm nerede olduğunu bilmiyorsa.

Ya da Oberon onu tutsak olarak tutmuyorsa.

Tahtın yanma vardım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Başka ne yapacağımı bilemediğimden bir dizimin üzerine çöktüm ve başımı eğdim. Erlking'in, etrafımızı saran orman kadar kadim gözlerini ensemde hissettim. Sonunda konuştu.

“Kalk, Meghan Chase.”

Sesi yumuşaktı, yine de iniş çıkışlı ezgisi bana hırçın okyanusları ve vahşi fırtınaları düşündürdü. Parmaklarımın altındaki zemin titredi. Korkuma hâkim olarak ayağa kalktım ve ona baktım. Bir an, maskeye benzeyen yüzünde bir ifade belirip kayboldu. Gurur muydu? Yoksa zevk mi? Ben ne olduğunu anlayamadan geçip gitmişti.

Bana, “Topraklarımıza girdin,” deyince peri divanında fısıldaşmalar oldu. “Olur olmaz'ı kesinlikle görmemen gerekiyordu ama Divan'm bir üyesini kandırdın ve seni duvardan geçirmesini sağladın. Neden?”

Başka ne yapacağımı bilemediğimden doğruyu söyledim. “Kardeşimi arıyorum, Efendim. Ethan Chase.”

“Peki, onun buraya geldiğine nasıl emin olabiliyorsun?”

“Bilmiyorum.” Arka bacağını tımarlayan ve benimle hiçbir şekilde ilgilenmeyen Grimalkin'e ümitsiz bir bakış attım. “Arka-

daşım Robbie... Puck... bana Ethan'ı perilerin kaçırdığını söyledi. Onun yerine bir şekil değiştiren bırakmışlar."

"Anlıyorum." Oberon başını hafifçe çevirip yanındaki kafeste duran kuşa baktı. "Ve bu da başka bir suç, Robin."

Ağzım açık kalmıştı. Boş boş bakıyordum. "Puck?"

Kuzgun bana parlak yeşil gözleriyle baktı ve hafifçe gakladı. Sanki omuzlarını da silkmışti. Oberon'a baktım. "Ona ne yapıyorsunuz böyle?"

"Ona verilen emir, seni topraklarımızdan uzak tutmaktı." Oberon'un sesi sakın ama merhametsizdi. "Senin bizim yollarımızı, yaşamımızı ve varlığımızı keşfetmeni engellemesi gerekiyordu. İtaatsizliğinden dolayı onu cezalandırdım. Belki birkaç yüzyıl sonra onu eski haline getiririm; karşı geldiği kuralları iyice düşündüğünden emin olduktan sonra."

"Bana yardım etmeye çalışıyordu!"

Oberon gülümsedi ama gülümsemesi soğuk ve anlamsızdı. "Biz ölümsüzler hayatı siz insanlar gibi görmeyiz. Puck'ın bir insan çocuğunu kurtarmakla ilgilenmemesi gerekiyordu; özellikle de benim kesin emirlerimle çatışıyorsa. Senin isteklerine teslim olması, ölümlülerle çok fazla zaman geçirdiğini, onların yaşam biçimlerine ve değişken duygularına alıştığını gösteriyor. Periliği hatırlamasının zamanı geldi."

Yutkundum. "Ama ya Ethan?"

"Bilmiyorum." Oberon arkasına yaslandı, ince omuzlarını silkti. "Burada, benim bölgemde değil. Sana ancak bu kadarını söyleyebilirim."

Tonlarca ağırlıkta bir umutsuzluğun altında eziliyordum. Oberon, Ethan'ın nerede olduğunu bilmiyordu. Daha da kötüsü

bunu umursamıyordu. Rehberim Puck'ı kaybetmiştim. Çabalarım boşa gitmişti. Diğer divanı, Tekinsiz olanını bulmak, içeri sızıp kardeşimi tek başıma kurtarmak zorundaydım. Oraya tek parça halinde varabilirsem tabii. Belki Grimalkin bana yardım etmeyi kabul ederdi. Başımı eğip kediye baktım, hâlâ kuyruğunu yalamakla meşguldü. Kalbim acıyordu. Muhtemelen yardım etmeyecekti. Yani bir başıma kalmıştım.

Görevim gittikçe gözümde büyüyordu. Gözyaşlarımla savaştım. Şimdi nereye gidecektim? Nasıl hayatta kalacaktım?

“Pekâlâ.” Sesimin o kadar sert çıkmasını istememiştim ama sonuçta çok da iyi bir ruh halinde sayılmazdım. “Şimdi gidiyorum. Bana yardımcı olmayacaksınız kendi başıma aramayı sürdürmek durumundayım.”

“Korkarım,” dedi Oberon, “gitmene henüz izin veremem.”

“Ne?” İrkilmiştim. “Neden?”

“Ülkedekiler burada olduğunu biliyor,” diye devam etti Erlking. “Bu divanın dışında çok düşmanım var. Madem buradasın, madem *farkındasın*, seni bana karşı kullanacaklardır. Korkarım buna izin veremem.”

“Anlayamadım?” Etrafımdaki peri soylularına baktım; birçoğu soğuk ve düşmanca görünüyordu. Bana yönelttikleri bakışlarında hoşnutsuzluk vardı. Yalvarırcasına Oberon'a döndüm. “Benden ne isteyebilirler ki? Ben sadece bir insanım. Sizlerle bir işim yok ki... Sadece kardeşimi geri istiyorum.”

“Aksine...” Oberon iç geçirdi. İlk kez yaşının çökmüşlüğüünü belli ediyordu. Yaşlı görünüyordu; hâlâ ölümcül ve son derece güçlüydü, ama kadim ve yorgundu. “Dünyamıza sandığından çok daha fazla bağlısın, Meghan Chase. Sen... benim kızımsın.”

ONUNCU BÖLÜM

Erlking'in Kızı

Zemin ayaklarımın altında kayarken Oberon'a bakakaldım. Erlking de soğuk ve sakin bir ifadeyle bana bakıyordu ama gözleri yine boştu. Etrafımıza mutlak bir sessizlik çökmüştü. Oberon dışında kimseyi görmüyordum, Divan'm geri kalanı yavaşça yok olurken tüm dünyada yalnızca ikimiz kalmıştık sanki.

Puck öfkeyle *gakladı* ve kanatlarını kafesin tellerine vurdu.

Bununla birlikte büyü bozuldu ve "Ne?" diye sordum boşuk bir sesle. Erlking gözlerini bile kırpmamıştı ki bu beni daha da sinirlendiriyordu. "Bu doğru değil! Annem, babamla evliydi. Babam kaybolana kadar onunlaydı ve sonra da Luke'la evlendi."

Oberon, "Bu doğru," diye başımı salladı. "Ama o adam senin baban değil, Meghan. Baban benim." Ayağa kalktı, cübbesi zarif bir şekilde dalgalanıyordu. "Sen yanı perisin, benim kanımdansın.

Seni koruması, dünyamızı görmene engel olması için Puck'ı neden gönderdiğimi sanıyorsun? Çünkü bu senin doğanda var. Çoğu ölümlü kördür ama sen başından beri Sis'in ötesini görebiliyordun."

Göz ucuyla ya da ağaçlarda silüet şeklinde bir şeyler gördüğüm zamanları hatırladım. Aslında orada olmayan şeyleri... Başımı salladım. "Sana inanmıyorum. Annem babamı seviyordu. O asla..." Aniden durdum, bu olasılığı düşünmek dahi istemiyordum.

Oberon yumuşak bir şekilde, "Annen güzel bir kadındı," diye devam etti. "Bir ölümlü için oldukça sıradışıydı. Sanatçı ruhlu insanlar etraflarındaki peri dünyasını az da olsa görebilirler. Resim yapmak için sık sık parka gelirdi. İlk kez orada, göletin yanında karşılaştık."

Dişlerimi gıcırdatarak, "Dur," dedim. "Yalan söylüyorsun. Sizden biri değilim. Olamam."

Oberon, "Sadece yarısı perisin," dediğinde göz ucuyla, Divan'm geri kalanının iğrenme ve küçümsemeyle bana baktığını gördüm. "Yine de bu, düşmanlarımın, senin üzerinden beni kontrol etmeye çalışmaları için yeterli. Ya da belki seni bana düşman etmeleri için. Sandığından çok daha tehlikelisin, kızım. Bir tehdit oluşturuyorsun. Burada kalmalısın."

Dünyam çöküyordu. "Ne kadar kalmalıyım?" diye fısıldadım. Annemi, Luke'u, okulu; dünyamda bıraktığım her şeyi düşünüyordum. Özlenmiş miydim? Döndüğümde yüzyıl geçtiğini ve tanıdığım herkesin çoktan öldüğünü mü görecektim?

"Ben gitmene izin verene kadar," dedi Oberon. Sesinde, annemin bir konuyu kaparken kullandığı o ton vardı. *Çünkü ben öyle*

diyorum. “En azından Elysium¹⁶ bitene kadar. Kış Divanı birkaç gün içinde buraya varacak ve ben seni görebileceğim bir yerde tutmak istiyorum.” Ellerini çırpı ve kalabalığın içinden dışı bir *satyr* çıkıp onun önünde eğildi. Tahtına geri oturarak, “Kızımı odasına götür,” diye emretti. “Rahatının sağlandığından emin ol.”

“Peki, Lordum,” diye mırıldandı *satyr*. Nal sesleri çıkararak ilerlerken arkasından gidip gitmediğini görmek için geriye baktı. Oberon arkasına yaslandı. Bana bakmıyordu, yüzü ifadesiz bir taş gibiydi.

Erlking’le görüşmem sona ermişti.

Geriye doğru tökezledim, keçi kızı takip etmeye hazırlanmıştım ki yerden Grimalkin’in sesi geldi. Kediye tamamen unutmuşum. Grimalkin, oturdu ve kuyruğunu bedeninin etrafına sararak, “Affedersiniz, Lordum,” dedi. “İşimiz henüz bitmedi. Bu kızın bana borcu var. Onu güvenli bir şekilde buraya getirirsem bana karşılığında bir iyilik borcu olacaktı ve bu söz henüz yerine getirilmedi.”

Kediye bakakaldım, bu konuyu neden şimdi açtığını anlayamamıştım. Ancak Oberon bana sert bir ifadeyle bakıyordu. “Bu doğru mu?” diye sordu.

Soyluların bana neden korku ve acımayla baktıklarını merak ederek başımla onayladım. “Grim, goblinlerden kaçmama yardımcı oldu,” diye açıkladım. “Hayatımı kurtardı. O olmasaydı ben burada...” Oberon’un gözlerindeki ifadeyi görünce sesim kısıldı.

“O zaman bu bir hayat borcudur.” İç geçirdi. “Pekâlâ, Cait Sith. Benden ne istiyorsun?”

16 (Lat.) Cennet. (ed.n.)

Grimalkin gözkapaklarını yarıya indirdi. Kedinin mırladığını fark etmek pek de güç değildi. “Küçük bir iyilik, yüce Lordum,” dedi, “daha sonra talep edilmek üzere.”

“Kabul.” Erlking başıyla onayladı ama koltuğunda daha irileşmişti sanki. Gölgesi kedinin üzerine düştü, kedi gözlerini kırıştırıp kulaklarını indirdi. Tepemizdeki gök gürledi, ormandaki ışık azaldı ve soğuk bir rüzgâr ağaçların dallarını hışırdatıp üzerimize taç yaprakları yağdırdı. Divan’m geri kalanı küçüldü, bazıları tamamen gözden kayboldu. Aniden bastıran karanlıkta Oberon’un gözleri kehribar gibi parladı. “Ama seni uyarıyorum kedi,” diye gürledi, sesi yeri titretiyordu. “Beni sakın hafife alma. Beni aptal yerine koyabileceğini sanma çünkü talebini hiç hoş olmayan şekillerde yerine getirebilirim.”

Grimalkin onu sakinleştirmeye çalışarak, “Elbette, yüce Erlking,” dedi, şiddetli rüzgârda kürkü dalgalamyordu. “Her zaman hizmetinizdeyim.”

“Bir *cait sith*’in iltifatlarına inanmak için gerçekten de aptal olmak gerekir.” Oberon arkasına yaslandı, yüzü bir kez daha ifadesiz bir maskeye dönüşmüştü. Rüzgâr dindi, güneş geri geldi ve her şey normale döndü. “İyilik talebin kabul edildi. Şimdi git.”

Grimalkin başını eğip döndü ve fırça gibi kuyruğunu dimdik tutarak hızla bana doğru geldi.

Kaşlarını çatıp kediye bakarak, “Bu da neyin nesiydi böyle, Grim?” diye sordum. “İyiliği benden istediğini sanıyordum. Oberon’la ne alakası var ki bunun?”

Grimalkin bir an bile duraksamadı. Dimdik kuyruğuyla yorum yapmadan yanımdan geçti ve ağaçların oluşturduğu tünele dalıp gözden kayboldu.

Satyr koluma dokundu. “Böyle gelin,” diye mırıldandı ve beni Divan’dan çıkardı. Erlking’in huzurundan ayrılırken soyluların ve av köpeklerin bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Açıklık arazi boyunca *satyr* kızı takip ederken perişan bir halde, “Hiç anlayamıyorum,” dedim. Beynim uyuşmuştu, karmaşa denizinde boğulmak üzereymişim gibi hissediyordum. Sadece kardeşimi bulmak istemiştim. Olaylar bu noktaya nasıl gelmişti?

Satyr bana anlayışla baktı. Benden otuz santim kadar kısaydı, iri ela gözleri kıvrırcık saçlarıyla uyumluydu. Gözlerimi bedeninin kürklü alt kısmından uzak tutmaya çalıştım ama bu oldukça zordu; özellikle de *satyr* bir evcil hayvan çiftliği gibi kokarken.

Beni tünelden geçirmek yerine açıklığın diğer ucuna götürürken, “O kadar da kötü değil,” dedi. Buradaki ağaçlar o kadar gürdü ki güneş ışığı dallardan içeri sızamıyordu, her şey zümrüt gölgelerde kayboluyordu. “Buradan hoşlanabilirsiniz. Baban size büyük bir onur bahsediyor.”

“O benim babam değil,” diye tersledim. Gözleri irileşti, sulu kahverengi gözlerini kırıştırdı ve alt dudağı titredi. Sert ses tonumdan pişman olarak iç geçirdim. “Özür dilerim. Sadece bütün bunlar bana fazla geldi. İki gün önce evimde, kendi yatağında uyuyordum. Goblinlere, elflere ya da konuşan kedilere inanmıyordum ve bunların hiçbirini kesinlikle ben istemedim.”

“Kral Oberon sizin için büyük bir risk aldı,” dedi *satyr*, sesi biraz daha kararlıydı. “*Cait sith*’e hayat borcunuz vardı ve sizden herhangi bir şey isteyebilirdi. Lordumuz Oberon bu borcu üstlendi. Artık Grimalkin sizden birini zehirlemenizi ya da ilk çocuğunuzu ona vermeni isteyemez.”

Korkuyla irkildim. “İsteyebilir miydi ki?”

“Bir kedinin aklından neler geçtiğini kim bilebilir?” *Satyr* omuz silkti ve birbirine dolanmış köklerin üzerinden geçti. “Sadece... buradayken ağzınızdan çıkanlara dikkat edin. Bir söz verirsiniz tutmak zorunda kalırsınız ve ‘küçük iyilikler’ uğruna büyük savaşlar çıktığı olur. Özellikle yüce lord ve leydilerin etrafındayken dikkatli olun; hepsi politika ve piyon edinme oyununda ustadır.” Aniden rengi attı ve elini ağzına götürdü. “Fazla konuştum. Lütfen beni affedin. Eğer bu Kral Oberon’un kulağına giderse...”

“Ona bir şey söylemem,” diye söz verdim.

Rahatlamış görünüyordu. “Minnettarım, Meghan Chase. Başkaları bunu bana karşı kullanabilirdi. Hâlâ Divan’daki yaşama alışmaya çalışıyorum.”

“Adın ne?”

“Tansy.”

“Pekâlâ, karşılığında hiçbir şey beklemeden bana iyi davranan ilk kişisin. Teşekkür ederim.”

Utanmış görünüyordu. “Kendinizi bana borçlu hissetmenize gerek yok, Meghan Chase. İşte geldik. Size odanızı göstereyim.”

Ağaçlık arazinin sınırında duruyorduk. Üzerimizde çiçek açmış böğürtlen çalısı o kadar gürdü ki diğer tarafı göremiyordum. Dikenler, pembe ve mor çiçeklerin arasından tehditkâr bir şekilde çıkıyordu.

Tansy uzandı ve taç yapraklarından birine hafifçe dokundu. Çalı titreyip içe doğru kıvrıldı ve yeniden şekil alarak Divan yolundakine benzer bir tünele dönüştü. Dikenli geçidin sonunda küçük, kırmızı bir kapı vardı.

Şaşkınlık içinde Tansy’yi çalı tüneli boyunca ve bana açtığı kapıdan geçerek takip ettim. İçeride beni büyüleyici bir yatak

odası karşıladı. Zemin beyaz mermerdendi; çiçek, kuş ve hayvan desenleriyle süslenmişti. Şaşkınlık dolu bakışlarım altında bazıları hareket etti. Odanın ortasında bir çeşme vardı. Yanında, kek, çay ve şarap şişeleriyle bezeli küçük bir masa duruyordu. Duvarlardan birini ipek örtülü devasa bir yatak işgal ediyordu, karşısındaki duvarda bir şömine vardı. Şöminedeki alevler renk değiştiriyordu; yeşilden maviye pembeye ve sonra tekrar yeşile dönüyordu.

Tansy imrenerek etrafa bakıp, “Burası onur konuğu dairemiz,” dedi. “Sadece Tekin Divanı’nın önemli konukları burada ağırlanır. Babanız gerçekten size büyük bir onur bahsediyor.”

“Tansy, lütfen ondan böyle bahsetmeyi bırak.” Devasa odaya bakarken iç geçirdim. “Babam Brooklyn’li bir sigortacıydı. Tam bir insan olmasam bunu bilirdim, değil mi? Sivri kulaklarla, kanatlarla ya da öyle bir şeylerle kendini belli ederdi herhalde.”

Tansy gözlerini kırptırdı, bana öyle bir baktı ki sırtımın ürperdiğini hissettim. Toynak sesleri eşliğinde aynalı büyük şifonyerin yanına gitti. Arkasına bakarak bir parmak işaretiyle beni yanına çağırdı.

Gergin bir şekilde yanına gittim. İçten içe bunu görmek istemediğimi hissediyordum. Ama içimdeki sese kulak vermedim. Tansy ciddiyetle aynayı işaret etti ve o gün ikinci kez dünyam altüst oldu.

Puck’la birlikte dolaba adım attığımdan beri kendime bakmamıştım. Kıyafetlerimin pis, terli, lekeli ve dal, diken ve pençelerden paramparça olduğunun farkındaydım. İlk olarak boynumdan aşağıya baktığımda beklediğim manzarayla karşılaştım: İki gündür ormanda banyo yapmadan dolanan bir serseriye benziyordum.

Ancak yüzüme bakınca kendimi tanımadım.

Yani bendim; ben olduğumu biliyordum. Dudaklarımı kıpırdattığımda aynadaki yansımanın dudakları da oynuyordu. Ben göz kırpnca o da kırpıyordu. Ama cildim daha soluktu, yüzümdeki kemikler daha çıkıktı ve gözlerim araba farına yakalanan bir ge-yiğinki gibi kocamandı. Başımın iki yanından, karışıp keçeleşmiş saçlarımın arasından dün orada olmayan uzun ve sivri kulaklar çıkmıştı.

Ağzım açık halde yansıma baktım, başım dönüyordu. Bunun anlamını kavrayamıyordum. *Hayır*, diye haykırıyordu beynim, önümdeki görüntüyü şiddetle reddediyordu. *O sen değilsin. Sen değilsin!*

Zemin yine ayağımın altından kayıyordu. Nefes alamıyordum. Sonra iki günün şoku, adrenalini, korkusu ve dehşeti bir anda üzerime çullandı. Dünya hızla döndü, sarsıldı ve ben kendimden geçiverdim.

İKİNCİ KISIM

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Titania'nın Sözü

“Meghan...” diye seslendi annem kapının ardından. “Uyan. Okula geç kalacaksın.”

Homurdandım ve yatak örtüsünün altından başımı çıkardım. Sabah mı olmuştu? Belli ki olmuştu. Yatak odamın penceresinden puslu gri bir ışık süzülüyor, 06.48'i gösteren çalar saatimin üzerinde parlıyordu.

Annem, “Meghan!” diye seslendi. Bu kez sesine sert bir kapı tıklatması da eşlik ediyordu. “Kalktın mı?”

Gitmesini umarak, “Ee-veet!” diye seslendim yataktan.

“Çabuk ol o zaman! Otobüsü kaçıracaksın.”

Ayaklarımı sürüyerek kalktım, yerdeki en temiz kıyafet yığınından üzerime bir şeyler geçirip sırt çantamı aldım. iPod'um

dışarı fırlayıp gürültüyle yatağa düştü. Kaşlarımı çattım. Neden ıslaktı ki?

“Meghan!” diye seslendi annem. Gözlerimi devirdim. “Saat yedi oldu neredeyse! Otobüsü kaçırdın diye seni okula arabayla götürmek zorunda kalırsam bir ay evden dışarı çıkmama cezası alırsın!”

“Tamam, tamam! Geliyorum, kahretsin!” Ayağımla vurarak kapıyı açtım.

Ethan karşımda duruyordu, yüzü mavi ve kırışıklı. Dudaklarında sabit ve anlamsız bir sırıtış vardı. Bir kasap bıçağını sıkıca tutuyordu. Ellerine ve yüzüne kan bulaşmıştı.

“Annemin ayağı kaydı,” diye fısıldadı ve bıçağı bacağıma sapladı.

ÇİĞLİK ATARAK UYANDIM.

Şöminede yeşil alevler titriyor, odayı esrarengiz bir ısıltıya boğuyordu. Kâbusum yerini gerçekliğe bırakırken soluk soluğa serin ipek yastıklara yaslandım.

Tekin Kralı’nın divanında ve kafese kapatılan Puck kadar tutsaktım. Ethan –gerçek Ethan– hâlâ bir yerlerde kurtarılmayı bekliyordu. İyi olup olmadığını, benim kadar korkmuş olup olmadığını merak ettim. Annem ve Luke’un evdeki o şeytani şekil değiştirenle güvende olup olmadığını merak ettim. Annemin yarasının ciddi olmaması ve o şekil değiştirenin başka kimseye zarar vermemesi için dua ettim.

Ve sonra, peri krallığındaki bu tuhaf yatakta uzanırken aklıma başka bir fikir geldi. Oberon’un sözleriyle kıvılcımlanan bir düşünce... *O senin baban değil, Meghan. Baban benim.*

Baban değildi, dememişti; baban *değil* demişti. Sanki Oberon onun nerede olduğunu biliyordu. Sanki hâlâ hayattaydı. Bu düşüncenin heyecanıyla, nabzım hızlandı. Biliyordum. Babam, Peri Ülkesi'nde bir yerlerde olmalıydı. Belki de yakın bir yerde. Keşke ona ulaşabilseydim.

Ancak her şeyin bir sırası vardı. Önce buradan çıkmalıydim.

Doğrudum... ve Erlking'in kayıtsız yeşil gözleriyle karşılaştım.

Söminenin yanında duruyordu. Renk değiştiren alevlerin ışığı yüzünü yıkıyor, onu çok daha ürkütücü ve gerçeklikten uzak kılıyordu. Uzun gölgesi odayı kaplıyordu. Boynuzlu taçının gölgesi yatak örtülerini yakalamaya çalışan parmaklar gibiydi. Karanlıkta gözleri bir kedininki gibi yeşil yeşil parlıyordu. Uyandığımı görünce başım salladı ve zarif, uzun parmaklı eliyle yanına çağırdı.

"Gel." Sesi yumuşak olmasına rağmen otoriterdi. "Yaklaş yanıma. Konuşalım kızım."

Ben senin kızın değilim, demek istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Göz ucuyla şifonyerdeki aynayı ve uzun kulaklı yansımamı gördüm. Ürperip arkamı döndüm.

Yatak örtüsünü üzerimden atınca kıyafetlerimin değiştirildiğini fark ettim. İki gündür üzerimde olan yırtık, iğrenç tişört ve pantolonun yerine temiz, dantelli beyaz bir gecelik giyiyordum. Ayrıca yatağın ucuna bir elbise bırakılmıştı: Gülünç derecede çok zümrüt ve safirle süslenmiş bir elbisenin yanı sıra bir pelerin ve dirseklere kadar uzanan eldivenler. Bu akıma burnumu kıvrarak baktım.

Oberon'a dönerek, "Kıyafetlerim nerede?" diye sordum. "Hani benim olanlar."

Erlking burnunu çekti. “Divanımda ölümlü kıyafetlerinden hoşlanmam,” diye belirtti usulca. “Soyuna uygun bir şeyler giymen gerektiğine inanıyorum. Sonuçta bir süre daha buradasın. Ölümlü çaputlarımı yaktırdım.”

“Ne yaptın?”

Oberon gözlerini kısınca fazla ileri gitmiş olabileceğimi fark ettim. Tekin Divanı Kralı’nın sorgulanmaya alışık olmadığını anladım. Yataktan çıkarken, “Şey... özür dilerim,” diye mırıldandım. Kıyafetlerim konusunda daha sonra endişelenebilirdim. “Pekâlâ, benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

Erlking iç geçirdi ve beni rahatsız bir şekilde inceledi. Tekrar şömineye dönerek sonunda, “Beni zor durumda bırakıyorsun, kızım,” diye mırıldandı. “Çocuklarım arasında dünyamıza giren bir sen varsın. Robin’in sana göz kulak olmasına rağmen bu kadar uzun süre hayata kalabilmene şaşırdığımı söylemeliyim.”

“Çocukların mı?” diye gözlerimi kırıştırdım. “Yani kardeşlerim olduğunu mu söylüyorsun? Üvey kardeşlerim mi?”

“Hiçbiri hayatta değil.” Oberon umursamaz bir el hareketi yaptı. “Hiçbiri bu yüzyılda değildi zaten; seni temin ederim. Yaklaşık iki yüz yıldır dikkatimi çeken tek insan annendi.”

Aniden ağzım kurudu. Büyüyen bir öfkeyle Oberon’a baktım. Ben, “Neden?” diye sorunca ince kaşını kaldırdı. “Neden o? O sıralar babamla evliydi, değil mi? Bunu umursadın mı hiç?”

“Umursamadım.” Oberon’un bakışı merhametsiz, pişmanlıktan uzaktı. “Neden insan âdetlerini umursayayım ki? İsteddiğimi almak için izne ihtiyacım yok. Ayrıca, gerçekten mutlu olsaydı, onu ayartamazdım.”

Adi herif. Bu öfkeli sözlerin dudaklarımdan dökülmemesi için dilimi ısırđım. Öfkeli olsam da, intihara meyilli değildim. Ama ne düşündüğümü anlamışçasına Oberon'un bakışları keskinleşti. Bana düz bir ifadeyle uzun uzun baktı, ona kafa tutmam için bana meydan okur gibiydi. Birkaç kalp atışı boyunca birbirimize baktık; ben bakışlarımı sabit tutmak için mücadele ederken etrafımızda gölgeler dalgalanıyordu. Elbette çabam bir işe yaramadı; Oberon'a bakmak, yaklaşan bir fırtınayla karşı karşıya gelmeye benziyordu. Ürperdim ve gözlerini ilk kaçıran ben oldum.

Bir an sonra Oberon'un bakışları yumuşadı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ona çok benziyorsun, kızım," diye devam etti, sesinde hem gurur hem de teslimiyet vardı. "Annen dikkat çekici bir ölümlüydü. Bir peri olsaydı, resimleri kesinlikle canlanırdı; onlara o kadar özen gösteriyordu. Onu parkta izlediğimde özlemini, yalnızlığını ve ıssızlığını hissettim. Hayattan, elindekinden daha fazlasını bekliyordu. Olağandışı bir şey olmasını istiyordu."

Bunu duymak istemiyordum. Geçmişteki mükemmel hayatımın anılarını mahvedecek bir şey istemiyordum. Annemin babamı sevdiğine, mutlu ve tatminkâr olduğumuza, annemin babamın hayatı olduğuna inanmaya devam etmek istiyordum. Yalnızlığı içinde, peri tuzaklarına ve büyülerine kapılan bir annenin hikâyesini duymak istemiyordum. Öylesine söylenen tek bir cümleyle geçmişim parçalanıp tuhaf bir karmaşaya dönüşmüştü ve annemi hiç tanımadığımı hissediyordum.

Oberon, işkence çektiğimi fark etmeden, "Ona kendimi göstermeden önce bir ay bekledim," diye hikâyeyi sürdürdü. O anlatırken yatağa yığılıverdim. "Alışkanlıklarını, duygularım, her şeyini öğrenmiştim. Kendimi ona gösterdiğimde, gerçek doğamın

sadece bir parçasını açığa çıkardım; sıra dışı olana mı yoksa ölümlülere özgü inançsızlığa mı tutunacağını merak ediyordum. Beni memnuniyetle, kontrolsüz bir sevinçle karşıladı, sanki çok uzun zamandır beni bekliyormuş gibiydi.”

“Dur,” dedim boğuk bir sesle. Midem altüst oldu, kusmamak için gözlerimi kapadım. “Duymak istemiyorum. Tüm bunlar olurken babam neredeydi?”

Oberon, o adamın babam olmadığını hatırlatmak için iki kelimeyi vurgulayarak, “*Annenin kocası* çoğu geceler evde yoktu,” diye yanıtladı. “Belki de bu yüzden annen bu kadar özlem içindeydi. Ben de ona özlediği şeyi verdim; bir gecelik sihir ve özlemini duyduğu o tutkuyu. Arkadya’ya dönmeden önce sadece bir kez birlikte olduk ve sonra bizim anımız onun zihninden silindi.”

“Seni hatırlamıyor mu?” dedim ona bakarak. “Bu yüzden mi bana senden bahsetmedi?”

Oberon başıyla onayladı. Yumuşak bir sesle, “Ölümlüler bizim türümüzdekilerle karşılaşmalarını unutmaya meyillidir,” dedi. “En iyi ihtimalle canlı bir rüya olarak hatırlıyorlar. Çoğu zaman anılarından tamamen siliniriz. Bunu kesin fark etmişsinizdir. Birlikte yaşadığınız insanlar bile seni her gün görseler de hatırlayamazlar. Gerçi annenin her zaman belli ettiğinden çok daha fazlasını bildiğinden, daha fazlasını hatırladığından şüphelendim. Özellikle de sen doğduktan sonra.” Sesine bir uğursuzluk çöktü; yere bakan gözleri siyaha dönüştü ve gözbebekleri kayboldu. Yere düşen gölge ilerleyip sivri parmaklarını bana uzatınca titredim. Korkunç bir sesle, “Seni uzaklaştırmaya çalıştı,” dedi. “Seni bizden, benden saklamak istedi.” Oberon duraksadı, hareket etmemişti ama çok zalim görünüyordu. Şömineden taşan alevler Erlking’in gözlerinde çılgınca dans etti.

“Yine de sen şimdi buradasın.” Oberon gözlerini kırptı, ses tonu yumuşadı, ateş sakinleşip yeniden titremeye başladı. “Nihayet insan suretinden kurtuldun. Oluru olmaz’a adım attığın anda, köklerinin kendini göstermesi an meselesiydi. Ama artık çok dikkatli olmalıyım.” Dikleşti, sanki ayrılmak üzereymiş gibi cübbesini topladı. “Yeterince temkinli olamam, Meghan Chase,” diye uyardı. “Bu divanın içinde bile seni bana karşı kullanmaya hevesli pek çok kişi var. Dikkatli ol, kızım. Ben bile seni her şeyden koruyamam.”

Yatağa çöktüm, düşüncelerim zihnimde deli gibi dönüyordu. Oberon beni bir süre daha izledi, dudakları ümitsiz bir çizgi halini almıştı. Sonra arkasına bakmadan odanın diğer ucuna ilerledi. Başımı kaldırdığımda Erlking gitmişti. Kapının kapandığını bile duymamıştım.

KAPIDAN GELEN TIKLAMAYLA fırlayarak doğruldum. Oberon’un ziyaretinden bu yana ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama hâlâ yatakta uzanıyordum. Renkli alevler azalmıştı, şöminede düzensizce titreşiyorlardı. Her şey o kadar gerçek üstü, bulanık ve rüya gibi görünüyordu ki tüm bunları sanki hayal ediyordum.

Kapı tekrar çaldı. Kendimi toparladım. “Girin!”

Kapı gıcırtyla aralandı ve Tansy gülümseyerek içeri girdi. “İyi akşamlar, Meghan Chase. Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

Yataktan çıktım ve üzerimde hâlâ gecelik olduğunu fark ettim. Odaya göz gezdirerek, “İyiym sanırım,” diye mırıldandım. “Kıyafetlerim nerede?”

“Kral Oberon size bir elbise verdi.” Tansy gülümsedi ve yatağın üzerindeki elbiseyi işaret etti. “Bunu özellikle sizin için tasarlattı.”

Kaşlarımı çattım. “Hayır. Hayatta giymem onu. Gerçek kıyafetlerimi istiyorum.”

Küçük *satyr* gözlerini kırıştırdı. Toynaklarını yere vura vura yatağa geldi, elbisenin kenarından tuttu ve parmaklarının arasından geçirdi. “Ama... Lordum Oberon bunu giymenizi istiyor.” Oberon’un isteklerine karşı çıkmama şaşırılmış gibiydi. “Bu hoşunuza gitmedi mi?”

“Tansy, bunu *giymeyeceğim*.”

“Neden?”

O sirk çadırında bu elbiseyle dolanma düşüncesi karşısında irkildim. Tüm hayatım pasaklı kotlar ve tişörtlerle geçmişti. Ailem fakirdi ve tasarımcı işi ya da markalı kıyafetler almaya gücümüz yetmiyordu. Asla güzel şeylere sahip olamayacağım gerçeğinden yakınmaktansa pasaklılığımı gururla sergiler ve makyajını düzeltmek için tuvalette saatler harcayan basit zengin kızlarını küçümserdim. Şimdiye kadar giydiğim tek elbise birinin düğünü içindi.

Ayrıca, Oberon’un benim için seçtiği kıyafeti giymek, onun kızı olduğumu kabul etmek anlamına da gelirdi. Ve böyle bir niyetim yoktu.

“Ben... ben bunu istemiyorum işte,” diye kekeledim. “Kendi kıyafetlerimi giymeyi tercih ederim.”

“Kıyafetleriniz yakıldı.”

“Sırt çantam nerede?” Aniden içine tıktığım yedek kıyafetleri hatırladım; küflü, ıslak ve iğrenç olabilirlerdi ama peri kıyafeti giymekten daha iyiydi.

Şifonyerin arkasına özensizce tıklmış sırt çantamı buldum, fermuarı açılmıştı. İçindekileri yere dökerken odayı ekşi küf kokusu sardı. Kıyafet yığını dışarı fırladı; kırışmış ve kokuyor olsalar

da benimdiler. Bozuk iPod'um da dışarı fırladı, mermer zeminde savruldu ve Tansy'nin bir iki metre uzağında durdu.

Satyr kız çılgınlık içinde tek bir sıçrayışla yatağa atladı. Karyola direğine sarılarak yerdeki cihaza irileşmiş gözlerle bakakaldı.

“O ne?”

“Ne? Bu mu? iPod.” Gözlerimi kırpıştırarak cihazı alıp yukarı kaldırdım. “Müzik çalan bir makinedir ama bozuldu. Bu yüzden sana nasıl çalıştığını gösteremeyeceğim. Üzgünüm.”

“Pis demir kokuyor!”

Ne diyeceğimi bilemeden, kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım.

Tansy kocaman kahverengi gözleriyle bana baktı, tünediği yerden yavaşça indi. “Siz... siz onu tutabiliyor musunuz?” diye fısıldadı. “Elinizi yakmadan? Kanınız zehirlenmeden?”

“Ne?” iPod’a baktım, avcumda zararsız bir şekilde duruyordu. “Evet...”

Titredi. “Lütfen onu uzak tutun benden.” Omuz silktim ve aleti sırt çantamın yan cebine koydum. Tansy iç geçirdi, rahatlamıştı. “Beni affedin, keyfinizi kaçırmak istemezdim. Kral Oberon, Elysium’a kadar size eşlik etmemi söyledi. Sarayı gezmek ister misiniz?”

Pek istekli sayılmazdım ama hiçbir şey yapmadan burada beklemekten daha iyiydi. *Ve belki buradan bir çıkış yolu da bulabilirdim.*

“Pekâlâ,” dedim *satyr* kıza. “Ama önce üzerimi değiştirmek istiyorum.”

Yerde kırışmış bir halde duran ölümlü kıyafetlerime baktı ve burun delikleri hiddetle açıldı. Bir şey söylemek istiyordu ama

yorum yapmayacak kadar kibar olduğu belliydi. “Nasıl isterseniz. Dışarıda bekleyeceğim.”

SALAŞ KOTUMU, kırıxık ve pis kokan tişörtümü üzerime geçirdim. Rahat bir şekilde tenimi sarınca pis bir tatmin duygusu hissettim. *Benim eşyalarımı yakmak ha,* diye düşündüm. Spor ayakkabılarımı çıkardım ve ayağıma geçirdim. *Ben bu divanın bir üyesi değilim ve onun kızı olduğumu asla kabul etmeyeceğim. O ne söylerse söylesin.*

Şifonyerin üzerinde bir saç fırçası duruyordu. Saçımı taramak üzere fırçayı elime aldım. Aynaya bakınca midem altüst oldu. Tam anlayamadığım bir şekilde daha da tanmmaz hale gelmiştim. Sadece burada ne kadar kalırsam o kadar yok olacağımı biliyordum.

Ürpererek sırt çantamı aldım ve sırtıma geçirdim, tanıdık ağırlığım hissedince mutlu oldum. İçinde bozuk bir iPod’dan başka bir şey olmasa da o hâlâ benimdi. Aynaya bakmayı reddederek ve ensemde beni izleyen gözler hissederek kapıyı açıp dikenli tünele çıktım.

Dalların arasından ay ışığı sızıyor ve yol üzerinde gümüşü gölgeler yaratıyordu. Kaç saat uyuduğumu merak ettim. Gece sıcaktı, meltem rüzgârı uzaktan nota seslerini taşıyordu. Tansy bana yaklaştı. Karanlıkta yüzü insandan çok, siyah bir keçiye benziyordu. Ay ışığı üzerine düşünce tekrar normale döndü. Gülümseyerek elimi tuttu ve beni ileri doğru çekti.

Dikenli tünel bu kez daha uzun görünüyordu, hatırlamadığım dönüşler ve kıvrımlarla doluydu. Sadece bir kez arkama baktım ve arkamımdan kapanan dikenleri gördüm. Tünel gözden kayboluyordu.

“Ee...”

Tansy, beni ileri çekerek, “Sorun değil,” dedi. “Çalı, sarayda nereye gitmek isterseniz sizi oraya götürür. Sadece doğru yolları bilmek zorundasınız.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Göreceksiniz.”

Tünel, ay ışığıyla aydınlanan bir koruluğa açıldı. Hafif rüzgârın taşıdığı melodi, narin yeşil bir kızın çaldığı şık bir altın arptan geliyordu. Bir grup elf kızı kollarından beyaz güller çıkan asmalı uzun bir sandalyenin etrafında toplanmıştı.

Sandalyenin ayağında oturan bir insandı. Bana oyun oynama-dıklarından emin olmak için gözlerimi kırıştırp ovaladım. Hayır, o bir insandı; kıvrıkcık sarı saçlı genç bir adamdı, gözleri ifadesiz ve sersemlemiş gibiydi. Belden yukarısı çıplaktı, boynuna altın bir tasma takılmış ve tasma da ince gümüş bir zincire tutturulmuştu. Peri kızları, adamın etrafına toplanmış, çıplak omuzlarını öpüyor, göğsünü okşuyor, kulağına bir şeyler fısıldıyorlardı. Bir tanesi pembe dilini adamın boynunda gezdirip turnaklarını sırtına batırarak kanatınca, adam kendinden geçip kasıldı. Midem bulandı ve başka yöne baktım. Bir dakika sonra hepsini unutmuşum bile.

Tahtta uhrevi güzellikte bir kadın oturuyordu. Birden pasaklı kıyafetlerimden ve salaş görüntümden utandım. Uzun saçları ay ışığında renk değiştiriyordu; bazen gümüş, bazen altın rengine parlıyordu. Onu saran güç atmosferi ile kibir mücadele halindeydi. Tansy beni ileri çekip hürmetle eğildi. Kadın parlak mavi gözlerini kıstı ve bir kütüğün altından çıkan bir sümüklüböcekmişim gibi bana baktı.

“Demek,” dedi sonunda, sesi zehirli ve buz gibiydi, “Oberon’un küçük piçi bu.”

Ah, kahretsin. Onun kim olduğunu biliyordum. Oberon’un divanındaki ikinci boş tahtta oturuyordu. *Bir Yaz Gecesi Rüyası*’ndaki diğer yöneticiydi. Neredeyse Oberon kadar güçlüydü.

Eğildim ve “Kraliçe Titania,” diyerek yutkundum.

Leydi, şaşırmış gibi yaparak sözünü sürdürdü. “Ah, beni tanıyormuş gibi konuşuyor. Sanki Oberon’un kanını taşıması onu gazabımdan koruyacakmış gibi.” Gözleri elmas gibi parlıyordu. Gülümsedi, bu onu çok daha güzel ve aynı zamanda korkutucu kılmıştı. “Ama bu gece kendimi merhametli hissediyorum. Belki dilini kesip av köpeklerine atmam. Belki.” Titania arkamda, hâlâ eğilmiş duran Tansy’ye baktı ve zarif parmağım kıvrırdı. “Öne çık, keçi çocuk.”

Tansy başını eğik tutarak Kraliçe’nin koluna kadar yanaştı. Kraliçe Titania sanki *satyr*’e bir şey fısıldıyormuş gibi öne eğildi ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuştu. “Bu sohbete aracılık etmene izin veriyorum,” diye açıkladı küçük bir çocukla konuşur gibi. “Bütün soruları sana yönelteceğim ve sen de oradaki piçin adına konuşacaksın. Herhangi bir şekilde benimle doğrudan konuşmaya yeltenirse onu bir karacaya dönüştürür ve yorgunluktan tükenene ya da parçalanana kadar av köpeklerimi peşine salarım. Yeterince açık mı?”

“Evet, Leydim,” diye fısıldadı Tansy.

Zihnimde, *yeterince açık kaltak Kraliçe*, düşüncesi yankılandı.

“Mükemmel.” Titania arkasına yaslandı, halinden memnun görünüyordu. Bana hırlayan bir köpek gibi düşmanlıkla, gevrek

gevrek sırttı, sonra Tansy'ye döndü. "Pekâlâ, keçi kız, bu piç neden burada?"

Tansy, soruyu bana bakarak, "Neden buradasın?" diye tekrarladı.

Bakışlarımı kindar buz cadısından uzak ve Tansy üzerinde tutmaya dikkat ederek, "Kardeşimi arıyorum," diye yanıtladım.

Tansy, Kraliçe'ye dönerek, "Kardeşini arıyor," diye doğruladı. Yüce Tanrım! Bu sonsuza dek sürecekmış gibiydi.

Titania başka bir soru daha sormaya yeltenmeden, "Onu çalıp Olurolmaz'a getirdiler," dedim. "Puck beni duvardan geçirip buraya getirdi. Kardeşimi alıp eve götürmeye ve yerine bırakılan şekil değiştirenden kurtulmaya geldim. Tüm istediğim bu. Onu bulur bulmaz gideceğim."

"Puck?" diye sorguladı Leydi. "Ah, bunca zamandır nerede olduğu anlaşıldı. Oberon işini biliyor doğrusu! Seni iyi saklamış. Sen de buraya gelerek onun küçük aldatmacasını mahvettin." Üzülmüş gibi *cıkcık* edip başını salladı. "Keçi kız," dedi, tekrar Tansy'ye bakarak. "Sor bakalım bu piçe, karaca mı, tavşan mı olmak ister?"

Ben gölgelerin üzerime geldiğini hissederken Tansy, "L-leydim?" diye kekeledi. Kalbim deli gibi atarken bir kaçış yolu arıyordum. Dikenli çalılar bizi çevrelemişti; kaçacak yer yoktu.

"Basit bir soru sordum," diye devam etti Titania, sohbet edercesine. "Onu bir tavşana mı yoksa karacaya mı dönüştürmemi ister?"

Kendisi tuzağa düşmüş bir tavşan gibi bakan Tansy bana doğru döndü ve gözlerimiz buluştu. "L-leydim şeyi bilmek istiyor..."

"Evet, duydum," diye lafını kestim. "Bir tavşan ya da bir karaca. İkisini de almayayım." Başımı kaldırıp Kraliçe'nin gözlerinin içine

bakmaya cüret ettim. “Bak, benden nefret ettiğini biliyorum ama bırak da kardeşimi kurtarıp eve gideyim. O sadece dört yaşında. Çok korkmuş olmalı. Lütfen, beni beklediğini biliyorum. Onu bulur bulmaz gideceğiz ve bizi bir daha görmeyeceksin, yemin ederim.”

Titania’nın yüzü öfkeli bir zaferle parladı. “Bu yaratık benimle konuşmaya cüret etti! Pekâlâ. Kaderini kendisi seçti.” Kraliçe eldivenli elini kaldırdı ve başımızın üzerinde bir şimşek çaktı. “Bir karaca, o halde. Av köpeklerini salın. Keyifli bir ava çıkıyoruz!”

Eli aşağı inip beni işaret etti ve bedenim spazmlarla sarsıldı. Çılgılık atıp sırtımı eğdim; omurgamın uzadığını ve çıkıntı yaptığını hissettim. Görünmez kerpetenler yüzümü yakalamış çekiştiriyor, dudaklarımı bir hayvan burnu gibi uzatıyordu. Bacaklarımın uzayıp inceldiğini, parmaklarımın ayrık toynaklara dönüştüğünü hissettim. Yine çılgılık attım ama bu sefer boğazımdan acı çeken bir geyiğin sesi çıkmıştı.

Sonra aniden her şey durdu. Bedenim gerilip bırakılmış bir lastik bant gibi eski haline döndü. Nefes nefese yere çöktüm.

Görüşüm bulanıklaşmıştı ama Oberon’un, arkasında peri şövalyeleriyle tünelin girişinde durduğunu gördüm. Kollarını uzatmıştı. Bir an, ayaklarının yanında Grimalkin’i gördüm ama gözlerimi kırıştırdığımda gölgeler yeniden boşalmıştı. Onun ortaya çıkışıyla hareketli arp müziği kesildi. Tasmalı insanın etrafını saran peri kızları kendilerini yere atıp başlarını eğdiler.

Oberon, sakın bir şekilde açıklığa adım atarak, “Hatun,” dedi, “bunu yapmayacaksın.”

Titania ayağa kalktı, yüzünde öfkeden bir maske vardı. “Ne cüretle benimle böyle konuşursun,” dedi ve bir rüzgâr ağaç dallarını hışırdattı. “Onu benden sakladığın, onu koruması için evcil

hayvanını peşinden gönderdiğin halde nasıl cüret edersin!” Titania alayla dudak büktü ve tepemizde bir şimşek daha çaktı. “Beni eşin olarak reddediyorsun ama iğrenç melezini Divan’daki herkese sergiliyorsun. Divan’dakiler gizli gizli seninle dalga geçerken sen hâlâ onu koruyorsun.”

“Her ne olursa olsun...” Oberon’un sakin sesi uluyan rüzgân nasıl olduysa bastırılmıştı. “O benim kanımdan ve sen ona dokunmayacaksın. Bir derdin varsa, Leydim, acısını benden çıkar, ondan değil. Bu onun suçu değil.”

Kraliçe, bana kin dolu bir bakış atarak, “Belki onu bir lahaya çeviririm,” diye dalga geçti. “Sonra tavşanların onun tadını çıkarması için bahçeye ekerim. En azından böylece yararlı ve istenen bir şey olur.”

Oberon yine, “Ona *dokunmayacaksın*,” dedi, sesi otoriterdi. Cübbesi dalgalandı ve boyuyla birlikte gölgesi de uzun göründü. “Sana emrediyorum, hatun. Ona, bu divanda kendisine zarar gelmeyeceğine dair söz verdim. Sen de bana uyacaksın. Yeterince açık mı?”

Şimşek cızırdadı. Zemin, hükümdarların bakışmalarının yoğunluğuyla sarsıldı. Tahtın dibindeki kızlar büzüştü ve Oberon’un muhafızları kılıçlarının kabzalarını tuttular. Yakında bir dal kırıldı, korkudan ağacın dibine çökmüş arp çalan kıza teğet geçerek yere düştü. Yere yapıştım ve mümkün olduğunca göze çarpmamaya çalıştım.

“Pekâlâ, Lordum.” Titania’nın sesi buz gibi soğuktu ama rüzgâr yavaşça dindi ve zemin hareket etmeyi bıraktı. “Emrettiğin gibi olsun. Divan’ın içinde olduğu sürece bu meleze zarar vermeyeceğim.”

Oberon ters bir şekilde başını salladı. “Hizmetçilerin de onu rahatsız etmeyecek.”

Kraliçe limon yemiş gibi dudaklarını büzdü. “Evet, Lordum.”

Erlking iç geçirdi. “Pekâlâ. Bunu daha sonra konuşacağız. Sana iyi geceler diliyorum, Leydim.” Arkasını döndü, cübbesi arkasında dalgalandı. Muhafızları da onu takip ederek açıklığı terk etti. Ona seslenmek istedim ama babasının korumasına sığınan bir kız çocuğu gibi görünmek istemedim, özellikle de Oberon Titania’yı henüz hezimete uğratmışken.

Ondan bahsetmişken...

Yutkundum ve arkamı dönüp Kraliçe’ye baktım. Damarlarımdaki kanın kendiliğinden kaynamasını umuyormuş gibi beni izliyordu. “Pekâlâ, Majesteleri’ni duydun melez,” diye mırıldandı, dudaklarından âdeta zehir akıyordu. “Yeminimi unutup seni sümüklüböceğe dönüştürmeden gözümün önünden kaybol.”

Ayrılmaktan son derece mutluydum. Ancak ben ayağa kalkar kalkmaz Titania parmaklarını şaklattı.

“Bekle!” diye emretti. “Daha iyi bir fikrim var. Keçi kız, buraya gel.”

Tansy yanında belirdi. *Satyr* korkmuş görünüyordu; gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi ve kürklü bacakları titriyordu. Kraliçe parmağım bana doğrulttu. “Oberon’un piçini mutfağa götür. Sarah’ya, ona yeni bir hizmetçi kız bulduğumu söyle. Piç burada kalmak zorundaysa en azından işe yarasın.”

“A-ama Leydim...” diye kekeleydi Tansy. Kraliçe’ye karşı koyma cesaretine şaşıtm. “Kral Oberon dedi ki...”

“Ah, ama Kral Oberon burada değil, değil mi?” Titania’nın gözleri parladı. Gülümsedi. “Oberon’un bilmediği şey onun canını da sıkamaz. Şimdi sabrımı tüketmeden gidin.”

Birbirimize dolanmamaya çalışarak Kraliçe’nin huzurundan kaçıp tünele doğru uzaklaştık.

Böğürtlen çalılığının kenarına varınca, bir güç dalgası havayı sarstı ve arkamızdaki kızlar korkuyla bağırdı. Bir dakika sonra, kırmızı tüylü bir tilki tünele daldı. Birkaç metre ötede durup bize baktı, kehribar rengi gözleri kafa karışıklığı ve korkuyla açılmıştı. Boynunda altın rengi bir tasmanın parladığını gördüm, korkuyla havladı ve dikenli çalılarının içinde kayboldu.

Tüm olanları anlamaya çalışarak sessizlik içinde dolambaçlı çalı labirentinde Tansy’yi takip ettim. Tamam, Titania’nın bana karşı ciddi bir garezi vardı ki bu gerçekten kötüydü. “İstemediğim düşmanlar” listesinde Perilerin Kraliçesi muhtemelen birinci sıradaydı. Bundan sonra gerçekten dikkatli olmalıydım, yoksa çorbadaki mantar olabilirdim.

Tansy çalılığa gömülü büyük taş kapıların önüne gelene kadar tek kelime etmedi. Kapının altından buhar çıkıyordu. Hava sıcak ve yağlıydı.

Kapıları iterek açınca sıcak ve dumanlı hava dışarı püskürdü. Dolu dolu olan gözlerimi kırptıştırarak devasa mutfığa baktım. Kiremit fırınlar gürlüyor, ateşin üzerindeki bakır kazanlar kaynıyor ve bir düzine koku burnuma doluyordu. Önlüklü, tüylü küçük adamlar birkaç uzun tezgâh boyunca hızla hareket ediyor, yemek yapıyor ve kazanlardakilerin tadına bakıyordu. Kanlı bir yaban domuzu leşi masanın üzerinde duruyordu. Kalın azıdişleri olan, yeşil derili, kahverengi saçları örülü iri bir kadın domuzu kesiyordu.

Bizi kapının eşiğinde görünce ayaklarını vura vura yanımıza geldi. Önlüğünde kan ve et parçaları vardı.

Elindeki büyük, bronz kasap bıçağını bana doğru sallayarak, “Mutfağında aylakların işi yok,” diye gürlledi. “Senin gibilere verecek tek kırıntım dahi yok. Sinsi, hırsız parmaklarını da al ve kaybol.”

“S-sarah Deriyüzücü, bu Meghan Chase.” Tansy bizi tanıştırtı-ken, trol kadına *lütfe beni öldürme* der gibi sırttım. “Kraliçe’nin emriyle size mutfakta yardım etmek üzere gönderildi.”

Sarah Deriyüzücü, bana öğrenerek bakıp, “Sıska yarı insan eniğinin yardımına ihtiyacım yok,” diye gürlledi. “Bizi sadece yavaşlatır. Elysium için harıl harıl çalışıyoruz.” Beni süzüp iç geçirdi ve bıçağının kör tarafıyla kafasını kaşdı. “Sanırım ona bir iş bulabilirim. Ama Majesteleri’ne söyle birine işkence etmek istiyorsa, ahırları ya da köpek kulübelerini denesin. Benim yeterince yardımcım var.”

Tansy başıyla onayladı ve beni bu devle yalnız başıma bırakarak çabucak yanımızdan ayrıldı. Sırtımdan ter boşaldığını hissettim ve bu kesinlikle içerideki sıcaktan kaynaklanmıyordu. Sarah Deriyüzücü, bıçağını bana doğrultarak, “Pekâlâ enik,” diye homurdandı. “Majesteleri’nin soyundan gelmen umurumda değil; şu anda benim mutfağımdasın. Kurallarım basittir; çalışmazsan yemek yok. Bir de bazen köşedeki kamçıyla biraz eğlenirim. Bana boşuna Sarah Deriyüzücü demezler.”

Gecemin geri kalanı ovalamak ve temizlemekle geçti. Taş zemindeki kan ve et parçalarını paspasladım. Kiremit fırınlarıdaki külleri süpürdüm. Dağ gibi biriken tabak, kadeh, tencere ve tavaları yıkadım. Ne zaman ağrıyan kollarımı ovalamak için ara versem trol kadın dibimde bitiyor, emirler yağdırıp beni bir

sonraki görevime gönderiyordu. Gecenin sonuna doğru beni bir taburenin üzerinde otururken yakaladı, “tembel insanlar” gibi bir şey homurdanarak elimden süpürgeyi aldı ve kendi elindekini bana verdi. Ellerim süpürgeyi sapını kavrar kavramaz süpürge canlandı ve ayaklarım beni oradan oraya taşıırken kıvrak, sert vuruşlarla kuvvetli bir şekilde süpürmeye başladı. Bu şeyden kurtulmayı denedim ama parmaklarım sapına yapışmış gibiydi, ellerimi açamıyordum. Bacaklarım ağrıyana, kollarım yanana, gözlerimdeki terden önümü görmeyene kadar süpürdüm. Sonunda trol kadm parmaklarını şaklattı ve süpürge deli gibi süpürmeyi bıraktı. Dizlerim büküldü, yere çöktüm. Sadist süpürgeyi en yakındaki fırına atmak istiyordum.

“Bunu sevdin mi melez?” diye sordu Sarah Deriyüzücü ama ben yanıt veremeyecek kadar nefessiz kalmıştım. “Yarın daha fazlası seni bekliyor, bundan emin ol. İşte,” iki parça ekmek ve bir peynir yumrusunu yere fırlattı, “bu gece hak ettiğin akşam yemeği. Bunları güvenle yiyebilirsin. Belki yarın daha iyi bir şeyler alırsın.”

“Peki,” diye mırıldandım. Odama sıvışmaya hazırdım, buraya bir daha adım atmaya niyetim yoktu. Yarın zorunlu hizmetimi uygun bir şekilde “unutmayı” planlıyordum, belki Tekin Divanı’ndan bir çıkış yolu bile bulabilirdim. “Yarın görüşürüz.”

Trol yolunu kesti. “Nereye gittiğini sanıyorsun melez? Şu anda benim elemansın. Bu da *benim* olduğun anlamına gelir.” Köşedeki ahşap bir kapıyı işaret etti. “Hizmetçilerin bölümü dolu. Oradaki kilere geçebilirsin.” Korkutucu bir biçimde ve zalimce, keskin sarı dişlerini ve azıdişlerini göstererek gülümsedi. “Şafakta çalışmaya başlarız. Yarın görüşürüz, enik.”

UCUZ AKŞAM YEMEĞİMİ YEDİKTEN SONRA uyumak için soğan, turp ve tuhaf mavi sebzelerin bulunduğu rafların altına kıvrıldım. Bataniyem yoktu ama mutfak zaten rahatsız edici derecede sıcaktı. Bir tahıl çuvalını yastığa dönüştürmeye çalışıyordum ki bir rafa fırlatılıp atılmış sırt çantamı hatırladım ve onu almak için doğruldum. Turuncu sırt çantamda bozuk iPod'dan başka bir şeyim yoktu ama hâlâ benimdi, bana eski hayatımı hatırlatan tek şeydi.

Sırt çantamı raftan alıp küçük odama geri dönerken çantanın içinde bir şeyin kıpırdadığını hissettim. İrkildim, çantayı neredeyse düşürüyordum. Sonra içinden hafif bir kıkırdama duydum. Tezgâhın üzerine eğilip çantayı koydum. Elime bir bıçak alarak fermuarımı açtım. İçinden fırlayan bir şey olursa bıçağı saplamaya hazırdım.

Çantada iPod vardı, ölü ve sessizdi. İç geçirerek fermuarı kapadım ve kilere götürdüm. Köşeye fırlatıp yere kıvrıldım, başımı tahıl çuvalına koydum ve düşüncelerimin akmasına izin verdim. Ethan'ı, annemi ve okulu düşündüm. Beni özleyen var mıydı acaba? Benim için gönderilen arama ekipleri; polisler ve son görüldüğüm yerlerde kokumu takip eden köpekler falan?.. Yoksa annem beni çoktan unutmuş muydu? Luke'un çoktan unuttuğundan emindim. Ethan'ı bulmayı başarırısam eve dönebilecek miydim?

Titremeye başladım ve görüşüm bulanıklaştı. Çok geçmeden gözyaşlarım yanaklarımdan akıp başımın altındaki çuvalı lekelemeye, saçlarımı ıslatmaya başladı. Yüzümü kaba kumaşa bastırıp çıkırdım. Dibe vurmuştum. Karanlık kilerde Ethan'ı kurtarma umudum olmadan; gelecekte korku, acı ve tükenmişlikten başka bir şey bekleyemeyerek uzanıyordum. Pes etmeye hazırdım.

Yavaş yavaş çıkırımlarım azalıp nefesim biraz daha düzene girerken yalnız olmadığımı fark ettim.

Başımı kaldırıncı önce bir köşeye attığım sırt çantamı gördüm. Fermuarı açılmıştı. İçinde iPod'un parladığını gördüm.

Sonra o gözleri gördüm.

Kalbim duracak gibi oldu ve hızla doğrulurken başımı rafa çarptım. Nefes nefese bir köşeye sığınırken üzerime tozlar yağdı. Bu gözleri daha önce de görmüştüm; parlak yeşil ve zekâ dolu. Yaratık ufaktı, goblinlerden daha ufaktı. Yağlı siyah teni, uzun ve cılız kolları vardı. Goblinlerinkine benzeyen büyük kulakları dışında, korkunç bir maymun ve örümcek kırmısına benziyordu.

Yaratık gülümsedi ve dişleri soluk mavi ışıqla köşeyi aydınlattı.

Sonra konuştu.

Sesi karanlıkta parazitli bir radyo gibi tekdüze bir şekilde yankılandı. İlk başta ne dediğini anlayamadım. Sonra sanki kanal değiştirilmiş gibi parazit yok oldu ve kelimeleri duydum.

"Bekliyor..." dedi çatlak bir sesle; hâlâ parazitliydi. "Kardeşin... demir... tutuluyor... Gel..."

"Ethan!" diyerek doğruldum ve başımı tekrar vurdum. "O nerede? Onun hakkında ne biliyorsun?"

"...Demir Divan... biz... bekliyor..." Yaratık karanlıkta titreyiş zayıf bir sinyal gibi belirsizleşti. Ardından tıslayıp gözden kayboldu. Oda bir kez daha karanlığa gömülmüştü.

Kalbim delicesine çarparken yaratığın söylediklerini düşünerek karanlıkta uzandım. Bu esrarengiz konuşmadan yalnızca kardeşimin hayatta olduğu ve Demir Divan isimli bir şeyin, bir şeyi beklediği sonucunu çıkarabilmişim.

Derin bir nefes alarak, *pekâlâ*, dedim kendi kendime. *Onlar hâlâ burada bir yerdeler, Meghan. Ethan ve baban. Şu anda pes edemezsin. Bir bebek gibi ağlamayı kes ve kendini toparla.*

iPod'umu kapıp arka cebime soktum. O canavarımsı yaratık Ethan'la ilgili daha fazla haber getirirse, buna hazırlıklı olmak istiyordum. Soğuk zemine uzanarak gözlerimi kapadım ve plan yapmaya başladım.

SONRAKİ İKİ GÜN göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Trol kadının bana söylediği her şeyi yaptım: bulaşıkları yıkadım, yerleri fırçaladım, ellerim kırmızıya boyanana kadar hayvan leşlerinin etlerini kestim. Sarah Deriyüzücü başka büyü yapmadı ve bana gönülsüz bir saygıyla bakmaya başladı. Verdikleri yemekler basitti: ekmek, peynir ve su. Trol kadın, bana daha egzotik bir şeyler verirlerse hassas yarı insan sistemimin mahvolabileceğimi söyledi. Gece-leri, tükenmiş bir halde kilerdeki yatağıma kıvrılıyor ve hemen uyuyakalıyordum. Cılız yaratık beni ilk geceden sonra bir daha ziyaret etmemiştii ve neyse ki uykum kâbuslarla bölünmüyordu.

Bu sırada gözlerimi ve kulaklarımı açık tuttum, kaçacağım zaman bana yardımı dokunacak bilgileri topluyordum. Mutfaktan, Sarah Deriyüzücü'nün şahin bakışlarından kaçmam imkânsızdı. Trol kadının, ne zaman ara vermeyi düşünsem ortaya çıkmak ya da bir işi bitirdiğim sırada odaya dalmak gibi bir alışkanlığı vardı. Bir gece mutfaktan sıvışmayı denedim ama ön kapıyı açar açmaz, beni çalılı tünel yerine küçük bir depo karşıladı. O noktada neredeyse umudumu kaybediyordum ama kendimi sabırlı olmaya zorladım. *Zamanı gelecek*, dedim kendime. Sadece o an için hazır olmam gerekiyordu.

Fırsat buldukça diğer mutfak çalışanlarıyla konuşuyordum. Ancak *brownie*'ler¹⁷ ve ev cüceleri o kadar meşgullerdi ki onlardan çok az bilgi alabiliyordum. Ancak kalbimin heyecanla atmasına neden olan bir şey keşfettim. Uğruna mutfakta deli gibi çalıştıkları Elysium etkinliği birkaç gün içinde gerçekleşecekti. Geleneğe göre Tekin ve Tekinsiz Divanları tarafsız bir bölgede buluşuyor, siyasi konuları tartışıyor, yeni anlaşmalar imzalıyor ve huzursuz ateşkeslerini koruyorlardı. İlkbaharda olduğumuzdan, Tekinsiz Divanı, Elysium için Oberon'un bölgesine gelecekti. Kışınsa Tekinsiz Divanı ev sahipliği yapacaktı. Divan'daki herkes davetliydi ve mutfak personeli olarak bizim de orada bulunmamız gerekiyordu.

Zihnimde Elysium için planlarımı şekillendirirken sıkı çalışmaya devam ettim.

Mutfak mahkûmiyetimin üçüncü gününde misafirlerimiz geldi.

Sarah Deriyüzücü'nün küçük ölü bıldırcınları boyunlarını kırarak fırlattığı sepetin üzerine eğilmiş, tüylerini yoluyordum. Trol kafese uzanarak çırpınan, parlak gözlü kuşu ele geçirip boynunu kırdığında bunu görmezden gelmeye çalıştım. Sonra cansız bedeni dalından koparılmış bir meyve gibi sepete attı ve bir diğerine uzandı.

Aniden kapılar ardına kadar açıldı, odaya ışık doldu ve üç peri şövalye içeri girdi. Atkuyruğu yapılmış gümüş renkli uzun saçları odanın loşluğunda parlıyorlardı. Yüzlerinde kendini beğenmiş ve kibirli bir ifade vardı.

17 İskoç mitolojisinde, geceleri görünmeden çalışıp ev işlerine yardımcı olan, karşılığında da hediye olarak yemek kabul eden, hobgoblinlere benzeyen küçük periler (ed.n.)

“Melez için geldik,” diye bildirdi içlerinden biri, sesi mutfakta çınladı. “Kral Oberon’un emriyle bizimle gelecek.”

Sarah Deriyüzücü bana baktı, homurtuyla güldü ve bir başka bildircin aldı. “Bana uyar. Bu velet buraya geldiğinden beri işi yavaşlatmaktan başka bir halta yaramadı zaten. Çıkarın onu mutfağımdan, haydi güle güle.” Kuşun boynunu sert bir *krak* sesiyle kırarak cümlesini vurguladı. Bir *brownie* benim yerimi almak üzere fırının yanından ayrıldı, tabureye hoplayıp beni kışkırladı.

Şövalyeleri takip etmeye başladım ama sırt çantamın kilerde, yerde olduğunu anımsadım. Bir özür mırıldanarak aceleyle çantayı alıp, yanlarına dönerken sırtıma geçirdim. Çıkarken *brownie*’lerin hiçbiri bana bakmadı ama Sarah Deriyüzücü bir kuşun boynunu kırarken bana ters bir bakış attı. Rahatlama ve tuhaf bir suçluluk duygusu arasında gidip gelirken şövalyelerin peşinden odadan çıktım.

Hiçbir açıklama yapmadan beni dolambaçlı çalılıktan geçirdiler ve başka bir kapıdan içeri soktular. İlki kadar süslü olmasa da yeterince hoş, küçük bir yatak odasına girmiştim. Yandaki bir kapı aralığında, yuvarlak bir buharlı bir havuz gördüm ve banyo için yamp tutuştuğumu hissettim.

Halıyla kaplı zeminde boğulan toynak sesleri duydum ve uzun, beyaz tenli, düz kuzguni saçlı zarif bir kadının arkasından iki *satyr* kız içeri girdi. Kadın, ışığı emen simsiyah bir elbise giymişti. Örümceğe benzeyen parmakları uzundu.

Satyr kızlardan biri kadının elbisesinin arkasından bana baktı. Tansy, bana mahcup bir şekilde sırtıyordu; Titania’yla karşılaşmamızdan ötürü kızgın olmamdan korkuyor gibiydi. Ama değildim; o da benim gibi, Kraliçe’nin oyununda bir piyonda sadece. Ancak

ben henüz bir şey söyleyemeden uzun kadın elbisesiyle yerleri süpürerek geldi ve beni yakaladı, kemikli parmaklarıyla çenemi tuttu. İrisi ve gözbebeği olmayan siyah gözleriyle yüzümü taradı.

Kulak tırmalayıcı, gıcırtılı bir sesle, “Çok pis,” dedi. “Türünün sıradan, kirli, küçük bir örneği. Oberon benim bununla ne yapmamı bekliyor ki? Mucizeler yaratamam ya.”

Yüzümü elinden çektim ve *satyr* kızlar ciyaktı. Yine de leydi eğlenmiş gibi görünüyordu. “Eh, sanırım şansımızı denemek zorundayız. Melez...”

“Benim adım ‘melez’ değil,” diye terslendim, bu kelimeyi duymaktan bıkmıştım. “Meghan. Meghan Chase.”

Kadın gözlerini kırpmadı. “Adını çok çabuk veriyorsun, çocuk,” dedi, kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. “Esas İsmi bu olmadığı için şanslısın, aksi takdirde kendini korkunç bir durumda bulabilirdin. Pekâlâ, Meghan Chase. Ben Leydi Çulha. Beni dikkatle dinleyeceksin. Kral Oberon bu gece Elysium için seni güzelleştirmemi istedi. Melez kızının Tekinsiz Divanı’nın önünde köylü çaputlarıyla ya da daha kötüsü ölümlü giysileriyle dolanmasını istemiyor. Ona elimden geleni yapacağımı ama bir mucize beklememesini söyledim. Yine de şansımızı deneyeceğiz. Şimdi...” diyerek yan odayı gösterdi. “Her şey sırayla. Leş gibi insan, trol ve kan kokuyorsun. Banyoya gir.” Bir kez el çırttı ve iki *satyr* yavaşça karşıma geçtiler. “Tansy ve Clarissa sana göz kulak olacak. Şimdi sana babanı alay konusu yapmayacak bir elbise tasarlamalıyım.”

Benimle göz göze gelmemeye çalışan Tansy’ye baktım. Sessizce onları havuza doğru takip ettim, iğrenç kıyafetlerimi çıkarıp sıcak suya girdim.

Mutluluk tam olarak buydu. Birkaç dakika suyun üzerinde yattım; sıcaklığın kemiklerime işlemesine, geçen üç günün ağrılarını dindirmesine ve acılarını almasına izin verdim. Periler hiç kirleniyor ya da terliyor muydu, merak ettim; gördüğüm tüm soylular çok şıktı.

Sıcaklık uykumu getirdi. Dalmış olmalıyım ki büyük siyah örümceklerin üzerimde gezindikleri, sanki dev bir sinekmişim gibi beni ağlarla kapladıkları, rahatsız edici bir rüya gördüm. Uyandığımda titreyerek ve kaşınarak bir yatakta uzanıyordum ve Leydi Çulha tepemde dikilmiş bana bakıyordu.

“Pekâlâ...” Ben ayağa kalkmaya çalışırken o iç geçirdi. “Bu en harika işim değil ama sanırım bu kadarıyla yetineceğiz. Buraya gel, kızım. Aynanın önünde duruver.”

Söyleneni yaptım ve aynadaki aksim karşısında ağzım açık kaldı. Üzerimde parlak gümüş bir elbise vardı, kumaşı ipekten daha hafifti. En ufak harekette su gibi dalgalanıyordu, dantel kolları da dalga dalga kabarıyordu, tenime neredeyse değmiyordu. Saçlarım zarif bir şekilde kıvrılmış ve şık bir topuz yapılmış, parlak tokalarla tutturulmuştu. Bebek yumruğu büyüklüğünde bir safır, mavi bir ateş gibi boynumda parlıyordu.

“Ee?” Leydi Çulha, en sevdiği tablosunu gösteren bir ressam gibi nazikçe koluma dokundu. “Ne düşünüyorsun?”

Aynadaki elf prensesine bakarken, “Güzel,” diyebilirdim. “Kendimi tanıyamadım.” Gözümün önünde bir imge belirdi ve hafif histerik bir şekilde kıkırdadım. “Geceyarısı bal kabağına dönüşmeyeceğim, değil mi?”

“Yanlış insanları kızdırırsan olabilir.” Leydi Çulha döndü, ellerini çırpı. Anında, basit beyaz elbiseler giymiş ve kıvrıcık

saçları taranmış halde Tansy ve Clarissa ortaya çıktılar. Tansy'nin kestane rengi kâküllerinin altındaki boynuzlarını fark ettim. Turuncu sırt çantamı, onu ısırmasından korkar gibi iki parmağının arasında tutuyordu.

Leydi Çulha, aynaya arkasını dönerek, “Kızlara ölümlü kıyafetlerini yıkattım,” dedi. “Oberon onları yok ettirirdi ama o zaman bana daha çok iş çıkardı. Bu yüzden hepsini çantana koydurdum. Elysium bittikten sonra bu elbiseyi geri alacağım. Yani kendi kıyafetlerini saklamak isteyebilirsin.”

Çantayı Tansy'den alarak, “Hımm, peki,” dedim. Çabucak içine baktığımda kotumun ve tişörtümün katlanmış olduğunu gördüm. iPod'um da hâlâ yan cepte idi. Bir an, çantayı orada bırakmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Oberon bu durumdan hoşlanmayıp haberim olmadan çantayı yaktırılabirdi. O hâlâ benimdi ve bu dünyada sahip olduğum her şey onun içindeydi. Biraz utanarak çantayı bir omzuma astım; turuncu sırt çantalı çiftçi prenses.

Leydi Çulha boynuna siyah tül den bir şal sararak kulak tırma layıcı sesiyle, “Haydi gidelim,” dedi. “Elysium bekliyor. Bu arada bu elbise üzerinde çok çalıştım, melez. Kendini öldürtmemeye çalış.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Elysium

Çalı tünellerden geçerek bahçeye çıktık. Bahçe daha önce de olduğu gibi, peri halkıyla doluydu ama atmosfer daha karamsardı. Boğucu ve öldürücü bir müzik çalıyordu. Periler yabani bir coşkuyla dans ediyor, hoplayıp zıplıyordu. Bir *satyr* kendisine karşı koymayan kırmızı derili bir kızın arkasında diz çökmüş ellerini kızın kaburgalarında gezdiriyor ve boynunu öpüyordu. Tilki kulaklı iki kadın şaşkın görünen bir *brownie*'nin etrafını çevirmişti, altın renkli gözleri açlıkla parlıyordu. Bir grup soylu peri hipnotize edici bir şekilde dans ediyordu; hareketleri erotik ve şehvetliydi, müzik ve tutkuyla kendilerinden geçmişlerdi.

Başımı arkaya atıp müzikte kendimi kaybederek beni nereye götürdüğünü umursamadan onlara katılma arzusu hissettim. Bir an gözlerimi kapadım, hareketli ezginin ruhumu canlandırdığını ve cennete yükselttiğini hissettim. Boğazım tıkanı ve bedenim

müziğin ritmiyle salınmaya başladı. İrkilerek gözlerimi açtım. Farkında olmadan, dans eden gruba doğru yürümeye başlamıştım.

Dudağımı sertçe ısırđım ve ağzıma dolan kan tadı ile keskin acı beni kendime getirdi. *Kendini toparla, Meghan. Tedbiri elden bırakamazsın. Bu da yabancılarla yemeyeceğın, dans etmeyeceğın ve konuşmayacağın anlamına geliyor. Yapman gerekenlere odaklan.*

Oberon ve Titania, etrafı Tekin şövalyeleri ve trolleriyle çevrili uzun bir masada oturuyordu. Kral ve Kraliçe yan yana olmalarına rağmen birbirlerini açıkça görmezden geliyorlardı. Divanına bakan Oberon çenesini ellerine dayamıştı. Titania ise sırtına buzdan bir sırk dayanmış gibi oturuyordu.

Puck görünürde yoktu. Oberon'un onu serbest bırakıp bırakmadığını merak ettim.

Tanıdık bir ses, "Eğlencenin tadını mı çıkarıyorsun?" diye sordu.

Yüksek bir havuzun kenarına tünemiş, kuyruğunu bacaklarının etrafına sarmış gri kediye fark edince, "Grimalkin!" diye bağırdım. Altın renkli gözleri aynı tembel kaygısızlıkla bakıyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Esnedi. "Şekerleme yapıyordum ama görünüşe bakılırsa yanında ilginç bir şeyler olacak, bu yüzden burada takılmaya karar verdim." Doğrularak esnedi, sırtını büktü ve bana yan bir bakış attı. "Ee, insan, Oberon'un sarayında hayat nasıl?"

O oturup pis patisini yalarken ben, "Biliyordun," diyerek onu suçladım. "Başından beri kim olduğumu biliyordun. Beni Puck'ın yanına götürmeyi bu yüzden kabul ettin. Oberon'a şantaj yapmayı umuyordun."

Grimalkin, baygın sarı gözlerini kırpıştırarak, “*Şantaj*,” dedi, “barbarca bir kelimedir. Ve sen, Meghan Chase perilerle ilgili öğreneceğin daha çok şey var. Diğerlerinin aynı şeyi yapmayacaklarını mı sanıyorsun? Burada her şeyin bir bedeli vardır. Oberon’a sor. Hatta Puck’ına sor.”

Neyi kastettiğini sormak istedim ama o anda sırtıma bir gölge düştü ve döndüğümde Leydi Çulha’nın arkamda olduğunu gördüm.

Kalem inceliğindeki parmaklarıyla omzumu yakalayarak, “Kış Divanı yakında gelir,” dedi. “Masada, Kral Oberon’un yanında yerini almalısın. Senin de bulunmanı talep etti. Git artık.”

Beni sıkıca tutup Oberon ile Yaz Divanı lordlarının olduğu masaya doğru çevirdi. Oberon’un bakışı kasten tarafsızdır ama Titania’nın öfke dolu gözleri bende kaçıp saklanma dürtüsü uyandırdı. Korkunç örümcek leydi ve Tekin Divanı Kraliçesi’nin arasında geceyi ya bir fare ya da bir hamamböceği olarak sonlandıracağımdan oldukça emindim.

Leydi Çulha, beni hafifçe Erlking’e doğru iterek kulağıma, “Babana saygılarını sun,” diye tısladı. Yutkundum. Soyluların keskin bakışları eşliğinde masaya yaklaştım.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Okulda konuşma yapacakken notlarımı evde unutmuş gibi hissettim. Bir ipucu için sessizce yalvarırken Oberon’un boş yeşil gözleriyle karşılaştım ve beceriksizce dizlerimi bükerek reverans yaptım.

Erlking koltuğunda kıpırdandı. Parlak turuncu sırt çantasını gördüğünü ve gözlerini kıstığını fark ettim. Yanaklarım yanıyordu ama çantayı şimdi bırakamazdım. Oberon sert, resmî bir sesle, “Divan, Meghan Chase’i selamlıyor,” dedi. Benim bir şey söylememi bekler gibi durdu ama sesim boğazımda tıkanmıştı. Sessizlik aramızda uzadı ve kalabalıkta biri kıkırdadı. Nihayet

Oberon masanın ucundaki boş bir koltuğu gösterdi. Tüm Divan'ın bakışları karşısında yüzüm kıpkırmızı olduğu halde oturdum.

Ayağımın altından bir ses, "Bu etkileyiciydi," diye dalga geçti. Grimalkin, sırt çantamı koymak üzere olduğum yanımdaki sandalyeye çıktı. "Babanın keskin zekâsını aldığına şüphe yok. Leydi Çulha gırur duyuyor olmalı."

"Kapa çeneni Grim," diye mırıldandım ve çantayı sandalyemin altına ittim. Daha fazlasını söyledim ama o sırada müzik kesildi ve trampetler çalmaya başladı.

"Geldiler," dedi Grimalkin, gözleri altın birer çizgiye dönüştü. Nerdeyse gülümsüyor gibiydi. "Bu çok ilginç olacak."

Trampet sesleri yükseldi ve Divan'm bir ucundaki diken duvarı kıpırdadı, kıvrıldı ve daha önce hiç görmediğim kadar yüksek ve şık bir kemerli yola dönüştü. Dikenlerin arasından siyah güller açtı, yakındaki ağaçları buzla kaplayan dondurucu bir esinti kapıda uğuldadı.

Kemerden bir yaratık çıktı. Beni soğuktan daha çok ürpertmişti. Bu yeşil ve siğilli bir goblindi, altın düğmeli süslü siyah bir palto giymişti. Bekleme halindeki Divan'a sinsi bir bakış attı, göğsünü şişirdi ve tok bir sesle, "Majesteleri Kraliçe Mab; Kış Divanı'nın Leydisi, Sonbahar Diyarı'nın Hükümdarı, Hava ve Karanlığın Kraliçesi!" diye haykırdı.

Ve Tekinsizler gelmişti.

İlk bakışta, Tekin perilerine çok benziyorlardı. Tekinsiz bayrağını taşıyan küçük adamlar, süslü pelerinler ve kırmızı kepler giymiş cücelere benziyordu. Sonra sivri, köpek balığı gibi sırtışlarını ve gözlerindeki parlak deliliği gördüm. Hiçbir şekilde dostane bahçe cüceleri olmadıklarını o an anladım.

Grimalkin, burnunu kıvrarak, “Kızıl kepli askerler,” dedi. “Onlardan uzak durmalısın, insan. Son geldiklerinde pek de zeki olmayan bir *phouka*¹⁸, hileli bir kabuk oyunu için birine meydan okudu ve kazandı. Sonu hiç iyi olmadı.”

Phouka’nın ne olduğunu merak ederek, “Ne oldu?” diye sordum.

“Onu yediler.”

Azıdişlerinden salyalar akan, kocaman aptal yüzü hantal devleri işaret etti. Bileklerine kelepçe, kalm boyunlarına gümüş zincirler takılmıştı. Trollerin onlara attıkları ölümcül bakışlardan habersiz, ayaklarını sürüye sürüye bahçeye girdiler.

Daha fazla Tekinsiz açıklıkta belirdi. Ethan’ın dolabındaki gibi zayıf ve sinsî öcüler yerde örümcek gibi sessizce sürünüyordu. Hırlayan, tıslayan goblinler vardı. Kılı kara keçi kafalı ve göğüslü bir yaratığın boynuzları sivri uçlara inceliyordu. Her biri bir öncekinden daha korkunç yaratıklar geldi. Beni gördüklerinde dudaklarını ve dişlerini yalayarak yan yan baktılar. Neyse ki, Oberon ve Titania’nın sert bakışları sayesinde hiçbirisi masaya yaklaşmadı.

Nihayet Divan’daki kalabalık ikiye katlanınca Kraliçe Mab de teşrif etti.

Varlığının ilk ipucu, açıklıktaki ısının on derece kadar düşmesiydi. Kollarım ürperdi ve titredim. Örümcek ipeğinden ve tülден daha kalın bir şey giymiş olmayı diledim. Sandalyemi masadan ve rüzgârdan birkaç metre uzağa çekmek üzereydim ki tünelin ağzında bir kar bulutu belirdi ve tüm kadınları kıskançlıktan ağlatacak, erkekler arasında savaşa neden olacak türden bir kadın içeri girdi.

18 İrlanda mitolojisinde şekil değiştirebilen, siyah at, keçi ya da tavşan görünümüne bürünebilen yaratıklar. Kırsal ya da denizci topluluklara yardımcı olabildiklerinden ya da sorun da çıkarabilen bu yaratıklar hem iyi hem de kötü şans getirebilirler (ed.n.)

Oberon kadar uzun ya da Titania kadar ince değildi ama varlığı bahçedeki tüm bakışları üzerinde toplamıştı. Saçı o kadar siyahtı ki yer yer mavi gibi görünüyordu ve bir mürekkep şelalesi gibi sırtına dökülüyordu. Gözleri yıldızsız geceler gibi siyahtı; mermer gibi teniyle ve dut rengi dudaklarıyla keskin bir karışıklık oluşturuyordu. Bedenine canlı bir gölgeymişçesine dolanan bir elbise giymişti. Oberon ve Titania gibi etrafa güç yayıyordu.

Bahçedeki Tekin ve Tekinsiz perilerinin sayısı beni çok huzursuz ediyordu. Hiçbir şeyin bundan daha sinir bozucu olamayacağını düşünürken Mab'in maiyeti bahçeye girdi.

İlk ikisi keskin hatları, zarif kol ve bacaklarıyla kendi türlerinin geri kalanı kadar güzeldi. Siyah ve gümüş rengi takım elbiselerini üzerlerinde soylulara özgü bir rahatlıkla taşıyorlardı. Kuzguni saçları gururlu, zalim yüz hatlarını vurgulayacak şekilde arkadan toplanmıştı. Kötü prensler gibi kibirle Kraliçe Mab'in arkasında yürüyorlardı. İnce elleri kılıçlarının üzerindeydi, pelerinleri arkalarında dalgalanıyordu.

Arkalarından gelen üçüncü soylu da siyah ve gümüş tonlarında giyinmişti. Diğer ikisi gibi rahat bir havayla kalçasında bir kılıç taşıyordu. Yüzünde bir aristokratın zarif hatları vardı. Ama diğerlerinin aksine, bu etkinlikle ilgisiz, neredeyse sıkılmış gibi görünüyordu. Gözleri ay ışığını yakalayınca gümüş akçeler gibi parladı.

Kalbim buz kesti ve midem ağzıma geldi. Bu, ormanda Puck ile beni kovalayan, rüyalarımı giren çocuktı. Ona görünmeden nasıl saklanabileceğimi düşünerek delirmişçesine etrafıma bakındım. Grimalkin bana şaşkın şaşkın bakıp kuyruğunu salladı.

“Bu o!” diye fısıldayıp Kraliçe’nin arkasından gelen soylulara hızlı bir bakış attım. “Şu çocuk! Senin ağacına çıktığım gün beni kovalayan oydu. Beni öldürmeye çalıştı!”

Grimalkin gözlerini kırıştırdı. “O Prens Ash, Kraliçe Mab’in en küçük oğlu. Oldukça iyi bir avcı olduğu ve Divan’da kardeşleriyle zaman geçirmek yerine yabanılormanda takıldığı söylenir.”

Sandalyemde aşağı doğru kaykılarak, “Kim olduğu umurunda değil,” diye tısladım. “Beni görmesine izin veremem. Buradan nasıl çıkacağım?”

Grimalkin’in homurtusu kakhaha gibi çıktı. “Yerinde olsam bu konuda endişelenmezdim, insan. Ash, Oberon’un huzurunda sana saldırarak onun öfkesini uyandırma riskini almaz. Elysium’un kuralları, her türlü şiddeti yasaklar. Ayrıca,” burnunu çekti, “av günler önceydi. Muhtemelen seni çoktan unutmuştur.”

Grimalkin’e kaşlarımı çatarken, Oberon ile Titania’nın önünde eğilerek duymadığım bir şeyler mırıldanan peri çocuktan da gözümü ayırmadım. Oberon başıyla onayladı ve Prens, doğrulmadan bir adım geri gitti. Doğrulup döndüğünde bakışları masayı taradı ve... benim üzerimde durdu. Gözlerini kısıp gülümsedi, bana başıyla hafif bir selam verdi. Nabzım hızlandı, ürperdim.

Ash beni unutmamıştı, kesinlikle.

GECE ÇÖKERKEN özlemle mutfaktaki günlerimi düşündüm.

Nedeni sadece Prens Ash değildi, gerçi fark edilmeme isteğimi o tetiklemişti. Tekinsiz Divam’nm yordakçaları beni geriyor ve huzursuz ediyordu. Üstelik gerilen yalnızca ben değildim. Tekin ve Tekinsiz kademelerinde de gerilim tırmanıyordu. Eski düşmanlar oldukları açıktı. Ortalığın kan gölüne dönüşmesini sadece perile-

rin kurallara, rütbelere ve efendilerinin gücüne olan bağlılıkları engelliyordu.

En azından Grimalkin bana böyle anlatmıştı. Onun sözünü dinleyip dikkat çekmemeye çalışarak sandalyemde hareketsizce oturdum.

Oberon, Titania ve Mab tüm gece masada kaldılar. Neyse ki üç prens Mab'in solundaydı ve Ash bana en uzaklarıydı. Yemekler servis edildi, kadehler dolduruldu ve Peri hükümdarları kendi aralarında konuştular. Grimalkin tüm bunlardan sıkılarak esnedi ve yanımdan ayrılp kalabalığın arasında gözden kayboldu. Saatler sürmüş gibi gelen bir zaman sonra eğlence başladı.

Parlak elbiseli, maymun kuyruklu üç çocuk masanın önündeki sahneye atladı. Birbirilerinin üzerinden, üzerine ve aralarından inanılmaz sıçrayışlar ve taklalar sergilediler. Bir *satyr* flüt çalarken bir insan yüzünde korku ve kendinden geçmişlik ifadesiyle ayakları kanayınca kadar dans etti. Keçi toynaklı, pirana dişli çekici bir kadın, sevgilisini gölün dibine kadar takip eden ve bir daha hiç görünmeyen bir adamla ilgili bir balat söyledi. Şarkının sonunda yanan ciğerlerime hava çektim ve sandalyemde dikleştim; şarkı boyunca nefes almadığımı fark etmemiştim.

Eğlence sırasında bir ara Ash ortadan kayboldu.

Kaşlarımı çatarak bahçeye göz gezdirip karışık peri denizinin ortasında soluk bir yüz ve koyu saçları aradım. Görebildiğim kadarıyla bahçede değildi, Mab ve Oberon'la masada da değildi...

Yanımda hafif bir kıkırdama duydum ve kalbim durdu.

Ash, ben dönerken, "Demek Oberon'un ünlü melezi sensin," dedi. Soğuk ve zalim gözleri zevkle ışıldıyordu. Çıkkı elmacık kemikleri ve gözlerine düşen dağınık koyu saçlarıyla yakından daha

da güzeldi. Hain ellerim o kâküllere dokunma isteğiyle kaşındı. Korkuyla onları dizimin üzerinde kenetleyerek Ash'in söylediklerine odaklanmaya çalıştım. Gülümseyerek, "Üstelik," diye devam etti, "seni o gün ormanda kaybettiğimde neyin peşinde olduğumu bile bilmiyordum."

Oberon ve Kraliçe Mab'e göz atarak iki büklüm oldum. Derin bir sohbet içindeydiler ve beni fark etmediler. Tekinsiz Divanı Prensi benimle konuşuyor diye onların lafını bölmek istemedim.

Ayrıca ben de şu anda bir peri prensesiydim. Ben buna pek inanmasam da Ash kesinlikle inanıyordu. Derin bir nefes aldım, çenemi kaldırdım ve doğrudan gözlerinin içine baktım.

Sesimin titrememesine memnun olarak, "Seni uyarıyorum," dedim, "bir numara yapmaya kalkarsan babam başını koparıp duvarına asar."

İnce omzunu silkti. "Daha kötüsünü gördüm." Korkmuş bakışlarımın karşısında hafif, aşağılayıcı bir şekilde gülümsedi. "Kaygılanma Prenses, Elysium'un kurallarını çiğnemem. Mab'i utandırıp da gazabını üzerime çekmeye niyetim yok. Buraya bu yüzden gelmedim."

"O zaman ne istiyorsun?"

Eğildi. "Bir dans."

"Ne?!" İnanamayarak ona baktım. "Beni öldürmeye çalışmıştın!"

"Teknik olarak Puck'ı öldürmeye çalışıyordum ve sen de oradaydın. Ama evet, atış şansım olsaydı onu kullanırdım."

"O zaman seninle dans edeceğimi nasıl düşünebiliyorsun?"

“O, o zamandı.” Bana tatlı tatlı baktı. “Şu anda buradayız. Elysium geleneğine göre Divanlar arasındaki iyi niyeti göstermek için karşıt diyarların prensesi ile prensi dans eder.”

“Aptalca bir gelenek.” Kollarımı kavuşturup ona dik dik baktım. “Unut gitsin. Seninle hiçbir yere gelmiyorum.”

Kaşını kaldırdı. “Hükümdarım Kraliçe Mab’i reddederek aşağılayacak mısın? Bunu kişisel bir mesele olarak algılar ve bu hakaret için Oberon’u suçlar. Mab çok uzun süre kin tutabilir.”

Ah, kahretsin. Köşeye sıkışmıştım. Hayır dersem Tekinsiz Divanı’nın Kraliçesi’ni aşağılamış olacaktım. *Hem Mab’in hem de Titania’nın lanet listesine girecektim ve onların arasında hayatta kalma şansım sıfırdı.*

“Yani bana başka seçeneğim olmadığını mı söylüyorsun?”

“Her zaman bir seçenek vardır.” Ash elini uzattı. “Seni zorlamayacağım. Sadece Kraliçemin emirlerine uyuyorum. Ama sarayın geri kalanının bizi beklediğini bilmelisin.” Keyifsizce ve kendisiyle alay edercesine gülümsedi. “Gece bitene kadar mükemmel bir centilmen gibi davranacağıma söz veriyorum. Sözüm sözdür.”

“Lanet olsun.” Kollarımı bedenime sarıp beni bu durumdan kurtaracak bir bahane düşünmeye çalıştım. Karşı koyarcasına, “Ama seni utandırırım,” dedim. “Dans etmeyi bilmiyorum.”

“Oberon’un kanındansın.” Sesinde soğuk bir alay vardı. “Tabii ki dans edebilirsin.”

Kendimle biraz daha mücadele ettim. *Bu çocuk Tekinsiz Divanı Prensi*, diye düşündüm, zihnim hızla çalışıyordu. *Belki Ethan’la ilgili bir şey biliyordur. Ya da babamla! En azından onu sorabilirim.*

Derin bir nefes aldım. Ash elini uzatmış, sabırla bekliyordu. Nihayet parmaklarımı avcuna koyduğumda bana hafifçe gülümsemi. Elimi koluna yumuşak bir şekilde koyunca teninin soğuk olduğunu fark ettim. Onun bu kadar yakınında olmak ürperticiydi. Keskin bir buz kokusu vardı; yabancıydı, kötü değil sadece tuhaf bir kokuydu.

Masadan birlikte kalktık ve parlayan yüzlerce peri gözünün bizi izlediğini görünce midem kasıldı. Tekin ve Tekinsiz maiyeti bizi sahneye yaklaşırken bizim için reverans yaparak yolumuzu açtı.

Dizlerim titriyordu. Destek almak için Ash'in kolunu sıkarak, "Bunu yapamam," diye fısıldadım. "Bırak gideyim. Sanırım kusacağım."

"Bir şey olmaz." Ash dans pistine adım attığımızda bana bakmadı. Başı yukarıda, ifadesi boş bir şekilde peri hükümdarlarına bakıyordu. Ben bizi izleyen yüz denizine göz gezdirip korkuyla titredim.

Ash sıkıca elimi tuttu. "Sadece benim hareketlerimi izle."

Oberon'un masası karşısında eğildi. Ben de reverans yaptım. Erlking ciddiyetle başını salladı. Ash bana dönerek bir elimi tuttu, diğerini de kendi omzuna koydu.

Müzik başladı.

Ash ileri adım attı ve adımlarına uymaya çalışırken takılıp düşecek gibi olunca dudağımı ısırdım. Sahnenin etrafında ufak adımlara yürüyor sayılırdık; ben düşmemeye ya da onun ayaklarına basmamaya odaklanmaya çalışırken Ash bir kaplan zarıflığıyla hareket ediyordu. Neyse ki kimse bizi yuhalamıyor ya da kafanıza bir şeyler fırlatmıyordu. Bu aşağılamanın bir an önce bitmesini dileyerek sersemleşmiş bir şekilde bir ileri, bir geri sendeliyordum.

Bu ayık kâbusun bir anında bir kıkırdama duydum. “Düşünmeyi bırak,” diye mırıldandı Ash, beni döndürerek göğsüne doğru çekti. “İzleyicilerin önemi yok. Adımların önemi yok. Sadece gözlerini kapa ve müziği dinle.”

“Söylemesi kolay,” diye homurdandım ama beni tekrar, o kadar hızlı çevirdi ki sahne döndü ve ben gözlerimi kapamak zorunda kaldım. *Bunu neden yapığın unutma*, diye fısıldadı zihnim. *Hepsi Ethan için*.

Doğruydu. Gözlerimi açtım ve karanlık Prens’in yüzüne baktım. Sohbet eder gibi bir tonda, “Yani,” diye mırıldandım, “sen Kraliçe Mab’in oğlusun, öyle mi?”

“Sanırım bunu doğrulamıştık, evet.”

“O... bir şeyler biriktirmeyi sever mi?” Ash bana tuhaf bir şekilde bakınca aceleyle devam ettim. “Mesela insanları? Sarayında çok insan var mı?”

“Birkaç tane.” Ash beni yine çevirdi ve bu kez uyum sağladım. Ben kollarına doğru geri gelirken gözleri parlıyordu. “Mab genelde ölümlülerden birkaç yıl içinde sıkılır. Ruh haline bağlı olarak onları ya bırakır ya da daha ilginç bir şeye dönüştürür. Neden sordun?”

Kalbim hızla çarptı. Sahnenin etrafında dönerken, “Sarayında küçük bir erkek çocuğu var mı?” diye sordum. “Dört yaşlarında, kahverengi kıvrıcık saçlı, mavi gözlü, çoğu zaman sessiz bir çocuk?”

Ash bana tuhaf bir şekilde baktı ve beni hayal kırıklığına uğratarak, “Bilmiyorum,” dedi. “Bir süredir sarayda değildim. Ol- saydım bile Kraliçe’nin yıllar boyunca ele geçirip serbest bıraktığı ölümlülerin listesini tutmam.”

Yere bakarak, "Ah," diye mırıldandım. En azından denemiştım.
"Peki, sarayda değilsen neredeydin?"

Ash soğuk bir şekilde gülümsedi. Beni çevirerek, "Yabanılormanda," diye yanıtladı. "Avlanıyordum. Avlanım elimden kolay kolay kaçamaz, bu yüzden Puck korkağın teki olduğu için şükretmelisin." Yanıtımı beklemeden beni tekrar kendine çekti, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Yine de seni öldürmediğime seviniyorum. Sana Oberon'un kızının dans edebileceğini söylemiştim."

Müziği unutmuştum. Bedenimin otomatik pilota hareket ettiğini, sanki binlerce kez yapmışım gibi dans pistinde süzıldüğünü fark ettim. Kendimizi müziğe ve dansa bırakarak uzunca bir süre hiç konuşmadık. Kreşendo geceye karışıkça duygularım yükseldi. Etrafta bizden başka kimse yoktu ve biz döndükçe dönüyorduk.

Ash beni son bir kez çevirince müzik durdu. Ona yaslanmıştım, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktı, gri gözleri parlak ve derindi. Kalplerimiz aramızda deli gibi çarparken öylece durduk. Dünyanın geri kalanı yok olmuştu. Ash gözlerini kırıştırdı ve hafifçe gülümsedi. Dudaklarıyla buluşmam için sadece yarım adım gerekti.

Bir çığlık geceyi delip bizi kendimize getirdi. Prens beni bırakıp uzaklaştı, yüzünü o ifadesiz bir maske bürümüştü.

Çığlık tekrarlandı, ardından masaları sarsıp ince kristal kadehleri yere savuran gökgürültüsünü gibi bir kükreme duyuldu. Kalabalığın üzerinden, kocaman bir şey kendine yol açmaya çalışırken çalı duvarın deli gibi sallandığını gördüm. Periler bağışmaya ve birbirlerini itmeye başladı. Oberon ayağa kalktı,

çınlayan sesiyle perileri sakinleştirmeye çalıştı. Bir an için herkes olduğu yerde kaldı.

Böğürtlen çahları sağır edici çıtırtılarla ayrıldı ve devasa bir şey pençeleriyle yolunu açtı. Canavarın kahverengi postundan kan sızıyordu. Bu, yatağın altından insanın üzerine atlayan bir öcü gibi belirsiz bir şey değil, midesini deşip bağırsaklarını yiyecek gerçek bir canavardı. Üç korkunç başı vardı: Ağzında kanlar içinde bir *satyr* bulunan bir aslan, çılgın beyaz gözlü bir keçi ve dişlerinden alevli lav damlayan bir ejder. Bir kimera¹⁹.

Bir saniyeliğine durdu, bütün gözlerini aynı anda kırpıştırarak böldüğü partiye baktı. Artık çiğnenmiş, ezilmiş bir leş olan ölü *satyr*'i yere düşüştü ve kalabalıktan bir çığlık yükseldi.

Üç kafadan birden çıkan sağır edici haykırıyla kimera gürlledi. Canavar arka bacaklarını altında toplayım ileriye atılınca kalabalık sağa sola kaçıştı. Kaçmaya çalışan bir kızıl keplinin yanına atladı, pençeli patisiyle periyi karnından yakalayıp anında bağırsaklarını çıkardı. Kızıl kepli bağırsaklarını tutarak tökezleyip düşerken, kimera döndü, bir trolün üzerine atladı ve onu yere serdi. Trol hırlayarak kimerayı aslan başından tutup uzaklaştırdı ama canavarın ejder başı çenesini trolün boğazını yakalayıp büktü. Koyu renkli kan havayı iğrenç bir bakır kokusuyla doldurarak etrafa sıçradı. Trol titreyerek kendinden geçti.

Burnundan kan damlayan kimera yukarı bakıp beni gördü. Sahnede donmuş kalmıştım. Kükreyerek ileri atıldı ve dans pistinin kenarına kondu. Beynim kaçmamı haykırıyordu ama ben

19 Yunan mitolojisinde Likya'da yaşayan, bedeninde aslan, keçi ve yılan başı taşıyan canavar. Zaman içinde, farklı hayvanların uzuvlarından oluşan canavarları da tanımlayan bir kavrama dönüşmüştür. (ed.n.)

hareket edemiyordum. Çömelirken kanlı kürkünün altındaki kasları dalgalanan canavara bakakalmıştım. Sıcak nefesi tenimi okşadı, kan ve çürümüş et kokuyordu. Aslan dışında kırmızı bir kumaş parçası gördüm.

Kimera cıglık atarak üzerime doğru atladı ve ben çabuk sonlanmasını umarak gözlerimi kapadım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tekin Divanı'ndan Kaçış

Bir şey bana çarparak kenara savurdu. Omzumun üzerine düşerken koluma şiddetli bir ağrı saplandı. Zorlukla soluyarak gözlerimi açtım.

Ash kılıcını çekmiş, kimerayla aramda duruyordu. Buz ve sisle kaplanmış kılıç buz mavisi renginde parlıyordu. Canavar kükredi ve ona vurdu ama Ash kenara çekilip canavara doğru bir kılıç hamlesi yaptı. Kılıcın buzlu ucu kimeranın pençesine saplanınca canavar, insana benzer bir çığlık atıp sıçradı. Ash yana yuvarlandı, tekrar ayağa kalktı ve kolunu kaldırdı, parmaklarından mavimsi bir ışık çıktı. Canavar hızla ona doğru dönerken Ash elini ileri savurdu ve kimera, üzerine sağanak gibi yağan parlak buz parçalarının postuna saplanmasıyla haykırdı.

“Askerler!” Oberon’un gürleyen sesi kimeranın kükremelerini bastırmıştı. “Şövalyeler, canavarı püskürtün! Elçileri koruyun! Çabuk olun!”

Kendi tebaasına saldırı emri veren Mab’in sesi de bu karmaşaya karıştı. Artık daha fazla peri alana gelmişti; azıdışlerini göstererek silahları ve savaş çığlıklarıyla sahneye çıkmışlardı. Savaşçı görünümlü olmayan periler hızla sahneden kaçtı, diğerleri saldırırken onlar canlarını kurtarmak için sıvıştılar. Troller ve devler büyük çivili sopalarını canavarın postuna vurdular, kızıl kepler paslı bronz bıçaklarını sapladılar. Tekin şövalyeleri canavarın kanatlarına alev kılıçlarını savurdular. Ash’in kardeşlerinin de mücadeleye katıldıklarını, buzdan kılıçlarını canavarın sırtına sapladıklarını gördüm. Ağır yaralı ve bir an için düşmanları tarafından sindirilmiş kimera tekrar kükredi.

Sonra ağzından dalgalar halinde buhar çıkan ejderin başı göründü ve etrafını saran perilere ateş püskürttü. Eriyik tükürük birkaç saldırganını sardı; etleri kemiklerinden eriyerek sıyrılırken savaşçılar çılgınca çırpınıp çığlıklar atarak yere düşüyordu. Canavar dans pistinden uzaklaşmaya çalıştı ama periler silahlarını ona saplayarak etrafını daha sıkı sarıyorlardı.

Son sivil peri de sahneyi terk edince Tekin Kralı ayağa kalktı. Yüzü tuhaf ve ürkütücüydü, uzun gümüşü saçları arkasında kamçı gibi savruluyordu. Ellerini kaldırdı ve büyük bir gümbürdeme yeri sarstı. Tabaklar yere düştü, ağaçlar titredi. Periler hırılayan canavarın etrafından çekildi. Kimera gürledi ve çenesini gürültüyle kapadı. Ne olduğunu anlayamıyormuş gibi bakışları temkinli ve şaşkındı.

İki metre yüksekliğindeki mermer sahne sağır edici bir çatırtıyla parçalandı ve iri kökler yüzeye çıktı. Kalın, yaşlı ve parlak dikenlerle sarılı kökler, kimerayı dev yılanlar gibi sararak postuna

saplandı. Canavar pençeleriyle canlı bitkiyi tırmalayarak kükredi ama kök kıvrımları onu sıkmayı sürdürdü.

Periler tekrar canavarın etrafını sarıp vurmaya ve kesmeye başladılar. Kimera ölümcül pençe ve dişleriyle etrafa saldırarak ve yanma fazla yaklaşanları yakalayarak savaşmaya devam etti. Bir dev, sopasını canavarın yanına geçirdi ama canavarın pençesinin vahşi bir darbesiyle omzu yırtıldı. Bir Tekin şövalyesi, ejderin başını kesmeye çalıştı ama canavarın çenesi açıldı ve periyi ateşle kavurdu. Şövalye çılgın atarak geri çekildi. Ejder, başını kaldırdı ve masada duran Erlking'e gözlerini kısarak öfkeyle baktı. Dudakları kıvrıldı ve bir nefes aldı. Oberon'a bağırdım ama sesim bu gürültüde boğuldu. Uyarımın çok geç kalacağını biliyordum.

Ancak sonra Ash canavarın pençelerinden sıyrıldı ve kılıcını buzlu bir belirsizlikle indirdi. Ejderin boynunu temiz bir kesikle ikiye yarı ve canavarın başı iğrenç, sulu bir sesle mermere çarptı. Boyun kıvrılarak kan ve sıvı ateş püskürtürken Ash dans edercesine uzaklaştı. Periler acıyla bağırıyorlardı. Ash lavdan uzaklaşırken, bir trol mızrağını aslanın açık gırtlığına soktu ve ensesinden çıkardı. Üç kızıl kepli de çırpman pençelerden kaçıp ısırmaya ve boynuzlamaya çalışan keçi başına akın etti. Kimera titredi, kıvrandı ve sonunda seğirerek dal ağına düştü. Ölümlük bile askerler etini parçalamayı sürdürdüler.

Savaş bitmişti ama katliamın izleri her yerdedi. Kömürleşmiş, ezilmiş, sakatlanmış bedenler çatlak zeminde kırık oyuncaklar gibi uzanıyordu. Ağır yaralı periler yaralı yerlerini kavrınış, yüzleri acıyla buruşmuştu. Kan ve yanık et kokusu kahrediciydi.

Midem bulandı. Bakışlarımı bu korkunç manzaradan kaçırarak sahnenin kenarına emekledim ve gül çalığına kustum.

“Oberon!”

Bu haykırış içimi ürpertti. Kraliçe Mab ayağa kalkmıştı, gözleri alev alevdi. Eldivenli parmağını Erking’e doğrultmuştu.

Kulak tırmalayan bir sesle, “Buna nasıl cüret edersin!” dedi. Havayı dondurucu bir soğuk sarınca ürperdim. Dalları kaplayan bir buz tabakası zemine de yayılıyordu. “Güven tazelemek amacıyla sana geldiğimiz Elysium’da bu canavarı üzerimize ne cüretle salarsın! Anlaşmayı bozdun ve bu ihanetini affetmeyeceğim!”

Oberon sıkıntılı görünüyordu ama Kraliçe Titania ayağa sıçradı. “Sen ne cüretle...” diye bağırды ve tepemizde bir şimşek çaktı. “Ne cüretle bizi bu yarattığı çağırarak suçlarsın? Bunun, bizi kendi evimizde zayıflatmak isteyen Tekinsiz Divam’ın işi olduğu aşikâr!”

Periler kendi aralarında mırıldanmaya başladı. Saniyeler önce yan yana savaşıyan bu periler şimdi karşı divanın üyelerine şüpheyle bakıyorlardı. Bir kızıl kepli, ağzından siyah kimera kanı aktığı halde, sahneden aşağı atlayıp açlıkla parlayan boncuk gözleriyle bana pis pis baktı.

Mor dilini sivri dişlerinin üzerinde gezdirerek, “İnsan kokusu alıyorum,” dedi. “Genç bir kız kokusu alıyorum. Canavarın etinden daha tatlı.” Aceleyle sahnenin etrafında dolandım ama peşimden geldi. “Gel bana küçük kız,” diye mırıldandı. “Canavarın eti acı; senin gibi genç bir insanınki kadar tatlı değil. Sadece bir parça istiyorum. Belki bir parmak.”

“Geri çekil.” Ash birden ortaya çıktı, yüzü koyu renkli kanla lekelenmişken oldukça tehlikeli görünüyordu. “Sen Oberon’un kızını yemeden de başımız yeterince belada. Kaybol buradan.”

Kızıl kepli alay eder gibi gülümseyip hızla kaçtı. Peri çocuk iç geçirdi, bana döndü ve beni boylu boyunca süzdü. “Canın yandı mı?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Hayatımı kurtardın,” diye mırıldandım. “Teşekkür ederim,” diyecekken kendimi tuttum çünkü bu sözler Peri Ülkesi’nde insanı borçlu duruma düşürüyor gibiydi. Aklıma rahatsız edici bir düşünce geliverdi. Korkarak, “Ben... ben sana bağlanmış falan değilim, değil mi?” diye sordum. Bir kaşını kaldırdı. Yutkundum. “Hayat borcu ya da zorunlu evlilik gibi?”

“Ebeveynlerimiz bilgimiz dışında bir anlaşma yapmadılarsa, hayır.” Ash tartışan hükümdarlara baktı. Oberon, Titania’yı susturmaya çalışıyordu ama Kraliçe’nin umurunda değildi, öfkesini Mab’e olduğu kadar kocasına da kusuyordu. “Öyle bir anlaşma varsa diğerleriyle birlikte şu anda bozulduğunu söyleyebilirim. Bu muhtemelen savaş anlamına geliyor.”

“Savaş mı?” Yanağıma soğuk bir şey değdi ve şimşeklerle delinen gökyüzünde uçuşan kar tanelerini gördüm. Ürkütücü ama güzel bir manzaraydı. Ürperdim. “Peki, ne olacak?”

Ash yakınımaya geldi. Parmaklarıyla saçımı yüzümden çekti. Omurgamdan ayaklarıma kadar bir ürperti geçti bedenimden. Eğilince serin nefesi kulağımı okşadı.

“Seni öldüreceğim,” diye fısıldadı ve arkasına bakmadan yürüyüp masadaki kardeşlerine katıldı.

Tenime dokunduğu yere elimi götürdüm, aynı anda hem başım dönmüş hem de korkmuştum.

“Dikkatli ol, insan.” Grimalkin sahnenin kenarında, ölü ki-meranın gölgesinde belirdi. “Kalbini bir peri prensine kaptırma. Sonu asla iyi olmaz.”

“Sana soran olmadı!” Ona öfkeyle baktım. “Neden hep istenmediğin zamanlarda ortaya çıkıyorsun? Ödemeni aldın. Neden hâlâ beni takip ediyorsun?”

Grimalkin, “Eğlencelisin,” diye mırladı. Altın gözleri didişen hükümdarlara kaydı, sonra yine bana döndü. “Kral ve kraliçeler seninle ilgileniyor. Bu da seni değerli bir piyon yapıyor. Kardeşin, Oberon’un bölgesinde olmadığına göre şimdi ne yapacağım merak ediyorum.”

Mab ile Titania’nın arasındaki tartışma alevlenirken taşlaşmış bir ifadeyle kardeşlerinin yanında duran Ash’e baktım. Oberon ilgisini de sakinleştirmeye çalışıyordu ama pek başarılı olamıyordu.

Grimalkin gülümserken, “Tekinsiz Divanı’na gitmeliyim,” diye fısıldadım. “Ethan’ı Kraliçe Mab’in diyarında aramam gerekiyor.”

Grimalkin, gözlerini kısarak bana bakıp, “Ben de öyle düşünmüştüm,” diye mırladı. “Ama Tekinsiz Divanı’nın nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Mab’in maiyeti buraya uçan arabalarla geldi. Orayı nasıl bulacaksın?”

“Belki o arabalara saklanabilirim. Belki... kılık değiştiririm.”

Grimalkin kahkahayla homurdandı. “Kokunu kızl kepliler almasa, devler alacaktır. Sen, Tır Na Nog’a²⁰ ulaşınca kadar geriye sadece kemiklerin kalır.” Kedi esnedi ve ön patisini yaladı. “Yolunu bilen bir rehberin olsaydı keşke.”

Kediye baktım, ne demek istediğini anlayınca içimi hafif bir öfke sardı. Haffçe, “Tekinsiz Divanı’nın yolunu biliyorsun,” dedim.

Grimalkin patisiyle kulaklarını kaşıdı. “Belki.”

20 İrlanda mitolojisinde adı sık sık geçen öteki dünyalardan biridir. Batıya doğru, harita sınırlarının ötesinde, ancak çetin maceralar ya da peri sakinlerinin gönderdiği davetiyelerle erişilebilen bir adadır. (ç.n.)

“Ve beni oraya götüreceksin,” diye devam ettim, “tabii ufak bir iyilik karşılığında.”

Grimalkin başını kaldırıp bana bakarak, “Hayır” dedi. “Tekinsiz Diyarı’na gitmek ufak iş değildir. Bedelim çok yükselecektir, insan, buna emin olabilirsiniz. Bu yüzden önce bir kendine sor bakalım; kardeşinin senin için bedeli nedir?”

Sessizleştim, kraliçelerin birbirlerine sataşmayı sürdürdüğü masaya baktım.

Mab, Titania’ya kötü kötü bakarak, “Canavarı neden çağırıyor ki?” diye sordu. “Ben de sadık tebaamı kaybettim. O yarattığı kendi halkımın üzerine neden salmış olabilirim?”

Titania diğer kraliçenin nefretine karşılık verdi. Dudak bükererek, “Sen kimi öldürdüğünü umursamazsın,” dedi, “özellikle de sonunda istediğini elde edeceksen. Şüpheleri kendi üzerine çekmeden Divanımızı zayıflatmak için zekice bir taktik.”

Mab öfkeyle şişti ve kar, doluya dönüştü. “Şimdi de beni kendi tebaamı öldürmekle suçluyorsun! Bunu daha fazla dinlemeyeceğim! Oberon!” Dişlerini göstererek Erlking’e döndü. “Bunu yapanı bul!” diye tısladı, saçları yılan gibi etrafında dalgalanıyordu. “Onları bul ve bana getir, yoksa Tekinsiz Divan’ının gazabıyla karşılaşsın.”

Oberon, elini kaldırarak, “Leydi Mab,” dedi, “aceleci olmayın. Bunun iki taraf için de ne anlama geleceğinin farkındasınızdır eminim.”

Mab’in yüzü değişmedi. “Yaz Dönümü’ne kadar bekleyeceğim,” diye bildirdi, yüz ifadesi taş gibiydi. “Tekin Divanı bu zulmün sorumlularım bana teslim etmezse, savaşa hazırlanın.” Sessizce emirlerini bekleyen oğullarına döndü. Onlara, “Şifacılarımızı

çağırın,” dedi. “Yarahlılarımızı ve ölülerimizi toplayın. Bu gece Tir Na Nog’a dönüyoruz.”

Grimalkin yumuşakça, “Kararını çabuk vermelisin,” dedi. “Onlar ayrıldıktan sonra Oberon gitmene izin vermez. Tekinsiz Divanı’na kaptırmak istemeyeceği kadar değerli bir piyonsun. Seni Mab’in pençelerinden uzak tutmak için gerekirse kilit altına alır. Bu gecedен sonra kaçma ve kardeşini bulma şansın olmayacaktır.”

Ash’in ve kardeşlerinin karanlık peri kalabalığına karışmalarını izledim. Erlking’in yüzündeki zalim ve korkunç ifadeyi gördüm. Ve kararımı verdim.

Derin bir nefes aldım. “Pekâlâ, o zaman. Gidelim buradan.”

Grimalkin ayağa kalktı. “Güzel,” dedi. “Hemen gidiyoruz; kaos dinmeden ve Oberon senin varlığını hatırlamadan.” Şık elbiseme baktı ve burnunu çekip kısırdı. “Gidip kıyafetlerini ve eşyalarını getireceğim. Burada bekle ve dikkat çekmemeye çalış.” Kuyruğunu salladı, gölgelere daldı ve ortadan kayboldu.

Etrafa gergin gergin bakıp Oberon’a yakalanmamaya çalışarak ölü kimeranın yanında durdum.

Aslan yelesinden, ışıpta bir an parlayan küçük bir şey düştü ve hafif bir *klik* sesiyle mermere çarptı. Merakıma yenilip tedbirli bir şekilde yaklaştım; bir gözüm devasa leşte ve etini kemirmeye devam eden birkaç kızıl keplideydi. Eğilip aldığım ve avcumda çevirdiğim nesne metalik bir ışıkla parlıyordu.

Yaklaşık olarak serçe parmağımın tırnağı büyüklüğünde, yuvarlak ve kenemsi metal bir böceğe benziyordu. İncecik metal bacakları, ölü böceklerinki gibi karnına doğru bükülmüştü. Siyah bir çamurla kaplıydı ki bunun kimera kanı olduğunu korkuyla fark ettim.

Ona bakarken bacakları kıpırdadı ve elimde döndü. Ciyaklayıp onu yere fırlattım ve böcek, mermer sahnede hızla uzaklaşarak bir çatlağa girip gözden kayboldu.

GRİMALKİN PARLAK TURUNCU ÇANTAMLA aninden belirdiğinde, iz bıraktığını fark ederek ellerimdeki kimera kanını silmeye çabılıyordum. Kedi, “Bu taraftan,” diye mırıldandı ve beni bahçeden geçirip bir grup ağacın arasına soktu. Dalların altındaki gölgeye girince, “Çabuk üstünü değiştir,” diye emretti. “Fazla zamanımız yok.”

Çantanın fermuarını açtım ve kıyafetleri yere döktüm. Elbiseden kurtulmaya başlamıştım ki karanlıkta gözleri parlayan Grimalkin’in hâlâ beni izlediğini fark ettim. “Müsaade eder misin?” dedim. Kedi tısladı.

“İlgimi çeken hiçbir şeyin yok, insan. Çabuk ol.”

Somurtarak elbiseyi çıkardım ve eski, rahat kıyafetlerimi giydim. Spor ayakkabılarımı giyerken Grimalkin’in bahçeye baktığını fark ettim. Üç Tekin şövalyesi çimenlikten bize doğru geliyordu. Birini arıyor gibi görünüyorlardı.

Grimalkin kulaklarını indirdi. “Çoktan özlenmişsin bile! Bu taraftan!”

Kediyi, gölgelerin içinden, bahçeyi saran çalı duvara doğru takip ettim. Yaklaştığımız böğürtlen çalıları gerileyip içinden emekleyerek zorlukla geçebileceğim dar bir delik açtılar. Grimalkin arkasına bakmadan tünele daldı. Yüzümü buruşturup dizlerimin üzerine çöktüm ve sırt çantamı sürükleyerek kedinin peşinden emekledim.

Tünel karanlık ve kavisliydi. Dönemeçli ve dikenli labirentte manevra yaparken her yerime defalarca diken battı. Tünelin fazlasıyla daraldığı bir bölüme sığmaya çalışırken saçıma ve kıyafetlerime takılan, tenime batan dikenlere sövdüm. Grimalkin ben mücadele ederken o ışıltılı parlak gözlerini kırpıştırarak omzunun üzerinden baktı.

Avcuma batan bir iğne yüzünden acıyla iç çekince, kedi, “Dikenlere çok kan bulaştırma,” dedi. “Şu anda bizi herhangi biri takip edebilir ve sen çok kolay bir iz bırakıyorsun.”

“Tabii, ben de zaten tüm kanımı eğlence olsun diye akıttıydım.” Bir dal saçımı yakaladı ve ancak saçımı kopararak ondan kurtulabildim. “Dışarı çıkmamıza ne kadar kaldı?”

“Çok değil; kestirmeden gidiyoruz.”

“Bu mu kestirme? Ne yani, Mab’in bahçesine falan mı çıkacağız?”

“Pek sayılmaz.” Grimalkin oturdu ve kulağını kaşıdı. “Bu yol aslında sizin dünyanıza gidiyor.”

Başımı aniden kaldırıp birkaç dikenin kafama batmasına sebep olunca gözlerim yaşardı. “Ne? Ciddi misin?” İçime rahatlama ve heyecan doldu. Eve gidebilirdim! Annemi görebilirdim! Endişeden yatağa düşmüş olmalıydı. Kendi odama gidebilirdim ve...

Durdum, mutluluk balonu şiştiği hızla aniden söndü. Boğazımda bir yumruyla, “Hayır, henüz eve gidemem,” dedim. “Ethan’sız olmaz.” Dudağımı ısırdım ve kararlılıkla kediye baktım. “Beni Tekinsiz Divanı’na götürceğini sanmıştım, Grim.”

Grimalkin tüm bunlardan sıkılmış gibi esnedi. “Götürüyorum. Senin dünyan, Tekinsiz Diyarı’na Tekin arazilerinden çok daha yakın. Tır Na Nog’a ölümlü topraklardan daha çabuk girebiliriz.”

“Ah...” Bir an için düşündüm. “Peki, o zaman Puck neden beni yabanılormandan götürdü? Dünyamdan Tekinsiz Divanı'na gitmek daha kolaysa, neden bu yolu kullanmadı?”

“Kim bilir? Hatları, yani Olurolmaz'a giden yolları bulmak zordur. Bazıları sürekli yer değiştirir. Çoğu da doğrudan yabamlormana çıkar. Sadece birkaçı doğrudan Tekin ya da Tekinsiz Diyarları'na varır. Onları da güçlü muhafızlar korur. Şu anda kullandığımız hat tek yönlü. Çıktıktan sonra onu bir daha bulamayacağız.”

“Başka bir yol yok mu?”

Grimalkin iç geçirdi. “Yabamlormandan Tır Na Nog'a giden başka yollar var ama orada yaşayan yaratıklarla baş etmek zorunda kalırsın. Goblinler gibi; üstelik karşılaşabileceğinin en kötüsü onlar değil. Ayrıca Oberon'un muhafızları seni arıyor ve bakacakları ilk yer yabanılorman olacaktır. Tekinsiz Divanı'na en hızlı yol bu. Bu yüzden karar ver, insan. Hâlâ gitmek istiyor musun?”

“Başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyor, değil mi?”

Grimalkin, “Sürekli böyle söylüyorsun,” diye gözlemini dile getirdi, “ama her zaman bir seçenek vardır. Artık konuşmayı bırakıp yola devam etmeliyiz. Peşimizdeler.”

Zaman ve yön duygumu kaybedene kadar çalı tünelin içinde, dikenlerin arasında ilerledik. İlk başta derimi çizen dikenlerden kaçınmaya çalıştım ama batmaya ve dürtmeye devam ettiler. Ben de sonunda pes edip umursamamaya başladım. Umursamayınca dikenlerin daha az batıyor olması ilginçti. Ben kaplumbağa yavaşlığıyla hareket etmeyi bıraktınca Grimalkin böğürtlen çalıların arasında sabit bir hız yakaladı. Elimden geldiğince onu takip ettim. Aralarda başka yönlere giden yan tüneller gördüm ve ne

olduklarını seçemesem de çalıhın arasında hareket eden silüetler gözüme takıldı.

Köşeyi döndük ve aniden yolumuza geniş, çimentodan bir tüp çıktı. Bu bir drenaj borusuydu. Delikten açık havayı ve mavi gökyüzünü görebiliyordum. Tuhaf bir şekilde diğer taraf güneşliydi.

Grimalkin, “Burası ölümlü dünyasına çıkıyor,” diye açıkladı. “Unutma, bir kez içinden çıktık mı Olurulmaz’a buradan dönemeyeceğiz. Bunun için başka bir hat bulmamız gerekecek.”

“Biliyorum,” dedim.

Grimalkin bana uzun, rahatsız edici bir bakış attı. “Ayrıca unutma ki Olurulmaz’ı gördün, insan. Gözlerindeki büyü kalktı. Diğer ölümlüler sende bir farklılık görmeyecekler ama senin görüşün biraz... tuhaflaşacak. Aşırı tepki vermemeye çalış.”

“Tuhaf mı? Nasıl yani?”

Grimalkin gülümsedi. “Göreceksin.”

DRENAJ BORUSUNDAN, araba seslerinin ve trafiğin olduğu bir yere çıktık. Bu kadar zamandır yaban hayatın içinde kalınca normal dünya beni şaşırtmıştı. Şehir merkezinde bir yere çıkmıştık, her iki tarafımızda da binalar yükseliyordu. Drenaj borusunun üzerinde bir kaldırım vardı. İleride, iş çıkış saati olduğu için trafik sıkışmıştı. İnsanlar kendi küçük dünyalarına dalmış, kaldırımda yürüyorlardı. Kimse drenaj çukurundan bir kedinin ve pis, yaralı bereli bir ergenin çıktığını fark etmemişti.

“Tamam.” Kaygılsam da alışıktığım dünyama döndüğüm için heyecanlanmıştım ve üzerime üzerime gelen devasa cam metal binalar karşısında afallamıştım. Hava soğuktu, kirli cıvık kar kaldırımlarda ve su kanallarında birikmişti. Boynum

uzattım ve devasa gökdelenlere baktım; gökyüzünde dalgalanıyor gibi görünüyorlardı, biraz başım döndü. Benim minik Louisiana kasabamda bunun gibi şeyler yoktu. “Neredeyiz?”

“Detroit.” Grimalkin hafifçe gözlerini kısarak şehre ve yanımdan hızla akıp giden insan seline baktı. “Bir dakika. Buraya gelmeyeli çok oldu. Bir düşüneyim.”

“*Michigan* eyaletindeki Detroit mi yani?”

“Şşş.”

O düşünürken, üzerinde yırtık, kırmızı bir kapüşonlu *sweatshirt* olan iri bir silüet yalpalayarak kalabalıktan sıyrıldı ve elindeki şişeyi bir poşete tıkarak bize doğru geldi. Evsiz birine benziyordu, gerçi daha önce hiç evsiz görmemiştim. Çok endişelenmedim; sonuçta kalabalık bir caddedeidik, adam bir şey yapmaya kalkarsa çığlıklarımı duyacak bir sürü tanık olurdu. Muhtemelen bozukluk ya da sigara isteyip yoluna devam edecekti.

Ancak bize yaklaştıkça başını kaldırdı ve ben, çenesinden çarpık azıdişleri çıkan, kırışık ve sakallı bir yüz gördüm. Kapüşonunun gölgesinde kalan gözleri sarıydı ve gözbebekleri kedilerinki gibi çizgiliydi. Yabancı, dik dik bakarak iyice yaklaştıkça sıçradım. Kokusu beni neredeyse bayıltacaktı. Leş, çürük yumurta ve güneşte bozulmuş balık gibi kokuyordu. Öğürdüm; neredeyse sabahki kahvaltımından oluyordum.

Yabancı, pençesini uzatarak, “Güzel kız,” diye homurdandı. “*Oradan* geldin, değil mi? Beni geri gönder hemen. Beni geri gönder!”

Geriledim ama Grimalkin cüssesinin iki katı kabarak ikimizin arasına girdi. Ulurmasına miyavlaması adamın sarsılarak durmasına ve gözlerini kocaman açmasına neden oldu. Bebek bağırtısı gibi

bir cıgıllıkla arkasını dönüp kaçarken yanından geçtiği insanlara çarptı. İnsanlar küfredip etraflarına ve birbirlerine öfkeyle baktılar ama kimse kaçan serseriye fark etmemişti.

Grimalkin'e, "O da neydi?" diye sordum.

"Bir *norrgen*²¹." Kedi iç geçirdi. "İğrenç yaratıklar. Kedilerden korktuklarına inanabiliyor musun? Muhtemelen bir ara Olurulmaz'dan sürülmüş. Bu da onu geri göndermeni istemesini açıklar."

Norrgen'e bakındım ama kalabalığın içinde kaybolmuştu. "İnsan dünyasında dolaşan bütün periler serserilik mi yapıyor?" diye sordum merakla.

"Tabii ki hayır." Grimalkin'in bakışı küçümseyiciydi ve kimse bir kediden daha küçümseyici bakamazdı. "Burada olmayı tercih edenlerin çoğu, bir hat bulabildikleri sürece bu dünya ve Olurulmaz arasında gidip gelirler. *Brownie* ve böcürt²² gibileri bazen bir eve sonsuza dek dadanır. Diğerleri ölümlüler gibi davranarak insan toplumuna karışır; hayallerden, duygulardan ve yeteneklerden beslenirler. Sıradışı ölümlülerle evlendikleri de olur; gerçi çocukları peri toplumu tarafından dışlanır ve işler çok karışırsa peri ölümlü eşini terk eder.

"Tabii ölümlü dünyasına sürülmüş olanlar da var. Onlar da ellerinden geldiğince hayatta kırırlar ama insan dünyasında çok fazla zaman geçirmek tuhaf sonuçlar doğurur. Belki de varoluşlarına ölümcül bir tehdit oluşturan demir ve teknoloji fazlalığı

21 Kitabın kurgusunda ölümlü çocukları yiyen ve bazıları insan dünyasına sürülen peri türü. Kedilerden, özellikle de Grimalkin'den korkarlar. (ç.n.)

22 *Boggart*. İngiliz folklorunda çeşitli şekillerde görülebilen, yatak altı, gardırop, lava-bo altı gibi kuytu köşelere saklanan ve eşyaları kaybetmek, sütü ekşitmek ya da hayvanları sakatlamak gibi yaramazlıklarıyla ünlü periler. (ed.n.)

yüzündendir ama zamanla kendilerini kaybetmeye başlarlar; eski benliklerinden geriye hiçbir şey kalmayana kadar. Onları gerçek gösterecek sihirle kaplı boş kılıflara dönüşürler ve sonunda yok olup giderler.”

Panikleyerek Grimalkin’e baktım. “Bu sana da olabilir mi? Ya da bana?” Aklıma iPod’um ve Tansy’nin onu görünce dehşetle sıçrayışı geldi. Aniden, Robbie’nin esrareniz bir şekilde bilgisayar derslerine hiç girmedişini hatırladım. Bilgisayarda yazı yazmaktan nefret ettiğini sanmıştım. Bilgisayarın onun için ölümcül olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Grimalkin kaygısız görünüyordu. “Burada yeterince uzun kalırsam, belki. Yirmi ya da otuz yılda. Ama kesinlikle o kadar uzun kalmayı planlamıyorum. Sana gelince, sen yarı insansın. Ölümlü kanın seni demirden, bilim ve teknolojinizin adı etkilerinden koruyor. Yerinde olsam çok endişelenmezdim.”

“Bilim ve teknolojinin nesi var ki?”

Grimalkin gözlerini devirdi. “Bunun bir tarih dersine dönüşeceğini bilseydim, bir şehir caddesinden daha iyi bir derslik seçerdim.” Kuyruğunu sallayıp yere oturdu. “Bilim fuarlarında asla bir peri göremezsin. Neden? Çünkü bilim, teorileri ispatlamak ve evreni anlamak üzerine kuruludur. Bilim her şeyi açık, mantıklı, düzgünce ifade edilmiş paketlere sokar. Perilerse büyülü, değişken, mantıksızdır ve açıklanamazlar. Bilim, perilerin varlığını kanıtlayamadığı için bizi yok kabul eder. Bu tür bir inançsızlık da periler için ölümcüldür.”

Neden aniden zihnimde belirdiğini bilmeden, “Peki Robbie... yani... Puck’ı nasıl açıklayacaksın?” diye sordum. “Her tarafta

demirlerle kaplıyken bana, okula falan nasıl bu kadar yakın durabildi?”

Grimalkin esnedi. “Robin Goodfellow çok yaşlı bir peridir,” dedi. Onu böyle düşününce bir an için huzursuzlandım. “Ayrıca onunla ilgili yazılmış pek çok balat, şiir ve hikâye vardır. Bu yüzden insanlar onu hatırladığı sürece neredeyse ölümsüzdür. Tabii ki bu demire ve teknolojiye karşı bağışıklık kazandığı anlamına gelmiyor. Puck güçlüdür ama yine de etkilerine çok uzun süre dayanamaz.”

“Bu onu öldürür müydü?”

“Zaman içinde, yavaş yavaş.” Grimalkin bana ciddiyetle baktı. “Olur olmaz ölüyor, insan. Her onyılda daha da küçülüyor. Aşırı ilerleme, aşırı teknoloji yüzünden. Ölümlüler bilim dışındaki her şeye inancını kaybediyor. İnsan çocuklar bile ilerlemenin içine çekiliyorlar. Eski hikâyeleri küçümsüyor ve en yeni aletlere, bilgisayarlara ya da video oyunlarına çekiliyorlar. Canavarlara ya da sihre inanmıyorlar. Şehirler büyüyüp teknoloji dünyayı ele geçirdikçe, inanç ve hayal gücü sönüyor, biz de öyle.”

“Bunu durdurmak için ne yapabiliriz?” diye fısıldadım.

“Hiçbir şey.” Grimalkin arka bacağına kaldırdı ve kulağını kaşıdı. “Belki Olur olmaz dünyanın sonuna kadar dayanır. Belki birkaç yüzyıl sonra yok olur. Her şey bir gün ölür, insan. Şimdi soruların bittiyse harekete geçmeliyiz.”

“Ama Olur olmaz ölürse, sen de yok olmaz mısın?”

Grimalkin, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, “Ben bir kediyim,” diye yanıtladı.

GÜNEŞ UFUKTA BATARKEN ve sokak lambaları yanmaya başlarken kaldırımda Grimalkin’i takip ettim.

Her yerde yanımızdan geçip giden, karanlık sokaklarda takılan, çatıların üzerinde sessizce hareket eden ya da elektrik hatlarında sıçrayarak ilerleyen periler gördüm. Daha önce nasıl o kadar kör olabildiğimi merak ettim. Uzun zaman önce oturma odamda Robbie'yle sohbetimizi hatırladım, neredeyse bir ömür geçmiş gibiydi. *Bir kere görmeye başlarsan, duramazsın. Ne derler bilirsin; cehalet mutluluktur, değil mi?*

Keşke o zaman onu dinleseydim.

Grimalkin beni birkaç sokaktan daha geçirdi ve aniden durdu. Sokağın karşısında karanlığı aydınlatan mavi ve pembe neon ışıklarla süslenmiş iki katlı bir gece kulübü vardı. Tabelada Mavi Kaos yazıyordu. Önünde genç kadın ve erkekler kuyruk oluşturmuştu; ışık küpeler, metal hızmalar ve rengi açılmış sarı saçlardan yansıyor. Müzik dışarıdaki duvarları titretiyordu.

Grimalkin, kendinden memnun bir şekilde, “İşte geldik,” dedi. “Bir hattın etrafa yaydığı enerji asla değişmez, gerçi en son geldiğimde burası biraz daha farklıydı.”

“Hat dediğin şey bir gece kulübü mü?”

Grimalkin büyük bir sabır sergileyerek, “Gece kulübünün içinde,” dedi.

Kulübe bakarak kediye, “Beni oraya asla almazlar,” dedim. “Neredeyse bir kilometrelik sıra var ve reşit olmayanları içeri soktuklarını sanmıyorum. Ön kapıyı bile geçemem.”

“Puck'mm seni daha iyi eğitmiş olmasımı beklerdim.” Grimal-kin iç geçirdi ve yakındaki dar bir sokağa girdi. Kafam karışmış bir halde başka bir yoldan mı gireceğimizi merak ederek onu takip ettim.

Ancak Grimalkin ağzına kadar dolu bir çöp konteynerinin üzerine çıktı ve yüzünü bana döndü. Gözleri karanlıkta sarı küreler halinde süzülüyordu. Kuyruğunu yere vurarak, “Şimdi,” diye başladı. “Beni iyi dinle, insan. Sen yarı perisin. Daha da önemlisi Oberon’un kızısın. Yani herkesin, kullanmandan bu kadar korktuğu o güce erişme zamanının geldi de geçiyor.”

“Benim öyle güçler...”

“Tabii ki var.” Grimalkin’in gözleri kısıldı. “Sen güç kuyorsun; periler bu yüzden sana öyle sert tepki veriyorlar. Sadece gücünü nasıl kullanacağını bilmiyorsun. Ama ben sana öğreteceğim çünkü bu seni kulübe bizzat sokmamdan çok daha kolay olacaktır. Hazır mısın?”

“Bilmiyorum.”

“Pekâlâ. Önce...” Grimalkin’in gözleri kayboldu, “...gözlerini kapa.”

Fazlasıyla endişelensem de dediğini yaptım.

“Şimdi zihnini aç ve etrafındaki büyüyi hisset. Gece kulübüne çok yakın olduğumuz için içeride büyüün beslenebileceği bolca duygu var. Büyü, gücümüzü ateşler. Bu sayede şekil değiştirebilir, öldüresiye şarkı söyleyebilir ve ölümlülere görünmez olabiliriz. Hissediyor musun?”

“Ben...”

“Konuşmayı bırak, sadece hisset.”

Nasıl bir şey tecrübe etmem gerektiğini bilmeyerek, kendi rahatsızlığımdan ve korkumdan başka bir şey hissetmesem de denedim.

Sonra gözlerimin içinde ışık patlaması gibi bir şey oldu ve ben onu *hissettim*.

Duygu dolu renkler gibiydi; turuncu tutku, kızıl şehvet, bordo öfke, mavi hüznün... Zihnimde hipnotik bir duygu oyunu sahneleniyordu. Nefesimi tutup Grimalkin'in onaylayıcı mırlamasını duydum.

"Evet, işte bu büyü. Ölümlülerin hayalleri ve duyguları. Şimdi gözlerini aç. En basit peri büyüğü olan insan görüşünden kaybolup görünmez olma gücüyle başlayacağız."

Sel gibi akan duygu anaforundan sersemlemiş halde başımı salladım. "Pekâlâ, görünmez olmak. Söylemesi kolay."

Grimalkin bana dik dik baktı. "Bu şekilde düşünürsen inançsızlığın sana zarar verir, insan. Bunun imkânsız olduğuna inanırsan imkânsız olur."

"Tamam, üzgünüm." Teslimiyetle ellerimi kaldırdım. "Pekâlâ, bunu nasıl yapacağım?"

"Büyüyü zihninde canlandır." Kedinin gözleri yine kısıldı. "Seni tamamen örten bir pelerin olduğunu düşün. Büyüyü dilediğin şekilde hayal edebilirsin; havada boş bir alan, kimsenin durmadığı bir nokta. Büyüyü üzerine giyerken seni kimsenin göremediğine inanmalısın. Bu kadar."

Gözler kedinin kendisiyle birlikte yok oldu. Grimalkin'in bunu yapabildiğini bildiğim halde gözlerimin önünde ortadan kaybolmasına şahit olmak yine de ürkütücüydü.

"Şimdi..." Gözlerini tekrar açtı, ardından bedeni de göründü. "Sıra sende. Görünmez olduğuna inandığında gideceğiz."

"Ne? Pratik falan yapmayacak mıyız?"

"Tüm gereken inanç, insan. İlk denemende görünmez olduğuna inanmazsan bu iş daha da zorlaşır. Gidelim. Ve unutma, şüphe yok."

“Doğru. Şüphe yok.” Nefes aldım ve büyüünün gelmesini dileyerek gözlerimi kapadım. Gözden kaybolduğumu, omuzlarımı ılık ve hava peleriniyle örtüp başlığını kafama geçirdiğimi hayal ettim. Aptal gibi hissetmemeye çalışarak, *kimse beni göremez*, diye düşündüm. *Şu anda görünmezim.*

Gözlerimi açıp ellerime baktım.

Hâlâ oldukları yerde duruyorlardı.

Grimalkin ben hayal kırıklığıyla ona bakarken başım salladı. “İnsanları asla anlayamayacağım,” diye mırıldandı. “Gördüğün her şeye; büyü, periler, canavarlar ve mucizelere rağmen görünmez olabileceğine yine de inanamıyorsun.” Derinden iç geçirdi ve çöp konteynerinden aşağıya atladı. “Pekâlâ. Sanırım bizi içeri *ben* sokmak zorunda kalacağım.”

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mavi Kaos

Sırada yaklaşık bir saat bekledik.

Grimalkin yüzüncü kez, “Sadece sana söylediklerimi yapsaydın, tüm bunlardan kurtulurduk,” diye tısladı. Pençelerini koluma batırdı. Onu bir futbol topu gibi tekmeleyip çitin üzerinden atma isteğime karşı koydum.

“Yeter artık, Grim. Denedim, tamam mı? Kes söylenmeyi.” Deli bir kızın kendi kendine mırıldanmasını dinleyen insanların tuhaf bakışlarını görmezden geldim. Grim’e baktıklarında ne gördüklerini bilmiyordum ama kesinlikle canlı, konuşan bir kedi değildi. Üstelik bir kedi için oldukça ağırdı.

“Basit bir görünmezlik büyüsü. Bundan daha kolayı yok ki. Yavru kediler bile yürümeye başlamadan bunu yapabiliyor.”

Karşılık verecektim ama Mavi Kaos'un ön kapısında duran korumaya yaklaşıyorduk. Esmer, kaslı ve iri adam önümüzdeki çiftin kimliklerini kontrol edip onları içeri aldı. Grim pençelerini koluma geçirince öne adım attım.

Soğuk kara gözler beni baştan aşağı süzdü. Koruma, kolundaki kasi esneterek, "Hiç şansın yok, tatlım," dedi. "Neden arkana dönüp gitmiyorsun? Yarın okulun vardır."

Ağzım kurumuştı ama benim yerime Grim konuştu. Sesi kısık ve rahatlatıcıydı. Koruma ona hiç bakmadığı halde, "Beni yanlış değerlendiriyorsun," diye mırladı. "Aslında görüldüğümünden daha büyüğüm."

"Gerçekten mi?" İkna olmuş gibi görünmüyordu ama en azından beni ensemden tutup fırlatmadı. "O zaman kimliğini göreyim."

"Tabii ki." Grim beni dürttü ve ben onun ağırlığını diğer koluma vererek korumaya ancak sinema kartımı uzatabildim. Hemen elimden alıp şüpheyle inceledi. Bu sırada midem bulanıyor, ensemden boynuma soğuk ter akıyordu. Grimalkin ise kollarımda mırlamaya devam ediyordu, durumdan hiç rahatsız olmamıştı. Koruma, kartı istemeye istemeye geri verdi.

Koca elini bana doğru salladı ve "Peki, tamam. Gir bakalım," dedi. Grimalkin'le içeri girdik.

İçerisi *tam bir* kaostu. Daha önce hiç bir kulüpe girmemiş-tim; ışıklar ve gürültüyle bir an için aptallaştım. Zeminde, bana yabancılandaki sisi hatırlatan bir duman süzülüyordu. Renkli ışıklar dans alanını pembe, mavi ve altın renklerde ışıldayan fantastik bir diyara çevirmişti. Müzik kulaklarımda çınılıyordu ve titreşimini göğsümde hissedebiliyordum. Böylesi bir karmaşada insanların birbirleriyle nasıl iletişim kurabildiklerini merak ettim.

Dansçılar sahnede dönüyor, kıvrıyor, salınıyorlardı. Müziğe göre hoplayıp zıplarlarlarken bedenlerinden ter ve enerji akıyordu. Bazıları yalnız dans ederken, bazıları da ellerini birbirinin bedeninden ayıramayan, enerjileri tutkuya dönüşen çiftler halinde dans ediyorlardı.

Aralarında neredeyse çıldırmış bir halde eğilip bükülen ve sel gibi akan büyüyle beslenen periler dans ediyordu.

Yaz Divanı'nın ortaçağ şıklığından oldukça uzak, deri pantolonlu ve parlak, salaş, yırtık pırtık kıyafetler giymiş periler gördüm. Kuş pençeleri ve tüylü saçları olan bir kız, genç tenleri kesip kanlarını emiyordu. Sopa kadar ince bir çocuk üç eklemli kollarını dans eden bir çiftte sarmış, uzun parmaklarını saçlarında gezdiriyordu. Tilki kulaklı iki kız, aralarında bir ölümlüyle dans ediyor, bedenlerini onunkine bastırıyorlardı. Adam kendinden geçmiş bir halde başını arkaya atmıştı; kalçasında ve bacaklarının arasında gezinen ellerin farkında değildi.

Grimalkin yüzünü ekşitti ve kollarımdan aşağıya atladı. Aceleyle kulübün arka kısmına ilerledi. Kuyruğu sis okyanusundaki bir periskopa benziyordu. İnsanlığın içinde gezinen doğaüstü dansçılara bakmamaya çalışarak onu takip ettim.

Kulübün arka tarafındaki barın yanında *Personel Harici Girilmez* tabelalı küçük bir kapı vardı. Etrafındaki büyü parlıtısı gözlerimi kamaştırıyordu. Bakışlarımı kaçırmak istesem de elimde olmaksızın kapıya yaklaştım ama barmen gözlerini kısarak tezgâhın arkasından çıkınca fazla yaklaşamadım.

"Bunu yapmak istemezsin, tatlım," diye beni uyardı. Koyu saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Kaşlarının üzerinden kıvrımlı boynuzlar çıkmıştı. Barın köşesine doğru gelirken toynaklarının

ahşap zemine vuruşunu duydum. “Buraya gel de sana güzel bir içecek hazırlayayım. Ben ısmarlıyorum, tamam mı?”

Grimalkin bar taburesine sıçradı ve ön patilerini tezgâha koydu. Yan taburedeki insan hiçbir şeyin farkında olmaksızın içkisinden bir yudum aldı. “Shard’ı arıyoruz,” dedi Grim. Barmen bakışlarını benden ona çevirip rahatsız bir ifadeyle baktı.

“Shard meşgul,” diye yanıtladı *satyr* ama bunu söylerken Grim’in gözlerine bakmadı. Hemen sonra barı silmeye koyuldu. Grim, *satyr* bakışlarını kaldırıncaya kadar ona bakmaya devam etti. Barmenin gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı. “Sana onun meşgul olduğunu söyledim. Kızıl kepliler seni bir şişeye tıkmadan neden toz olmuyorsun?”

Havah, dişi bir ses, “David müşterilere böyle davranmamalısn,” dedi. Nefesini arkamda hissedince yerimden sıçradım. “Özellikle de eski bir dostsa.”

Arkamızdaki kadın küçük ve zayıftı, soluk tenliydi ve neon mavisi dudakları alaycı bir şekilde kıvrılmıştı. Mavi, yeşil ve beyaza boyanmış, diken diken saçları kafatasından çıkan buz kristalleri gibi görünüyordu. Üzerinde dar deri pantolon ile göğüslerini zar zor kapatan, göbeğini açık bırakan bir tişört vardı. Baldırında bir hançer takılıydı. Kaşları, burnu, dudakları ve yanaklarına takılı sayısız *piercing* gümüş ve altın parlıtlarla yüzünü kaplıyordu. Uzun kulaklarında bütün metalcileri kıskançlıktan ağlatmaya yetecek kadar küpe, vida ve çubuk vardı. Göbeği gümüş bir çubukla delinmişti ve ucunda ejder şeklinde minicik bir kolye ucu sarkıyordu.

“Merhaba Grimalkin,” dedi kadın uysalca. “Uzun zaman oldu, değil mi? Seni mütevazı kulübüme getiren nedir? Hem de

peşinde bir Yaz eniğiyle.” Mavi ve yeşil tonlarda ışıldayan gözleri bana merakla baktı.

Grimalkin tereddüt etmeden, “Tir Na Nog’a geçmemiz gerekiyor,” dedi. “Mümkünse, bu gece.”

“Çok şey istemiyor musun?” Shard sınıttı, bizi köşedeki bir oturma alanına çağırdı. Oturunca arkasına yaslanıp parmaklarını şaklattı. Sırık gibi bir insan gölgelerin içinden çıktı ve hayranlıkla gevşemiş yüzüyle Shard’ın arkasında durdu.

“Appletini²³ getir,” dedi adama. “Dökersen, kalan günlerini hamamböceği olarak geçirirsin. Siz ikiniz bir şey ister misiniz?”

Grimalkin ciddi ciddi, “Hayır,” dedi. Ben de başımı sallayarak reddettim.

İnsan gittikten sonra Shard öne eğildi. Hafifçe gülümsedi.

“Demek Kış bölgesine geçmek istiyorsunuz. Hem de benim hattımı kullanarak, öyle mi?”

Grimalkin, kuyruğunu minderlere vurarak, “O senin hattın değil,” dedi.

Shard, “Ama *benim* dans kulübümün altında,” diye yanıtladı. “Ve Kış Kraliçesi, onun haberi olmadan Yaz eniğinin buradan geçmesine izin vermemden memnun olmayacaktır. Bana öyle bakma, Grim. Aptal değilim. Gördüğüm an Erlking’in kızı olduğunu anladım. Bu yüzden asıl soru şu; neden başımı derde sokayım?”

“Bir iyiliğin karşılığı olarak...” Grim gözlerini kısarak ona baktı ve “Bana borcunu kapamış olursun.”

“Senin geçişini borcuma saydık diyelim,” dedi Shard ve yan yan bana baktı, “ama ya bu ne olacak? O bana ne sunabilir?”

23 Elma aromalı votkalı bir kokteyl. (ed.n.)

Yutkundum. Grimalkin bir şey demeden, “Ne istiyorsun?” diye sordum. Kedi bana bezgin bir bakış attı ama onu görmezden geldim. Biri benim kaderimle ilgili pazarlık yapacaksa, bu ben olmalıydım. Grimalkin’in benim rızam olmadan ilk doğan çocuğumu bu kadına söz vermesini istemiyordum.

Shard tekrar arkasına yaslandı, gülümseyerek bacak bacak üstüne attı. Sırık çocuk, içinde minicik bir süs şemsiyesi olan yeşil bir kokteyller geri geldi. Kadın bakışlarım gözlerimden ayırmadan yavaşça içkisini yudumladı.

Shard, düşünceli bir şekilde içki bardağını döndürerek, “Hımm, güzel soru...” diye mırıldandı. “Senden ne istiyorum? Mab’in bölgesine girmek senin için çok önemli olmalı. Bunun ederi ne olabilir?”

Bir yudum daha aldı, “İsmine... ne dersin?” dedi sonunda. Gözlerimi kırptırdım.

“İs-ismim mi?”

“Evet.” Shard dostça gülümsedi. “Çok bir şey sayılmaz. Sadece ismini, Esas İsmi kullanabileceğime söz ver ve ödeşelim, tamam mı?”

“Kız daha küçük, Shard,” dedi Grimalkin, ikimizi kısık gözlerle izliyordu. “Gerçek adını henüz bilmiyor bile olabilir.”

“Sorun değil.” Shard bana gülümsedi. “Sadece şu anki adını ver o zaman, olmaz mı? Eminim onu da *bir şekilde* kullanabilirim.”

“Hayır,” dedim. “Anlaşma yok. Adımı sana vermem.”

“Ah, pekâlâ.” Shard omuz silkti ve bardağı dudaklarına götürdü. “Mab’in bölgesine girmek için başka bir yol bulmanız gerekecek o zaman.” Oturma alanının ucuna doğru kaydı. “Sizinle konuşmak bir zevkti. Şimdi izninizle işletmem gereken bir kulübüm var.”

Aniden, “Bekle!” deyiverdim.

Shard durdu, beklentiyle bana baktı.

“Öyle olsun,” diye fısıldadım. “Pekâlâ, sana bir isim vereceğim. Ama sen de hattı açacaksın, tamam mı?”

Peri dişlerini göstererek gülümsedi. “Elbette.”

Grimalkin yumuşak bir şekilde, “Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu. “Bir periye ismini verirsen ne olacağım biliyor musun?”

Onu duymazdan geldim. “Yemin et,” dedim Shard’a. “Sana ismi verdiğim anda hattı açacağına söz ver.”

Peri artık yaramaz bir ifadeyle gülümsüyordu. “Göründüğü kadar aptal değil,” diye mırıldandı ve omuz silkti. “Öyle olsun. Ben Kaos hattının muhafızı Shard, talepte bulunan taraftan bir isim ödemesi aldığım takdirde hattı açacağıma yemin ediyorum.” Duraksayıp yapmacık bir şekilde sırttı. “Oldu mu?”

Başımı salladım.

“Güzel.” Zalimce bir arzuyla gözleri parlarken dudaklarını yaladı. “Şimdi bana ismi söyle.”

“Pekâlâ.” Midem kasılırken derin bir nefes aldım. “Fred Çakmaktaş.”

Shard’m yüzü ifadesiz kaldı. “Ne?” Bir anlık zaferden sonra tamamen afallamış görünüyordu. “Bu senin adın değil, melez. Anlaşmamız bu değildi.”

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Sesimin kararlı çıkması için çabalayarak, “Evet, buydu,” dedim. “Sana *bir* isim vereceğime söz verdim, *kendi* ismimi değil. Ben üzerime düşeni yaptım. İsmi aldın. Şimdi bize hattı göster.”

Grimalkin yanımda hapsirmaya başladı; kedinin gülme krizi böyleydi sanırım. Shard'ın yüzü biraz daha ifadesiz kaldı, sonra soğuk bir öfke yüz hatlarını ele geçirdi ve gözleri siyahlaştı. Saçları iyice diken diken oldu ve elindeki bardak buzla kaplanıp milyonlarca parçaya ayrıldı.

“Sen!” Soğuk ve korkunç bakışları bıçak gibi saplandı. Kültüpten çılgık atarak kaçmamak için kendimi zor tutum. “Sen, bu küstahlığının bedelini ödeyeceksin, melez. Bunu unutmayacağım. Boğazın parçalanana kadar merhamet dileyeceksin.”

Bacaklarım titredi ama ayakta durup onunla yüzleştim. “Bize hattı göstermeden olmaz.”

Grimalkin gülmeyi bırakıp masadan atladı. “Anlaşmayı yaptın bir kere, Shard,” dedi, sesi keyifli çıkıyordu. “Zararı kabullen. Şansını daha sonra tekrar denersin. Şimdi gitmemiz lazım.”

Perinin gözleri hâlâ siyah siyah parlıyordu ama kendini kontrol etmek için gözle görülür bir çaba harcıyordu. Büyük bir ağırbaşlılıkla, “Pekâlâ,” dedi. “Anlaşmaya uyacağım. Biraz burada bekleyin. David’e kısa bir süre burada olmayacağımı söylemeliyim.”

Çenesini kaldırarak uzun adımlarla uzaklaştı, omurgası buzdan saçağı gibi titreşiyordu.

Peri bara doğru yürürken Grimalkin yumuşakça, “Çok akılcıca,” dedi. “Shard her zaman çok aceleci olmuştur, asla durup önemli detayları dinlemez. Fazla akıllı olduğunu sanır. Yine de bir Kış perisini kızdırmak akılcıca değildir. Pişman olabilirsin. Periler hakareti asla unutmaz.”

Sessiz kaldım, Shard'm eğilip *satyr*'e bir şeyler fısıldamasını izledim. David önce gözlerini kısarak bana baktı, sonra başını bir kez sallayıp tezgâhını silmeye koyuldu.

Shard bize baktı. Gözleri normale dönmüştü ama bana soğuk bir hoşnutsuzlukla bakıyordu. Buz gibi bir sesle, “Bu taraftan,” dedi. Bizi odanın diğer ucundaki *Personel Harici Girilmez* tabelasının olduğu kapıya götürdü.

Beş altı basamak boyunca onu izledik ve üzerinde parlak kırmızıyla *Tehlike! Girilmez!* yazan başka bir kapının önünde durduk. Shard ufak, kötücül bir sırıtışla dönüp bana baktı.

“Grumly’yi takmayın. Burnunu ait olmadığı yere sokanlar için son caydırıcı silahımızdır. Arada sırada kendini zeki sanan *phouka* ya da kırmızı kepliler David’i atlatıp buraya iniyor. Tabii buna müsaade edemem. Onları caydırmak için Grumly’yi kullanıyorum.” Kıkırdadı. “Bazen ölümlülerin de yolu buraya düşebiliyor. En eğlencelisi... Bu onun yemek faturasından kâr etmemizi de sağlıyor.”

Bana sert bir sırıtışla baktıktan sonra kapıyı iterek açtı.

Ter, çürümüşlük ve dışkıdan oluşan, insanı iğrendiren pis koku dev bir çekiç gibi üzerime indi. Geriledim. Midem bulandı. Taş zemine insan ve çeşitli yaratıkların kemikleri saçılmıştı. Karşıdaki bir kapının yanındaki köşeye kirli saman yığılmıştı. O kapının, Tekinsiz Diyarı’nın girişi olduğunu anladım ama oraya ulaşmak için gerçek bir mücadele vermek gerekiyordu.

Bacağından kelepçelenip yerdeki bir halkaya zincirlenmiş yaratık, gördüğüm en büyük devdi. Teni mordu. Alt çenesinden dört tane kıvrık ve sarı azıdişi çıkıyordu. Gövdesi devasaydı, kasları ve tendonları postunun altında dalgalanıyordu. Kalın parmakları kıvrık siyah pençelerle sonlanıyordu.

Devin boynunda ağır bir tasma vardı, altındaki deri kırmızı ve yaralıydı. Pençe attığı eski yaraları da görünüyordu. Bir an

sonra hem tasmanın hem de kelepçelerin demirden yapıldığını fark ettim. Dev, zincirli bacağından destek alarak odanın karşısına doğru topalladı, bileğindeki şişlikler ve açık yaralar iltihap toplamıştı. Grimalkin hafifçe tısladı.

“İlginç,” dedi. “Bu şekilde bağlanan bir dev gerçekten güçlü olabilir mi?”

Shard, halinden memnun görünerek, “Demir kullanmaya başlamadan önce birkaç kez kaçmaya yeltendi,” diye yanıtladı. “Kulübü yerle bir etti ve biz onu durdurmadan önce birkaç müdavimi yedi. Daha sağlam tedbirlerin alınması gerektiğini düşündüm. Artık uslu duruyor.”

“Bu onu öldürüyor.” Grimalkin’in sesi düzdü. “Onun ömrünü kısalttığını bilmelisin.”

“Bana ders verme, Grimalkin.” Shard kediye iğrenmiş gibi bir bakış attıktan sonra kapıya doğru ilerledi. “Onu burada tutmasaydım, başka bir yeri yakıp yıkacaktı. Demir onu hemen öldürmez. Devler çabuk iyileşiyor.”

Shard acı dolu sarı gözlerle bakan deve doğru ağır ağır yürüdü. Köşedeki saman yığınına işaret ederek, “Kımılta,” diye emretti. “Yatağına git, Grumly.”

Dev ona baktı, cılız bir şekilde homurdanıp arkasında ses çıkaran zinciriyle yatağına gitti. Onun için üzülmeden edemedim.

Shard kapıyı açtı. Kapının ardında uzun bir koridor vardı ve açılır açılmaz dışarıya sis aktı. “Ee?” diye seslendi. “İşte Kış Dıyarı’na hattınız. Öyle dikilecek misiniz?”

Grumly’den gözümü ayırmadan ilerlemeye başladım.

Grimalkin, “Bekle,” diye mırıldandı.

“Sorun ne?” Arkamı döndüm ve onun gözlerini kısarak odayı incelediğini gördüm. “Devden mi korkuyorsun? Shard onu bizden uzak tutacaktır, değil mi?”

“Sanmam,” diye yanıtladı kedi. “Onun anlaşması buraya kadar; sadece Tır Na Nog’a giden yolu açtı. Koruma sözü vermedi.”

Tekrar odaya baktım, dişlerinden salyalar akan Grumly’nin de bize baktığını gördüm. Diğer yanda Shard yapmacık bir şekilde gülümsüyordu.

Merdivenlerden ani bir gürültü geldi, birkaç ayak birden merdivenlerden hızla iniyordu. Kırışık, şeytani bir yüz tırazanların üzerinden beni izliyordu, köpek balıgminkilere benzeyen dişleri parlıyordu. Başındaki kırmızı bandana, ayaklarımın dibine düştü.

Düşünmeden odaya adım attım ve soluğum kesilirken, “Kızıl kepliler,” dedim.

Grumly zincirini sallayıp pençeleriyle yeri kazıyarak kükredi. Dev homurdanıp bana ulaşmaya çabasıyla havayı döverken ben ciyaklayarak sırtımı duvara yasladım. Aramızda iki üç metre bile olmadığı halde o yeri yumrukluyor ve öfkeyle böğürüyordu. Hareket edemedim. Grimalkin gözden kaybolmuştu. Shard’ın kahkahası odayı doldurdu, bu sırada bir düzine kızıl kepli odaya akın etti.

Shard, kapının pervazına yaslanarak, “İşte,” dedi, “bu çok eğlenceli.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Puck'ın Dönüşü

Kızıl kepliler içeri akın etti, loş ışıktaki dişleri parlıyordu. Üzerlerinde motorcu montları ve deri pantolonlar vardı. Ayrımlı kepleri yerineyse kan kırmızısı bandanalar takmışlardı. Grumly onları fark ettiği an, onlar da homurdanarak ve dişlerini gıcırdatarak devî fark ettiler. Yaratık, devasa yumruğunu yere vururken geri sıçradı.

Homurtular ve küfürler havada uçuşuyordu. Kızıl kepliler devden uzak durmak için bronz bıçakları ve tahta beyzbol sopalarını savurarak dans edercesine kaçıyorlardı. “Bu da ne böyle?” İçlerinden birinin feryadını duydum. “Keçi adam merdivenlerin aşağısında taze et olduğunu söylemişti. Etimiz nerede?”

Bir diğeri, paslanmış sustalı bıçağa benzer bir şeyle beni işaret ederek, “Orada!” diye homurdandı. “Köşede. Canavarın etimizi kapmasına izin vermeyin!”

Devin pençelerinden uzak durabilmek için duvara yaslanarak bana doğru kaymaya başladılar. Grumly kükreyip beton zemine derin oyuklar açarak darbeler indirdi. Ancak askerler küçük ve hızlı oldukları için onlara erişemedi. Ben korku içinde olanları izlerken iğrenç periler kahkaha atıp silahlarını sallayarak bana doğru ilerlediler. Hareket edemiyordum. Canlı canlı yenmek üzereydim ama odanın diğer tarafına gitmeye kalkarsam Grumly beni parçalara ayırırdı.

Tüm bunların arasında, yüzünde kendinden memnun yapmacık gülümsemesiyle karşıdaki kapının eşiğinde keyif çatan Shard'ı görüyordum. Grumly'nin böğürtüleri ile askerlerin birbirine vuran diş seslerinin arasından, "Anlaşmamızın vardığı noktadan memnun musun küçük sürtük?" diye seslendi. "Bana gerçek ismini verirsen bütün bunları sonlandırabilirim."

Kızıl keplilerden biri çenesini açıp doğrudan yüzüme atıldı. Kolumu siper edince sivri dişi çelik bir kapan gibi etime saplandı. Çığlık atıp kollarımı sallayarak üzerimdeki iğrenç ağırlığı deve doğru fırlattım. Kızıl kepli yere yapıştı ve homurdanarak ayağa kalktı ancak tam o sırada Grumly'nin yumruğu onu kanlı bir pastaya çevirdi.

Zaman yavaşlamış gibiydi. Sanırım ölmek üzereyken bu gibi şeyler olabiliyordu. Kızıl kepliler, köpek balđı dişlerini birbirine vurup sırtarak ileri atıldılar. Grumly zincirlerini sonuna kadar gererek kükredi ve Shard kapı pervazına yaslanıp kahkaha attı.

Büyük, siyah bir kuş kanat çırparak açık kapıdan içeri girdi.

Kızıl kepliler sıçradı.

Kuş, çığlıklar atarak ve kanatlarını çırparak pençelerini bir kızıl keplinin yüzüne geçirdi. Kuş, kanatlarını çırpıp gagasıyla

perinin gözlerini oyarken ürküp kafası karışan diğer kızıl kepliler tereddüt etti. Yuhalayarak sopalarını savurdular ama kuş son saniyede yükseldi ve sopaların hedefi olan kızıl kepli feryat etti.

Bu karışıklıkta, kuş havada patlayarak şekil değiştirdi. Bir beden, tüylerini dökerek ve bana tanıdık bir gülücük atarak kızıl keplilerle arama indi.

“Selam, Prenses. Geç kaldığım için özür dilerim. Trafik çok sıkıştı.”

“Puck!”

Bana göz kırptı, sonra kapının eşiğinde duran Kış perisine bir bakış attı, “Hey, Shard!” El salladı. “Güzel mekân. Burayı unutmamalıyım; bir araya uğrayıp özel ‘Puck dokunuşunu’ sergilerim.”

Shard, şeytani bir şekilde sırtarak, “Seni ağrlamak bir onur olur, Robin Goodfellow,” diye yanıt verdi. “Kızıl kepliler kafanı sağlam bırakırlarsa onu herkesin görmesi için bara asarım. Öldürün onu!”

Kızıl kepliler boğulan bir kuşa üşüşen piranalar gibi ileri atıldı. Puck cebinden bir şey çıkarıp fırlattı. Fırlattığı şey kalın bir kütüğe dönüştü, keplilerin dişleri kabuğa geçti ve çeneleri ahşabın etrafında kenetlendi. Boğuk çığlıklarla kendilerini yere attılar.

“Yakala!” diye seslendi Puck.

Öfkeyle haykıran kepliler kütüğü parçaladılar. Dişlerini birbirine vurarak ahşabın kıymıklarını tükürdüler ve bize öldürecek gibi baktılar. Puck özür diler bir ifadeyle bana döndü. “Müsaadenle, Prenses. Köpek yavrularıyla oynamam gerekiyor.”

Sırtarak onlara doğru adım attı ve kızıl kepliler bıçaklarını ve beyzbol sopalarını savurarak hücum ettiler. Puck son saniyeye kadar bekleyip kenara, duvarın uzağına ve odanın içine doğru kaçtı.

Sürü de onu takip etti. Grumly yumruğunu indirirken nefesimi tuttum ama Puck tam zamanında yana çekilince devin yumruğu bir kepliği krep gibi dümdüz etti.

Puck, Grumly'nin ikinci yumruğundan da kaçınca iki elini de ağzına götürerek, "Aman," diye bağırdı. "Ne de sakarım."

Kızıl kepliler küfürler savurarak tekrar hücum etti.

Odanın içinde Puck keplilerle dalga geçerek, gülerek ve teza-hürat yaparak onları kandırıyordu. Bu ölümcül oyun bir süre daha devam etti. Grumly kükreyip ayaklarının altında kaçışan adamlara yumruğunu indirdi ama askerler hızlı ve artık tehlikenin farkındaydılar. Bu onların dans edip kaçan ve devin etrafında parmak uçlarında dönerek eğleniyor görünen Puck'a saldırmalarına engel olmadı. Benimse yüreğim ağzımdaydı; yanlış bir hareket, yanlış bir hesapla Puck püreye dönüşebilirdi.

Bedenimi soğuk bir hava akımı sardı. Puck'a o kadar odaklanmışım ki Shard'ın kapı eşiğinden uzaklaştığını ve birkaç metre yakınıma geldiğini fark etmemiştim. Gözleri siyah siyah parlıyordu ve dudaklarında bir gülümsemeyle elini kaldırdı. Başının üzerinde, beni hedef alan buzdan, uzun bir mızrak oluştu.

Bir miyavlama duyuldu. Görünmez bir ağırlık Shard'a arkadan vurmuş olmalıydı çünkü peri düşecek gibi tökezledi. Göğsünde altın bir ışıltı parlayıp söndü; ince gümüş bir zincire tutturulmuş bir anahtardı bu. Shard küfrederek görünmez saldırganını duvara savurdu; toslama sesinin ardından acılı bir tıslama duyuldu ve Grimalkin bir anlığına görünür olup tekrar gözden kayboldu.

Shard'm dikkatinin dağıldığı o anda ileri atıldım ve boynundaki anahtarı yakaladım. Şimşek hızıyla döndü ve soluk beyaz bir el boğazıma yapıştı. Nefessiz kaldım, boştaki elimle kolunu

tırmaladım ama taştan yapılmış gibiydi. Teninin soğukluğu yakıcıydı; Shard gülümseyerek boynumu yavaşça daha da sıkarken boğazımda buz kristalleri oluştu. Oda kararmaya başlarken dizlerimin üzerine çöktüm.

Vahşi bir tıslamayla Grimalkin, Shard'ın sırtına atladı, pençelerini ve dişlerini boynuna batırdı. Kış perisi çılgık attı ve boğazımdaki baskı yok oldu. Sendeleyerek ayağa kalkıp tüm gücümle periye vurarak onu uzağa ittim. Tenekemsi bir ses çıktı ve anahtar avcumun içine düşüverdi.

Öksüre öksüre, deve bakarak sendeledim. “Grumly!” diye bağırdım, sesim çiğ ve boğuktu. “Grumly, bana bak! Beni dinle!”

Dev yeri dövmeyi bıraktı ve işkence çeken gözlerini bana çevirdi. Arkamda kedinin ciyaklaması havayı deldi ve Grimalkin'in bedeni yere yuvarlandı.

Işıktaki altın rengi parlayan anahtarı yukarı tutarak, “Bize yardım et!” diye bağırdım. “Grumly, bize yardım edersen seni özgür bırakacağız! Seni bırakacağız!”

“Beni... özgür?”

Başımın arkasına bir şey çarptı, neredeyse yere seriliyordum. Çöktüm, acı duyularımı yıkıp geçerken anahtarı sıkı sıkı tutuyordum. Bir şey kaburgalarıma vurdu ve beni sırtüstü çevirdi. Shard, bir elinde hançerle üzerime eğilmişti.

“Hayır!”

Grumly'nin feryadı odayı doldurdu. Shard şaşkınlıkla başını kaldırdı ve devin ulaşabileceği yakınlıkta olduğunu fark etti ama çok geç kalmıştı. Grumly elinin tersiyle göğsüne bir darbe indirip onu duvara fırlattı. Kızıl kepliler bile Puck'ı kovalamayı bırakıp arkalarına baktılar.

Kaslarımın itirazını duymazdan gelerek debelenip ayağa kalktım. Devin beni unutup pudinge çevirmeyeceğini umarak Grumly'ye doğru sendeledim. Ben zincirlere ve etine batan zalim demir kelepçelere yaklaşıırken hareket etmedi. Anahtarını deliğe sokup çevirdim. Demir bant gevşeyip düştü.

Grumly kükredi, kükremesi zafer ve öfke doluydu. Cüsse-sine göre şaşırtıcı bir hızla döndü ve bir kepliyi tekmeyle duvara yapıştırdı. Dev ayağım kaldırıp iki tanesini daha hamamböceği gibi ezerken Puck aceleyle yolundan çekildi. Kızıl kepliler deliye döndü. Hırlayıp ciyaklayarak Grumly'nin ayaklarına hücum ettiler; sopalarla vuruyor, dişlerini ayak bileklerine geçiriyorlardı. Grumly ayağını yere vurup beni sıyıran bir tekme savurdu ve zemin sarsıldı ama benim hareket edecek gücüm yoktu.

Puck katliamdan kaçınarak beni yakalayıp çatışmanın uzağına çekti. Omzunun üzerinden bakarak, "Gidelim," diye mırıldandı, "hazır dikkatleri dağılmışken. Hatta ulaşmalıyız."

"Peki ya Grimalkin?"

Kedi, yanımda belirerek, "Ben buradayım," dedi. Sesi gergin geliyordu. Sağ ön patisinden destek alması dışında iyi görünüyordu. "Kesinlikle gitme zamanı."

Tökezleyerek kapıya doğru gittik ama Shard yolumuzu kesti. "Hayır!" diye hırladı peri. Sol kolu öylece sallanıyordu ama buzdan bir mızrağı kaldırıp göğsümü hedef aldı. "Geçemezsiniz. Burada öleceksiniz. Ve sizi duvarımda sergileyeceğim."

Arkamızda bir hırıltı yankılandı ve ağır ayak sesleri zemini sarstı.

Shard, gözlerini benden almadan, “Grumly,” dedi. “Öldür onları. Tüm yaptıklarını affetmemi istiyorsan onları yavaş yavaş parçala.”

Grumly yine hırladı ve bir bacağını tüm ağırlığıyla yanıma indirdi. Üzerimizde durarak, “Arrrrkadaşlar,” diye böğürdü. “Grumly özgür. Grumly arkadaşları.” Bir adım daha attı, bacağındaki açık, kanlı yarasından kangren ve çürüme kokusu yayıyordu. “Hanımı öldürmeek,” diye gürlledi.

“Ne?” Shard geri çekildi, gözleri kocaman açıldı. Grumly ayaklarını sürterek ilerledi ve devasa yumruklarını kaldırdı. “Ne yapıyorsun? Geri çekil, aptal şey. Sana emrediyorum! Hayır, hayır!”

“Gidelim,” diye fısıldadı Puck, kolumu çekiştirerek. Grumly’nin bacaklarının arasından geçip açık doğru koştuk. Kapı arkamızdan kapanırken gördüğüm son şey, Grumly’nin eski sahibesinin üzerine eğildiği ve Shard’m geri çekilirken mızrağını kaldırdığıydı.

KORİDOR ÖNÜMÜZDE UZANIYORDU, sis ve yanıp sönen ışıklarla doluydu. Duvara yaslandım, adrenalin yavaş yavaş çekilirken titriyordum.

Yeşil gözleri kaygıyla parlayan Puck, “İyi misin, Prenses?” diye sordu. İleri doğru tökezledim ve kollarımı ona dolayarak sımsıkı sarıldım. O da kollarını açarak beni kendine çekti. Onun sıcaklığı ve hızlı nabzını hissettim, nefesi kulağımdaydı. Nihayet geriledim ve onu da yanıma çekerek duvarın dibine çöktüm.

“Oberon’un seni kuşa çevirdiğini sanıyordum,” diye fısıldadım.

Puck omuz silkerek, “Çevirdi,” diye yanıtladı. “Ama kaçtığını anlayınca seni bulmam için beni yolladı.”

Siste neredeyse görünmeyen Grimalkin, “Demek bizi takip eden sendin,” dedi.

Puck başıyla onayladı. “Tekinsiz Divanı’nın yolunu tuttuğunuzu tahmin ettim. O kestirme yolu kimin yarattığını sanıyorsunuz. Her neyse, bir kez dışarı çıkınca etrafı kokladım ve bir kanatlı peri sizi şehrin bu tarafına gelirken gördüğünü söyledi. Shard’ın burada kulübü olduğunu biliyordum ve ölümlülerin dediği gibi, gerisi malum.”

Doğrularak, “Geldiğine sevindim,” dedim. Bacaklarımın biraz daha güçlendiğini hissediyordum ve titremem neredeyse durmuştu. “Hayatımı kurtardın. Yine. Bunu duymak istemeyebileceğini biliyorum ama teşekkürler.”

Puck hiç de hoşlanmadığım ters bir bakış attı. “Henüz teşekkür etme, Prenses. Oberon, Tekin Diyarı’nın güvenli sınırlarından çıktığın için oldukça sinirli.” Ellerini ovuşturdu ve rahatsız göründü. “Seni Divan’a geri götürmem gerekiyor.”

Karnıma tekme yemiş gibi hissederek ona baktım. “Ama... götürmeyeceksin, değil mi?” diye kekeledim. Başını çevirince umutsuzluğum arttı. “Puck, bunu yapamazsın. Ethan’ı bulmak zorundayım. Tekinsiz Divanı’na gidip onu eve götürmek zorundayım.”

Puck tuhaf bir şekilde insana özgü bir hareketle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Alışılmadık bir kararsızlıkla, “Anlamıyorsun,” dedi. “Ben Oberon’un en sevdiği hizmetkârıyım ama onu bir yere kadar zorlayabilirim. Onu bir daha hayal kırıklığına uğrattıysam iki yüzyıl boyunca bir kuzgun olmaktan çok daha kötü bir ceza alabilirim. Beni Olurolmaz’dan sonsuza dek sürebilir. Bir daha asla eve dönemeyebilirim.”

Elini tutarak, “Lütfen,” diye yalvardım. Hâlâ bana bakmıyordu. “Bize yardım et, Puck. Seni ne kadar zamandır tanıyorum. Bunu yapma.” Elini bıraktım ve gözlerimi kısarak ona baktım. “Beni geri götüreceksen bunu kavga dövüş yapmak zorunda kalacağını ve seninle bir daha konuşmayacağımı biliyorsun, değil mi?”

“Böyle yapma.” Nihayet bana baktı. “Nasıl bir işe kalkıştığının farkında değilsin. Mab seni bulursa... neler yapabileceğini bilmiyorsun.”

“Umurumda değil. Tek bildiğim, kardeşimin orada bir yerde ve başının da belada olduğu. Onu bulmak zorundayım. Ve bunu senin yardımınla ya da yardımın olmadan yapacağım.”

Puck’ın gözleri parladı. Dudağının bir köşesi kıvrıldı ve yaramazca, “Sana büyü yapabilirim,” dedi. “Bu birçok sorunu çözer.”

“Hayır,” ben patlamadan Grimalkin araya girdi, “yapmayacaksın. Yapmayacağını sen de biliyorsun, bu yüzden oyun oynamayı bırak. Ayrıca bende bu küçük sorunu çözecek bir şey var.”

“Ah, neymiş o?”

“Bir iyilik borcu.” Grimalkin kuyruğunu tembel tembel salladı. “Kral’dan.”

“Bu Oberon’un beni cezalandırmasına engel olmaz.”

Grimalkin, “Hayır,” diye kabul etti. “Ama sadece sınırlı bir süre için sürülmeni talep edebilirim; birkaç yıl falan. Hiç yoktan iyidir.”

“Hı-hım...” Puck ikna olmamış gibiydi. “Bu da bana karşılığında küçük bir iyiliğe patlayacak, değil mi?”

Grimalkin, tembel tembel gözlerini kırıpıştırmakla, “Bu kızı benim ağacıma attığın an beni bu çatışmaya sokmuş oldun,” dedi. “Bunun rastlantısal bir hareket olduğuna inanmam; özellikle

kötü şöhretli Robin Goodfellow yapıyorsa. Bu noktaya geleceğimizi bilmeliydin.”

“Bir *cait sith*’le anlaşma yapmayacak kadar akıllıyım,” diye karşılık verdi Puck, sonra iç geçirerek gözlerini ovaladı. “Pekâlâ,” dedi sonunda. “Sen kazandın, Prens. Zaten özgürlük kavramı fazla abartılıyor. Bir işler karıştırırsam, ses getirsin bari.”

İçim içime sığıyordu. “O zaman bize yardım edeceksin, öyle mi?”

“Tabii, neden olmasın?” Puck bana boyun eğmiş bir halde gülmüsedti. “Ben olmazsam seni çiğ çiğ yerler. Hem Tekinsiz Divanı’na hücum etmek...” Sırtışı yayıldı. “Bu fırsatı nasıl kaçırırım?”

Grimalkin, Puck beni ayağa kaldırırken, “Gidelim o halde,” dedi. “Ne kadar oyalanırsak o kadar çok dedikodumuz çıkar. Tir Na Nog çok uzak değil.” Döndü ve kuyruğunu dikerek koridordaki sisin içinde hızla yürümeye koyuldu.

Birkaç dakika boyunca koridorda onu takip ettik. Bir süre sonra hava soğuyup sertleşti; koridorun duvarlarını don kaplamıştı ve tavandan buz saçakları sarkıyordu.

“Yaklaşıyoruz.” Grimalkin’in bedensiz sesi sisin içinden yükselmişti.

Koridor basit bir ahşap kapıyla son buldu. Kapının altındaki aralıkta ince bir kar tabakası vardı ve ahşap dışarıdan gelen uğultu rüzgârda titreyip gıcırdıyordu.

Puck ileri çıktı. Görkemli bir şekilde kapı kolunu tutarak, “Leydiler ve kedigiller,” diye belirtti. “Tir Na Nog’a hoş geldiniz. Sonsuz kışın ve bir dünya karın ülkesi.”

Puck kapıyı çekince dondurucu bir toz dalgası yüzümü yaladı. Buz kristallerini elimle temizleyip ilerledim.

Çitteki dikenli çalıların buzla kaplandığı, ortadaki melek figürlü çeşmeden donmuş suyun fışkırdığı donmuş bir bahçeydik. Uzakta, kuru ağaçlar ve dikenli makilerin ötesinde, Kraliçe Victoria dönemine ait devasa bir malikânenin sivri çatısını gördüm. Arkamı dönüp Grim ve Puck'a baktım, mor asmalar ve kristal mavisi çiçeklerle kaplı bir çardağın altında duruyorlardı. Bahçeye adım attıkları anda arkalarındaki koridor yok oldu.

Puck, etrafa iğrenerek bakıp, "Büyüleyici," diye yorum yaptı. "Yaratmaya çalıştıkları bu kısır, ölü hissi seviyorum. Bahçıvanı kim, merak ettim. Birkaç ipucu almak isterdim."

Çoktan titremeye başlamıştım. Dişlerim takırdayarak, "K-kraliçe Mab'in divanından ne kadar uzaktayız?" diye sordum.

Grimalkin, bir ağacın kütüğüne atlayarak, "Kış Divanı, yürüyerek yaklaşık iki günlük mesafede," dedi. Patilerini teker teker salladı ve dikkatli bir şekilde oturdu. "Acilen bir barınak bulmalıyız. Bu hava beni rahatsız ediyor ve kız donarak ölecek neredeyse."

Bahçenin diğer ucundan tehlikeli bir kıkırdama geldi. "Şu anda bunun için endişelenmezdim."

Bir ağacın arkasından bir silüet belirdi, kılıcını elinde gevşek bir şekilde tutuyordu. Kalbim bir an durdu ve sonra tekrar, daha hızlı ve hiç olmadığı kadar düzensiz çarpmaya başladı. Zarif ve bir gölge kadar sessizce bize doğru gelirken rüzgâr siyah saçlarını dalgalandırdı. Grimalkin tısladı ve gözden kayboldu. Puck beni arkasına çekti.

Ash sessizliğin içinde, "Ben de sizi bekliyordum," diye mırıldandı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Demir Periler

Uzun, sinsi silüet botları karda hiç ses çıkarmadan kayarak bize doğru gelirken, “Ash,” diye fısıldadım. Tamamen siyahlar içinde, inanılmaz derecede görkemliydi ve solgun yüzüyle havada süzülüyormuş gibi görünüyordu. Dans ederken nasıl gülümsediğini, gümüşü gözlerindeki bakışı hatırladım. Şu anda gülümsemiyordu ve bakışları soğuktu. Elysium gecesinde dans ettiğim prens değildi; bir yırtıcıdan farksızdı.

Puck sohbet edercesine, “Ash” diye tekrarladı, gerçi yüzü sertleşmişti ve öldürücü görünüyordu. “Seni burada görmek ne büyük sürpriz. Bizi nasıl buldun?”

“Zor olmadı.” Ash sıkılmış gibiydi. “Prenses, Mab’in divanında birini aradığından bahsetmişti. Tır Na Nog’a ölümlülerin dünyasından girmenin birkaç yolu var ve Shard hattı koruduğunu

kesinlikle saklamıyor. Buraya gelmenizin an meselesi olduğunu biliyordum.”

Puck yapmacık bir şekilde gülümseyerek, “Çok zekice,” dedi. “Ama sen zaten tam bir strateji uzmanısındır, değil mi? Ne istiyorsun, Ash?”

Ash yumuşakça, “Kelleni,” diye yanıtladı. “Bir kazmanın ucunda. Ama şu anda mesele benim ne istediğim değil.” Kılıcını bana doğrulttu. “Onun için geldim.”

Kalbim ve midem göğsümde sarsılırken nefesimi tuttum. *İşte, Elysium’da söz verdiği gibi benim için geldi, beni öldürmek için.*

“Ölümü çiğnemedен asla!” Puck sokakta arkadaşıyla sohbet ediyormuşçasına gülümsedi ama teninin altında kaslarının gerildiğini hissettim.

“Bu da planın bir parçasıydı zaten.” Prens kılıcını kaldırdı, buzlu kılıç sisle kaphydı. “Bugün intikamımı ondan alacağım ve geriye sadece anısı kalacak.” Bir an için yüzünden acı dolu bir ifade geçti ve gözlerini kapadı. Açtığında bakışları soğuktu ve kinle parlıyordu. “Hazır mısın?”

Puck, beni yoldan iterek, “Geri çekil, Prenses,” diye uyardı. Botuna uzandı ve cam gibi pürüzsüz, kıvrık uçlu bir hançer çıkardı. “Bu seferki biraz çetin olacak.”

“Puck, hayır.” Bileğini kavradım. “Onunla dövüşme. Biri ölebilir.”

“Düellolar genelde öyle sonlanır.” Puck sırtı ama barbar, zalim ve korkutucuydu. “Ama umursamana sevindim. Bir dakika, küçük Prens,” diye seslendi başını eğip bakan Ash’e. Puck beni bileğimden yakalayarak beni çeşmenin arkasına çekti ve ılık nefesini yüzümde hissedeceğim kadar yakınımaya eğildi.

Kararlı bir şekilde, “Bunu yapmak zorundayım, Prenses,” dedi. “Ash savaşmadan bizi bırakmayacaktır. Bu kavgayı uzun zamandır bekliyordum.” Bir an için yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi ve hemen kayboldu.

“Ee,” diye mırıldandı, çenemi kaldırken sırtıyordu, “savaş öncesi bir şans öpücüğüne ne dersin?”

Niye şimdi durup dururken benden bir öpücük istediğini anlamadan tereddüt ettim. Bana o gözle bakmış olamazdı... değil mi? Silkindim. Bunu düşünecek zaman yoktu. İleri uzanarak onu yanağından öptüm. Teni ılıktı ve kirli sakalı battı. “Ölme,” diye fısıldayarak kenara çekildim.

Hayal kırıklığına uğramış göründü ama sadece bir anlığına. “Ben mi? Ölmek mi? Sana söylemediler mi Prenses, ben Robin Goodfellow’um.”

Bağırarak ve bıçağını savurarak, kendisini bekleyen Prens’in üstüne atıldı.

Ash ileri atıldı, karda karanlık bir silüetten fazlası değildi, kılıcı ıslık sesiyle bir yay çizdi. Puck bana doğru mini bir kar fırtınası göndererek kılıçtan kaçtı. Dondurucu serpinti yüzüme iğne gibi batınca soluğum kesildi, yanan gözlerimi ovaladım. Onları tekrar açaabildiğimde Ash ve Puck kendilerini çatışmaya kaptırmıştı ve ikisi de karşısındakini öldürmeye niyetliydi.

Puck acımasız bir darbeyi, başını eğerek savuşturdu ve cebinden bir şey çıkarıp Ash’e fırlattı. Fırlattığı şey, azı dişleri parlayan ve Prens’e doğru hücum ederken ciyaklayan büyük bir yaban domuzuna dönüştü. Buzdan kılıç, domuza saplandı ve onu bir kuru yaprak girdabına dönüştürdü. Ash kolunu savurdu ve parlak buz parçaları, Puck’a doğru hançer gibi püskürdü. Ben kendime engel

olamayıp haykırdım ama Puck nefesini içine çekip doğum günü pastasındaki mumları üfler gibi buzlara üfledi. Parçalar etrafında zararsız bir şekilde uçan papatyalara dönüştü ve Puck sırttı.

Düşmanını bastırmaya çalışan Ash acımasız bir şekilde, kılıcı ısıklık çalarak saldırdı. Puck, Kış Prensi'nin saldırısından önce geri çekilip yana kaçtı ve hançeriyle saldırıyı savuşturdu. Uzaklaşırken bir ağacın dibinden bir avuç ince dal kaptı, üzerine üfledi, havaya savurdu ve...

Şimdi üç Puck vardı, hepsi de düşmanına saldırırken pis pis sırtıyordu. Üç bıçak parladı, üç beden karanlık Prens'in etrafını çevirdi. Bu sırada gerçek Puck ağaca yaslanmış Ash'in mücadelesini izliyordu.

Ama Ash'in yenilmeye niyeti yoktu; saldırıları bertaraf edip bir sonraki hamleye geçerken hızdan görünmez olan kılıcıyla Puck'lardan uzaklaştı. Bir düşmanın gardının altından girip kılıcıyla yukarı doğru hamle yaparak Puck'ın midesini iyice yarıdı. Kopya Puck ikiye ayrılarak kesik bir dala dönüştü ve yere düştü. Ash hızla yanından saldıran Puck'ı karşılamak için döndü. Kılıcını çevirdi ve kopya Puck'm başı boynundan ayrılıp ince bir dala dönüştü. Kalan son Puck hançerini yukarı kaldırıp Prens'e arkadan saldırdı. Ash ona bakmadan kılıcını arkasına doğru savurdu. Puck'ın hücumu, kılıcın midesinden girip sırtından çıkmasına neden oldu. Prens arkasını dönmeden kılıcını geri çekti ve dağılan bir dal parçası kara düştü.

Ash kılıcını indirdi, dikkatlice etrafına bakındı. Bakışlarını takip edince irkildim. Puck dikkatimiz dağılmışken Grimalkin numarasıyla ortadan kaybolmuştu. Kış Prensi kılıcını ileri geri hareket ettirerek temkinli bir şekilde bahçeyi taradı. Bakışımı bana

çevirince gerildim ama donmuş bir çam ağacının dallarının altına girerek gözlerini hemen üzerimden çekti.

O dalların altında ilerlerken karın içinden uluyan bir şey fırladı. Prens, kendisini ıskalayan bıçaktan kıl payı kaçtı. Ash bir hırıltıyla kılıcının ucunu Puck'ın sırtına sokup göğsünden çıkarak onu yere çiviledi.

Çığlık attım ama beden o anda ortadan kayboldu. Ash kılıcının ucundaki delinmiş yaprağa baktı sonra ağaçtan bir şey düşüp de hançer ışıkta parlayınca kendini yana attı.

Ash ayağa kalkıp kendi kolunu tutarken Puck'm kahkahası cınladı. Prens'in soluk parmaklarının arasından kan damlıyordu. Puck, hançeri iki parmağının arasında dengede tutarken, "Bu kez çok yavaş kaldın, Prens," diye dalga geçti. "Bu gerçekten en eski numara sayılır. Biliyorum çünkü kitabını ben *yazdım*. Oynamaya devam etmek istiyorsan milyonlarcası var bende."

"Kopyalarınızla dövüşmekten sıkıldım." Ash elini bırakarak doğruldu. "Sanırım onur, Tekin Divanı'nda düşündüğüm kadar önemli değil. Gerçek Puck mısın yoksa kendisi, benimle yüzleşmeyecek kadar korkak mı?"

Puck hiçliğe dönüşmeden önce ona küçümseyici bir bakış attı. Yüzünde yaramaz bir sırıtış olan bir başka Puck bir ağacın arkasından çıktı.

Yapmacık bir gülümsemeyle yaklaşan Puck, "Pekâlâ, o halde Prens," dedi. "İstedğin buysa seni klasik yöntemlerle öldürecek'im." Ve tekrar birbirlerine doğru atıldılar.

Çatışmayı, bir şeyler yapabilmeyi dileyerek yüreğim ağzımda izledim. İkisinin de ölmesini istemiyordum ama bunu nasıl duracağımı hiç bilmiyordum. Bağırarak ya da ikisinin arasına

girmek gerçekten kötü bir fikirdi; birinin dikkati dağılabilir ve diğeri bu fırsatı kaçırmadan onun işini bitirebilirdi. Umutsuzluk midemi altüst etti. Puck'ın bu kadar kana susamış olduğunun farkında değildim ama gözlerindeki deli parıltı, ilk fırsatta Kış Prensi'ni öldüreceğini söylüyordu.

Ash, Puck'm yüzüne acımasızca saldırıp ıskalarken, *onların bir geçmişi var*, diye düşündüm. *Birbirlerinden nefret etmelerine neden olan bir şey yaşamışlar. Eskiden arkadaşlar mıydı yoksa?*

Soğuktan daha huzursuz edici bir ürpertiyle tenim karınca-landı. Metalik gıcırtiların yanında başka bir şey daha duydum; bin tane böcek bize doğru geliyormuş gibi bir hışırtı.

“Kaç!” Grimalkin'in sesi beni yerimden hoplattı. Karda hızla bana doğru gelen izler belirdi ve kedi tırmanırken görünmez pençeler ağacın gövdesini çizdi. “Bir şey geliyor! Saklan, çabuk!”

Puck ile Ash'e baktım, çatışmaya odaklanmışlardı. Hışırtı parazitli, belli belirsiz ve tiz bir kahkaha eşliğinde giderek yükseliyordu. Aniden ağaçların arasından karanlıkta parlayan yüzlerce yeşil göz etrafımızı sarmıştı. Puck ve Ash, sonunda bir şeylerin yanlış gittiğini fark ederek dövüşmeyi bıraktılar ama çok geç kalmışlardı.

Canlı bir halı gibi yere döküldüler, her yerdeydiler; örümce-ğimsi kolları, kocaman kulakları ve karanlıkta mavi-beyaz parlayan bıçak gibi sırtıışları olan küçük, siyah yaratıklardı. Puck ve Prens'in şaşkınlıkla bağırıklarını duydum. Ağacın iyice tepesine çıkan Grimalkin ise korkuyla miyavlıyordu. Yaratıklar beni fark ettiğinde tepki verecek zamanım olmadı. Öfkeli yabancıları gibi üzerime akın ettiler; bacaklarımdan yukarı, oradan da sırtıma turmandılar. Pençelerin tenime battığını hissettim, kulaklarımı

çılgılgımsı kahkahalar doldurdu. Çılgılık atarak deli gibi çırpındım. Göremiyordum, yönümü belirleyemiyordum. Bedenlerinin ağırlığı beni aşağı çekti ve nefes nefese kalarak, kıpırdayan yığınla birlikte yere düştüm. Yüzlerce el, bir çekirgeyi taşıyan karıncalar gibi beni kaldırıp ilerlemeye başladı.

Onlardan kurtulmak için debelenerek, “Puck!” diye haykırdım. Bir grubun elinden kurtulsam yerini hemen başkaları alıyor ve beni yine yukarı kaldırıyordu. Hiçbir şekilde zemine değmiyordum. “Grimalkin! Yardım et!”

Bağırışları uzaktan geliyor gibiydi. Vızıldayan, canlı bir şilte tarafından yerde hızla taşınarak beni bekleyen karanlığın içine kaydım.

BENİ NE KADAR TAŞIDIKLARINI bilmiyorum. Debelendiğimde beni tutan pençeler etime battı, üzerinde uzandığım şilte, iğne yatağına dönüştü. Çok geçmeden mücadele etmeyi bırakıp beni nereye götürdüklerine anlamaya çalıştım. Ama sırtüstü taşınırken bu da zordu çünkü açıkça görebildiğim tek şey gökyüzüydü. Başımı çevirmeye çalıştım ama bu sefer de yaratıkların kafamı da tutan pençeleri gözümden yaş gelene kadar saçımı çekti. Pes ettim ve soğuktan titreyerek hareketsizce yatarak neler olacağını görmeye karar verdim. Soğuk ve içimi kemiren kaygı beni tüketti... Gözlerimi kapadım ve karanlıkta teselli buldum.

Gözlerimi tekrar açtığımda gece gökyüzü yerini kaskatı bir buz tavana bırakmıştı. Yer altında yolculuk ettiğimizi anladım. Tünel sert, farklı bir güzellikte parlayan, büyüleyici bir buz mağarasına çıkınca hava daha da soğudu. Tavanda devasa buz sarkıtları vardı, bazıları benden daha uzundu ve son derece keskin görünüyordular.

Kristal avizeler gibi parlamalarını izleyerek ve düşmemeleri için dua ederek sivri uçlarının altından geçmek biraz rahatsız ediciydi.

Dişlerim birbirine vuruyordu, dudaklarım soğuktan hissizleşmişti. Ancak mağaranın derinlerine indikçe hava yavaş yavaş ısındı. Aşağıdaki açıklıklarda hafif bir ses yankılanıyordu; çatlak bir borudan sızan buhar gibi tıslayan bir ses. Artık tavandan su damlıyor, giysilerimi ıslatıyordu. Bazı buz parçaları tehlikeli bir şekilde dengesiz duruyordu.

Tıslama sesi, öksürüğe benzer kükremeler ve sert bir duman kokusu eşliğinde arttı. Bazı buz sarkıtlarının gerçekten de düşmüş ve yerde parçalarına ayrılmış olduğunu gördüm. Zeminde cam kırıkları gibi parlıyorlardı.

Beni kaçırان yaratıklar, buz parçalarıyla darmadağın olmuş büyük bir ine soktular. Yerde su birikintileri vardı ve su tavandan yağmur gibi akıyordu. Yaratıklar beni buz zemine bırakıp hızla uzaklaştılar. Uyuşmuş ve ağrıyan kollarımı ovaladım ve nerede olduğumu merak ederek etrafa bakındım. Bir köşede siyah taşlarla –kömür olabilirdi– dolu ahşap bir kutu hariç mağara neredeyse boştu. Birazı da karşıdaki karanlığa açılan ahşap kemerli bir girişin yanma, istiflenmişti.

Tünelden, buharlı trenin istasyona girerken çıkardığı gibi sağır edici bir ıslık çıktı ve girişten ine siyah bir duman yayıldı. Kül ve kükürt kokusu aldım. Sonra mağarada derin bir ses yankılandı: “ONU GETİRDİNİZ Mİ?”

Kaçışan yaratıklar etrafa dağıldı ve birkaç buz sarkıtı neredeyse müzikal bir melodiyle yere düşüp parçalandı. Tünelden bana doğru madeni ve ağır ayak sesleri yükselirken bir buz sütununun arkasına

saklandım. Dumanların arasında devasa ve fena halde biçimsiz bir şey gördüm; kesinlikle insan değildi. Korkudan titriyordum.

İri, siyah bir at yayılan dumanların arasından çıktı, gözleri kor gibi parlıyordu, açık burun deliklerinden buhar püskürüyordu. Eski bira vagonlarını çeken atlar kadar büyüktü ama onlarla olan benzerliği bu kadarla kalıyordu. İlk başta, yaratığın demir plakalarla kaplı olduğunu sandım; gövdesi paslı ve siyah metalin ağırlığıyla hantallaşmıştı. Sonra bedeninin demirden *yapıldığını* anladım. Pistonlar ve çarklar, kaburgalarından dışarı çıkıyordu. Yelesi ve kuyruğu çelik kablolardandı. Karnında, derisindeki çatlaklardan görülebilen büyük bir ateş yanıyordu. Bana döndüğünde korkunç bir yüzünün korkunç bir maske olduğunu gördüm, burun deliklerinden ateş püskürüyordu.

Sırtüstü düştüm, öleceğimden emindim.

“SEN MEGHAN CHASE MİSİN?” Atın sesi odayı sarstı. Birkaç buz sarkıtı daha sallanıp yere düştü ama artık onlar endişelerimin en önemsiziydi. Başımı sallayıp alev soluyan demir canavar üzerime gelirken geriye çekilip büzüldüm. “BANA CEVAP VER, İNSAN. SEN YAZ KRALI’NIN KIZI MEGHAN CHASE MİSİN?”

Demir toynaklarıyla buzu döven at daha da yaklaşırken, “Evet,” diye fısıldadım. “Sen kimsin? Benden ne istiyorsun?”

Canavar, “BEN DEMİRATIM,” diye yanıtladı. “KRAL MACHINA’NIN TEĞMENLERİNDEN BİRİYİM. SENİ BURAYA, LORDUMUN İSTEĞİ ÜZERİNE GETİRTTİM. BENİMLE DEMİR KRAL’A GELECEKSİN.”

Gürleyen sesi başımı ağrıtıyordu. Beynimdeki zonklamaya rağmen söylediklerine odaklanmaya çalıştım. Aptal aptal, “Demir Kral mı?” diye sordum. “Kim?..”

“KRAL MACHINA,” dedi Demirat. “DEMİR DİVAN’IN HÜKÜMDARI VE DEMİR PERİLERİN YÖNETİCİSİ.”

Demir periler mi?

Sırtım ürperdi. Etrafıma, gremlinlere²⁴ benzeyen yaratıkların sayısız gözüne ve devasa cüsseli Demirat’a baktım. Bu durum başımı döndürüyordu. Demir periler mi? Öyle bir şey olabilir miydi? Masallar, şiirler ve oyunlarda onlara hiç rastlamamıştım. Nereden gelmişlerdi? Ve Demir Periler’in hükümdarı Machina da kimdi? Daha da önemlisi...

“Benden ne istiyor?”

“BU BENİM BİLGİM DÂHİLİNDE DEĞİL.” Demirat madenî bir sesle kuyruğunu şaklatarak homurdandı. “BEN SADECE İTAAT EDERİM. ANCAK KARDEŞİNİ GÖRMEK İSTİYORSAN BİZİMLE GELSEN İYİ EDERSİN.”

“Ethan mı?” Aniden başımı kaldırıp Demirat’ın ifadesiz maskesine baktım. “Onu nereden biliyorsun?” diye sordum. “İyi mi? Nerede?”

“BENİMLE GELİRSEN TÜM SORULARINA YANIT BULURUN. DEMİR DİVAN VE LORDUM MACHINA BEKLİYOR.”

Demirat tıngırdayarak tünele doğru giderken ayağa kalktım. Canavar ilerlerken pistonları gıcırıyor ve çarkları bağınyordu. Bir cıvatasının gevşeyip yere düştüğünü görünce atın oldukça yaşlı olduğunu fark ettim. Eski günlerin yadigarı. Daha yeni, daha gösterişli modellerin olup olmadığını ve neye benzediklerini merak ettim. Daha hızlı, daha yeni, daha üstün demir periler. Bir dakika sonra bunu öğrenmek istemediğime karar verdim.

24 Mekanik aletleri, özellikle de hava araçlarını bozmayı ya da parçalamayı seven mitolojik yaratıklar. (ed.n.)

Demirat sabırsız bir şekilde toynağını yere vurarak tünelin ağzında duruyordu. Bana öfkeyle bakarken toynaklarından kıvılcımlar çıkıyordu. Burun deliklerinden buhar püskürterek, “GEL,” diye emretti. “DEMİR DİVAN’A GİDEN HATTI TAKİP ET. YÜRÜMEZSEN SENİ GREMLİNLER TAŞIYACAK.” Ağzından alevler püskürterek başını çevirip bana döndü. “YA DA ATEŞ PÜSKÜRTEREK SENİ KOVALAYABİLİRİM...”

Buzdan bir mızrak uçup Demirat’ı kaburgalarından vurdu ve ateş tarafından yutunca buhara dönüştü. At tiz bir ışıkla çığlık attı ve kıvılcımlar saçan toynaklarını buza vurarak döndü. İleri atılan gremlinler deli gibi etrafa bakınıp işgalcileri arıyordu.

Tanıdık bir ses, “Hey çirkin!” diye seslendi. “Mekânın güzelmiş! Ama bir önerim var. Bir dahaki sefere buzdan bir mağara yerine ateşe daha dayanıklı bir yere gizlenin!”

“Puck!” diye bağırdım. Kırmızı saçlı elf sırtarak mağaranın uzak köşesinden bana el salladı. Demirat haykırp Puck’a doğru hücumla geçti. Bu sırada gremlinler kuş gibi dağıldılar. Puck hareket etmedi ve büyük demir canavar onu çelik toynaklarının altına alarak buza yapıştırdı.

“Ah, işte bu acımış olmalı,” diye seslendi bir başka Puck, biraz daha öteden. “Seninle öfke kontrolü konusunda konuşmalıyız.”

Demirat benden ve hattan uzaklaştı ve kükreyerek ikinci Puck’a hücum etti. Gremlinler kahrkaha atıp tıslayarak öfkeli canavarı takip ettiler ama ve toynaklarından olabildiğince uzak duruyorlardı.

Soğuk bir el korkuyla atacağım çığlığı boğarak ağzımı kapadı. Arkama dönünce parlak gümüş gözleri gördüm.

“Ash?”

“Buradan,” dedi kısık sesle, elimden çekiştirerek, “hazır serserim onların dikkatini dağıtmışken.”

Geri çekilerek, “Hayır, bekle,” diye fısıldadım. “Ethan’m yerini biliyor. Kardeşimi bulmak zorundayım...”

Ash gözlerini kıstı. “Şimdi tereddüt edersen Goodfellow ölür. Ayrıca...” Uzandı ve tekrar elimi tuttu. “Sana seçim hakkı vermiyorum.”

Şaşkınlıkla inin duvarı boyunca Kış Prensi’ni takip ettim. Bana neden yardım ettiğini soramayacak kadar afallamıştım. Beni öldürmek istemiyor muydu? Sadece işini daha huzurlu bir şekilde bitirebilmek için mi beni kurtarıyordu? Ama bu mantıklı değildi; Puck, Demirat’ın dikkatini dağıttığı esnada Ash de beni öldürebilirdi.

“Selaaaaaam.” Puck’m sesi mağaranın ilerisinde yankılandı. “Üzgünüm çirkin, yanlış ben! Sen devam et, eminim bir sonrakinde doğru Puck’ı bulacaksın!”

Demirat sahte Puck’ı yere yapıştırıp başını kaldırdı, kan kırmızısı gözleri nefretle parlıyordu. Yine bir başka Puck’ı görünce demir kaslarını hücum etmek için gerdi ancak gremlinlerden biri duvarın kenarından sıvıştığımızı görünce haykırıp alarm verdi.

Demirat dönüp alev alev yanan gözlerini bize çevirdi. Ash bir küfür mırıldandı. Canavar, bir böğürtü ve burun deliklerinden çıkan bir alev patlamasıyla buharlı bir tren gibi üzerimize gelmeye başladı. Ash kılıcını çekti ve canavarın üzerine keskin buz parçaları savurdu. Ancak zırhlı posta zarar vermeden paramparça olan buzlar Demirat’ı daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Ateş saçan metal yığını kükreyerek saldırınca, Ash beni iterek yoldan çıkardı ve öne eğildi, yeri döven toynaklar onu birkaç santimle

ıskaladı. Ash yuvarlanarak canavarın arkasında ayağa kalkıp yandan saldırdı ama Demirat başını eğip Ash'in kaburgalarına bir çifte attı. Korkunç bir çatırtı çıktı ve Ash kıvrılarak yere savruldu.

Demirat, Ash'i yere yapıştıramadan, üzerine çığlık atan bir kuzgun sürüsü hücum etti. Atın başının etrafında dönerek her yanını gagalayıp tırmaladılar. Demirat, kükreyerek alevleriyle onları küle çevirdi. Ash tökezleyerek ayağa kalktı, Puck hemen yanımıza gelip elimi tuttu.

Neşeli bir şekilde, "Gitme vakti geldi," dedi. "Prens, ya bize yetişirsin ya da arkada kalırsın. Biz gidiyoruz."

Buz ve sulu kar üzerinde kayarak mağara boyunca koştuk. Demirat'm çılginca bağırışları ve gremlinlerin tıslamaları hemen arkamızdaydı. Dönüp bakmaya cesaret edemedim. Mağara sarsıldı ve buz sarkıtları iğne gibi batan keskin parçacıklar püskürterek yere düştü ama biz koşmayı sürdürdük.

Bulanık, gri bir şey zıplayarak bize doğru geldi. Grimalkin durup Puck'a bakarak, "Onu buldunuz," dedi. "Sersem! O atımsı yaratıkla dövüşmemeni söylemiştim."

Puck soluk soluğa kedinin yanından hızla geçip tünelde ilerlerken, "Şimdi konuşamam, biraz meşgulüm!" dedi. Gremlinlerin bağırışları her taraftan yankılanırken Grimalkin kulaklarını düzleştirip bize katıldı. Buz sarkıtlarından su damlayan mağaranın çıkışını görebiliyordum. İyice hızlandık.

Demirat böğürdü, bir buz parçası yüzümü sıyrarak yere indi.

"Mağarayı çökertin!" diye bağırды Grimalkin, zıplayarak yanımızdan geliyordu. "Tavanı başlarına yıkın! Haydi!" Mağaranın çıkışına doğru hızla koştu ve gözden kayboldu.

Ardından biz de mağaradan fırladık ve nefes nefese kalmış halde karda tökezledik. Arkaya bakınca düzinelerce yeşil gözün sekerek geldiğini gördüm ve onların hemen peşindeki Demirat'ın toynak seslerini duydum.

“Devam edin!” diye bağırdı Ash ve arkasına döndü. Gözlerini kapadı, yumruğunu yüzüne dayayıp başını eğdi. Gremlinler ona doğru akın etti ve karanlıkta Demirat'm kızıl alevleri parladı.

Ash gözlerini açıp elini savurdu.

Hafif bir gümbürtü yeri sarstı ve mağara titredi. Devasa buz sarkıtları ileri geri sallanarak paramparça oldu. Gremlinler mağaranın çıkışma ulaştıklarında tüm tavan, cam kırılması gibi bir gürültüyle üzerlerine çöktü. Gremlinler birkaç ton buz ve kaya altında ezilirken ciyakladılar. Demirat'ın korkunç böğürtüsü bu kaosu bastırdı.

Gürültüler dindi ve sessizlik çöktü. Mağarayı mühürleyen katı buz duvarından bir iki metre uzakta duran Ash karın üzerine çöktü.

Ben ileri fırlayınca Puck kolumu tuttu. Ben kurtulmaya çalışırken, “Hey, dur bakalım, Prenses,” dedi. “Ne yaptığını sanıyorsun? Unuttuysan diye söylüyorum, oradaki prens bizim düşmanımız. Düşmana yardım etmeyiz.”

“Ama yaralandı.”

“Daha iyi ya.”

“Ama hayatımızı kurtardı!”

“Teknik olarak kendi hayatım kurtardı,” diye yanıtladı Puck, beni hâlâ tutuyordu. Onu sertçe ittim ve sonunda beni bıraktı. “Bak, Prenses.” Ben ona öfkeyle bakarken iç geçirdi. “Ash'in bundan sonra iyi davranacağını mı sanıyorsun? Yardım etmesinin, ateşkesi kabul etmesinin tek sebebi seni Mab'e götürmekti. Mab

seni canlı istiyor, Oberon'a karşı olarak kullanmak için. Bizimle gelmesinin *tek* sebebi bu. Yaralanmasaydı, şu anda beni öldürmeye çalışıyor olurdu."

Ash'e baktım, karda hareketsiz yatıyordu. Kar taneleri üzerine düşüyordu, yakında tüm vücudunu kaplayacaktı. "Onu ölüme terk edemeyiz."

"O bir Kış prensi, Meghan. Donarak ölmez, emin ol."

Kaşlarımı çattım. "Sen de onlar kadar kötüsün." Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Ona arkamı döndüm. "En azından iyi olup olmadığına bakacağım. Ya benimle gel ya da yolumdan çekil."

Puck ellerini havaya kaldırdı. "Öyle olsun, Prenses. Divanımızın ezeli düşmanı Mab'in oğluna yardım edeceğim. Gardımı düşürdüğüm an beni arkamdan vuracak olmasına rağmen."

Ash, yavaşça ayağa kalkarak, "Şu anda bunun için endişelenmezdim," diye mırıldandı. Bir eliyle kılıcını, diğeriyle kaburgalarını tutuyordu. Saçındaki karı silkeledi ve silahını kaldırdı. "İstersen devam edebiliriz."

Puck sırtarak hançerini çekti. İleri adım atarak, "Çok heyecanlandım," diye mırıldandı. "Bu hiç uzun sürmeyecek."

Aralarına atladım.

İkisine de sırayla bakarak, "Kesin şunu!" diye tısladım. "Şimdi! İkiniz de bırakın silahlarınızı! Ash, sen dövüşecek durumda değilsin ve Puck, sen de o yaralıyken dövüşmeyi kabul ettiğin için kendinden utanmalısın. Şimdi oturun ve çenenizi kapayın!"

İkisi de gözlerini kırıştırarak bana baktı, şaşırmışlardı ama yavaşça silahlarını bıraktılar. Bir ağacın dallarının arasından hapsinik gibi bir kahkaha yükseldi ve neşeyle kuyruğunu sallayan Grimalkin aşağıya baktı.

Kedilere özgü bir şekilde dişlerini gösterip sırtarak, “Ne de olsa Oberon’un kızı,” diye seslendi. “Kraliçe Titania gurur duyardı.”

Puck omuz silkip kollarını kavuşturarak ve bağdaş kurarak bir kütüğün üzerine atladı. Ash ayakta durmaya devam etti, anlayamadığım bir ifadeyle beni izliyordu. Puck’ı görmezden gelerek ona doğru yürüdüm. Gözlerini kıstı ve gerilerek kılıcını kaldırdı ama korkmadım. Buraya geldiğimden beri ilk kez hiç korkmuyordum.

Ona yakınlaşarak, “Prens Ash,” diye mırıldandım. “Sana bir anlaşma öneriyorum.”

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Doğrudan gözlerinin içine bakarak, “Senin yardımına ihtiyacımız var,” diye devam ettim. “Onların ne olduğunu bilmiyorum ama kendilerini demir periler olarak adlandırıyorlar. Ayrıca Demir Kral Machina diye birinden bahsettiler. Onun kim olduğunu biliyor musun?”

“Demir Kral mı?” diye anlamlandıramayarak başını salladı Ash. “Divanlarda bu isimde birisi yok. Ancak bu Kral Machina gerçekten varsa, hepimiz için tehlike oluşturuyor. İki divan da onu ve bu... demir perileri bilmek isteyecektir.”

Sesimin olabildiğince kararlı çıkmasına çabalayarak, “Onu bulmam lazım,” dedim. “Kardeşim elinde. Tekinsiz Diyarı’ndan kaçmamıza ve Demir Kral’ın divanını bulmamıza yardım etmeni istiyorum.”

Ash kaşını kaldırdı. “Peki, bunu neden yapacaktım?” diye sordu yumuşakça. Dalga geçmiyordu, tamamen ciddiye.

Yutkundum. “Yaralısın,” diye belirttim dik dik bakarak. “Beni zorla götüremeyeceksin. Özellikle de yanımda kaburgalarına bıçak saplamaya çok meraklı Puck varken.” Kütüğün üzerinde

suratını asmış oturan Puck'a baktım ve sesimi alçalttım. "İşte teklifim: Kardeşimi bulmama ve onu güvenle eve götürmeme yardım edersen seninle Tekinsiz Divanı'na geleceğim. Ne ben ne de Puck, sana karşı koyacağız."

Ash'in gözleri parladı. "Kardeşin senin için bu kadar önemli mi? Onun güvenliği için kendi özgürlüğünü feda edebilir misin?"

Derin bir nefes aldım ve başımla onayladım. "Evet..." Kelime bir süre havada asılı kaldı. Onu geri almadan aceleyle ekledim: "Ee, bu anlaşma sana uygun mu?"

Başını eğdi, hâlâ beni çözmeye çalışıyor gibiydi. "Hayır, Meghan Chase. Bu bir *sözleşme*."

"Güzel." Bacaklarım titredi. Ondan uzaklaştım, düşmeden oturmam lazımdı. "Ve Puck'ı öldürmeye çalışmak da yok."

Ash, suratını buruşturarak dizlerinin üzerine çöküp kollarını kavuşturdu. "Bu pazarlığın parçası değildi," dedi. Dudaklarının arasında kan vardı.

Kütüğün üzerindeki periye bakmak için dönerek, "Puck!" diye seslendim. "Buraya gel de yardım et."

"Ah şimdi de iyiyi mi oynuyoruz?" Puck olduğu yerde kaldı, uysaldan başka her şeye benziyordu. "Ona sıcak bir 'Hadi oradan!' çayı da verelim mi?"

Tükenmiş bir halde, "Puck!" diye bağırdım. Ash başını kaldırdı ve düşmanına baktı.

Dişlerinin arasından, "Ateşkes, Goodfellow," dedi. "Chillsorrow²⁵ Malikânesi buranın birkaç kilometre doğusunda. Hazır, evin leydisi Divan'dayken orada güvende oluruz. Oraya varana

25 (İng.) Dondurucu Hüzün. (ed.n.)

ve Prenses soğuktan kurtulana kadar düellomuzu ertelemeyi öneriyorum. Tabii beni hemen öldürmek istemiyorsan.”

“Hayır, hayır. Birbirimizi daha sonra öldürebiliriz.” Puck kütükten atladı ve sessizce yanımıza gelip hançerini botuna soktu. Prens’in kolunu omzuna alarak onu ayağa kaldırdı. Ash homurdandı ve dudaklarını sımsıkı bastırdı ama bağırmadı. Puck’a baktım. Beni görmezden geliyordu.

“Gidelim bakalım.” Puck iç geçirdi. “Geliyor musun, Grimalkin?”

“Ah, kesinlikle.” Grimalkin hafif bir sesle kara indi. Bana bilmiş bilmiş bakan altın gözleri zevkle parlıyordu. “Bunu hayatta kaçırmam.”

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kâhin

Chillsorrow Malikânesi adının hakkım veriyordu. Geniş mülkün dışı buzla örtülüydü, çimen donmuştu ve sayısız dikenli ağaç kristalize suyla kaplanmıştı. İçi de dışından çok farklı değildi. Merdivenler kaygandı, zemin buz pistine benziyordu ve buz gibi dar koridorlardan geçerken nefesim havada asılı kalıyordu. En azından, hizmetkârlar ürpertici olmakla birlikte yardımseverdi; bembeyaz tenli, uzun parmaklı ve iskelet kadar zayıf cüceler evde tek kelime etmeden süzülüyorlardı. Yüzlerine oranla çok iri olan, göz bebezisiz kara gözlerini, sanki ölümcül bir hastalığa yakalanmışsınız da hayatta kalamayacakmışsınız gibi üzerinize dikip bakmak gibi sinir bozucu alışkanlıkları vardı.

Yine de bizi içeriye aldılar, Ash'in önünde saygıyla eğildiler ve odalardan birinde onu ağırladılar. Keskin soğuk, Kış Prensi'ni etkilemiyordu, bense hizmetkârlardan biri bana ağır bir yorgan

verip tek kelime etmeden gidene kadar dişlerim birbirine vurarak titriyordum.

Minnettarlıkla yorgana sarındım ve Ash'in buz cücelerle çevrili yatağın üzerinde oturduğu odaya baktım. Gömleğini çıkarmıştı; düz, kaslı kolları ve göğsü açıktaydı. Bir vücut geliştiriciden çok, dansçıya ya da dövüş ustasına benziyordu; narin yapısı hiçbir insanda bulunamayacak kadar zarifti. Gözlerinin önüne düşen darmadağınık siyah saçlarını dalgınlıkla yüzünden çekti.

Midem tuhaf bir şekilde kasılınca koridora döndüm. *Ne yapıyorsun*, diye sordum kendime dehşete düşmüş bir şekilde. *O Ash, Tekinsiz Divanı Prensi. Puck'ı öldürmeye çalıştı ve seni de öldürebilir. Seksi değil. Değil işte!*

Ama kesinlikle öyleydi ve bunu reddetmenin bir anlamı yoktu. Kalbim ile beynim çatışma halindeydi ve onları bir an önce uzlaştırmam gerektiğini biliyordum. *Peki, tamam*, dedim kendime, *onun muhteşem olduğunu itiraf ediyorum. Görünüşünden etkilendim, o kadar. Tüm periler büyüleyici ve güzel. Bunun özel bir anlamı yok.*

Bu düşünceden destek alarak tekrar odaya girdim.

Ben yaklaşırken Ash başını kaldırıp bana baktı. Yorganı omuzlarıma sarmıştım. İki cüce, bedenine bir bandaj sarıyordu ama tam karnının üzerinde siyah yara izini görebiliyordum.

“Burası o...”

Ash bir kez başıyla onayladı. Ben bakmaya devam ediyordum, etin nasıl karardığını ve yaranın nasıl kabuk bağladığını görebiliyordum. İrkilerek başımı çevirdim.

“Yanmış gibi görünüyor.”

“Yaratığın toynakları demirdendi,” diye yanıtladı Ash. “Demir hemen öldürmezse böyle yakar. O darbe kalbime gelmediği için şanslıyım.” Cüceler bandajı sıkıca çektiğinde Ash inledi.

“Ne kadar ağır yaralandın?”

Beni süzdü. “Periler siz ölümlülerden daha çabuk iyileşir,” diye yanıt verdi ve zarif bir şekilde ayağa kalkıp cüceleri gönderdi. “Özellikle kendi bölgemizdeyse. Bunu saymazsak,” kaburgalarındaki demir yanığına dokundu, “yarına toparlanmış olurum.”

“Ah.” Biraz nefessiz kalmıştım, gözlerimi ondan alamıyordum. “O zaman... iyi.”

Tekrar soğuk ve keyifsizce gülümseyip yaklaştı.

“İyi mi?” Sesi dalga geçer gibiydi. “Benim sağlığımın iyi olmasını dilememelisin, Prenses. Puck’ın şansı varken beni öldürmesi senin için çok daha iyi olurdu.”

Ondan uzaklaşma dürtüme karşı koydum. “Hayır, olmazdı.” Gölgesi üzerime düştü, tenim karıncalandı ama yerimden kıpırdamadım. “Senin yardımına ihtiyacım var, hem Tekinsiz Diyarı’ndan çıkmak hem de kardeşimi bulmak için. Ayrıca seni soğukkanlılıkla öldürmesine izin veremezdim.”

“Nedenmiş?” Artık o kadar yakındı ki göğsündeki soluk yara izlerini görebiliyordum. “Sana çok bağlı görünüyor. Belki de beni sırtımdan bıçaklatmak için Tir Na Nog’dan ayrılmamızı bekleyeceksin. Tekrar dövüşürsek ve onu öldürürsem ne olur?”

“Kes şunu.” Öfkeyle gözlerinin içine baktım. “Neden böyle yapıyorsun? Sana söz verdim. Neden şimdi saçmalıyorsun?”

“Sadece nerede durduğunu görmek istiyorum, Prenses.” Ash bir adım geri attı, artık gülümsemiyordu. “Savaşmadan

önce düşmanlarımların hislerini anlamayı severim; zayıf ve güçlü yanlarını görmeyi.”

“Savaşmıyoruz...”

“Savaş her zaman kılıçlarla olmaz.” Ash yatağına doğru yürüdü, kılıcını çekip parlak yüzeyini inceledi. “Duygular da ölümcül silahlar olabilir ve düşmanının kırılma noktasını bilmek, bir savaş kazanmanın anahtarı olabilir. Mesela...” Döndü ve kılıcı işaret etti, cilalı kenarı bana bakıyordu. “Kardeşini kurtarmak için her türlü şeyi yapmaya hazırsın; kendini tehlikeye attın, düşmanla pazarlık yaptın ve kendi özgürlüğünü feda ettin. Aynı şeyi arkadaşların ya da önemsedğin birileri için de yapabilirsin. Senin kırılma noktan, sadakatin. Düşmanların bunu sana karşı kesinlikle kullanacaktır. *Bu* senin zayıf noktan, Prenses; hayatının en tehlikeli yönü.”

Yorgana daha sıkı sarınarak, “Ne olmuş yani?” dedim meydan okurcasına. “Arkadaşlarıma ya da aileme ihanet etmeyeceğimi söylüyorsun. Bu bir zayıflıksa seve seve kabul ederim.”

Gözleri parlayarak bana baktı ama yüz ifadesi okuyamıyordum. “Peki, kardeşini kurtarmak ile benim ölümüne göz yummak arasında bir seçim yapman gerekse hangisini seçerdin? Yanıt belli ama bunu yapabilir misin?”

Dudağımı ısırıp sessiz kaldım. Ash yavaşça başını salladı ve döndü. Yatağına oturarak, “Yorgunum,” dedi. “Puck’ı bulmalı ve buradan ayrılınca nereye gideceğimize karar vermelisin. Tabii, Machina’nın divanının nerede olduğunu biliyorsan. Ben bilmiyorum. Sana yardım edeceksem dinlenmem lazım.”

Sırtüstü uzandı ve bir kolunu gözlerinin üzerine koyarak nazikçe beni başından savdı. Geri gidip odadan çıktım. Zihnimde karanlık şüpheler dönüp duruyordu.

Koridorda Puck'la karşılaştım. Kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmıştı. Duvardan uzaklaşarak, "Pekâlâ, yakışıklı küçük Prens nasıl?" diye dalga geçti. "Ayakta kalıp savaşabilecek mi?"

Puck yanıma bir adım atarken, "O iyi," diye mırıldandım. "Atın onu tekmelediği yerde kötü bir yanık var ve sanırım kaburgaları da kırık ama söylemiyor."

Puck, gözlerini devirerek, "İçim kan ağlamadığı için beni affet," dedi. "Onun yardımı kabul etmesini nasıl sağladın bilmiyorum Prens ama yerinde olsam ona çok güvenmezdim. Kış Divanı'yla yapılan anlaşmalar kötü haberdır. Ona ne vaatte bulundun?"

Bakışlarından kaçınarak, "Hiçbir şey," dedim. Bana inanmayarak gözünü diktğini hissedebiliyordum. Dikkatini dağıtmak için gücenmiş gibi yaptım. "Onunla derdin ne senin? Onu bir kez arkadan bıçakladığını söyledi? Bu ne demek oluyor?"

"O..." Puck tereddüt etti, yarasını deşmiştim. Hafifçe, "O bir hataydı," diye devam etti. "Öyle olsun istememiştim." Silkinip sinir bozucu bir şekilde gülümseyerek kendini sorgulamayı bıraktı. "Neyse... Buradaki kötü adam ben değilim, Prens."

"Hayır, sen değilsin," diye kabul ettim. "Ama Ethan'ı kurtarmak için ikinizin de yardımına ihtiyacım var. Özellikle de şimdi, Demir Kral beni yakalamayı bu kadar çok isterken. Onunla ilgili bir şey biliyor musun?"

Puck ciddileşti. Yemek odasına girerken, "Adını daha önce hiç duymadım," diye mırıldandı. Odanın ortasındaki uzun masanın üzerinde büyüleyici bir buz heykel vardı. Grimalkin masanın üzerinde çömelip başını bir kâseye gömmüş, ağır balık kokulu bir şey yiyordu. Biz içeri girince parlak pembe diliyle çenesini yalayarak kafasını kaldırdı.

“Kimin adını daha önce duymadın?”

“Kral Machina’yı.” Bir sandalye çekip oturdum ve çenemi ellerime dayadım. “O at yarattığı; Demirat onun demir perilerin hükümdarı olduğunu söyledi.”

“Hımm. Daha önce hiç duymamıştım.” Grimalkin başını yine kâseye gömdü ve gürültülü bir biçimde yemeğini çiğnemeye başladı. Puck yanıma oturdu.

Beni taklit ederek çenesini ellerine dayadı ve “Mümkün görünmüyor,” diye mırıldandı. “Demir periler mi? Bu hakaret gibi bir şey! Bildiğimiz her şeye ters.” Parmaklarını kaşına götürdü, gözlerini kıstı. “Ama Demirat kesinlikle periydi. Bunu hissedebildim. Onun gibiler ve gremlinlerden daha çok varsa, Oberon’u hemen bilgilendirmeliyiz. Bu Kral Machina, demir perilerini üzerimize salarsa, biz ne olduğunu anlayamadan divanları yok edebilir.”

Sesi kâsenin içinde yankılanan Grimalkin, “Ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz,” dedi. “Yeri, amacı, gerçekte kaç demir peri olduğu konusunda hiçbir fikriniz yok. Bu halde Oberon’a ne söyleyebilirsin ki? Özellikle de... ee... ona itaat etmediğin için gözden düşmüşken.”

“Haklı,” dedim. “Divanlara haber vermeden önce onun hakkında bir şeyler öğrenmeliyiz. Ya onunla şimdi yüzleşmeye karar verirlerse? Machina karşılık verebilir ya da saklanabilir. Ethan’ı kaybetme riskini göze alamam.”

“Meghan...”

Kesin bir şekilde, “Divanlara haber vermek yok,” dedim. “Konu kapanmıştır.”

Puck iç geçirdi ve bana isteksizce sırtıttı. “Pekâlâ, Prenses,” dedi ellerini teslimiyetle kaldırarak. “Senin dediğin gibi olsun.”

Grimalkin kâsenin içinde kıs kıs gülüyordu.

Tüm gece aklımı meşgul eden meseleyi dillendirerek, “Peki, bu Machina’yı nasıl bulacağız?” diye sordum. “Onun divanına çıkan bildiğimiz tek hat bir ton buzun altında kaldı. Onu nerede aramaya başlayacağız? Her yerde olabilir.”

Grimalkin başını kaldırdı. Gözlerini kısarak, “Bize yardım edebilecek birini tanıyorum sanırım,” diye mırladı. “Senin dünyanda yaşayan bir tür kâhin. Çok yaşlı, Puck’tan bile. Hatta Oberon’dan bile. Neredeyse kediler kadar yaşlı. Demir Kral’ın nerede olduğunu söyleyebilecek biri varsa, odur.”

Kalbim heyecanla doldu. Bu kâhin bana Demir Kral’la ilgili bilgi verebilecekse, babamın nerede olduğunu da söyleyebilirdi. Sormaktan zarar gelmezdi.

“Onun öldüğünü sanıyordum,” dedi Puck. “Tahmin ettiğim kâhinse asırlar önce yok oldu.”

Grimalkin esnedi ve bıyıklarını yaladı. “Ölmedi,” dedi. “Kesinlikle hayatta ama adını ve görünüşünü o kadar çok değiştirdi ki en yaşlı periler bile onu zor tanır. Bilirsin, dikkat çekmeyi pek sevmez.”

Puck kaşlarını neredeyse tek bir hat halinde çattı. İçerlemiş bir tonda, “O halde *sen* nasıl tanıyabiliyorsun onu?” diye sordu.

“Ben bir kediyeim,” diye mırladı Grimalkin.

O GECE PEK İYİ UYUYAMADIM. Sayısız yorgan bile beni sürekli soğuktan koruyamadı. Bulduğu her delikten girip buz gibi parmaklarla sıcağı çalıyordu. Grimalkin battaniyelerin altında, üzerimde yatıyordu. Kürklü bedeniyle güzel bir ısı yaysa da pençelerini tenime batırıp durdu. Gün doğmak üzereyken, kedinin dürtmesiyle

bir kez daha uyanınca kalktım, yorganlardan birini omuzlarıma sardım ve Puck'ı aramaya çıktım.

Onun yerine yemek odasında Ash'i buldum, şafağın gri ışığında kılıç egzersizi yapıyordu. Konsantrasyonla gözlerini kapamış, kılıcını zarif bir şekilde havada savururken ince, kaslı bedeni fayansın üzerinde kayıyordu. Kapının eşiğinde durdum ve gözlerimi alamadan onu birkaç dakika izledim. Bu güzel ve hipnotize edici bir danstı. Durmuş onu izlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bütün sabah orada mutlulukla kalabilirdim ama gözlerini açtı ve beni gördü.

Ciyakladım ve suçlulukla doğruldum. Duruşu gevşeyince, "Bana aldırma," dedim. "Bölmek istememiştim. Lütfen, devam et."

"İşim bitmişti zaten." Kılıcını kınına sokarken bana ciddiyetle baktı. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

O sırada kızarmış halde bakmaya devam ettiğimi fark edip gözlerimi kaçırdım. "Şey, hayır. Sadece... daha iyi olmana sevindim."

Tuhaf bir biçimde gülümsedi. "Senin için bir şeyler öldüreceksem formda olmam lazım, değil mi?"

Ben tam cevap verecekken Puck mırıldanarak içeri daldı. Elinde her biri golf topu büyüklüğünde tuhaf, altın rengi meyveler olan bir kâse vardı. Kâseyi masaya bırakırken ağzı dolu olduğu halde, "Günaydın, Prenses," dedi. "Bak ne buldum."

Ash gözlerini kırıştırdı. "Kileri mi yağmaladın, Goodfellow?"

"Ben mi? Yağma mı?" Puck'ın yüzünde sinsî bir sırıtış belirdi ve ağzına bir meyve daha tikişti. "Kadim düşmanımın evinde mi? Bunu da nereden çıkardın?" Bir meyve daha kaptı ve göz kırparak bana fırlattı. Meyve sıcak ve yumuşaktı. Fazla olgun bir armut gibiydi.

Grimalkin masaya sıçradı ve kokladı. Kuyruğunu vücuduna sararak, “Yaztanesi,” diye belirtti. “Bunların Kış Diyarı’nda yettiğini bilmiyordum.” Ciddi bir ifadeyle bana döndü. “Çok fazla yemesen iyi olur,” diye uyardı. “Bundan peri şarabı yapılır. İnsan tarafına iyi gelmeyebilir.”

Puck, gözlerini devirerek, “Ah, bırak da denesin,” diye homurdandı. “Peri Ülkesi’nde yeterince uzun zaman geçirdi, yiyeceklerimizi yiyebilir. Bir sıçana falan dönüşmeyeceğinden eminim.”

Ash, “Nereye gideceğiz?” diye sordu. Bizden sıkılmış gibiydi. “Demir Kral’ı bulmak için bir plan yapabildiniz mi yoksa sırtımıza birer hedef tahtası asıp o fark edinceye kadar dört mü döneceğiz?”

Meyveyi ısırdım ve ağzıma bir sıcaklık doldu. Yuttum ve soğuğu kovarak tüm bedenimi doldurdu. Üzerimdeki yorgan bunaltıcı olmuştu. Yorgani sandalyelerden birinin üzerine bıraktım ve meyvenin geri kalanını tek lokmada yuttum.

Puck masaya yaslanarak, “Çok yardımsever gördüm seni,” dedi. “Ben de sabah ilk iş bir düelloya gireriz sanıyordum. Fikrini ne değiştirdi, Prens?”

Yaztanesinin etkileri geçiyordu; soğuk kollarımı karıncalandırdı ve yanaklarım sızladı. Grimalkin’in uyaran bakışlarını görmezden gelerek bir meyve daha kaptım ve Puck’ın yaptığı gibi ağzıma tıktım. Harika, lezzetli bir sıcaklık içime aktı. Zevkle iç geçirdim.

Ash, Puck’a dönerken vücut hatları bulanıklaştı. “Prensesinle bir pazarlık yaptık,” dedi. “Demir Kral’ı bulması için ona yardımcı olmayı kabul ettim. Seni ayrıntılarla sıkmayayım. Sözleşmeye sonuna kadar sadık kalacağım ama sen hiçbir şekilde buna dâhil değilsin. Sadece ona yardım edeceğime söz verdim.”

“Bu da istediğimiz zaman düello edebileceğimiz anlamına gelir.”

“Kesinlikle.”

Oda hafifçe sallandı. Bir sandalyeye çöktüm ve bir yaztanesini daha ağzıma tıktım. Yine o harika sıcaklık ve baş dönmesini hissettim. Uzakta bir yerlerde Puck ile Ash tehlikeli bir sohbet içindeydiler ama bir türlü umursayacak kadar odaklanamıyordum. Kâsenin kenarına asılarak kendime doğru çektim ve meyveleri şekerleme gibi ağzıma atmaya başladım.

“Pekâlâ, neyi bekliyoruz?” Puck’ın sesi hevesli geliyordu. “Hemen şimdi dışarı çıkıp bu işi bitirebiliriz, Majesteleri.”

Grimalkin yüksek sesle iç geçirerek konuşmayı kesti. İki peri de ona dönüp baktı. “Bu çok etkileyici,” dedi Grimalkin, sesi kulaklarına geveleme gibi geliyordu, “ama kıızıışmış tavus kuşları gibi poz kesip yeri eşelemek yerine kıza baksanız iyi olur.”

İkisi de bana baktı ve Puck’ın gözleri irileşti. Sıkıca kavradığım kâseye doğru atılıp onu çekerek, “Prenses!” diye ciyakladı. “Bu kadar... yememelisin... Kaç tane yedin?”

“Tam da sana yakışacak bir hareket, Puck.” Ash’in sesi bayağı uzaktan geliyordu ve oda dönmeye başladı. “Onlara peri şarabını tattır, sonra da kendilerinden geçince şaşırmış gibi davran.”

Bu bana gülünç geldi, isterik kıkırdamalara boğuldum ve bir başlayınca duramadım. Nefesim kesilene kadar güldüm, gözyaşlarım yüzümden süzülüyordu. Ayaklarım kaşındı, tenim karıncalandı. Hareket etmem, bir şey yapmam lazımdı. Dönüp dans etme isteğiyle ayağa kalktım ama oda hızla sallandı ve ciyak ciyak kahkahalarla yere düştüm.

Biri beni yakaladı, ayaklarımı yerden kesip kucığına aldı. Buz ve kış kokusu aldım, tepemde bir yerden öfkeli bir iç geçiriş duydum.

“Ne yapıyorsun Ash?” diye sorduğunu duydum birinin. Tanıdık bir ses olmasına rağmen ismini hatırlayamadım. Sesindeki kuşkunun nedenini de anlayamadım.

“Onu odasına götürüyorum.” Tepemdeki kişinin sesi mükemmel şekilde sakın ve derin geliyordu. İç geçirdim ve kendimi kollarına bıraktım. “Meyvenin etkisinden çıkmak için uyuması gerekecek. Senin aptallığın yüzünden muhtemelen bir gün daha burada kalacağız.”

Diğer ses karmaşık ve anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Aniden, umursamayacak kadar sersemledim ve uykum geldi. Gizemli kişinin göğsüne yaslanarak derin bir uykuya daldım.

MAKİNELERLE ÇEVİRİLİ karanlık bir odadaydım. Kolum kalınlığında kablolar tepemden sarkıyordu, milyonlarca ışığı yanıp sönen ev büyüklüğünde bilgisayarlar duvar halinde sıralanmıştı ve binlerce bozuk televizyon, antika masaüstü bilgisayar, demode oyun konsolu ile video oynatıcı odada istiflenmişti. Unutulmuş teknoloji dağlarının üzerinde, duvarlar boyunca burulan, yılan gibi kıvrılan ve tavandan birbirine dolanarak sarkan kablolar vardı. Şiddetli bir uğultu yeri titretip dişlerimi kamaştırarak alanı doldurdu.

“Meggie.”

Boğuk fısıltı, arkamdan gelmişti. Dönünce kablolardan sarkan küçük bir silüet gördüm. Kollarına, göğsüne ve bacaklarına dolanmış teller, onu kol ve bacaklarını ayırarak tavana yakın tutuyordu. Bazı kabloların ona *bağlı* olduğunu, yüzüne, boynuna ve alınına

sanki bir prizmişçesine *sokulduğunu* korkuyla fark ettim. Mavi gözleri benimkilere yalvarırcasına bakıyor, güçsüz görünüyordu.

Ethan, arkasında devasa, canavarımsı bir şey yükselirken, “Meggie,” diye fısıldadı. “Beni kurtar.”

Ethan'ın kablolardan sarkmış hali zihnime kazınmış olarak çığlık çığlığa hızla doğruldum. Grimalkin sivri pençelerini göğsüme batırıp miyavlayarak uzağa sıçradı. Ancak tırnaklarının battığını neredeyse hissetmemiştim. Yatak örtüsünü yana fırlatıp kapıya doğru koştum.

Ben hızla kapıdan çıkmaya çalışırken karanlık bir silüet duvara yaslı bir sandalyeden kalkıp yolumu kesti. Ben onunla mücadele ederken beni sabit tutmak için kollarımdan yakaladı. Tüm görebildiğim gözümün önünde can çekişen Ethan'ın yüzüydü.

Kolumu kurtarıp parmağımı karşımdakinin gözüne sokmaya çalışarak, “Bırak beni!” diye bağırdım. “Kardeşim orada bir yerde! Onu kurtarmak zorundayım!”

“Nerede olduğunu bile bilmiyorsun.” Ash boşta kalan bileğimi yakalayıp göğsüne bastırdı. Beni sarsarken gümüşü gözlerini benim gözlerime dikti. “Beni dinle! Bir plan yapmadan oraya gidecek olursan hepimiz ölürüz, kardeşin dâhil. İstedğin bu mu?”

Yavaşça ona doğru yaslandım. Mücadeleyi bırakarak, “Hayır,” diye fısıldadım. Gözlerim doldu ama gözyaşlarımı tutmaya çalışarak silkindim. Artık zayıf davranamazdım. Kardeşimi kurtarmak konusunda ufak bir umudum varsa, köşeye saklanıp ağlayamazdım. Güçlü olmalıydım.

Kesik kesik nefes alırken sırtımı dikleştirip gözyaşlarımı sil-dim. “Özür dilerim,” dedim, utanmıştım. “Şimdi iyiyim. Bir daha böyle çıldırmayacağım, söz veriyorum.”

Ash hâlâ elimi tutuyordu. Nazikçe elimi çekmeye çalıştım ama bırakmadı. Başımı kaldırıp ona bakınca yüzünün benimkine çok yakın olduğunu gördüm, gözleri odanın karanlığında yakıcı derecede parlaktı.

Zaman donmuştu. Kalbim tekledi, sonra kendine gelip hiç olmadığı kadar yüksek sesle ve hızla atmaya başladı. Ash'in yüz ifadesi donuktu; gözleri de yüzü de ifadesizdi ama duruşu oldukça ciddiye. Domates gibi kızardığımı biliyordum. Parmaklarını kaldırıp nazikçe yanağımdaki gözyaşını silince tenimde bir karın-calanma oldu. Aramızda artan baskıdan korkup gerilimi kırma ihtiyacıyla ürperdim.

Dudaklarımı yalayıp, "Beni öldüreceğini söyleyeceğin kısıma mı geldik?" diye fısıldadım.

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Eğer istersen," diye mırıldandı, yüzünde bir heyecan ifadesi belirmişti. "Durum, bunu yapabilmem için fazla tuhaf bir hal almış olsa da..."

Dışarıda, koridorda ayak sesleri duyuldu ve Ash elimi bırakarak benden uzaklaştı. Kollarım kavuşturdu ve Puck, arkasında miskin miskin yürüyen Grimalkin'le içeri girerken duvara yaslandı.

Derin, kaçamak bir soluk aldım ve karanlıkta yüzümün kızarıklığının belli olmayacağını umdum. Puck bana bakmadan önce Ash'i şüpheyle süzdü. Dudaklarına mahcup bir sırıtsı yerleşti.

"Şey, nasıl hissediyorsun Prenses?" diye sordu. İki elini de başının arkasında birleştirmişti ki bu, gergin olduğunun kesin kanıtıydı. "Şu yaztanesi meyveleri adamı fena yapıyor, değil mi? Neyse ki dikenşırası değil, yoksa gecenin geri kalanını bir kirpi olarak geçirirdin."

Puck'tan bundan daha iyi bir özür gelmeyeceğini bilerek iç geçirdim. Gözlerimi devirerek, "Ben iyiyim," dedim. "Ne zaman gidiyoruz?"

Puck gözlerini kırptırdı ama cevabı, hiçbir şey olmamış gibi Ash verdi. "Bu gece," dedi, panter gibi gerinerek duvardan uzaklaştı. "Burada yeterince zaman harcadık. *Caît sith*'in şu kâhine giden yolu bildiğini varsayıyorum."

Grimalkin azıdişlerini ve parlak pembe dilini göstererek esnedi. "Kesinlikle."

"Ne kadar uzakta?" diye sordum.

Kedi bakışını benden Ash'e çevirdi ve bilmiş bilmiş mırladı. "Kâhin, insan dünyasında yaşıyor," dedi. "Deniz seviyesinin altındaki büyük bir şehirde. Her yıl insanlar değişik kostümler giyip koca bir fiyaskoya imza atıyorlar. Dans ediyor, yemek yiyor ve giysilerini çıkaranlara boncuk atıyorlar."

Kaşlarımı çatarak, "New Orleans," dedim. "New Orleans'tan bahsediyorsun." Oraya nasıl gideceğimizi düşünerek homurdandım. New Orleans, bizim küçücük taşra kasabamıza en yakın şehirdi ama yine de arabayla bile uzun sürüyordu. Biliyordum çünkü ehliyetimi aldığımda o efsanevi şehre arabayla gitmenin hayalini kurardım. "Yüzlerce kilometre uzakta!" diye isyan ettim. "Ne uçak bileti için param ne de bir arabam var. Oraya nasıl gideceğiz? Yoksa otostop mu çekeceğiz?"

"Olurulmaz, insan dünyasının tüm sınırlarına erişebilir." Grimalkin başını salladı, sesi sabırsız çıkıyordu. "Bu dünyada fiziksel sınırlar yoktur; doğru hattı bilersen buradan Bora Bora'ya bile gidebilirsin. İnsan zihninle düşünmeyi bırak. Prens'in şehre giden yolu bildiğinden eminim."

Puck, “Ah, kesin biliyordur,” diye lafa girdi. “Ya da Tekinsiz Divanı’nın göbeğine giden yolu. Mab’in partisine izinsiz girmeye itirazım olmaz ama bunu kendi koşullarımla yapmayı tercih ederim.”

Bana göz kırpan Puck’a, “Bizi tuzağa düşürmeyecek,” diye karşılık verdim. “Demir Kral’ı bulmamız için bize yardım edeceğine söz verdi. Bizi Mab’e teslim ederse sözünü tutmamış olur. Değil mi Ash?”

Ash rahatsız olmuş görünüyordu ama başıyla onayladı.

Hissetmediğim bir cesaret sergilemeye çalışarak, “Güzel,” dedim. Ash’in bize ihanet etmeyeceğini umuyordum ama öğrendiğim üzere, perilerle yapılan anlaşmalar insanın elinde patlayabiliyordu. Şüphelerimden sıyrıldım ve Prens’e döndüm. Sesimin tereddütsüz çıkmamasına özen göstererek, “Eee,” diye ısrarla sordum, “New Orleans’a çıkan hat nerede bakalım?”

Ash, düşünceli düşünceli, “Donmuş dev kalıntıları,” diye yanıtladı. “Mab’in Divanı’na çok yakın.” Puck’ın kızgın bakışına karşılık omuz silkti ve sıkıntıyla zoraki gülümsedi. “Her yıl Mardi Gras’ya²⁶ gider.”

Tekinsiz Divanı Kraliçesi’nin birkaç parti sarhoşunu çarptığını hayal ettim ve kendime hâkim olamayıp kıkırdadım. Üçü de bana tuhaf tuhaf baktı. Nefesimi tutup dudağımı ısırarak, “Pardon,” dedim, “hâlâ biraz sarhoşum galiba. Gidelim mi artık?”

Puck sırttı. “Biraz erzak ayarlayayım.”

DÖRDÜMÜZ DAR, KAYGAN VE BUZLU YOLDA ilerlerken, Chillsorrow Malikânesi arkamızda giderek küçüldü. Gece bir ara, cüceler yok olmuştu; biz ayrıldığımızda ev sanki yüzyıllardır kullanılmamış

26 Katoliklerin, her yılın şubat ya da mart ayına denk gelen büyük perhizinden önceki salı kutlamaları. (ç.n.)

gibi boştu. Yürürken küçük rüzgâr çanları gibi melodik bir ses çıkaran, uzun, gri bir kürk palto giymiştim. Bunu bana malikânenen uzaklaştığımızda Ash'in onaylamaz bakışları altında Puck vermişti; nereden aldığını ona sormaya cesaret edemedim. Ama Mab'in soğuk, donmuş diyarında dolaşırken beni mükemmel derecede sıcak tutuyor ve rahat ettiriyordu.

İlerledikçe Tekin Diyarı'nın buz tutmuş manzarasının Oberon'un ki kadar güzel –ve tehlikeli– olduğunu fark ettim. Buz saçakları, ışıktaki elmas gibi parlayarak ağaçlardan sarkıyordu. Kimi zaman altlarında, kemiklerinin arasında buzdan mızraklarla iskeletler görüyordum. Yol boyunca kristal çiçekler açmıştı; taç yaprakları cam kadar sert ve narindi, ben yaklaşırken dikenlerini bana doğru çeviriyorlardı. Bir keresinde sırtına konmuş minicik bir figürle beyaz bir ayının bir tepeden bizi izlediğini gördüğümü sandım ama araya bir ağaç girdi ve gözden kayboldular.

Ash ve Puck yol boyunca birbirlerine tek kelime etmedi ki bu muhtemelen iyi bir şeydi. İsteyeceğim son şey ölümüne bir düelloydum. Puck şakalarla ve saçma gevezelikleriyle beni eğlendirirken Prens önümüzde, nadiren arkasına bakarak sessiz sakin yürüyordu. Sanırım Puck, zihnimi Machina ve kardeşimden uzaklaştırmak için beni neşelendirmeye çalışıyordu ve dikkatimi dağıttığı için ona minnettardım. Grimalkin ara sıra, ağaçların arasında sıçrayarak gözden kayboluyordu ve dakikalar ya da saatler sonra, nerede olduğuna dair hiçbir açıklama yapmadan tekrar beliriyordu.

Öğleden sonra geç saatte, zirveleri buzla kaplı bir dizi sarp tepeye ulaştık ve yolumuz dikleşti. Yol kayganlaştı ve tehlikeli bir hal aldı. Ayağımı bastığım yere dikkat etmek zorundaydım. Puck sanki arkadan pusuya düşmekten korkuyormuşçasma omzunun üzerinden kuşkulu bakışlar atarak arkada kaldı. Tekrar ona bak-

tığım bir an ayağım bir buz parçasına çarpıp kaydı. Dar patikada dengemi kaybederek, dik durmak ve dağdan aşağı yuvarlanmamak için kollarımı salladım.

Bir şey beni bileğimden yakalayarak ileri çekti. Sert bir göğse çarptım ve kendimi dik tutmak için parmaklarımı üzerindeki kumaşa geçirdim. Adrenalin dalgası durulup da nabzım normale dönünce, başımı kaldırdım ve Ash'in yüzünün birkaç santim uzağında olduğunu fark ettim, o kadar yakındı ki gümüşü gözlerinde yansımamı görebiliyordum.

Yakınlığı başımı döndürdü, gözümü ondan alamadım. Bu kadar yakınken bile yüzü dikkatli bir şekilde kontrollüydü ama avcumun altında kalp atışlarının hızlandığını hissetmiştim. Onun-kinin karşısında kendi nabzım da hızlandı. Beni kısa bir süre daha tuttu ama midemin deli gibi altüst olmasına yetmişti. Sonra beni yol ortasında nefessiz bırakarak uzaklaştı.

Arkama baktım ve Puck'ın bana dik dik baktığını gördüm. Utanç ve tuhaf bir suçluluk duygusuyla kıyafetimi silktim ve içerlemiş bir havayla saçımı düzelterip dağın tepesine doğru Ash'i izlemeye koyuldum.

Bundan sonra Puck benimle konuşmadı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde kar yağmaya başladı; büyük, yumuşak kar taneleri gökyüzünde tembel tembel savruluyordu. Kulaklarımın yanından geçip yere düşerken incecik sesleriyle şarkı söylüyor, rüzgârda dans ediyorlardı.

Ash yolun ortasında durup bize baktı. Kar taneleri canlıymışçasına onun etrafında dönerek saçma ve kıyafetlerine konuyordu. Etrafında dönen küçük girdapları görmezden gelerek, "Tekinsiz

Divanı çok uzakta değil," dedi. "Ana yoldan ayrılmalıyız. Mab seni aramak üzere başka periler de gönderdi."

Cümlesini tamamladığında kar çılgık atıp kıyafetlerimizi parçalayarak etrafımızda çılgınca döndü. Tipi beni karla kaplayarak yanaklarımı yakıp görüşümü engellerken kürk paltom metalik bir ses çıkardı. Nefes alamadım, kollarım yanlarımda kaskatı kaldı. Fırtına dinince boynumdan aşağısının buzla kaplandığını ve hareket edemediğimi fark ettim. Puck da donmuştu ama onun tüm kafası da kristal bir camla kaplanmış, yüzündeki şaşkınlık ifadesini sabitlemişti.

Ash'e bir şey olmamıştı, boş boş bize bakıyordu.

Kendimi kurtarmaya çabalayarak, "Lanet olsun, Ash!" diye bağırdım. Tek parmağımı dahi oynatamıyordum. "Anlaştığınızı sanıyordum."

Başka bir ses, "Anlaşma mı?" diye fısıldadı. Kar hortumu katılışp uzun beyaz saçlı ve mavi tenli uzun bir kadına dönüştü. Beyaz bir elbise zarif bedenini sarmıştı. Siyah dudaklarına bir gülümseme yerleşti.

Yapmacık bir şaşkınlıkla Ash'e dönerek, "Anlaşma mı?" diye tekrar etti. "Açıkla lütfen Ash, tatlım. Sanırım bizden bir şeyler saklıyorsun."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Vudu Müzesi*²⁷

Ash, “Narissa,” diye mırıldandı. Sesi umursamaz, hatta sıkılmış geliyordu ama parmaklarının kılıcına doğru seğirdiğini gördüm. “Bu ziyareti neye borçluyum?”

Kar perisi gözbebeeksiz siyah gözlerini Ash’e çevirmeden önce, ağına takılmış böceğe bakan bir örümcek gibi beni inceledi. Prens’e doğru süzülerek, “Doğru mu duydum, tatlım?” diye mırladı. “Melezle gerçekten pazarlık mı yaptın? Hatırladığımı kadarıyla Kraliçemiz, Oberon’un kızını ona götürmemizi emretmişti. Yoksa sen düşmanla arkadaşlık mı kuruyorsun?”

“Gülünç olma.” Ash, bana doğru alaycı bir bakış atarken sesi tekdüzeydi. “Kraliçeme asla ihanet etmem. Oberon’un kızını

27 The New Orleans Historic Voodoo Museum. ABD’nin Louisiana Eyaleti’ne bağlı New Orleans şehrinde 1972 yılında açılan, büyüyle ilgili mistik objelerin sergilendiği müze. (ed.n.)

istiyor ve ben de ona Oberon'un kızını götüreceğimi. Sen ortaya çıkıp işimi bölene kadar da bunu yapıyordum zaten."

Narissa ikna olmamış gibi baktı. Parmağını Ash'in yanağında gezdirip buzdan bir iz bırakarak, "İyi konuşmadı," diye alçak sesle mırıldandı. "Peki ya kızın arkadaşı ne olacak? Ash, tatlım, Robin Goodfellow'u öldüreceğine yemin ettiğini sanıyordum ama onu da Diyarımızın tam ortasına getirmişsin. Kraliçe onun burada olduğunu bilseydi..."

Ash, gözlerini kısarak, "Onunla istediğim gibi ilgilenmeme izin verirdi," diye lafını kesti. Yüzündeki öfke artık çok gerçektir. "Puck'ı da getirdim çünkü onu acele etmeden, yavaşça öldürmek istiyorum. Melezi teslim ettikten sonra, Robin Goodfellow'dan öcümü almak için önümde yüzyıllar olacak. Zamanı geldiğinde *hiç kimse* beni bu zevkten mahrum edemeyecek."

Narissa geriye doğru süzüldü. "Tabii ki edemez, tatlım," dedi Ash'in gönlünü almaya çalışır gibi. "Ama belki de melezi devralıp Divan'a ben götürmeliyim. Kraliçe'nin ne kadar sabırsız olduğunu bilirsin ve Prens'in refakatçi olması pek uygun kaçmaz." Gülümsedi ve bana doğru süzüldü. "Yalnızca omuzlarındaki yükü almak istiyorum."

Ash'in kılıcı törpü gibi bir sesle kınından çıkınca peri yarı yolda durdu. "Bir adım daha atarsan son adımın olur."

"Sen ne cüretle beni tehdit edersin!" Etrafını kar saran Narissa hızla arkasını döndü. "Yardım etmeyi önerdim diye böyle mi ödüllendiriliyorum? Kardeşin bunu duyacak."

"Eminim duyar." Ash soğuk soğuk gülümsedi ve kılıcını indirmedir. "Rowan'a, Mab'in sevgisini kazanmak istiyorsa melezi kendisinin ele geçirmesi gerektiğini söyleyebilirsin, onu benden

çalması için seni göndermesin. Hatta Kraliçe Mab'e de Oberon'un kızını ona *teslim edeceğimi* bildirebilirsin. Buna söz veriyorum."

Kılıcıyla periyi kışkıklar gibi bir hareket yaparak, "Şimdi," diye devam etti, "gitme vaktin geldi."

Saçları yüzünün etrafında dalgalanan Narissa ona bir süre daha baktı. Sonra gülümsedi. "Pekâlâ, tatlım. Rowan'ın seni lime lime etmesini izlemekten zevk alacağım. Görüşürüz." Kendi çevresinde döndü, bedeni kar ve rüzgâra karışarak ağaçlara doğru uçtu.

Ash başını sallayarak iç geçirdi. Uzun adımlarla bana doğru gelerek, "Hızlı hareket etmeliyiz," diye homurdandı. "Narissa, yarımızı Rowan'a söyleyecek, o da seni yakalamak için son hızla buraya gelecek. Kıpırdama."

Kılıcının kabzasını kaldırdı ve buzun üzerine indirdi. Donmuş kabuk çatladı ve yer yer ufalanmaya başladı. Tekrar vurdu ve çatlaklar genişledi.

Takırdayan dişlerimin arasından, "B-benim için e-endişelenme," dedim. "P-Puck'a yardım et. O-orada boğu-boğulacak."

Ash, başını kaldırmayarak, "Anlaşmamızda Goodfellow yok," diye homurdandı. "Ölümcül düşmanlarıma yardım etmek gibi bir alışkanlığım yoktur. Ayrıca, ona bir şey olmaz. Donmaktan çok daha kötü durumlara dayandı. Maalesef."

Gözlerimi dikip ona baktım. Buz kabuğu biraz daha çatlarken, "B-bize gerçekten y-yardım edecek misin?" diye ısrarla sordum. "Narissa'ya söylediğin ş-şey..."

Ash, bana bakarak, "Ona doğru olmayan hiçbir şey söylemedim," diye lafımı böldü. "Kraliçeme ihanet etmeyeceğim. Bu iş bittiğinde Oberon'un melez kızını söz verdiğim gibi ona teslim edeceğim." Benimle göz temasını kesti ve elini en derin çatlağın

üzerine koydu. “Sadece beklediğinden biraz daha geç yapmış olacağım o kadar. Gözlerini kapa.”

Kapadım ve buz sütunun titreştiğini hissettim. Buzun takırtısı yükseldi ve güçlendi. Sonunda kırılan cam sesiyle buz milyonlarca parçaya ayrıldı ve serbest kaldım.

Kontrol edemediğim bir titremeye yere çöktüm. Paltom buzla kaplanmıştı, çınlayan kürk susmuştu. Ash kalkmama yardım etmek için dizlerinin üzerine çöktü ama ben elini ittim.

“Sen Puck’ı oradan çıkarana kadar hiçbir yere gitmiyorum,” diye homurdandım.

Sinirli bir şekilde iç geçirdi ama ayağa kalktı ve donmuş diğer kütleye doğru yürüyüp elini üzerine koydu. Bu kez buz, kristal şarapnel parçaları gibi her yöne fırlayarak şiddetle kırıldı. Birkaç parça, yakındaki bir ağacın gövdesine saplandı; parlak buzdan hançerler gövdenin derinine gömülmüştü. Bu şiddetli patlama karşısında iki büklüm oldum. Bunu bana yapmış olsaydı, parçalara ayrılmıştım.

Puck ileri doğru yalpaladı. Yüzü kanlıydı, kıyafetleri parçalanmıştı. Ayaklarının üzerinde sallanıyordu, gözleri karardı, düşmek üzereydi. Adını haykırıp ona doğru koştum, kollarıma yığıldı.

Ve aniden gözden kayboldu. Onu yakaladığım anda bedeni yok oldu ve dönerek yere düşen yıpranmış yaprağa bakakaldım. Ash burnundan soluyup başını salladı.

Havaya, “İstedğin her şeyi duydun mu, Goodfellow?” diye seslendi.

“Evet,” Puck’m bedensiz sesi ağaçlardan süzülüyordu, “ama inanmak konusunda emin değilim.”

Çam ağacının dallarından kara indi. Doğrulduğunda yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu. Bakışları Ash'e değil, bana yönelmişti.

Ellerini kaldırarak, “Ona vaadettiğin şey *bu* mu Prenses?” diye bağırdı. “Pazarlığın bu muydu? Kendini Tekinsiz Divam’na mı sunuyorsun?” Döndü ve bir ağacı yumruklayarak küçük dallar ile buz sarkıtlarını yere indirdi. “*Aptal* fikirlerin ve sen! Neyin var senin?”

Geriye doğru sindim. Onu ilk kez bu kadar öfkeli görüyordum; sadece Puck’ı değil, Robin’i de. Asla çıldırmazdı, her şeyi koca bir şaka olarak görürdü. Şimdiyse kafamı koparmaya hazır gibiydi.

“Yardıma ihtiyacımız vardı,” dedim. Gözleri parlayıp saçları başının üzerinde alev gibi dalgalanırken onu korkuyla izledim. “Tekinsiz Diyarı’ndan çıkıp Machina’nın bölgesine gitmek zorundayız.”

“Seni *ben* de götürebilirdim!” diye haykırdı Puck. “Ben! Onun yardımına ihtiyacın yok! Seni güvende tutacağıma inanmıyor musun? Senin için her şeyden vazgeçebilirdim. Ben sana yetmedim mi?”

Nutkum tutuldu. Puck sanki *incinmişti*, onu sırtından bıçaklamışım gibi bana dik dik bakıyordu. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ash’e bakmaya cesaretim yoktu ama tüm bunlardan bayağı zevk aldığımı hissediyordum.

Biz birbirimize bakarken Grimalkin çalıların arasından karın üzerinde süzülen bir duman halinde çıktı. Önce alevlenmiş Puck’a, sonra da bana bakarken gözlerinde o kısık, eğlenir ifade belirdi. Kedi gülümsemesiyle, “Her saniye daha da eğlenceli oluyor,” diye mırladı.

Onun sataşmalarını kaldıracak halde değildim. Gözlerinin iyice çizgi halini almasını izleyerek, “Söyleyecek faydalı bir şeyin var mı, Grim?” diye tersledim.

Kedi esnedi ve kendini yalamak için oturdu. Baldırlarına doğru eğilerek, “Aslında, evet,” diye mırıldandı. “İlgini çekebilecek bir şey var.” Birkaç saniye kuyruğunu temizlemeye devam etti. O sırada kuyruğundan yakalayıp kediyi havada çekiç gibi çevirmemek için kendimi zor tuttum. Nihayet esnedi, başını kaldırdı ve gözlerini miskinlikle kırparak bana baktı.

“Yanılmıyorsam,” derken kelimeyi sakız gibi uzattı, “aradığınız yolu buldum.”

Grimalkin’i, bahçesine kırılmış sütunlar ve parçalanmış yaratık heykellerinin saçıldığı antik bir kalenin bodrumuna kadar takip ettik. Yerde karnın içinden çıkmış, beni huzursuz eden kemikler de vardı. Puck hiçbirimizle konuşmadan sessiz bir öfkeyle arkadan geliyordu. Sakinleştiğinde onunla konuşacağıma dair kendime söz verdim ama şimdilik tek derdim Tekinsiz Diyarı’ndan çıkmaktı.

Grimalkin, ikiye ayrılmış büyük taş bir sütuna başıyla işaret ederek, “İşte,” dedi. Sütunun bir yarısı diğerine yaslanmış, bir kemer oluşturmuşlardı.

Kemerin önünde bir beden uzanıyordu. Mavi beyaz teni ve karışmış beyaz sakalıyla en az üç buçuk metre uzunluğundaki beden, postlara ve kürklere sarılıydı. Etlili eliyle taştan bir sopayı tutmuş, başı diğer tarafa bakarak sırtüstü uzanıyordu.

Ash yüzünü ekşitti. Biz alçak bir taş duvarın arkasına saklanırken, “Tabii ya...” diye mırıldandı. “Mab burayı koruması için evcil hayvanını bırakmış. Soğuk Tom, Kraliçe’den başkasını dinlemez.”

Kaygısız görünen kediye baktım. “Bundan bahsedebilirdin, Grim. Bu küçük ama çok önemli detayı unuttun mu? Yoksa ortada yatan üç metrelik devi görmedin mi?”

Kinini unutmuş ya da bastırılmış olan Puck, bir kaya parçasının arkasından gizlice baktı. “Tom şekerleme yapıyor gibi,” dedi. “Belki sessizce etraftan dolanabiliriz.”

Grimalkin hepimize tek tek baktı ve yavaşça göz kırptı. “Bunun gibi zamanlarda bir kedi olduğuma daha çok minnettar oluyorum.” İç geçirdi ve kırtarak devasa bedene doğru gitti.

Arkasından, “Grim! Dur!” diye fısıldadım. “Ne yapıyorsun?”

Kedi beni duymazdan geldi. Tom’un cüssesiyle karşılaştınca küçük bir fareye benzeyen kedi, deve doğru aylak aylak ilerlerken yüreğim ağzıma geldi. Bedeni baştan aşağı süzerek kuyruğunu titretti, çömeldi ve devin göğsüne sıçradı.

Benim nefesim kesilmişti ama dev hareket etmedi. Belki Grimalkin onun fark edemeyeceği kadar hafifti. Kedi arkasını döndü ve oturdu, kuyruğunu ayaklarının etrafına sardı ve şaşkınlıkla bizi izledi.

“Ölmüş,” diye seslendi. “Tam anlamıyla ölmüş. Rezil korkunuzla sinmeyi bırakın artık isterseniz. Yemin ederim; bu burunlarla nasıl hayatta kaldığınızı hiç anlayamayacağım. Leş kokusunu bir kilometre öteden alabildim.”

“Ölü mü?” Ash kaşını çatarak hemen ileri doğru gitti. “Tuhaf. Soğuk Tom klanındaki en güçlülerindendi. Nasıl ölmüş?”

Grimalkin esnedi. “Belki midesine dokunan bir şey yemiştir.”

Tedbirli bir şekilde, yavaşça ilerledim. Belki çok fazla korku filmi izlemiştim ama neredeyse “ölü” devin gözlerini açıp bize saldırmasını bekliyordum. Ash’e, “Ne önemi var ki?” diye seslendim,

bir gözüm hâlâ devin üzerindeydi. “Ölmüşse savaşmak zorunda kalmadan buradan gidebiliriz.”

Ash, “Anlamıyorsun,” diye yanıtladı. Gözlerini kısarak cesedi baştan aşağı süzdü. “Bu dev güçlüydü, en güçlüsünden. Topraklarımızdaki bir şey onu öldürdü. Soğuk Tom’u neyin böyle alaşağı edebildiğini bilmek istiyorum.”

Artık devin kafasına yakındım; ifadesiz, pörtlemiş gözlerini, ağzından kısmen çıkmış gri dilini görebilecek kadar yakın. Göz yuvalarının etrafında ve boynundaki mavi damarlar dikkatimi çekti. Onu öldüren her neyse hızlı davranmamıştı.

Sonra metal bir örümcek ağzından sürünerek çıktı.

Çılgılık atıp geri sıçradım. Devasa eklem bacaklı Tom’un yüzünden hızla geçip duvara tırmanırken Puck ve Ash yanıma koştu. Ash kılıcını çekti ama Puck bağırıp yaratığa bir taş fırlattı. Taş, örümceğe çarpıp öldürdü; kıvılcımlar eşliğinde yere düştü ve döşemede metalik bir ses çıkardı.

Ash elinde kılıcıyla, Puck büyükçe bir taşla temkinli bir şekilde böceğe yaklaştık. Ama böceğimsi şey yerde kırık ve hareketsiz bir halde duruyordu, neredeyse ikiye ayrılmıştı. Yakından bakınca örümcekten çok, *Yaratık-2*²⁸ filmindeki yüze yapışan yaratıklara benziyordu, metal olması dışında tabii. Dikkatli bir şekilde kamçıya benzeyen kuyruğundan tutup kaldırdım.

Ash, “Bu da ne?” diye söylendi. Soğukkanlı peri ilk kez dehşete düşmüş gibiydi. “Machina’nın demir perilerinden mi?”

Jetonum düştü. “Bu bir virüs,” diye fısıldadım. İki peri de şaşkınlıkla kaşlarını çatmış bana bakarken sesli düşünmeye devam

ettim. “Demirden bir at, gremlinler, virüsler... Şimdi anlıyorum.” Ben hızla Puck’a dönünce o gözlerini kırıştırp geri adım attı. “Puck, bana perilerin ölümlülerin rüyalarından doğduğunu söylememiş miydin?”

Puck, “Yani?” dedi, anlamamıştı.

“Yani ya bu şeyler,” metal böceği hafifçe salladım, “farklı rüyalardan doğduysa? Teknoloji ve gelişim dolu rüyalardan? Bilim dolu rüyalardan? Ya uçuş, buharlı makineler, internet gibi, bir zamanlar imkânsız görünen fikirlerin kovalanması tamamen farklı bir peri türünün doğmasına neden olmuşsa? Son yüzyılda insanlık teknolojide büyük yol katetti. Ve her başarıda daha fazlasını istemeyi, hayal etmeyi sürdürdük. Demir periler bunun bir sonucu olabilir.”

Puck’ın rengi attı ve Ash fazlasıyla huzursuz görünüyordu. “Eğer bu doğruysa,” diye mırıldandı, gri gözleri fırtına bulutları gibi kararmıştı, “o zaman tüm periler tehlikede olabilir. Sadece Tekin ve Tekinsiz Divanları değil. Olurolmaz’ın tamamı etkilenir, tüm peri dünyası.”

Puck hiç görmediğim bir ciddiyetle başını salladı. Ash’le göz göze gelerek, “Bu bir savaş,” dedi. “Demir Kral hatların muhafızlarını öldürüyorsa, istila planı yapıyor olmalı. Machina’yı bulup onu yok etmek zorundayız. O, demir perilerin kalbi olabilir. Onu öldürürsek takipçileri dağılabilir.”

“Katılıyorum.” Ash virüse iğrenerek bakarak kılıcını kınına soktu. “Meghan’ı Demir Divan’a götüreceğiz ve demir perilerin hükümdarını öldürerek kardeşini kurtaracağız.”

Grimalkin, Soğuk Tom'un göğsünden dikkatle bakarak, "Bravo," dedi. "Sonunda Kış Prensi ve Oberon'un soytarısı bir şeyde hemfikir olabildi. Dünyanın sonu gelmiş olmalı."

Hepimiz ona dik dik baktık. Kedi hapsiriğe benzer kahkahasını attı ve elimdeki virüse bakarak yere atladı. Burnunu kırıştırdı.

"İlginç," diye sesli düşündü. "Bu yaratık demir ve çelik koktuğu halde seni yakmıyor. Sanırım yarı insan olmanın avantajları var."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Hımm. Onu Ash'e bir fırlatsana."

Ash, eli kılıcına giderek, "Hayır!" diye geri adım attı. Grimal-kin gülümsedi.

"Gördün mü? Güçlü Kış Prensi bile demire dokunmaya dayanamaz. Sense onu sorunsuzca tutabiliyorsun. Şimdi Divanlar'ın seni bulmayı neden bu kadar istediklerini anlıyor musun? Mab seni ele geçirirse neler yapabilir, bir düşünsene."

Ürpererek virüsü elimden attım. Hâlâ bir metre kadar uzakta duran Ash'e, "Mab beni bu yüzden mi istiyor?" diye sordum. "Silah olarak kullanmak için mi?"

Grimalkin, "Komik, değil mi?" diye mırladı. "Büyüyü bile kullanamıyor. Berbat bir katil olurdu."

Ash, gözlerime bakarak yavaşça, "Mab'in seni neden istediğini bilmiyorum," dedi. "Kraliçemin emirlerini sorgulamam. Sadece itaat ederim."

Puck, Kış Prensi'ne sert bir bakış atarak, "Artık bunun bir önemi yok," diye lafa girdi. "Önce Machina'yı bulmak ve onu yok etmek zorundayız. Bu konuyu sonra konuşuruz." Sesinden, bahsettiği konuları dövüşerek konuşacağı seziliyordu.

Ash bir şey söylemek istiyormuş gibi baktı ama Puck'ı başıyla onayladı. Grimalkin sesli bir şekilde esnedi ve geçide doğru yavaş yavaş yürüdü.

Arkasına bakmadan, "İnsan, virüsü burada bırakma," diye seslendi. "Toprağı bozabilir. Onu kendi dünyana atabilirsin, nasılsa orada bir önemi yoktur."

Kuyruğunu sallayıp kırtarak sütunun altından geçti ve gözden kayboldu. Virüsü basparmağım ile işaret parmağım arasına kıştırarak sırt çantama tıktım. Tetikte bekleyen muhafız köpekler gibi iki yanımda duran Ash ve Puck'la sütunların altına adım attım ve her şey bembeyaz oldu.

PARLAKLIK GEÇİNCE önce kafa karışıklığıyla sonra korkuyla etrafıma baktım. İki yanımda körelmiş dişler ve ayağımın altında kırmızı bir dille açık bir ağzın ortasında duruyordum. Korkuyla bağırıp ileri atıldım ama ayağım alt dudağa takılınca yüzüstü düştüm.

Arkama dönerek Ash ve Puck'm çizgi filmlerden fırlamış gibi görünen mavi bir balinanın açık kursağına doğru adım attıklarımı gördüm. Balina heykelinin üzerinde oturmuş, gülümseyerek uzakları işaret eden Pinokyo'nun ahşap yüz hatları cam ve alçıyla donmuştu.

"Pardon, bayan!" Pembe tulumlu küçük bir kız ve arkasından gelen iki arkadaşı balinanın ağzına girmek için üzerimden geçtiler. Ash ve Puck kenara çekildi. Balinanın ağzında çığlık atarak tepinen çocuklar onlara dikkat etmedi.

Puck beni ayağa kaldırırken, "İlginç bir yermiş," dedi. Yanıt vermedim, ağzım açık etrafıma bakmakla meşgul idim. Bir eğlence parkının ortasına çıkmıştık. Birkaç metre uzakta büyük, pembe

bir ayakkabı duruyordu, onun arkasında da parlak mavi bir kale uzanıyordu. İkisine de çocuklar akın ediyordu. Park banklarının ve gölge yapan büyük ağaçların arasında, bir korsan gemisi minyatür bir korsan çetesine ev sahipliği yapıyordu. Görkemli yeşil bir ejder, arka bacaklarının üzerinde yükselmiş ağzından plastik alevler çıkarıyordu. Ağzından çıkan alevler aslında bir kaydırağı. Küçük bir çocuğun ejderin sırtındaki merdivenleri çıkıp kaydırdıktan keyifle kayışını izledim ve üzüntüyle gülümsedim.

Çocuğun balkabağından bir koltuğa ok gibi inişini izlerken, *Ethan burayı severdi*, diye düşündüm. *Belki, bu durumdan kurtulduğumuzda onu buraya getiririm.*

Grimalkin, büyük, pembe bir mantarın üzerine sıçrayarak, “Gidelim,” dedi. Kuyruğunu dikleştirdi ve gözleriyle etrafı taradı. “Kâhin uzakta değil ama çabuk olmalıyız.”

Puck parka göz atarken ağır ağır, “Neden bu kadar gerginsin, Grim?” dedi. “Bence biraz daha kalıp bu havayı içimize çekmeliyiz.” Bir kulübenin arkasından onu gözetleyen küçük bir kıza sırtıttı ve el salladı. Kız başını eğip gözden kayboldu.

Grimalkin, “Burada çok fazla çocuk var,” dedi, omzunun üzerinden gergin bir şekilde bakıyordu. “Çok fazla hayal gücü. Bizi görebiliyorlar, biliyorsun, hem de olduğumuz gibi. Ve oradaki cinin tersine ben dikkat çekmekten hoşlanmıyorum.”

Onun bakışını takip ettim ve ayakkabının içinde birkaç çocukla oynayan kısa bir peri gördüm. Kıvrık kahverengi saçları, yıpranmış trençkotu ve başının iki yanından çıkan kürklü kulakları vardı. Gülerek etrafındaki çocukları kovaladı. Banklarda oturan ebeveynler ise onu fark etmiyorlardı.

Üç yaşlarında bir erkek çocuğu bizi görüp yanımıza yaklaştı, gözleri Grimalkin'deydi. Ellerini uzatarak, "Pisi, pisi," diye mırıldandı. Grimalkin dişlerini göstererek kulaklarını indirdi ve tısladı. Geri çekilen çocuğu, "Bas git velet," diye tersledi. Çocuk gözyaşlarına boğularak bankta oturan bir çifte doğru koştu. Kötü bir kediyi şikâyet eden oğullarına kaşlarını çatıp bize baktılar.

Puck, uzun adımlarla ilerleyip, "Pekâlâ, gitme vakti," dedi. Grimalkin'in peşinde oradan uzaklaştık. Humpty Dumpty²⁹ ve Little Bo Peep³⁰ tarafından korunan bir kapıdan geçip çıkıştaki tabelaya göre Hikâye Ülkesi'ni terk ettik. Gövdeleri yosun ve sarmaşıkla kaplı devasa meşe ağaçlarıyla dolu bir parka girdik. Gövdelerin içinden bizi izleyen boncuk gibi siyah gözleriyle kadın yüzleri gördüm. Puck birkaçına öpücük attı, Ash de saygılı bir şekilde başını eğdi. Grimalkin bile ağaçlardaki yüzleri başıyla selamladı. Kadınların neden bu kadar önemli olduklarını merak ettim.

Yaklaşık bir saatlik yürüyüşten sonra şehrin sokaklarına ulaştık.

Keşif için daha fazla zamanımın olmasını dileyerek durup etrafıma bakındım. Annemin buna asla izin vermeyeceğini bil-meme rağmen özellikle de Mardi Gras döneminde New Orleans'a gelmeyi çok isterdim. Şimdi bile New Orleans hayat ve etkinliklerle doluydu. Eski dükkânlar ve kaldırıma bakan veranda ve tırabzanlarıyla çoğu iki ya da üç katlı binalar sokağa dizilmişti. Caz sesleri sokağa süzülüyordu ve Cajun yemeklerinin baharath kokusu midemin guruldamasına neden oluyordu.

29 Popüler bir İngiliz tekerlemesinde, bir duvarın üstünde oturan ve sonra düşüp kırılan yumurta adam. (ed.n.)

30 Popüler bir İngiliz tekerlemesinde, koyunlarını kaybedip aramaya koyulan çoban kızı. (ed.n.)

“Bön bön bakma işini sonraya sakla.” Grimalkin patisiyle bacağımı dürttü. “Turistik gezi yapmıyoruz. Fransız Mahallesi’ne gitmemiz gerek. İcinizden biri bir vasıta bulsun.”

Ash, Puck uykulu görünen kızıl bir katırın çektiği bir at arabasını durdururken, “Tam olarak nereye gidiyoruz?” diye sordu. Biz arabanın içine dalarken katır homurdanıp kulaklarını indirdi ama sürücü gülümsedi ve bizi başıyla selamladı. Grimalkin ön koltuğa atladı.

“Tarihî Vudu Müzesi,” dedi, konuşan kedi karşısında şaşırmış görünmeyen sürücüye. “Ve çabuk ol.”

VUDU MÜZESİ Mİ? Araba Fransız Mahallesi’nde eski görünümlü bir binanın önünde durunca ne bekleyebileceğimden emin değildim. Bir çıkmanın altında iki basit siyah kapı vardı ve sade ahşap tabelada buranın New Orleans Tarihî Vudu Müzesi olduğu yazıyordu. Akşam olmuştu ve pis vitrinindeki tabelada kırmızıyla *Kapalı* yazıyordu. Grimalkin başıyla işaret edince Puck alçak sesle bir şeyler fısıldayıp kapıyı tıklattı. Kapı hafif bir gıcırtyla açıldı ve içeriye adım attık.

İçerisi küf kokuyordu ve sıcaktı. Halıdaki bir tümseğe takılıp Ash’e doğru tökezledim, o da iç geçirerek beni tuttu. Puck arkamızdan kapıyı kapayarak odayı karanlığa gömdü. Duvarı yoklayarak yürüyordum ki Ash hızla bir şeyler mırıldandı ve başının üzerinde karanlığı aydınlatan mavi bir alev belirdi.

Soluk ışık tüyler ürpertici bir korku koleksiyonunun üzerine düştü. Karşıdaki duvarda silindir şapkalı bir iskelet, timsah başlı bir mankenin yanında duruyordu. Sırtan maskeler ve sayısız ahşap bebeğin yanı sıra insan ve hayvan kafatasları odayı süslüyordu.

Cam dolaplardaki kavanozlarda koyu sarı bir sıvının içinde yüzen yılan ve kurbağalar; tokmak, fıçı, kaplumbağa kabuğu gibi tuhaf şeyler vardı.

Sesi, bu korkunç sessizlikte fazla yüksek çıkan Grimalkin, “Buradan,” dedi. Duvarlardan bize bakan kadın ve erkek portrelerinin olduğu karanlık bir koridorda onu takip ettik. Dağınık duran ürkütücü araç gereçlerle dolu, ortasında siyah örtülü yuvarlak bir masa olan bir odaya dalarken izlendiğimi hissettim. Masanın etrafında dört sandalye vardı, sanki birileri bizi bekliyordu.

Masaya yaklaşınca köşedeki kurumuş yüzlerden biri hareketlendi ve süzülerek duvardan ayrıldı. Kuru yüzündeki göz çukurları boş olan, beyaz saçları birbirine dolanmış, iskelet gibi bir kadın ayaklarını sürüyerek bize doğru gelirken çığlık atıp Puck’ın arkasına saklandım.

“Merhaba çocuklar,” diye fısıldadı cadı, sesi bir borudan akan kumun tıslaması gibiydi. “Yaşlı Anna’yı ziyarette geldiniz, öyle mi? Puck da, Grimalkin de burada. Ne büyük mutluluk.” Eliyle masayı işaret etti ve kemikli ellerindeki tırnaklar çelik gibi parladı. “Oturun lütfen.”

Masanın etrafına oturduk, cadı da gelip önümüzde dikildi. Yıllarca tavan arasında bırakılmış eski gazeteler gibi toz ve çürümüşlük kokuyordu. Sarı, iğne gibi dişlerini göstererek bana gülümsedi.

Sandalyeye gömülerek kulak tırmalayıcı bir sesle, “İhtiyaç kokusu alıyorum,” dedi. “İhtiyaç ve arzu. Sen, çocuk.” Parmağını bana doğru kıvrırdı. “Bilgi arayışıyla geldin. Bulunması gereken bir şeyi arıyorsun, değil mi?”

“Evet,” diye fısıldadım.

Cadı kuru başını salladı. “Sor o zaman, iki dünyanın çocuğu. Ama unutma...” Boş bakışını üzerime sabitledi. “Her bilginin bedeli ödenmeli. Sana aradığın yanıtları vereceğim ama karşılığında bir şey isteyeceğim. Bedeli kabul ediyor musun?”

Hüsrana uğradım. Peri pazarlıkları bitmiyordu. Hep ödenecek bir bedel vardı. Daha şimdiden o kadar çok borcum olmuştu ki ödeye ödeye bitiremeyecektim. Ona, “Verecek pek bir şeyim kalmadı,” dedim. Işlığa benzer bir tıslamayla güldü.

“Her zaman bir şeyler vardır, sevgili çocuk. Şimdiye kadar sadece özgürlüğün istenmiş.” İz peşinde bir köpek gibi havayı kokladı. “Hâlâ gençliğin, yeteneklerin, sesin duruyor. Gelecekteki çocuğun. Bunlar da ilgimi çeker.”

Anı bir tepkiyle, “Gelecekteki çocuğumu alamazsın,” dedim.

“Gerçekten mi?” Kâhin parmaklarını tıkırdattı. “Sana kederden başka bir şey getirmeyecek olsa da vermeyeceksin, öyle mi?”

“Yeter.” Ash’in güçlü sesi karanlığı deldi. “Buraya gelecekteki olasılıkları tartışmaya gelmedik. Fiyatını söyle kâhin ve bırak da kız ödemek isteyip istemediğine karar versin.”

Kâhin burnunu çekti ve arkasına yaslandı. “Bir anı,” diye belirtti.

“Bir ne?”

Cadı yine, “Bir anı,” dedi. “Sevgiyle hatırladığın, çocukluğundaki en mutlu anın. Benim çok az değerli anım var da.”

“Gerçekten mi?” diye sordum. “Bu kadar mı? Sadece anılarından birini mi istiyorsun?”

“Meghan...” Puck lafa girdi. “Bunu çok hafife alma. Anıların senin bir parçandır. Onlardan birini kaybetmek ruhunun bir parçasını kaybetmek gibidir.”

Bu kulağa biraz uğursuz geliyordu. *Yine de*, diye düşündüm, *sesimi ya da ilk doğan çocuğumu vermekten çok daha kolay. Üstelik hatırlayamayacaksam özlemem de*. Hayatımdaki en mutlu anları düşündüm: doğum günü partileri, ilk bisikletim, Beau'nun bebekliği. Hiçbiri saklayacak kadar önemli görünmüyordu. “Pekâlâ,” dedim kâhine ve tam karşısına oturdum. “Kabul. Benim bir anımı alacaksın ve bana bilmek istediklerimi söyleyeceksin. Anlaştık mı?”

Cadı dişlerini göstererek gülümsedi. “Evetttt.”

Ayağa kalkıp masanın üzerine eğildi, iki pençesiyle de yüzümü tuttu. Tırnaklarıyla nazıkçe yüzümü çizerken ürperdim ve gözlerimi kapadım.

“Hımm... Bu biraz nahoş,” diye tısladı kâhin ve pençelerini kese kâğıdını yırtarcasına zihnime geçirdiğinde nefesim kesildi. Zihnimi karıştırdığını, fotoğraflara bakar gibi anılarımı kurcaladığını, hepsini bir kenara atmadan önce incelediğini hissettim. Atılan resimler etrafımda uçuşuyordu: anılar, duygular. Eski yaralar bir kez daha açıldı; taze ve acı verici. Geri çekilmek, bunu durdurmak istedim ama hareket edemiyordum. Sonunda kâhin duraksadı, parlak bir mutluluk noktasına uzandı ve ben korkuyla neye ulaşacağını fark ettim.

Hayır, diye bağırarak istedim. *Hayır, o olmaz! Onu bırak. lütfen!*

“Evetttt,” diye tısladı kâhin, pençelerini anıya geçirdi. “Bunu alacağım. Artık benim oldu.”

Bir kopma hissiyle birlikte başıma bir acı saplandı. Kaskatı kesildim, bir çığlıkla çenem kilitlendi ve sandalyemde çökerken başımın ikiye ayrıldığını hissettim.

Kafatasımdaki zonklama irkilmeme sebep olunca dikleştim. Kâhin masa örtüsünün üzerinden beni izliyordu, yüzünde halinden memnun bir gülümseme vardı. Puck anlam veremediğim bir şeyler mırıldanıyor, Ash bana acıyarak bakıyordu. Bense kendimi yorgun, tükenmiş ve bir sebeple boş hissediyordum, sanki içimde bir boşluk oluşmuştu.

Kâhinin hangisini aldığını merak ederek tereddütle anılarımı yokladım. Bir an sonra bunun ne kadar saçma olduğunu anladım.

Kâhin, “Tamamdır,” diye mırıldandı. Ellerini, avuçları yukarı dönük halde aramızdaki masanın üzerine koydu. “Ve şimdi de ben, pazarlığın üzerine düşen kısmını yerine getireceğim. Ellerini benimkilerin üzerine koy ve sor, çocuk.”

Avuçlarımı nazikçe onunkilerin üzerine yerleştirirken uzun tırnaklarım parmaklarımın etrafında hissedince ürpererek tiksinmemi bastırdım. Cadı içi boş gözlerini yumdu. Uzaktan gelen törpü gibi bir sesle, “Üç soru,” dedi. “Standart pazarlık böyle; sadece üç soruya yanıt veririm. Sorularını akılcıca seç.”

Derin bir nefes aldım, Puck ile Ash’e baktım ve fısıldadım: “Erkek kardeşimi nerede bulabilirim?”

Bir anlık sessizlik. Cadının gözleri açıldı ve ben yerimden sıçradım. Gözleri artık boş birer delik değildi; alev alev yanıyordu, hiçlik kadar siyah ve derindi. Konuşurken ağızı imkânsız bir esnemeyle açıldı:

Çalınmış bir çocuk

bekler demir dağın içinde.

Artık tahtında olmayan bir kral

kapıyı gösterir size.

Puck, arkasına yaslanıp gözlerini devirerek, “Ah, harika,” diye mırıldandı. “Bilmeceleri çok severim. Hem de kafiyeli. Demir Kral’ı nerede bulabileceğimizi sor ona.”

Başımı salladım. “Demir Kral Machina nerede?”

Kâhin iç geçirdi, sesler boğazından patlayıp fısıltıya dönüştü:

*Karmaşa’nın kalbinde
bir kule şarkılar söyler.
Tahtlarında ise
Demir Krallar bekler.*

“Karmaşa.” Puck kaşlarını kaldırarak başını salladı. “Ve şarkı söyleyen kuleler. Harika, muhteşem gidiyor. İyi ki buraya geldik. Prens, yardımsever kâhinimize sormak istediğin bir şey var mı?”

Ash çenesini ellerinin arasına almış, derin düşüncelere dalmıştı. Başını kaldırdı, gözlerini kıstı. “Onu nasıl öldürebileceğimizi sor,” dedi.

Öldürmek zorunda kalmak düşüncesinden rahatsız olarak kıpırdandım. Sadece Ethan’ı kurtarmak istiyordum. Bunun nasıl kutsal bir savaşa döndüğünü bilmiyordum. “Ash...”

“Sadece sor.”

Yutkundum ve kâhine döndüm. İsteksiz bir şekilde, “Demir Kralı nasıl öldürürüz?” diye fısıldadım. Kâhinin ağzı tekrar açıldı.

*Demir’in Kralı’nı öldüremez
ne bir ölümlü ne de bir peri.*

Ağaçların Bekçileri'ni bulmalısınız.

Size yolu gösterir onların kalbi.

Ağzından çıkan son kelimelerle kâhin masaya çöktü. Kurumuş yaşlı kadın bir süre orada uzandı ve sonra... ufalanıp dağıldı. Tozu her yere uçuştu, gözlerimi ve boğazımı yaktı. Öksürüp tıksırarak başımı çevirdim. Tekrar nefes alabildiğimde kâhin yok olmuştu. Az önceki varlığının tek kanıtı havada süzülen birkaç toz zerresiydi.

Grimalkin, masanın kenarından bakarak, “Sanırım,” dedi, “toplantımız bitti.”

VUDU MÜZESİ'NDEN AYRILIP Fransız Mahallesi'nin loş ışıklı sokaklarına adım atarken, “Peki, şimdi nereye gideceğiz?” diye sordum. “Kâhin pek de işimize yarayacak bir şey söylemedi.”

Grimalkin, bana bakarak, “Aksine,” dedi, “bize çok şey söyledi. Birincisi, kardeşinin Machina'nın elinde olduğunu biliyoruz. Bunu zaten biliyorduk ama doğrulatmanın faydası var. İkincisi, Machina'nın büyük olasılıkla yenilmez ve ininin de karmaşasının ortasında olduğunu biliyoruz. Üçüncü ve en önemlisi onu nasıl öldürebileceğimizi bilen birileri olduğunu biliyoruz.”

“Evet, ama kim?” Gözlerimi ovuşturdum. Çok yorgundum; aramaktan, hiçbir şeye yanıt bulamamaktan, kısır döngülerden yorulmuştum. Hepsinin sona ermesini istiyordum.

“Dinlemedin mi, insan?” Grimalkin iç geçirdi, yine benden bıkmıştı ama umursamadım. “Aslında pek de bilmece sayılmazdı, gerçekten.” Ash ve Puck'a bakarak, “Peki ya siz ikiniz?” diye sordu. “Yüce koruyucularımız herhangi bir bilgi kııntısı yakaladı mı yoksa tek dikkat eden ben miydim?”

Ash yanıtlamadı, kısık gözlerle sokağın ilerisine bakmakla meşguldü. Puck omuz silkti. “Ağaçların Bekçileri’ni bulmalısınız,” diye mırıldandı. “Bu oldukça kolay; sanırım parka geri dönmeliyiz.”

“Aferin, Goodfellow.”

“Bazen çabalıyorum.”

Kaldırımın kenarına oturarak, “Artık aklım almıyor,” diye inledim. “Neden parka geri dönüyoruz? Oradan henüz geldik. New Orleans’ta başka ağaçlar da var.”

“Çünkü Prenses...”

“Sonra açıkla.” Ash yanımda belirdi. Sesi kısık ve sertti. “Gitmemiz lazım. Hemen.”

Sokak lambaları ve civardaki bütün yapay ışıklar cızırdayıp sönerken, “Neden?” diye sordum.

Ash ve Puck’m çağırmasıyla peri ışıkları tepemizde parıldadı. Karanlıkta her yönden yankılanan ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Grimalkin bir şey mırıldandı ve ortadan yok oldu. Puck ve Ash, gözleriyle karanlığı tarayarak iki yanıma geçtiler.

Işık halkasının ötesinde, karanlık şekiller ayaklarını sürüyerek bize doğru geliyordu. Işığa yaklaştıklarında, peri ateşi normal erkek ve kadınların yüzlerini aydınlattı. İlerlerlerken yüz hatları ifadesizdi. Çoğunun elinde silah vardı; demir borular, metal beyzbol sopaları ve bıçaklar. İzlediğim tüm zombi filmleri aklıma gelince Ash’e biraz daha yapıştım ve teninin altındaki kasları hissettim.

Eli kılıcına giden Ash, “İnsanlar,” diye mırıldandı. “Ne yapıyor bunlar? Bizi göremiyor olmaları lazım.”

Ayaklarını sürüyerek ilerleyen sürüden korkutucu bir kıkırdama geldi ve hepsi bir anda durdu. Elleri zayıf kalçalarında olan bir kadın aralarından süzülürken diğerleri yana çekildi. Yeşil bir

döpiyes, on santim topuklu ayakkabılar giymiş ve parlak, radyoaktif yeşili bir ruj sürmüştü. Saçları tellerden yapılmış gibiydi; yeşil, siyah, kırmızı renklerde ince bağlantı kablolarından.

“Sonunda seni buldum.” Sesi, milyonlarca arı aynı anda uçuyormuş gibi bir vızıltıydı. “Demirat’ın sizinle sorun yaşamış olmasına şaşırdım ama düşünürsek, o, o kadar *yaşlı* ki. Ama benimle öyle kolay baş edemeyeceksiniz.”

Ash, “Kimsin sen?” diye hırladı. Puck yanma geçti ve ikisi birlikte önümde bir kalkan oluşturdular. Kadın, kulak dibinde vızıldayan bir sivrisinek gibi kıkırdadı ve yeşil tırnaklı elini uzattı.

“Ben Virüs, Kral Machina’nın ikinci teğmeniyim.” Bana doğru tenimi karıncalandıran bir öpücük attı. “Seninle tanıştığıma memnun oldum, Meghan Chase.”

“Bu insanlara ne yaptın?” diye ısrarla sordum.

“Ah, onlar için endişelenme.” Virüs gülümseyerek kendi etrafında döndü. “Sadece böceklendiler; tam olarak bu küçük böceklerden.” Elini kaldırdı ve elbisesinin manşetinden avcunun üzerine doğru gümüş bir toz bulutu halinde küçük böcekler akın etti. “Ne şirinler, değil mi? Normalde oldukça zararsızlar ama beyinlere girip yeniden programlamamı sağlıyorlar. Göster-meme izin ver.” Yakınındaki insana eliyle işaret etti ve adam dört ayağının üzerine inip havlamaya başladı. Virüs ellerini çırparak kıkırdadı. “Gördün mü? Köpek olduğunu sanıyor.”

“Şahane,” dedi Puck. “Onu bir horoz gibi de öttürebilir misin?”

Ash’le ona baktık. Gözlerini kırıştırdı. “Ne var?”

Bir anıyı hatırlayıp şaşırdım ve hızla Virüs’e döndüm. “Sen... Kimerayı Elysium’a sen saldın!”

“Evet, o benim işimdi.” Virüs bir an kendinden memnun göründü ama sonra yüzü düştü. “Bir denemeydi ama umduğum gibi gitmedi. Normal periler benim virüslerime iyi tepki vermiyor. Bilirsin işte, demire karşı alerjikler. Aptal canavarı delirtti ve muhtemelen parçalara ayrılmasaydı da onu öldürecekti. Ama ölümlüler!..” Parmaklarının ucunda döndü, kalabalığı kucaklamak ister gibi kollarını açtı. “Harika asalaklar olabiliyorlar. Benim ortaya çıkmamın çok öncesinde kendilerini bilgisayarlarına ve teknolojilerine adanmış birer köleydiler zaten.”

Ona, “Bırak gitsinler,” dedim.

Virüs parlak yeşil gözleriyle bana baktı. “Olmaz, tatlım.” Parmaklarını şaklattı ve kalabalık kollarını uzatıp sürünerek bize doğru ilerlemeye başladı. Etrafımızdaki çember daralırken, “Kızı bana getirin,” diye emretti. “Geri kalanını da öldürün.”

Ash kılıcını çekti.

Kolunu tutarak, “Hayır!” diye haykırdım. “Onları incitmeyin. Onlar, sadece sıradan insanlar. Ne yaptıklarını bilmiyorlar.”

Ash omzunun üzerinden kızgın bir bakış attı. “O zaman ne yapmamı istiyorsun?”

Puck, cebinden bir şey çıkararak, “Kaçmayı öneriyorum,” dedi. Elindekini kalabalığa fırlatınca kütüğe dönüşerek patladı, iki zombiyi yere çiviledi ve etrafımızdaki halkada bir delik açtı.

Puck, “Gidelim!” diye bağırdı, teşvike ihtiyacımız yoktu. Bize doğru salladıkları borulardan kaçarak, savrulan bedenlerin üzerinden atladık ve çılgınca koşmaya başladık.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Şehir Parkı'nın Orman Perisi

Arkamızdan gelen ayak sesleri takip edildiğimizin habercisiydi. Hızla dönen bir boru omzumun üzerinden uçup bir dükkânın vitrinini indirdi. Ciyakladım, neredeyse düşüyordum ama Ash elimden yakaladı ve beni kuvvetle yukarı çekti.

Beni sürüklerken, “Bu çok gülünç,” diye homurdandığımı duydum. “İnsanlardan ibaret bir çeteden kaçmak... Bir el hareketiyle onları alaşağı edebilecekken.”

Puck, ona doğru fırlatılıp yanından geçen bıçak yüzünden irkilirken, “Sanırım üzerlerinde taşıdıkları fazlaca demiri görmedin,” dedi. “Tabii, intihar saldırısı düzenleyeceksen, seni kesinlikle durdurmam. Son bir düello yapamazsak üzülürüm gerçi.”

“Korkuyor musun yoksa Goodfellow?”

“Rüyada görürsün, küçük Prens.”

Hayatımızı kurtarmak için kaçarken bile birbirlerine satış-
tıklarına inanamıyordum. Didişmeyi bırakmalarını söylemek
üzereydim ki havaya fırlatılan borulardan biri Puck'ın omzuna
isabet etti. Puck'ın soluğu kesildi ve yalpaladı, zar zor ayakta
kalabildi. Korkuyla çığlık attım.

Arkamızdan vızıltılı bir kahkaha yankılandı. Başımı çevirdi-
ğimde Virüs'ün kalabalığın üzerinde süzüldüğünü, böceklerinin
elmas fırtınası gibi etrafında uçtuğunu gördüm. “Kaçabilirsiniz
ama saklanamazsınız, küçük periler,” diye seslendi. “Her yer
insan dolu var ve hepsi kuklam olabilir. Şimdi durup kızı teslim
ederseniz, nasıl ölmek istediğinizi seçmenize bile izin verebilirim.”

Ash hırladı. Beni iterek hızla döndü ve tepemizdeki kadına buz
parçaları püskürttü. Kadın soluksuz kaldı ve bir zombi saldırıyı
engellemek için havaya sıçradı, parçalar göğsüne saplandı. Bedeni
seğirerek yere yığıldı ve Virüs öfkeli bir yabanarısı gibi tısladı.

Puck, zombiler öfkeli çığlıklarla ileri atılırlarken, “Ah, iyi iş,
Prens,” diye seslendi. “Onu kızdırmak harika bir fikirdi.”

“Adamı öldürdün!” Dehşet içinde Ash'e baktım. “Bir insanı
öldürdün, hem de hiç hatası yokken!”

Ash beni bir köşeye sürükleyerek, soğuk bir sesle, “Her sa-
vaşta kayıplar olur,” dedi. “Elinden gelseydi o da bizi öldürürdü.
Endişelenmemiz gereken askerler azalmış oldu.”

“Bu bir savaş değil!” diye bağırdım. “Ve insanlar neler oldu-
ğunu bilmediklerinde durum değişir. Peşimizde olmalarının tek
sebebi, zihinlerine manyak bir perinin girmiş olması!”

“Öyle ya da böyle, bizi öldürürdü.”

Durabileceğimizi, böylece onun yüzüne bakabilmeyi isteyerek,
“Artık öldürmek yok,” diye söylendim. “Beni duydu mu, Ash?”

Onları durdurmanın başka bir yolunu bul. Öldürmek zorunda değilsin.”

Gözünün ucuyla bana baktı, sonra sinirle iç geçirdi. “Nasıl istersen, Prenses. Ancak gece bitmeden bu kararından pişman olabilirsin.”

Ortasında mermer bir çeşme bulunan ıslıl ıslıl bir meydana daldık. İnsanlar kaldırımlarda dolanıyordu. Biraz rahatladım. Virüs kesinlikle bize burada, bu kadar şahidin önünde saldırmazdı. Periler araya karışabilir veya görünmez olabilirlerdi ama insanların, özellikle de insan çetelerinin böyle bir gücü yoktu.

Ash yavaşladı, elimi yakalayıp beni yanma çekti. Beni yavaşlatmak için koluma asılarak, “Yürü,” diye mırıldandı. “Koşarsan dikkat çekersin.”

Bizi takip eden kalabalık sokağın kenarında dağıldı ve sanki hep öyle yapıyormuş gibi meydana dolanmaya başladı. Kalbim deli gibi çarpıyordu ama kendimi, Ash'in elini tutarak gezintiye çıkmışız gibi yürümeye zorladım.

Virüs süzülerek meydana girdi. Böcekleri her yöne dağılınca daha da gerildim. Devriye arabasına yaslanan bir polis gördüm ve Ash'ten kurtulup ona doğru koştum.

Virüs'ün kahkahası geceyi yırttı. Tam ben memura ulaşmışken, “Seni görüyorum,” diye seslendi.

Soluk soluğa, “Affedersiniz efendim!” dedim. Polis bana döndü. “Bana yardım edebilir misiniz? Bizi kovalayan bir çete...”

Korkuyla geriye doğru tökezledim. Memur boş boş bana bakıyordu, çenesi aşağı sarkmıştı, gözlerinde hiçbir ifade yoktu. İleri atılıp beni kolumdan yakaladı. Ciyaklayarak bacağına tekme attım. Ancak etkilenmemiş gibiydi, diğer bileğini de yakaladı.

Meydandaki yayalar taze bir enerjiyle bize doğru atıldı. Homurdanarak küfrettim ve dizimi kasığına geçirerek polisten kurtuldum. Acıyla irkildi ve suratıma bir darbe indirdi. Çete yaklaştı, saçımı ve kıyafetlerimi yakaladılar.

Ve Ash çıkageldi, kılıcının kabzasını polisin çenesine geçirip onu yere serdi. Puck beni yakaladı ve polis arabasının kaputun üzerinden sürükleyerek diğer tarafa fırlattı. Çetenin elinden kurtulup koşarak bir sokağa girdik. Arkamızdan Virüs'ün kahkahası geliyordu.

Grimalkin kuyruğu kabarmış, gözleri dehşetle açılmış bir halde yanımızda belirdi. "Orada! Tam karşımızda! Bir at arabası. Çabuk binin."

Sokağın karşısına baktım ve yolcu almak için kaldırım kenarında bekleyen sahipsiz bir at ve üstü açık, iki kişilik bir fayton gördüm. Hızla kaçmamızı sağlayacak bir araba değildi ama hiç yoktan iyiydi. Karşıya geçtik ve faytona doğru koştuk.

Arkamızdan bir silah sesi geldi.

Puck tuhaf bir şekilde sarsıldı ve acı dolu bir feryatla kaldırma çöktü. Ben çığlık attım, Ash ise onu hareket etmeye zorlayarak yerden kaldırdı. Puck'ı sürükleyerek birlikte yalpalaya yalpalaya karşıya geçtikleri sırada bir silah sesi daha geceyi deldi. At kişnedi ve sese karşı hafiften şahlandı. Hayvan korkuyla kaçmadan dizginlerini yakaladım. Arkamda zombi gibi ayakların sürüyerek bize doğru gelen polis memurunu gördüm, silahını bize doğrultmuştu.

Ash, Puck'ı kucaklayarak arabaya yerleştirdi ve sürücü koltuğuna atladı, Grimalkin de onun yanına sıçradı. Sürünerek içeri girdim ve soluk soluğa arabanın zemininde uzanan Puck'm yanına sindim. Kaburgalarından sızıp döşemeye yayılan koyu kanı dehşetle fark ettim.

Ash, “Sıkı tutunun!” diye seslendi ve yüksek sesle, “Deh!” diye bağıarak dizginleri atın kalçalarına indirdi. At kişneyerek ileri atıldı. Kornasına asılan bir taksiden kıl payı kurtularak kımızı ışıktaki dörtmala ilerledik. Arabaların kornaları çaldı, insanlar bağırıp küfretti ve takip sesleri azaldı.

Birkaç dakika sonra, “Ash!” diye haykırdım. “Puck hareket etmiyor!”

Arabayı sürmekle meşgul olan Ash arkaya sadece göz ucuyla baktı ama Grimalkin yere atlayıp yanımıza geldi. Puck’ın yüzü yumurta kabuğu rengindeydi, teni soğuk ve nemliydi. Kapüşonlu montunun kolunu kullanarak kanamayı durdurmaya çalıştım ama çok fazla kan vardı. En iyi arkadaşım ölüyordu ve ben ona yardım edemiyordum.

“Bir doktora ihtiyacı var,” diye Ash’e seslendim. “Bir hastane bulmalı...”

Grimalkin, “Hayır,” diyerek araya girdi. “Düşün, insan! Hiçbir peri hastanede hayatta kalamaz. Tüm o sert metal aletler yüzünden sabaha ölmüş olur.”

“Peki, ne yapabiliriz?” diye bağırdım, sinir krizinin eşiğindeydim.

Grimalkin tekrar Ash’in yanına atladı. “Parka,” dedi sakince. “Onu parka götüreceğiz. Orman perileri ona yardım edebilir.”

“Edebilir mi? Ya edemezlerse?”

“O zaman, insan, bir mucize için dua etmeye başlarsınız.”

ASH PARKIN KENARINDA DURMAK YERİNE arabayı kaldırıma ve ağaçların altındaki çimenliğe sürdü. Puck için o kadar endişeleniyordum ki Prens yanıma çömelip Puck’ı omzuna alıncaya ve

arabadan indirinceye kadar durduğumuzu fark etmedim. Uyuşmuş bir halde onu takip ettim.

İki devasa meşe ağacının geceyi tamamen örten kıvrık dallarının altında durduk. Ash, Puck'ı devlerin altına taşıyıp çimenlerin üzerine yatırdı.

Ve bekledik.

Ağaç gövdelerinden cisimlenen iki silüet çıktı. İncecik kadınların saçları yosun yeşili ve tenleri cılalı maun gibi görünüyordu. Böcek karası gözler dışarıyı izlerken orman perileri ileri adım attı. Taze toprak ve ağaç kabuğu kokusu havayı ağırlaştırdı. Grimalkin ve Ash saygıyla başlarını eğdi ama ben hareketi zamanında yakalayamayacak kadar kaygılıydım.

Orman perilerinden biri, "Neden geldiğinizi biliyoruz," dedi, sesi yaprakların arasından geçen rüzgârın uğultusu gibiydi. "Rüzgâr bize uzak yerlerin haberlerini, fısıltılarını taşır. Demir Kral'la ilgili durumu biliyoruz. Biz de seni bekliyorduk, iki dünyanın çocuğu."

İleri çıkarak, "Lütfen," diye rica ettim, "Puck'a yardım edebilir misiniz? Buraya gelirken vuruldu. Pazarlık edebilirsiniz, onu kurtarabilirsiniz, size ne isterseniz veririm."

Göz ucuyla Ash'in bana karanlık bir bakış attığını gördüm ama görmezden geldim.

İkinci orman perisi, "Seninle pazarlık yapmayacağız, çocuk," diye mırıldanmca çok büyük hayal kırıklığına uğradım. "Bu bizim tarzımız değil. Biz, sonsuz güç kazanma yolları arayan periler ya da *cait sith* gibi değiliz. Biz sadece biziz."

Pes etmeyerek, "O zaman bir iyilik yapın," diye yalvardım. "Lütfen, ona yardım etmezseniz ölecek."

"Ölüm hayatın bir parçasıdır." Orman perisi bana merhametsiz siyah gözlerle baktı. "Her şey er geç sona erer, Puck kadar uzun

ömürlü biri için bile bu geçerlidir. İnsanlar onun hikâyelerini, ne olduğunu unuttur ve o, artık yoktur. Düzen böyle işler.”

Çılgık atma dürtümü bastırdım. Orman perileri yardım etmeyecekti; Puck'ı ölüme mahkûm etmişlerdi. Onları sarsma, yardım etmeyi kabul edene kadar gırtlaklama isteğiyle yumruklarımı sıkıtm ve ağaç kadınlara dik dik baktım. Ne olduğunu anlamadığım bir akım hissettim... ve üzerimdeki ağaçlar bizi yaprak yağmuruna tutarak gıcırdayıp sarsıldı. Ash ve Grimalkin bir adım geri attı, orman perileri birbirlerine baktılar.

Biri, “O güçlü,” diye fısıldadı.

Diğeri, “Gücü uyuyor,” diye yanıtladı. “Ağaçlar onu duyuyor, toprak çağrısına yanıt veriyor.”

“Belki, bu yeterli olur.”

Tekrar başlarını salladılar ve içlerinden biri Puck'ı belinden yakalayıp onu kendi ağacına sürükledi. İkisi de gövdede eriyip yok oldu. Panikle sarsıldım.

“Ne yapıyorsunuz?”

Arkada kalan orman perisi bana dönerek, “Endişelenme,” dedi. “Onu iyileştiremeyiz ama hasarı durdurabiliriz. Size tekrar katılacak kadar iyileşene kadar uyuyacak. Bir gece ya da birkaç yıl, ne kadar süreceği ona bağlı.”

Başını bana doğru eğdi ve yosunları döküldü. “Sen ve yoldaşların bu gece burada kalabilirsiniz. Burası güvenli. Demir periler bu sınırlara girmeye cesaret edemezler. Ağaçlar ve toprağın üzerindeki gücümüz onları uzak tutar. Dinlenin. Zamanı gelince sizi çağıracağız.”

Sonra bizi bir eksikle yalnız bırakarak ağaçta kayboldu.

UYUMAK İSTİYORDUM. Uzanıp kendimden geçmek istiyordum. En iyi arkadaşların vurulmadığı ve küçük kardeşlerin kaçırılmadığı bir dünyaya uyanmak istiyordum. Her şeyin bitmesini ve hayatımın tekrar normale dönmesini istiyordum.

Ama o kadar yorgunluğa rağmen uyuyamadım. Şaşkınlıkla, tamamen uyumuş bir halde parkta dolandım. Ash parkta yaşayan perilerle konuşmaya gitmişti. Grimalkin de gözden kaybolmuştu, yani yalnızdım. Aralıklı ay ışığında, periler dans ediyor, şarkı söylüyor ve uzaktan bana seslenerek kahkaha atıyorlardı. *Satyr*’ler kavallarında melodiler üflüyor, kanatlı periler incecik kanatlarıyla havada vızıldıyor ve incecik bedenleri rüzgârdaki çimenler gibi dalgalanan zarif orman perileri ağaçların arasında dans ediyordu. Hepsini görmezden geldim.

Bir göletin kenarında, devasa bir meşenin eğik dallarının altına girdim, dizlerimi göğsüme çektim ve hıçkır hıçkır ağladım.

Deniz kızları su yüzeyine çıkıp bana baktı ve küçük ışıkları şaşkınlıkla parlayan kanatlı periler bir halka halinde tepeme üşüştü. Onları zar zor görüyordum. Sürekli Ethan için endişelenmek, Puck’ı kaybetme korkusu ve Ash’e verdiğim uğursuz söz bana fazla gelmişti. Nefessiz kalana kadar ağladım, hıçkırıklarımla o kadar sertti ki ciğerlerim acıdı.

Ama tabii ki periler huzur içinde perişan olmama bile izin vermediler. Gözyaşlarım azalınca yalnız olmadığımı fark ettim. Bir *satyr* sürüsü karanlıkta parlak gözleriyle etrafımı çevirmişti.

İçlerinden biri ileri çıkarak, “Güzel çiçek,” dedi. Karanlık bir yüzü, keçisakalı ve gür siyah saçlarının arasından kıvrılan boynuzları vardı. Sesi kısık ve yumuşaktı. Hafif bir Kreol aksanı

vardı. “Neden bu kadar üzgünsün, tatlım? Bizimle gel, seni yine güldürelim.”

Ürperdim ve titreyerek ayağa kalktım. “Hayır, teşekkür e... Hayır. İyiyim. Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum.”

Satyr yaklaşarak, “Yalnızlık kötü bir şey,” dedi. Alımlı ve çekici bir şekilde gülümsedi. Etrafını büyü sarmıştı ve bir an ölümlü kılığını gördüm: Arkadaşlarıyla yürüyüşe çıkmış, yakışıklı bir üniversite öğrencisi. “Birer kahve içelim ve bana olanları anlat, olmaz mı?”

O kadar samimi gelmişti ki ona neredeyse inanıyordum. O zaman onun ve arkadaşlarının gözlerinde saf şehvet parıltıları gördüm. Korktum ve midem kasıldı.

Gerileyerek, “Gerçekten gitmem lazım,” dedim. Aç ve dikkatli bakışlarıyla beni takip ettiler. Havada güçlü bir şeyin kokusunu aldım ve bunun misk olduğunu anladım. “Lütfen, lütfen beni yalnız bırakın.”

Satyr, “Sonrasında bize teşekkür edeceksin,” diye vadetti ve ileri atıldı.

Koştum.

Sürü vaatler haykırarak beni takip etti; bundan zevk alacağını, biraz gevşemeye ihtiyacım olduğunu söylediler. Benden hızlıydılar ve lider keçi kollarım belime dolayarak beni arkadan yakaladı. Ayaklarım yerden kesilince tekmelere savurarak cıgılk attım. Diğer *satyr*’ler de yaklaşıp beni yakaladı ve ellemeye, kıyafetlerimi yırtmaya başladılar.

Daha önce hissettiğim akımla üzerimizdeki meşe aniden hareket etti. Sağır edici bir çatlama sesiyle, belim kadar kalm bir dalını aşağıya sallayıp lider *satyr*’in kafasına indirdi. Beni bırakıp

arkaya doğru sendeledi. Dal geriye sallanıp bu kez de midesine vurarak onu yere serdi. Diğer *satyr*'ler geri çekildi.

Keçi çocuk bana bakarak ayaklarım altına toplayıp ayağa kalktı. Üzerindekileri silkeleyerek, "Biraz sertlikten hoşlanıyorsun demek," diye hırladı. Başını sallayarak dilini dudaklarında gezdirdi ve bana doğru ilerledi. "Sorun değil, biz de sertleşebiliriz, değil mi çocuklar?"

"Ben de öyle." Karanlık bir şekil ağaçların arasından çıktı, canlanmış bir gölge gibiydi. Ash sürünün ortasına ilerlerken *satyr*'ler gözlerini kırıştıtırıp apar topar geriledi. Arkamdan yaklaşarak bir kolunu omuzlarıma sardı ve beni göğsüne çekti. Kalbim hızlandı ve midem âdeta perende attı. "Bu," diye homurdandı Ash, "size yasak."

Sürü başını eğerken lider keçi, "Prens Ash?" diye soludu. Rengi attı ve ellerini kaldırdı. "Özür dilerim, Majesteleri. Onun sizin olduğunu bilmiyordum. Özürlerimi kabul edin. Kimse zarar görmedi, tamam mı?"

Sesi buzla kaplı Ash, "Ona kimse dokunmayacak," dedi. "Ona dokunanın testislerini dondurur, bir kavanoza koyarım. Anladınız mı?"

Satyr'ler korkuyla sindi. Kekeleyerek hem Ash'ten hem de benden özür dilediler ve başlarını eğip hızla kaçtılar. Ash, yakınlarda uçup olanları izleyen iki kanatlı periye baktı ve periler tiz seslerle kıkırdayarak hızla ağaçların arasına daldılar. Sessizlik çöktü ve yalnız kaldık.

Ash beni bırakarak, "İyi misin?" diye mırıldandı. "Seni incittiler mi?"

Titriyordum. Canlandırıcı akım kesilmişti; şimdi tamamen tükenmiş hissediyordum. Uzaklaşarak, “Hayır,” diye fısıldadım. “İyiyim.” Ağlayabilirdim ama akıtacak gözyaşım kalmamıştı. Dizlerim titriyordu, tökezledim ve ayakta durabilmek için elimi bir ağaca koydum.

Ash yaklaştı. Bileğimden yakalayarak beni nazıkçe kendine çekti ve beni kollarında sıkı sıkı tuttu. Sadece bir an şaşırdım. Burnumu çekerek gözlerimi kapadım, yüzümü göğsüne gömdüm ve dokunuşunun altında tüm korkunun ve öfkenin bedenimden akmasına izin verdim. Hızlı kalp atışım duydum ve gömleğinin altından tenimi karıncalandıran soğuğu hissettim. Tuhaf bir şekilde hiç de rahatsız olmamıştım.

Uzun süre öyle kaldık. Ash konuşmadı, soru sormadı, beni tutmak dışında hiçbir şey yapmadı. Ben iç geçirdim ve rahatlayarak ona yaslandım. Bir süre için her şey yolundaydı. Ethan ve Puck hâlâ aklımdaydı ama şimdilik bu iyi geliyordu. Bu yeterliydi.

Sonra aptalca bir hata yaparak başımı kaldırıp ona baktım.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için yüzü ay ışığında açık ve kırılğan göründü. Birbirimize bakarken ifadesine bir merak yerleşti. Yavaşça bana doğru eğildi. Nefesimi tuttum ama hafif bir iniltiye engel olamadım.

Katılaştı ve ifadesi bir kez daha kapandı, gözleri sertleşti ve buzlaştı.

Beni iterek geri adım attı ve kalbim fenalaştı. Ash benim dışımda her şeye; ağaçlara, gölgelere, gölete baktı. O kaybolan anı tekrar yakalamak için ona uzandım ama benden uzaklaştı.

Gözlerindeki ifadeye uyan bir sesle, “Bu artık sıkıcı bir hal aldı,” dedi. Kollarını kavuşturdu ve aramıza daha fazla mesafe

koyarak uzaklaştı. “Buraya bebek bakıcısını oynamaya gelmedim, Prenses. Belki de tek başına dolaşmaya çıkmamalısın. Tekinsiz Divanı’na ulaşmadan zarar görmeni istemiyorum.”

Yanaklarım yandı, yumruklarımı sıktım. Çok uzun zaman önce kantinde aşağılandığım gün aklıma geldi. “Senin için sadece buyum, değil mi?” diye tersledim. “Kraliçenden bir iyilik sözü alabilmen için bir şansım. Umurunda olan tek şey bu.”

Beni iyice çileden çıkararak sakince, “Evet,” dedi. “Asla başka bir şeymiş gibi davranmadım. Başından beri niyetimi biliyorsun.”

Öfke gözyaşları gözlerime battı. Gözyaşlarımı tükettiğimi sanıyordum ama yanılmıştım. “Aşagılık herif,” diye tısladım. “Puck senin hakkında haklıymış.”

Soğuk bir şekilde gülümsedi. Gözleri parlayarak, “Belki Puck’a onu bir gün neden öldüreceğime dair yemin ettiğimi sormalısın,” dedi. “Geçmişimizi sana anlatacak cesareti var mı, gör bakalım.” Yapmacık bir şekilde gülümsedi ve kollarını kavuşturdu. “Tabii uyanırsa.”

Yanıt vermek için ağzımı açtım ama iki orman perisi yaprak hışırtısıyla yakındaki bir ağaç gövdesinde belirdi. Onlar yaklaşıırken, Ash beni söylenmemiş öfkeli sözlerimle baş başa bırakarak karanlıkta gözden kayboldu. Kusursuz suratındaki kibri tokatlama isteğiyle yakındaki bir kütüğü tekmeledim.

Geçirdiğim hafif sinir krizini umursamayan orman perileri beni başlarıyla selamladılar.

“Meghan Chase, Kadim seni görmek istiyor.”

YALNIZ BİR MEŞE AĞACININ altına doğru onları takip ettim. Ağacın dalları öyle yosunla kaplanmıştı ki üzerine yosundan perdeler

asılmış gibi görünüyordu. Ash ve Grimalkin çoktan gelmişlerdi, gerçi Ash benim olduğum tarafa bile bakmıyordu. Gözlerimi ona diktim ama o beni görmezden gelmeyi sürdürdü. Bir yanımda kedi ve diğer yanımda Kış Prensi'yle dev meşenin dallarının altına girdim ve bekledim.

Ağaç kabuğu dalgalandı ve yaşlı bir kadın ağaçtan dışarı adım attı. Teni buruşuk bir ağaç kabuğu gibi kabarmıştı. Uzun saçları kuru yosun gibi kahverengiye çalan bir yeşildi. Omuzları düşük ve eğriydi, sırtında binlerce böcek ve örümcekle titreşen yosundan bir cübbe vardı. Yüzü cevizle benziyordu, çizgili ve kırışıklı. Hareket ettiğinde eklemeleri rüzgârdaki dallar gibi çatırdıyordu. Fakat boncuk gözleri beni incelerken ve eğri büğrü eliyle yanma çağırırken keskin ve parlaktı.

“Yaklaş, çocuk,” diye fısıldadı, sesi kuru yaprak hışırtısı gibi çıkıyordu. Yutkundum, tenini oyan böcekleri görecektim ve toprak kokusunu alacak kadar yaklaştım. “Evet, rüzgârın fısıldadığı gibi, sen Oberon’un kızısın. Neden burada olduğunu biliyorum. Demir Kral’ı arıyorsun, değil mi? Onun diyarına giriş yolunu bulmak istiyorsun.”

“Evet,” diye mırıldandım. “Kardeşimi arıyorum. Machina onu kaçırdı ve ben onu geri alacağım.”

Kadim, “Sen senken, onu kurtaramazsın,” dedi ve midem altüst oldu. “Demir Kral, çelik ininde seni bekliyor. Geleceğini biliyor ve sen onu durduramayacaksın. Ölümlüler ya da perilerin elinden çıkan olan hiçbir silah Demir Kral’a zarar veremez. O hiçbir şeyden korkmaz.”

Ash başını saygıyla eğerek ileri çıktı. “Kadim,” diye mırıldandı. “bize Demir Kral’ı öldürmenin sırrını bilebileceğin söylendi.”

Yaşlı orman perisi ona ciddiyetle baktı. “Evet, genç Prens,” diye fısıldadı. “Doğru duymuşsun. Machina’yı öldürmenin ve saltanatını sonlandırmanın bir yolu var. Özel bir silaha ihtiyacınız var; aletlerle dövülemeyen, güneş ışığında büyüyen bir çiçek kadar doğal bir silaha.”

Ash istekli bir şekilde ileri eğildi. “Bu silahı nerede bulabiliriz?”

Kadim iç geçirdi ve içe çekilir gibi göründü. Büyük meşeye bakarak, “Burada,” diye mırıldandı, sesinde hüznün tınısı vardı. “İhtiyacınız olan silah Efsunağacı’dır; en yaşlı ağacın kalbinden. Demir Machina için olduğu kadar normal bir peri için de ölümcüldür. Doğanın ruhunu ve doğal toprağın gücünü taşıyan canlı bir ağaç, teknoloji ve gelişim perileri için zehirdir. Bu olmadan onu yenmeyi ve insan çocuğu kurtarmayı ümit etmeyin.”

Ash sessizleşti, suratı asıldı. Şaşkınlık içinde bir ona bir de Kadim’e baktım. “Bize onu vereceksin, değil mi?” diye sordum. “Eğer bu Ethan’ı kurtarmanın tek yoluysa...”

Grimalkin çimenlikten, “Meghan,” diye mırıldandı, “ne istediğinin farkında değilsin. Efsunağacı, Kadim’in ağacının kalbidir. Onsuz, meşe de, ona bağlı olan orman perisi de ölür.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme olan Kadim’e umutsuzlukla baktım. “Doğru,” diye fısıldadı. “Kalbi olmadan ağaç yavaşça solup ölür. Ancak ne için geldiğini biliyordum, Meghan Chase. Bunu başından beri sana vermeyi kararlaştırmıştım.”

“Hayır,” dedim ani bir tepkiyle. “İstemiyorum. Bu şekilde değil. Başka bir yolu olmalı.”

“Başka yolu yok, çocuk.” Kadim başını salladı. “Demir Kralı yenmezseniz, yine öleceğiz. Etkisi genişliyor. O güçlendikçe Olu-

rolmaz soluyor. Sonunda hepimiz mantık ve bilim çöplüğünde kuruyup öleceğiz.”

“Ama onu ben öldüremem,” diye itiraz ettim. “Ben bir savaşçı değilim. Sadece Ethan’ı geri istiyorum, o kadar.”

“Bunun için endişelenmene gerek yok.” Orman perisi başıyla, yanımda sessizce duran Ash’i işaret etti. “Kış Prensi’nin senin için savaşabileceğini sanıyorum. Kan ve hüznü kokuyor. Efsunağacı’nı ona seve seve verebilirim.”

“Lütfen.” Anlamasını isteyerek, yalvararak ona baktım. Zaten Puck benim arayışım için canını vermek üzereydi; bu uğurda bir başkasının daha ölmesini istemiyordum. “Bunu yapmanı istemiyorum. Bu çok fazla. Benim yüzümden ölmemelisiniz.”

Orman perisi ciddiyetle, “Hayatımı tüm periler için veriyorum,” diye yanıtladı. “Siz sadece kurtuluş aracım olacaksınız. Ayrıca, ölüm er ya da geç hepimizi bulur. Uzun, pek çoklarından uzun bir hayat yaşadım. Pişman değilim.”

Bana yaşlı, büyükannevari bir şekilde gülümsedi ve meşesine geri döndü. Ash, Grim ve diğer orman perileri sessizce duruyorlardı, yüz ifadeleri hüznü ve kasvetliydi. Bir an sonra, Kadim tekrar ortaya çıktı, kuru ellerinde bir şey tutuyordu; bu, uzun, dümdüz bir çubuktu. O kadar soluktu ki rengi neredeyse beyazdı ve boylu boyunca kırmızımsı damarlarla kaplıydı. Karşıma gelip onu bana sunduğunda, bir süre tereddüt ettim. Sonra çubuğu aldım. Ilık ve pürüzsüzdü. Nabzının attığını fark edince neredeyse onu fırlatıyordum.

Kadim kuru, kemikli elini koluma koydu. Ben canlı ağacı zorlukla tutarken, “Bir şey daha var, çocuk,” dedi. “Sandığından çok daha güçlüsün. Damarlarında Oberon’un kanı akıyor ve Olurulmaz

senin taleplerine bizzat tepki veriyor. Yeteneğin hâlâ içinde uyuyor ama hareketlenmeye başlamış. Onu nasıl kullanacağın divanların, perilerin, senin kaderini, her şeyin geleceğini şekillendirecek.

“Şimdi,” diye devam etti, sesi az öncekinden daha güçsüzdü, “git ve kardeşini kurtar. Machina’nın diyarına giden yol iskele yakınlarındaki terk edilmiş bir fabrikada. Yarın bir rehber size yol gösterecek. Demir Kral’ı öldürün ve iki dünyaya da huzur getirin.”

“Ya öldüremezsem?” diye fısıldadım. “Ya Demir Kral gerçekten yenilmezse?”

Kadim, “O zaman hepimiz ölürüz,” dedi ve meşesinde kayboldu. Diğer orman perileri beni bir kedi, prens ve çubukla yalnız bırakarak yanımdan ayrıldı. İç geçirdim ve elimdeki ağaç parçasına baktım.

“Endişelenmeme hiç gerek yok tabii,” diye mırıldandım.

ÜÇÜNCÜ KISIM

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

YİRMİNCİ BÖLÜM

Demir Ejderler ve Çöpçü Fareler

Şafakta ayrıldık. Engebeli zeminde iki saat kadar uyumak ve Puck'a son kez veda etmek için vaktim olmuştu. Güneşin doğmasına saatler kala uyandığımda o, ağaca gömülü halde hâlâ uyuyordu. Meşeye bağlı orman perisi bana onun yaşadığını ama ne zaman uyanacağını bilmediğini söyledi.

Elim ağaç kabuğuna dayalı, ağaç üzerinden Puck'ın kalp atışını hissetmeye çalışarak meşenin yanmda birkaç dakika durdum. Onu özlemiştim. Ash ve Grimalkin yoldaşım olabilirdi ama arkadaşım değillerdi. İkisi de beni kendi çıkarı için istiyordu. Sadece Puck bana gerçekten değer veriyordu ve şimdi gitmişti.

"Meghan." Sesi şaşırtıcı derecede nazik olan Ash arkamda belirdi. "Gitmeliyiz. Onu bekleyemeyiz, uyanması aylar alabilir. O kadar zamanımız yok."

“Biliyorum.” Sert köşelerin tenime battığını hissederek avcumu ağaç gövdesine bastırdım. Rüya görüp görmediğini, ağaç üzerinden dokunuşumu hissedip hissetmediğini merak ederek ona, *çabuk uyan* dedim. *Çabucak uyan ve beni bul. Seni bekleyeceğim.*

Belinde kılıcıyla, omzuna astığı yayıyla savaşa hazırlanmış olan Ash'e döndüm. Ona bakmak tenimin karıncalanmasına neden oldu.

Yanaklarındaki yanmayı saklayarak, “Sende mi?” diye sordum.

Başını salladı ve etrafını saran kırmızı damarlarıyla parlak beyaz oku gösterdi. Önceki gece onu uygun bir silaha döndürebileceğini söyleyerek Efsunağacı'nı istemişti, ben de tereddütsüz vermiştim. Şimdi endişemin arttığını hissederek oka baktım. Yenilmez olduğu söylenen Demir Perilerin Kralı'nı alaşağı etmek için biraz küçük ve kırılgan bir şeye benziyordu.

“Onu tutabilir miyim?” diye sordum ve Ash parmakları biraz oyalanarak onu hemen avcuma bıraktı. Ağaç kalp atışı gibi *gümleyerek* elimde hızlı hızlı attı. Ürperip onu tekrar Ash'e uzattım.

Ash bakışlarını benden hiç ayırmadan yumuşak bir sesle, “Onu benim için sakla,” dedi. “Bu senin arayışın. Onu ne zaman kullanmam gerektiğine sen karar ver.”

Kızardım ve sırt çantamı açıp oku içine koydum. Okun başı çantadan dışarı çıktı, yerini sağlamlaştırarak fermuarı çektim ve çantayı omzuma geçirdim. Çantam artık daha ağırdı; önceki gece park çeşmesini yağmalayıp güçlkle topladığım bozukluklarla yolculuğumuz için yiyecek ve şişe su almıştım. Yakındaki benzin istasyonunun tezgâhtarı sabahın birinde bir avuç bozukluğu saymak zorunda kalınca biraz sinirlenmişti ama yolculuğumuzun son ayağına elim boş başlamak istemedim. Ash ve Grim'in kuru-

tulmuş et, karışık kuruyemiş ve şekerlemelerden hoşlanacağımı umuyordum.

“Sadece tek bir atış hakkın olacak,” diye mırıldandım. Ash keyifsizce gülümsedi.

“O zaman hedefi bulmaya çabalayacağım.”

Kendine oldukça güveniyormuş gibi görünüyordu. Korkup korkmadığını ya da yapması gereken şeyle ilgili tereddütleri olup olmadığını merak ettim. Benimle ölümcül bir tehlikeye atılacağından, kin tutmak şu anda aptalca görünüyordu. “Bak, geçen gece için özür dilerim,” dedim. “Manyak gibi görünmek istememiştim. Sadece Ethan için endişeleniyordum. Ve Puck’ın vurulması ve her şeyin...”

“Sorun değil, Meghan.”

Gözlerimi kırpıştırdım, midem altüst oldu. Bana ilk kez adımla hitap etmişti. “Ash, ben...”

Grimalkin bir kayanın üstüne sıçrayarak, “Düşünüyordum da...” dedi. Zamanlamasına lanet ederek iç geçirip ona ters ters baktım. Kedi fark ettirmeden gelmişti. İkimize de bakarak, “Belki stratejinizi tekrar düşünmelisiniz,” dedi. “Machina’nın diyarına balıklama girmek bana kötü bir fikir gibi geliyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Pekâlâ...” Kedi oturdu ve arka ayaklarını yaladı. “Peşimize adamlarını takıp durduğuna göre muhtemelen geleceğimizi de biliyordur. Hem kardeşini neden kaçırdı ki? Onun peşinden gideceğini biliyor olmalıydı.”

“Aşırı özgüveni olabilir mi?” diye tahminde bulundum. Grimalkin fikrimi beğenmeyerek başını salladı.

"Hayır. Bir şey eksik. Ya da belki biz göremiyoruz. Bir çocuk Demir Kral'm işine yaramaz. Tabii..." Kedi gözlerini kısarak bize baktı. "Ben gidiyorum."

"Ne? Neden?"

"Bir teorim var." Grimalkin ayağa kalkıp kuyruğunu salladı. "Sanırım Machina'nın diyarına gidecek başka bir yol biliyorum. İsterseniz bana katılabilirsiniz."

"Teori mi?" Ash kollarını kavuşturdu. "Bir sezgi uğruna planı bozamayız, Cait Sith."

"Gideceğiniz yol sizi doğrudan tuzağa düşürse bile mi?"

Başımı salladım. "Bu riski almalıyız. Çok yaklaştık, Grim. Şimdi geri dönemeyiz." Grimalkin'in gözlerine bakabilmek için diz çöktüm. "Bizimle gel. Sana ihtiyacımız var. Bize hep doğru yolu gösterdin."

"Ben bir savaşçı değilim, insan." Grimalkin başını salladı ve gözlerini kırptı. "Savaş için bir prensin var. Sana kardeşine giden yolu göstermek ve kendi zevkim için eşlik ettim. Ama sınırlarımı biliyorum." Ash'e baktı ve kulaklarını indirdi. "Size orada bir yardımım olmaz. Bu yoldan giderseniz olamaz. Bu yüzden, hesabımızı kapayıp yolları ayırma vakti geldi."

Tabii ya... Kediye hâlâ bir iyilik borcum vardı. İçimde endişe uyandı. Kedinin sesimi ya da gelecekteki çocuğumu istemeyeceğini umdum. Hâlâ onun küçük, şeytani kafasında neler döndüğünü bilmiyordum. Sesimin titrememesi için çabalayarak, "Doğru," diye iç geçirdim. Ash sessiz, güvenilir varlığıyla arkama geçti. "Anlaşma anlaşmadır. Ne istiyorsun, Grim?"

Grimalkin'in bakışı içime işledi. Kuyruğunu oynatarak dik durdu. "Benim bedelim şu olacak..." diye lafa girdi. "Benim iste-

diğim bir zamanda, seni bir kere çağıracağım ve sorgusuz sualsiz geleceksin. Borcun budur.”

İçim rahatladı. Kulağa o kadar kötü gelmiyordu. Yine de Ash düşünceli bir ses çıkardı ve kollarını kavuşturdu.

“Bir çağrı?” Prens’in kafası karışmıştı. “Senin için tuhaf bir istek, Cait Sith. Bununla ne elde etmeyi umuyorsun?”

Grimalkin onu görmezden geldi. Bana bakarak, “Ben çağırdığımda,” diye devam etti, “beklemeden hemen yanıma gelmelisin. Ve elinden geldiğince bana yardım etmelisin. Sözleşmemizin şartı budur. İşimiz bitene kadar bana bağlısın.”

“Pekâlâ.” Başımı salladım. “Bununla yaşayabilirim. Ama beni çağırdığında seni nerede bulacağımı nasıl bileceğim?”

Grimalkin güldü. “Bunun için endişelenme, insan. Bileceksin. Ama artık gitmeliyim.” Önce beni, sonra Ash’i selamlayarak yerinden kalktı. “Görüşmek üzere...”

Sonra şişe fırçası gibi kuyruğunu dikip çimenlikte ilerleyerek gözden kayboldu.

Üzgün bir şekilde gülümsedim. “İkimiz kaldık.”

Ash yaklaştı ve hafif, tüy gibi bir okşayışla koluma dokundu. Ona baktım; özür dileyen, cesaretlendiren, beni terk etmeyeceğine dair sessiz bir vaatte bulunan, hafif, şefkatli bir şekilde gülümseme yayıldı yüzüne. Titrek bir şekilde sııttım ve bir kez daha kollarım bana sarması isteğiyle ona yaslanma dürtüme direndim.

Dallardan kıvrılarak aşağı inen bir kanatlı peri yüzümden birkaç santim uzaklıkta havada asılı kaldı. Mavi tenli, karahindiba saçlı ve incecik kanatlı peri bana dil çıkarıp vızıldayarak Ash’in omzuna kondu. Peri onun kulağına bir şeyler fısıldarken Ash başını eğdi. Dudağının bir köşesi kıvrıldı, bana baktı ve başını

salladı. Kanatlı peri kıkırdadı ve tekrar havaya fırladı. Benim hakkında ne konuştuklarını merak ederek kaşlarımı çattım ama sonra umurumda olmadığına karar verdim.

Kanatlı peri havada sarhoş bir sinekkuşu gibi kıvrılırken Ash, “Bu, Seedlit,” dedi. “Bizi limana ve fabrikaya götüreceksin. Sonrasında tek başımızayız.”

Kalbimin sesi kulaklarımda uğuldadı. İşte yolculuğumuzun son ayağı gelip çatmıştı. Yolun sonunda ya Machina ve Ethan vardı ya da ölüm. Yapmacık bir cesaretle gülümseyip çenemi kaldırdım. “Pekâlâ, Tinker Bell” dedim, kanatlı peri kızgın bir vızıltı çıkardı. “Önden git.”

Seedlit’in salınan ışığını soğuk, yavaş suların arduvaz grisi gökyüzü altında çalkalandığı Mississippi’nin kıyısına doğru takip ettik. Pek konuşmadık. Ash bana o kadar yakın yürüyordu ki omuzlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Sessiz geçen birkaç dakikadan sonra eline dokundum. Parmaklarını benimkilere geçirdi ve fabrikaya ulaşınca kadar bu şekilde yürüdük.

Tel örgülerin ardında çelik oluklu bir bina, göğe karşı karanlık bir leke gibi uzanıyordu. Seedlit hızla gözden kaybolmadan önce, Ash’e çabucak bir şeyler söyledi ve Prens ciddiyetle başını salladı. Bize olabildiğince yol göstermişti. Şimdi kendi başımızaydık.

Kapıya yaklaşırken Ash yüzünde acı dolu bir bakışla biraz duraksadı.

“Ne oldu?”

Suratını ekşitti. “Bir şey yok. Sadece...” Başıyla çiti gösterdi. “Çok fazla demir var. Daha buradan hissedebiliyorum.”

“Can yakar mı?”

“Hayır.” Başını salladı. “Dokunmadığım sürece sorun yok. Ama perileri içten içe tüketir.” Bunu itiraf etmekten rahatsızlık duymuş gibiydi. “Büyü kullanmayı zorlaştırıyor.”

Kapıyı yokladım. Kımıldamadı. Girişe ağır zincirler dolanıp üzerine asma kilit vurulmuştu ve çitin üzeri dikenli tellerle sarılmıştı.

Ash’e, “Bana kılıcını ver,” dedim. Gözlerini kırptırdı.

“Ne?”

“Bana kılıcını ver,” diye tekrarladım. “İçeri girmemiz gerekiyor ve sen demire dokunmaktan hoşlanmıyorsun, değil mi? Kılıcı ver de ben halledeyim.”

Şüpheyle baktı ama kılıcını çekip kabzasından bana uzattı. Silahı dikkatle aldım. Kabzası can acıtacak kadar soğuktu, bıçak kısmı donuk mavi bir enerji saçıyordu. Kılıcı kafamın üzerine kaldırıp zincirli kapıya şiddetle indirdim. Örgüler sanki candan yapılmış gibi metalik bir çınlamayla çatlayarak kırıldı. Memnuniyetle, aniden açılan zinciri tuttum ama metal ateş gibiydi, inleyerek elimi çektim.

Ben acıyla zıplayıp yanan parmaklarımı sallarken Ash yanıma gelip aldı. Silahını kınına yerleştirdikten sonra, salladığım elimi tutup avcumu yukarı kaldırdı. Bir kızarıklık parmaklarımı boylu boyunca kesmişti, parmaklarım uyuşmuş ve karıncalanıyordu.

“Demire karşı bağışıklığım olduğunu sanmıştım.” Burnumu çektim. Ash iç geçirdi.

Beni çitin ve onun büyü tüketiciliğinden uzaklaştırarak, “Öylesin,” diye mırıldandı. İfadesi şaşkınlık ve bıkkınlık arasında gidip geliyordu. “Ancak süper donmuş bir metali tutmak, kim olduğu fark etmeksizin Yaz Perileri için çok uahoş olabilir.”

“Ah...”

Yarayı tekrar inceleyerek başını salladı. “Soğuk ısırmaması değil,” diye mırıldandı. “Su toplayacak ama iyileşirsin. Belki bir iki parmağımı kaybedersin.”

Delici bir ifadeyle ona baktım, sırtıyordu. Bir an, dilim tutuldu. Tanrım, Buz Prensi artık şaka da yapıyordu, dünyanın *sonu* gelmiş olmalıydı. Diğer elimle ona vurup, “Hiç komik değil,” diye tısladım. Çabucak kenara kaçtı, yüzünde hâlâ eğleniyormuş gibi ifade vardı.

Dalgınlıkla, “Ona çok benziyorsun,” dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki onu zor duydum. Ben bir şey daha söyleyemedim kılıcını çekip döndü ve kapıdaki zincirleri çekip kopardı. Kapı hafif bir gıcırtyla açıldı ve Ash araziye dikkatli gözlerle taradı.

“Yakınımda kal,” diye fısıldadı ve dikkatle içeri ilerledik.

İçeri girdiğimizde, büyük bir metal hurda yığınının bahçeye istiflenmiş olduğunu gördüm. Şafağın soluk ışınlarında hurdaların keskin köşeleri parlıyordu. Ash yanlarından her geçişimizde irkiliyordu, sanki hurdalar üzerine atlayıp saldıracakmış gibi gözünü ayıramıyordu. Tuhaf yaratıklar metal yığınlarının arasında koşturuyordu. Faremsi yüz hatları olan, tüysüz kuyruklu minik adamlardı. Metal parçalarını dişlediklerinde metal paslanıyordu. Bizi pek umursamadıkları halde Ash elini kılıcından çekmeksizin onları her gördüğünde irkiliyordu.

Demir kapıların etrafında daha da fazla zincir vardı ama buz kılıcı onları kolayca kesti. İçeri adım atıp gözlerim loş ışığa alışınca yavaşça etrafa göz gezdirdim. Köşelerden sesler gelmesine rağmen sıradan, boş ve karanlık bir depoya benziyordu. Karanlığın içinde de bazıları boyumu aşan hurda yığınları vardı.

Biraz daha içeri girerken hattın nerede olduğunu merak ettim. Yerleri kaplayan metal ızgaralar ayak tabanına baskı yapıyordu. Ash tereddüt ederek kapıda oyalandı.

Buhar bacaklarımın etrafım sararak yerde süzülüyordu. Karşı duvardaki ızgaralardan birinin kaldırılarak kare şeklinde bir boşluğu açıkta bırakmış olduğunu gördüm. Açıklıktan dışarı kaynayan bir duman çıkıyordu. *Oradaydı!*

Ona doğru yürüdüm. Ash kapının eşiğinden durmam için seslendi. Sinirlerim uyarı alarmı veremedi bir hurda yığını yerinden oynadı ve yerde sürükleniyormuş gibi havaya kıvılcımlar saçarak, yüksek bir gıcırtıyla ikiye ayrıldı. Karmaşanın arasından, demir, tel ve kırık camdan yapılmış uzun bir boyun çıktı. Bir sürüngen kafası dik dik bana baktı, kafatasından diken gibi metal parçaları çıkıyordu. Sonra tüm yığın sarsılarak kıvrık metal pençeleri ve sivri, çivili kuyruğuyla demir ve çelikten devasa bir kertenkeleye dönüştü.

Ejder, gözlerimi yuvalarından çıkaracak, sağır edici metalik bir gıcırtıyla kükredi ve ileri atıldı. Başka bir yığının arkasına doğru sendeleyerek saklanırken bu yığının da bir ejder olmaması için dua ediyordum. Ejder tısladı ve beni takip etti. açık çenesinden buhar çıkarıyordu, çelikten pençeleri zeminde cınlıyordu.

Havaya buzdan oklar yağdı, ejderi başından vurdu ve kafatasında yaratığa zarar vermeden parçalandı. Kılıcını çekmiş, odanın uzak köşesinde duran Ash'e bakarak çığlık atıp şahlandı. Kuyruğunu kamçı gibi yere vurarak ve pençelerinden kıvılcımlar saçarak Ash'e doğru hücumla geçti. Yüreğim ağzıma geldi.

Ash bir an için gözlerini kapadı, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve kılıcının ucunu yere dayadı. Mavi bir ışık patlaması

oldu. Buz, kılıcın ucundan hızla yayılıp zemini kapladı ve her şeyi kristale çevirdi. Nefesim havada asılı kaldı ve kırışlerde buz sarkıtları oluştu. Hurdalar donup keskin bir soğuk yayınca ben de şiddetle titredim.

Ejder ona yaklaştığında Ash buzun üzerinde normal bir zeminde yürüyormuş gibi hareket ederek yana sıçradı. Yaratık duramayarak duvara tosladı, etrafa metal parçaları saçıldı. Tısladı ve kuyruğunu sallayarak kaygan zeminde ayağa kalkmaya çalışırken kaydı. Ash ileri doğru zıpladı ve uzun bir ısıklık çalarak havada buzlu bir hortum yarattı. Kar fırtınası ejderi buzla ve karla kaplayarak döverken yaratık feryat etti. Beyaz bir kırağı örtüsü metal bedeninde kabuklaştı, buz ağırlaştıkça çırpınmaları yavaşladı.

Ash nefes nefese kalarak durdu. Yalpalayarak donmuş ejderden uzaklaştı ve gözlerini kapayarak bir sütuna yaslandı. Buzda kayıp tökezleyerek yanına koştum.

“İyi misin?”

Neredeyse kendi kendine, “Bir daha asla...” diye homurdandı. Gözleri hâlâ kapalıydı ve benim orada olduğumu fark ettiğinden emin değildim. “Bunun olmasını bir kez daha *izlemeyeceğim*. Bir başkasını da... aynı şekilde... kaybetmeyeceğim. Kaybedemem...”

Koluna dokunarak, “Ash?” diye fısıldadım.

Gözlerini açtı ve bakışları benimkilere takıldı. Hâlâ hayatta olmama biraz şaşırarak, “Meghan,” diye mırıldandı. Gözlerini kırptırıp başını salladı. “Neden kaçmadın? Sana zaman kazandırmaya çalıştım. Çoktan gitmiş olman gerekirdi.”

“Delirdin mi? Seni o şeyle bırakamazdım. Gel haydi.” Gergin bir şekilde donmuş ejdere bakarak Ash’in elini tutup onu sütun-

dan uzaklaştırdım. “Çıkalım buradan. Sanırım yaratık biraz önce gözlerini kırptı.”

Parmaklarını benimkilere sıkıca geçirip beni kendine çekti. Dengemi kaybedip şaşkınlıkla ona baktım ve o anda beni öptü.

Bir anlığına şokla kalakaldım ama sonra ayak parmaklarımın üzerinde yükselip kollarımı onun boynuna doladım ve ikimizi de şaşırtan bir açlıkla öpüşüne karşılık verdim. Beni kendi bedenine bastırdı. Ellerimi ipek saçlarında gezdirdim. Soğuk dudakları, dudaklarımı karıncalandırıyordu. Ve bir an Ethan, Puck ya da Demir Kral yoktu. Sadece o vardı.

Soluk soluğa geri çekildi. Kanım damarlarımda hızla akıyordu. Sırtındaki çeliğimsi kasları hissederek başımı onun omzuna koydum ve titrediğini hissettim.

“Bu hiç iyi değil,” diye mırıldandı, sesi garip bir şekilde sarsılmış çıkıyordu. Yine de beni bırakmadı. Gözlerimi kapadım ve hızlı kalp atışımı dinledim.

Fısıldayarak, “Biliyorum,” diye karşılık verdim.

“Divanlar öğrenirse, bizi öldürürler.”

“Hı hım.”

“Mab beni ihanetle suçlar. Oberon seni ona karşı kullandığımı sanır. Ya sürgün eder ya da idam.”

“Üzgünüm.”

Yüzünü saçıma gömerek iç geçirdi. Boynuma çarpan nefesinin soğuğuyla ürperdim. İkimiz de uzun gelen bir süre boyunca hiçbir şey söylemedik.

“Bir yolunu buluruz,” deme cesaretini gösterebildim.

Konuşmadan başını salladı ve geri çekildi. Tökezleyince yine kolundan yakaladım.

“İyi misin?”

“İyi olacağım.” Dirseğimi bıraktı. “Çok fazla demir var. Büyü enerjimi tüketti.”

“Ash...”

Yüksek bir çatırtı konuşmamızı böldü. Ejder, kurtardığı ön patisini yere vurdu. Buzu parçalayarak yükselmeye çalışırken daha fazla kırıma sesi geldi. Ash elimi yakalayıp koştu.

Ejder, öfkeli bir çığlıkla etrafa kırık parçaları savurarak buzdan hapisanesini parçaladı. Ejderin, peşimize düştüğünü, pençelerini buzdan zemine sapladığını duyarak hızla odanın diğer tarafına geçtik. Kare şeklindeki boşluk önümüzdeydi. İçine atladık ve bilinmezliğe balıklama dalarak buharın içinden geçtik. Ejderin öfkeli haykırışı tepemizde çınladı, buhar dumanı bizi sardı ve her şey beyaz oldu.

YERE İNİŞİMİZİ HATIRLAMİYORDUM ama buhar etrafımızdan çekilirken Ash’ın elimi tuttuğunun farkındaydım. Etrafa korkuyla bakarken gözlerimiz irileşti.

Önümüzde çorak ve karanlık, kıvrımlı bir manzara uzanıyordu, gökyüzü sarı ve gri arasında çirkin bir renge bürünmüştü. Alana enkaz dağları hâkimdi: eski bilgisayarlar, paslı arabalar, televizyonlar, çevirmeli telefonlar, radyolar. Kocaman ve korkunç görünümlü devasa tepelerin bazıları yoğun, boğucu bir dumanla yanıyordu. Çorak arazide rüzgâr, tozu parlak anaforlara karıştırarak, bir hurda yığının üzerindeki eski bir bisikletin tekerleğini döndürerek uğulduyordu. Alüminyum parçaları, eski teneke ku-

tular ve köpükten bardak atıkları yerde yuvarlanıyordu. Havada boğazımı yakan keskin, bakırımsı bir koku vardı. Buradaki ağaçlar çirkin görünüyordu; eğilmiş ve sararıp solmuşlardı. Birkaçında parlak meyveler gibi ampuller ve piller asılıydı.

Ash. “Olurulmaz’dayız,” diye homurdandı. Sesi hüznünlüydü. “Sanırım, Derin Düğüm’de bir yerlerdeyiz. Yabanılormanın ölüyor olmasına şaşmamalı.”

“*Burası Olurulmaz mı?*” Büyük bir şaşkınlıkla etrafıma baktım. Tır Na Nog’un soğuk, bakir güzelliğini ve Yaz Divanı’nın kör edici renklerini hatırladım. “Olamaz. Nasıl bu hale gelebildi?”

Ash, “*Machina,*” diye yanıtladı. “Diyarlar yöneticilerinin özelliklerini alır. Sanırım onunki şu anda çok küçük ama genişlerse yabanılormanı yutar ve sonunda Olurulmaz’ı yok eder.”

Peri Ülkesi’nden ve içindeki her şeyden nefret ettiğimi sanmıştım ama bu, Ash’i tanımadan önceydi. Burası onun eviydi. Olurulmaz ölürse, o da ölürdü. Puck, Grim ve tuhaf yolculuğumda tanıştığım herkesle birlikte. Ölü manzaraya göz gezdirerek, “Bunu durdurmalıyız,” diye haykırdım. Duman boğazımı gıdıklayıp öksürmememe neden oldu. “Yayılmasına izin veremeyiz.”

Ash soğuk ve korkutucu bir şekilde gülümsedi. “Bu yüzden buradayız.”

Bir şeylerin canlanıp saldırma olasılığına karşı tetikte kalarak yavaşça çöp dağlarının arasından ilerledik. Göz ucuyla bir hareket yakaladım ve zararız bir hurda kılığına girmiş bir başka ejderin korkusuyla hemen ona doğru döndüm. Bu seferki bir ejder değil, tepelerin arasında aşağı yukarı badi badi yürüyen birkaç küçük kambur yaratıktı. Kurumuş cücelere benziyorlardı; sırtlarındaki hurdanın ağırlığıyla devasa yengeçler gibi eğilmişlerdi. Hoşlarına

giden kırk bir oyuncak, bisiklet jantı gibi şeyleri sırtlarındaki koleksiyona ekliyor ve bir sonraki tepeye yöneliyorlardı. Bazılarının yükü oldukça büyük ve oldukça etkileyiciydi.

Yaratıklardan bazıları bizi gördü ve parlak, meraklı boncuk gözleriyle badi badi bize doğru geldi. Ash kılıcına davrandı ama ben elimi koluna koydum. Zararlı olmadıklarını hissettim. Belki bize doğru yolu gösterebilirlerdi.

Etrafımızı çevirdiklerinde, “Merhaba,” diye yumuşakça selamladım, hevesli köpekler gibi bizi kokluyorlardı. “Sorun çıkarmak istemiyoruz. Sadece birazcık kaybolduk.”

Başlarını kaldırdılar ama bir şey demediler. Birkaçı biraz daha yaklaştı ve uzun parmaklarıyla parlak kumaşını çekıştırerek sırt çantamı dürttü. Niyetleri kötü değildi, sadece martıların bir düğmeyi gagalaması gibi bir meraklı. İki tanesi kılıcının kınına pençe atarak Ash’in yanına geldi. Ash tedirginlikle yer değiştirdi ve uzaklaştı.

“Kral Machina’yı bulmalıyım,” dedim. “Nerede yaşadığını bize gösterebilir misiniz?”

Ama yaratıklar beni dinlemiyordu; sırt çantamı çekıştırmekle ve kendi aralarında anlaşılmaz bir şekilde konuşmakla meşgullerdi. Bir tanesi, çantaya öyle bir vurdu ki neredeyse yere devriliyordum.

Ash mavi bir ışık çakmasıyla kılıcını çekti. Yaratıklar gözleri kocaman açılmış halde parlak bıçağa sabitlenerek hızla onun yanına gitti. Birkaçı kılıca dokunma isteğiyle parmaklarını oynattı ama yaklaşmamaları gerektiğini anlamışlardı.

Ash ileri adım atan cücelere kılıcını doğrultarak, “Haydi,” diye homurdandı. “Bize yardım etmeyecekler. Çıkalım buradan.”

“Bekle.” Ash dönerken onu kolundan yakaladım. “Bir fikrim var.”

Çantamı sırtımdan indirdim, yan cebini açtım ve geçmişten gelen kırık iPod’u çıkardım. İleri çıkarak onu havaya kaldırıp kocaman, yabani bakışlarıyla bizi izleyen cücelere gösterdim.

Sessizliği, “Bir anlaşma,” diyerek böldüm. Göz kırpmadan beni izliyorlardı. iPod’u ileri geri sallayarak “Bunu görüyor musunuz?” dedim. Kemiğe bakan köpekler gibi gözleriyle takip ettiler. “Bunu size vereceğim, siz de beni Demir Kral’a götüreceksiniz.”

Cüceler birbirlerine dönüp anlaşılamayan bir şeyler mırıldandı. Arada hâlâ orada olduğumdan emin olmak için arkaya göz atıyorlardı. Sonunda bir tanesi ileri adım attı. Yükünün tepesinde bütün bir üç tekerlekli bisiklet sallanıyordu. Gözlerini hiç kırpmadan bakışlarını üzerime sabitledi ve takip etmemi işaret etti.

İçimden çöpçü fareler adını verdiğim o tuhaf küçük yaratıkların peşine takılıp buramn diğer sakinlerinin meraklı bakışları eşliğinde çöplük alanın içinden geçtik. Dışleri metali paslandıran faremsi adamlardan birkaç tane daha, etrafta öylece dolanan birkaç cılız köpek ve her şeyin üzerinde sürünen demir böcek sürüleri gördüm. Bir kez uzaktaki bir çöp tepeciğinden çıkan bir korkunç ejder daha gözüme takıldı. Neyse ki sadece daha rahat bir uyku pozisyonu almak için yer değiştirdi ve mükemmel bir hurda yığını kılığına geri döndü.

Sonunda, çöp dağları azaldı ve çöpçü farelerin lideri parmağıyla çorak bir ovayı işaret etti. Çatlamış, gri platoda örümcek ağı gibi örülü lav ve milyonlarca göz kırpan ışık ile ileriye uzanan bir demiryolu vardı. Devasa demir böcekler gibi kocaman makineler

buhar soluyarak yanında duruyordu. Sisle kaplı, duman çıkaran sarp, siyah bir kule topraktan çıkıp bir bıçak gibi göğe yükseliyordu.

Machina'nın kalesi.

Ash sessizce derin bir nefes aldı. Midem korkuyla kasılırken heybetli kuleye bakakalmıştım. Sırt çantamın çekıştırilmesiyle şaşkınlığımdan sıyrıldım. Çöpçü fare beklentiyle parmaklarını oynatarak beni bekliyordu.

"Ah, evet." iPod'u çantamdan çıkarıp ciddiyetle ona verdim. "Anlaşma, anlaşmadır. Güle güle kullan."

Çöpçü fare sevinçle cıvıladı. Cihazı göğsüne bastırarak çöplükte bir yengeç gibi hızla ilerleyip gözden kayboldu. Heyecanlı konuşmalar duydum ve ganimetini göstererek diğerlerine hava attığını tahmin ettim. Sonra sesler uzaklaştı ve Ash'le yalnız kaldık.

Prens bana döndü ve korkunç görüntüsünden dehşete kapıldım. Teni kül rengiydi; gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve saçları terden ıslanmıştı.

"İyi olacak mısın?" diye fısıldadım. Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

"Göreceğiz, değil mi?"

Eline uzandım ve parmaklarımı onunkilere geçirip sıktım. Elimizi yüzüne koydu ve sanki dokunuşumdan güç alacakmış gibi gözlerini kapadı. Birlikte Machina'nın diyarına indik.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Demir Hükümdarlığın Şövalyeleri

Saatlerce yürüdükten sonra Ash, “Arkana bakma,” diye mırıldandı, “ama takip ediliyoruz.”

Başımı çevirdim. Uzakta bir silüet şeklinde duran kaleye doğru demiryolunu takip ediyorduk. Doğrudan demirin üzerinden gitmek yerine, yanından yürüyorduk ve yolculuğumuz esnasında tek bir yaratığa, bir periye ya da başka bir şeye rastlamamıştık. Zeminden çıkan sokak lambaları yolu aydınlatıyordu ve izlediğim bir animedeki araçlara benzeyen dev demir yaratıklar raylara çökmüş duman püskürtüyordu. Süzülen buharın içinde birkaç metreden ötesini görmek zordu.

Küçük, tanıdık bir yaratık raylarda hızla ilerleyip dumanda gözden yok oldu. Çöp yığınınından fırlayan üç tekerlekli bisikleti fark edip kaşlarımı çattım. “Çöpçü fareler bizi neden takip ediyorlar?”

Ash, “Çöpçü fareler mi?” diyerek sırttı.

“Evet, bilirsin, parlak olan her şeyi toplayıp inlerinde istifleyen hayvanlar. Çöpçü fareler işte. Aman boş ver.” Ona dalga geçerce-sine dik dik baktım, sinirlenemeyecek kadar tedirgindim. Ash hiç şikâyet etmedi ama her yerdeki demirin onun için ölüm tehdidi oluşturduğunun farkındaydım. “Durup dinlenmek ister misin?”

“Hayır.” Baş ağrısını geçirmeye çalışmış gibi bir avcunu gözüne bastırdı. “Bir şeyi değiştirmez.”

Dolambaçlı manzara devam etti. Isıyla fokurdayan ve parlayan erimiş lav birikintilerini geçtik. Göğü delen siyah baca boruları sarı-gri gökyüzüne kıvrılan büyük siyah bir duman püskürtüyordu. Şimşekler yanıp sönen metal kulelerin arasında çıtırdıyordu ve havada bir elektrik akımıyla uğulduyordu. Borular, birleşme yerleri ve valflerından buhar sızdırarak yerde çaprazlamasına ilerliyordu ve siyah kablolar gökyüzünü yarıyordu. Demir, pas ve dumanın keskin kokusu boğazımı doldurup burnumu yakıyordu.

Ash ciddi bir kararlılıkla tökezleyerek yürürken çok az ko-nuştu. Endişe midemde geçmek bilmeyen düğümlenmeye neden olmuştu. Bunu ona ben yapıyordum; onu yardım etmeye mecbur kılan benim sözleşmemdi ve bu yardım onu yavaş yavaş öldürü-yordu. Ama geri döneceydik ve Ash devam etmek için çabalarsen tek yapabildiğim, çaresizce izlemektir. Acı dolu, hırıltılı nefesler alıyordu ve rengi gittikçe soluyordu. Korku içimi tırmalıyordu. Ölmesinden ve beni bu karanlık ve çarpık diyarda tek başıma bırakmasından delicesine korkuyordum.

Bir gün geçmişti ve hâlâ uzakta olsa da karanlık ve tehditkâr görünen demir kule önümüzdeydi. Göğün hastalıklı sarı-gri rengi kararmıştı ve bulutların arkasından ayın puslu hatları parlıyordu.

Durup gökyüzüne baktım. Yıldız yoktu. Bir tane bile. Yapay ışıklar pustan yansıyıp geceyi neredeyse gün kadar parlak bir şekilde aydınlatıyordu.

Ash dengede durmak için elini dağılan bir duvara koyup öksürmeye başladı. Kollarımı ona sarıp destek olurken bana yaslandı. Şiddetli öksürükleri kalbimin sıkışmasına neden oldu. “Dinlenmeliyiz,” diye fısıldadım, kamp yapacak bir alan bakınarak. Rayların altında, yarısı toprağın altına gömülü, üzerinde duvar yazıları olan devasa bir çimento tünel vardı. Ash’i oraya doğru hareket ettirdim. “Haydi.”

Bu kez tartışmadı ve beni yokuş aşağı, çimento barınağına doğru takip etti. Ayakta durabileceğimiz kadar yüksek değildi ve yer renkli cam parçacıklarıyla doluydu. En iyi kamp alanlarından biri sayılmazdı ama en azından demirden değildi. Kırk bir şişeyi tekmeleyerek uzaklaştırdım ve sırt çantamı omzumdan indirerek dikkatli bir şekilde oturdum.

Ash, belindeki kılıcı çıkarıp hafif bir inlemeyle karşıma çöktü. Çantanın fermuarını açıp da yemeği ve suyu ararken Efsunağacı oku küt küt atıyordu.

Paketini yırtıp açtığım kurutulmuş eti Ash’e uzattım. Gözleri yorgun ve donuk bir şekilde başıyla reddetti.

Kuru eti kemirerek, “Bir şeyler yemelisin,” diye azarladım onu. Ben de pek aç değildim; iştahımın yerinde olamayacağı kadar yorgun, terli ve kaygılıydım ama mideme bir şeyler girsin istiyordum. “Başka bir şey istersen karışık kuruyemişim ve şekerlemelerim de var. İşte.” Bir paket fıstığı ona doğru salladım. Kuşkuluyla paketi süzdü ve ben kaşlarımı çattım. “Üzgünüm ama marketlerde peri yiyecekleri satmıyorlar. Ye.”

Sessizce paketi kabul edip bir avuç fıstık ile kuru üzümü avcuna aldı. Uzaklara, bulutları delen devasa siyah kuleye baktım. Sadece onu biraz konuşturmak için, “Ona ulaşmamız ne kadar sürer sence?” diye mırıldandım.

Avcundaki çerezleri ağzına atıp umursamaz bir şekilde çiğnedi ve yuttu. Paketi yere bırakarak, “Sanırım en fazla bir gün daha,” diye yanıtladı. “Daha uzun sürerse,” diye iç geçirdi ve gözleri bulutlandı, “işe yarayacağımdan şüpheliyim.”

Midem dehşetle allak bullak oldu. Onu şimdi kaybedemezdim. Çoktan bir sürü şeyi kaybetmiştim; Ash’in maceramızın sonunu görememesi çok zalimce görünmüştü. Ona, hiç kimseye olmadığı kadar ihtiyacım vardı. Kendimi şaşırtarak, *seni koruyacağım*, diye düşündüm. *Söz veriyorum, bunu aşacaksın. Ölüp de beni bırakma, Ash.*

Düşüncelerimi okuyormuş gibi, tünelin gölgesinde ciddi gri gözleriyle bakışıma karşılık verdi. Ash’in beni saran büyümlü aurayı okuyup okuyamadığını, duygularımın düşüncelerimi ele verip vermediğini merak ettim. Bir an için kendi içinde savaşmış gibi tereddüt etti. Sonra boyun eğresine iç geçirdi ve hafifçe gülümseyip elini uzattı. Elini tuttum, beni kendine çekti ve tam önüne oturtup kollarını karnıma sardı. Göğsüne yaslandım ve kalp atışını dinledim. Her kalp atışı bana bunun gerçek olduğunu, Ash’in burada ve hayata olduğunu, hâlâ yanımda durduğunu söylüyordu.

Rüzgâr şiddetlenip ozon ve tuhaf, kimyasal başka bir kokuyu taşıdı. Bir yağmur damlası tünelin ucuna çarptı ve minik bir dumman kıvrılarak havaya karıştı. Ash, ağır solukları dışında, sanki ani bir hareketiyle beni kaçıracağından korkar gibi tamamen hareketsizdi. Canlı bir buz gibi serin, pürüzsüz tenine hayranlıkla

dokunup parmaklarımı kolunda gezdirdim. Ürperdiğini hissettim, hırıltılı nefes alışını duydum.

“Ash?”

“Hımm?”

Dudaklarımı yaladım. “Neden Puck’ı öldürmeye yemin ettin?”

Sarsıldı. Gözlerini enseme hissettim. Bunu neden sorduğumu merak ederek ve geri alabilmeyi dileyerek yanağımın içini ısırdım. Elimi sallayarak, “Boş ver,” dedim. “Unut gitsin. Bana söylemek zorunda değilsin. Sadece merak ediyordum...”

Sen gerçekten kimsin? Puck ondan nefret etmene neden olacak ne yaptı? Anlamak istiyorum. İkinizi de tanımadığımı hissediyorum.

Birkaç yağmur damlası daha sessizlikte tıslayarak yere düştü. Kolları hâlâ belimde olan Ash’in bedeninin fazlasıyla farkında olarak kuru eti çiğniyor ve yağmura bakıyordum. Daha rahat bir pozisyon almak için hareketlendiğini ve iç geçirdiğini duydum.

Artan rüzgârda sesi neredeyse kaybolarak, “Uzun zaman önceydi,” diye mırıldandı. “Sen doğmamıştın bile. O zamanlar Kış ve Yaz birkaç mevsim boyunca barış içindeydi. Divanlar arasında her zaman küçük çatışmalar oluyordu ama yüzyıllardan beri ilk defa uzunca bir süreliğine birbirimizi rahat gerçekten bırakmıştık.

“Yaz mevsiminin sonuna doğru,” diye devam etti, sesinde biraz acı hissediliyordu, “bir şeyler değişti. Periler sıkıntıya gelemez ve sabırsızlanan bir grup yine Yaz’a sorun çıkarmaya başlamıştı. Bunu tahmin etmeliydim aslında ama o dönemde siyasetle pek ilgilenmiyordum. Tüm Divan sıkılmıştı ve huzursuzdu ama ben...” Bir süreliğine sesi kesildi. “Ben Leydim Ariella Tularyn’leydim.”

Nefesimin kesildiğini hissettim. *Leydisi*. Ash daha önce birine kapılmıştı. Sesinde gizlenen acıya bakarsam, onu çok da sevmişti. Aniden nefesimin, kollarının belimde durduğunun fazlasıyla farkına varıp kaskatı kesildim. Ash fark etmemiş gibiydi.

Çenesini başıma dayayarak, “Yabanılormanda avlanıyorduk,” diye devam etti. “O bölgede görüldüğü söylenen altın tilkiyi arıyorduk. O gün üçümüz birlikte avlanıyorduk; Ariella, ben ve... ve Robin Goodfellow.”

“*Puck mı?*”

Ash huzursuzlukla kıpırdandı. Uzakta yeşil şimşekler eşliğinde gök gürledi. Sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi, “Evet,” diye homurdandı. “Puck... Puck bir zamanlar benim arkadaşım. Onu böyle çağırmaktan utanmıyordum. O zamanlar üçümüz, Divanların kınamasından uzak, yabanılormanda sık sık buluşuyorduk. Kuralları umursamıyorduk. O günlerde Puck ve Ariella en yakın yoldaşlarımdı. Onlara tamamen güveniyordum.”

“Ne oldu?”

Anılara dalan Ash’in sesi yumuşadı. “Avlanıyorduk, daha önce hiçbirimizin gitmediği bir alana girmiş, avımızı takip ediyorduk. Yabanılorman çok büyüktür ve bazı bölgeleri sürekli değişir. Bu yüzden bizim için bile tehlikeli olabiliyor. Aşına olmadığımız ağaçların ve koruların arasında üç gün boyunca, hangimizin okunun hedefi bulacağı konusunda iddialara girerek altın tilkiyi takip ettik. Puck, Kış’ın kesinlikle Yaz’a yenik düşeceğiyle böbürleniyordu. Ariella ile ben de tam tersini söylüyorduk. Bu süre içinde etrafımızı saran orman giderek karardı ve vahşileşti. Atlarımız toynakları

yere değmeyen peri aygırlardı ama giderek huzursuzlanıyorlardı. Onları dinlemeliydik ama aptal gibi inatçı gururumuza yenildik.

“Sonunda, dördüncü gün, engin bir boşluğa inen bir tepeye geldik. Diğer yanda, dağın sırtında koşturan bir altın tilki vardı. Bizi ayıran vadi derin değildi ama genişti ve dibini görmeyi zorlaştıran karışık gölgeler ve çalılarla doluydu.

“Ariella daha uzun sürecek olmasına rağmen etrafından dolaşmak istedi. Puck doğrudan gitmezsek avımızı kaybedeceğimiz konusunda ısrar ederek karşı çıktı. Tartıştık. Korkması için bir neden göremesem de Ariella’nın tarafım tutuyordum; doğrudan gitmek istemiyorsa onu zorlamayacaktım.

“Ancak Puck’m başka planları vardı. Ben atımı döndürürken, o Ariella’nın atının kalçasına bir şaplak indirdi ve ardından kendi atını mahmuzladı. Tepenin sarp köşesinden atladılar ve yokuş aşağı hızla inerlerken Puck becerebilirim yetişmem için bana bağırdı. Takip etmekten başka seçeneğim yoktu.”

Gözleri kararıp uzaklara dalarak sessizleşti. Ben daha fazla dayanamayıp konuşuncaya kadar sessiz kaldı. “Ne oldu?” diye fısıldadım.

Acı bir kahkaha attı. “Tabii ki Ariella haklıydı. Puck bizi doğrudan bir *wyvern*³¹ yuvasına götürmüştü.”

“*Wyvern* ne?” Bunu sorduğum için kendimi aptal gibi hissetmiştim.

Ash, “Ejderhanın kuzeni,” diye yanıtladı. “Ejderha kadar zeki değildir ama yine son derece tehlikelidir. Alanını korumak konusunda çok kararlıdır. Pulları, dişleri ve kanatlarıyla hiçliğin

31 Ortaçağ Avrupası kökenli efsanevi bir ejderha türü. Bir tür, uçabilen dev kertenkeledir. Ejderhalardan farkı ağzından ateş çıkaramamasıdır. (ed.n.)

ortasından çıktı, zehirli iğnesiyle bizi kamçıladi. Devasaydı. Antik bir yaratıktı; korkutucu ve güçlü. Üçümüz yan yana savaşıarak kurtulduk. O kadar uzun zamandır birlikteydik ki birbirimizin dövüş tarzını biliyorduk ve bunu düşmanı alaşağı etmek için kullandık. Öldürücü darbeyi Ariella indirdi. Ama *wyvern* de ölüirken kuyruğunu son bir kez kaldırarak Ariella'nın göğsüne indirdi. *Wyvern* zehri son derece güçlüdür. Şifacılar kilometrelerce uzaklardaydık. Biz... biz onu kurtarmaya çalıştık ama..."

Titrek bir nefes alarak durdu. Onu avutmak için kolunu sıktım.

Sakin kalabilmek için fark edilir bir çabayla, "Kollarımda öldü," diye bitirdi. "Onu kurtarmam için yalvaran dudaklarında isimle öldü. Onu tutmuş, gözlerinin soluşunu izlerken, tek bir şey düşünebildim: Buna Puck sebep olmuştu. O olmasaydı, Ariella hâlâ hayatta olurdu."

"Çok üzgünüm, Ash."

Başını salladı. Sesi çelik gibi sertleşti. "O gün, Ariella'nın öcünü almak için Robin Goodfellow'u öldüreceğime ya da bu uğurda öleceğime yemin ettim. O zamandan beri birkaç kez çarpıştık ama Goodfellow her zaman tüymeyi ya da düellomuzu sonlandıracak birkaç hile yapmayı başarıyor. O yaşadıkça ben huzur bulamayacağım. Birimiz ölene kadar Robin Goodfellow'un peşini bırakmayacağıma dair Ariella'ya söz verdim."

"Puck bunun bir hata olduğunu söyledi. Böyle olmasını istememiş." Kelimeler ağızda eksildi. Onu savunmak doğru gelmemişti. Ash sevdiği birini Puck'ın aşırıya kaçan bir muzipliği yüzünden kaybetmişti.

"Fark etmez." Ash benden uzaklaştı, sesi soğuktu. "Yeminim bağlayıcıdır. Andımı yerine getirene kadar rahat etmeyeceğim."

Ne diyeceğimi bilmediğimden yağmura baktım, sefil ve ikiye bölünmüş hissediyordum. Ash ve Puck, ancak biri diğerini öldürdüğünde bitecek bir savaşa girmiş iki düşmandı. Bir gün birinin başaracağını bilerek ikisinin arasında nasıl durabilirdim? Peri yeminlerinin bağlayıcı olduğunu biliyordum ve Ash'in Puck'tan nefret etmek için gerçek bir sebebi vardı ama hâlâ köşeye sıkışmış gibi hissediyordum. Buna engel olamıyordum ama hiçbirinin ölmesini de istemiyordum.

Ash iç geçirdi ve öne eğildi, hafifçe elime dokunup parmak uçlarını tenimde gezdirdi. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Kolumu ürperti sardı. "Buna dâhil olmamanı dilerdim. Yemin bir kez ağızdan çıktı mı bozmanın yolu yoktur. Ama şunu bil ki seninle tanışacağımı bilseydim aceleyle bu yemini etmezdim."

Boğazım düğümlendi. Bir şeyler söylemek istedim ama ani bir rüzgâr içeriye birkaç yağmur damlası fırlattı. Su kotuma sıçradı ve tenim yanınca çığlık attım.

Bacağımı inceledik. Kotumda damlaların geldiği yerde küçük delikler açılmıştı, kumaş alazlanmıştı, altındaki tenim kızarmış ve yanmıştı. Etime iğne saplanmış gibi zonkluyordu.

Fırtınaya bakarak, "Bu kahrolası şey de ne?" diye homurdandım. Gri, puslu ve bunaltıcı, sıradan bir yağmura benziyordu. Bir dürtüyle elimi açıklığa, suyun tünelin köşesinden damladığı yere uzattım.

Ash bileğimden yakalayarak geri çekti. Düz bir sesle, "Evet, bacağımı yaktığı gibi elini de yakar," dedi. "Zincir olayında dersini aldığı sanmıştım."

Utançla elimi çektim. Tünelin ağzından ve içeri damlayan asit yağmurundan hızla uzaklaşarak geriledim. Kollarımı kavuşturarak,

“Sanırım tüm gece ayakta kalacağım,” diye söylendim. “Sızıp da uyandığımda yüzümün yarısının eridiğini görmek istemiyorum.”

Ash saçımı ensemden iterek beni kendine çekti. Dudaklarını omzumda ve boynumda gezdirdi. İçimde kelekler uçuşuyordu. Tenimin üzerine doğru, “Dinlenmek istiyorsan dinlen,” diye mırıldandı. “Yağmur sana dokunmayacak söz veriyorum.”

“Peki ya sen?”

“Uyumayı planlamıyordum zaten.” Tünelin içine sızan yağmur damlasına sıradan bir hareket yaptı ve su buza dönüştü. “Uyanamayacağımdan korkuyorum.”

Endişem aniden uyandı. “Ash...”

Dudaklarıyla hafifçe kulağıma dokundu. “Uyu, Meghan Chase,” diye fısıldadı ve birden, gözlerimi açık tutamadım. Karanlık beni dibe çekerken bilincim hâlâ mücadele ediyordu ama engel olmayıp beni bekleyen kollarına düştüm.

UYANDIĞIMDA YAĞMUR DİNMIŞTI ve yerden hâlâ buhar yükselse de her şey kurumuştı. Boğucu bulutların arasında güneş görünmüyordu ama hava hâlâ bunaltıcıydı. Sırt çantamı aldım ve emekleyerek tünelden çıkıp Ash’e bakındım. Başı arkada, kılıcı dizlerinde tünelin dışında oturuyordu. Onu görünce öfkeyle karışık bir korku hissettim. Önceki gece beni büyülemiş, rızam olmadan uyumam için bana sihir yapmıştı. Bu da kendi bedeni giderek zayıfladığı halde büyü kullandığı anlamına geliyordu. Burnumdan soluyup korkuyla paldır küldür önüne atladım, ellerimi kalçalarına koydum. Gri gözleri aralandı ve uykulu bir şekilde baktı.

“Bunu bir daha yapma.” Ona bağırarak niyetindeydim ama kırlıganlığı beni durdurdu. Gözlerini kırıştırdı ama neden bahsettiğimi sormayacak kadar akıllı vardı.

Başını eğerek, “Özür dilerim,” diye mırıldandı. “En azından birimiz birkaç saat uyusun diye düşündüm.”

Tanrım, korkunç görünüyordu. Yanakları çökmüştü, gözlerinin altına koyu halkalar oturmuştu ve teni neredeyse yarı saydamdı. Ash yürüyen bir iskelete dönüşüp de ayaklarımın dibine çökmeden önce Ethan’i bulmam ve bizi buradan çıkarmam gerekiyordu.

Ash arkamdaki kuleye güç ondan alırcasına baktı. Sanki dayanmasını sağlayan bir mantraymış gibi, “Artık çok uzak değil,” diye mırıldandı. Elimi uzattım ve onu ayağa kaldırdım.

Tekrar rayları takip etmeye başladık.

Machina’nın diyarına ilerlerken fabrika bacaları ve metal kuleler arkamızda kaldı. Alan düz ve çorak bir hal aldı. Yerdeki çatlaklardan hayalet gibi kıvrılan dalga dalga buhar yükseliyordu. Kocaman demir tekerlekleri ve zırhlı kabuklarıyla devasa makineler rayların kenarında uzanıyordu. Modern zamanların tankları ile animelerdeki robotumsu taşıtların kırmasına benziyorlardı. Eski ve paslıydılar, bana tuhaf bir şekilde Demirat’ı hatırlattılar.

Ash aniden inledi ve bacakları altına kıvrılarak düştü. Soluk soluğa ayağa kalkarken kolunu tuttum. Çok zayıf görünüyordu.

“Durup dinlenelim mi?” diye sordum.

Dişlerinin arasından, “Hayır,” dedi. “Devam edelim. Zorundayız...”

Eli kılıcına giderken dikleşti.

Önümüzdeki buhar dağıldı ve rayların üzerindeki devasa bir silüeti fark edecek kadar görüşümüz açıldı. Ateş soluyan, çelik

toynakları yeri eşıleyen demirden bir at. Parlak gözleri nefretle bizi izliyordu.

Bir an için onu daha önceki düşüncelerimin çağırıp çağırmadığını merak ederek ve soluğum kesilerek, “Demirat!” dedim.

Demirat, sesi etrafımızdaki makinelerde yankılanarak, “BENDEN KURTULDUĞUNUZU SANMIŞTINIZ, DEĞİL Mİ?” diye gürledi. “BENİ ÖLDÜRMEK İÇİN ÇÖKEN BİR MAĞARADAN DAHA FAZLASINA İHTİYACINIZ OLACAK. SİZİ KÜÇÜMSEMEKLE HATA ETTİM AMA BİR DAHA OLMAYACAK.”

Yüzlerce gremlin tıslayarak bir çatırtıyla etrafımızı sardı. Kahkahalar atıp cırlayarak örümcekler gibi hızla makinelerin üzerine akın ettiler. Saniyeler içinde, canlı siyah bir halı gibi bizi tamamen kuşatmışlardı. Ash kılıcını çekti ve gremlinler ona pis pis tısladılar.

Buharın içinde iki yanımızdan iki silüet yaklaşıyordu. Uyum içinde bize doğru yürüyorlardı ve gremlinler onlara yol verdi. Yüzlerini kaplayan maske ve başlıklarla savaş zırhı kuşanmış savaşçılar çembere girdi. Böceğimsi kıyafetleri bilim kurgu filmlelerinden fırlamış gibiydi; nasıl oluyorsa hem antik hem de modern. Göğüs zırhlarında dikenli telden bir taç nişanı vardı. Kılıçlarını çekerek ileri çıktılar.

Ash ona doğru ilerleyen zırhlı çifte karşı dövüş pozisyonu alarak, “Meghan, geri çekil,” diye homurdandı.

“Delirdin mi sen? Böyle savaşamazsın...”

“Git!”

İstemeyerek geriledim ama aniden arkadan kavrandım. Çığlık atıp tekmeler savurdum ama gremlinlerin benimle anlaşılmaz bir

şekilde konuştuğu bir kenara sürüklendim. Arkamı döndüm ve beni eli geçirenin üçüncü bir savaşı olduğunu gördüm.

“Meghan!” Ash beni takip etmeye çalıştı ama iki şövalye sarı-gri ışıktaki parlayan demir kılıçlarıyla onun yolunu kesti. Ash onlara dik dik bakarak kılıcını savurup hücum pozisyonu aldı.

Kılıçlarını bir aşağı bir yukarı sallayarak Ash'e hücum ettiler. O kadar hızlıydılar ki kılıçları neredeyse görünmez olmuştu. Ash ilkinin üzerinden atladı, ikinciye de buz ve kıvılcım sağanağına tutarak atlattı. Yere indi, arkadan gelen vuruşu engellemek için sola kayd ve ikinci kılıç tıslayarak başının üzerinden geçerken eğildi. Etrafında dönerek kılıcıyla saldırdı, zırhlı göğüslerden birini gıcırtyla kesti. Şövalye geriye doğru tökezledi, taç imgesi ortadan yarıp buzla kaplanmıştı.

Bir an için birbirlerine bakarak ellerinde kılıçlarıyla gerilediler. Onlara odaklanan Ash soluk soluğa kalmıştı. İyi görünmüyordu. Midem korkuyla kasıldı. Diğer şövalyeler, sinsi kurtlar gibi farklı yönlerden onu yavaşça çevrelemeye başladılar. Ama onlar daha pozisyonlarını almadan Ash hırlayarak saldırdı.

Bir an için Ash'in çarpıştığı şövalye saldırının şiddetiyle geri sürüklendi. Ash acımasızca bir darbe indirdi, kılıcı düşmanın gardım geçerek zırhını parçaladı. Kıvılcımlar uçtu ve şövalye tökezledi, neredeyse düşüyordu. Ash kılıcım kaldırıp savurdu ve şövalyenin başlığını kesip atan vahşi bir vuruşla indirdi.

Nefesimi tuttum. Başlığın altındaki yüz Ash'ti ya da en azından uzun süre önce kaybettiği kardeşi gibiydi. Aynı gri gözler, aynı simsiyah saç ve sivri kulaklar. Yüzü biraz daha yaşlıydı ve yanağından aşağı bir yara izi iniyordu ama benzerlikler neredeyse kusursuzdu.

Benim kadar şaşkın olan gerçek Ash tereddüt etti ve bu ona pahalıya patladı. İkinci şövalye kılıcını indirmek üzere hızla arkasına yaklaştı ve Ash hızla döndü; çok geç kalmıştı. Kılıcı rakibinin kılıcını yakaladı ama darbeye birlikte elindeki silahı düşürdü. Aynı anda, şövalyenin eşlikçisi metal zırhlı eldivenleriyle Ash'in kulağının arkasına vurdu. Ash sırtüstü yere çöktü ve iki demir kılıç boğazına dayandı.

"Hayır!" Ona doğru koşmaya çalıştım ama üçüncü savaşı beni tuttu ve kollarımı arkaya çevirdi. Bileklerime kelepçe takıldı. İki şövalye Ash'in midasını tekmeleyip onun kollarını da bağlamak üzere arkasına büktiler. Metal tenine değince nefesinin kesildiğini duydum ve taklidi onu kaldırmak için vahşice dürttü.

Bizi, rayların ortasında kuyruğunu şaklatarak bekleyen Demirat'a doğru dürtükleyerek götürdüler. Atm demir maskesi hiçbir şey ele vermiyordu.

"GÜZEL," diye soludu. "KRAL MACHINA MEMNUN OLACAK." Kırmızı gözlerini, zar zor ayakta durabilen Ash'e dikti ve kulaklarını geriye çevirdi. Kibirli bir şekilde, "SİLAHLARINI YOK EDİN," diye emretti.

Ash'in yüzü acıyla buruldu. Kaşından aşağı ter aktı ve dişlerini kenetledi. Demir şövalyenin, buz kılıcını alıp rayların kenarından bir hendeğe fırlatışını izledi. Kılıç yumuşak bir sesle yağlı suya düştü ve batarak gözden kayboldu. İkinci şövalye aynı şeyi oka yaptı. En önemli silahı görmemeleri için dua ederek nefesimi tuttum.

"OKU DA."

Kalbim durdu ve içimde bir umutsuzluk yükseldi. Ash'in taklidi geldi, sırt çantamdan Efsunağacı'nı hızla çekerek geri kalan silahlarla birlikte hendeğe fırlattı. Kalbim daha da sıkıştı

ve küçücük umut parçası, büzüşüp öldü. Buraya kadardı. Oyun bitmişti. Başaramamıştık.

Demirat ikimize de bakıp öfkeyle buhar püskürttü. Bana duman üfleyerek, "SAKIN BİR NUMARA YAPMAYA KALKIŞMA, PRENSES," diye uyardı. "YOKSA ŞÖVALYELERİM KIŞ PRENSİ'Nİ DEMİRLE ÖYLE BİR SARMALAR KI DERİSİ KEMİKLERİNDEN SIYRILIR." Kaşlarımı alazlayarak alev öksürdü ve kaleye doğru başını salladı. "GİDELİM. KRAL MACHINA BEKLİYOR."

YIRMİNCİ İKİNCİ BÖLÜM

Ash'in Son Savaşı

Machina'nın kulesine yürüyüşümüz bir işkence, bir kâbustu.

Durmadan ve arkasına bakmadan raylardan hızla giden Demirat'a bileğimden uzun bir zincirle bağlanmıştım. Yanımda yürüyen Ash de zincirlenmişti ve bunun canını acıttığını biliyordum. Demirat'ı demiryolu raylarında takip ederken zar zor ayakta durmaya çalışıp tökezliyordu. Gremlinler çektiğimiz işkenceye gülerek, bizi çimdikleyip dürterek etrafımızda sıçrayıp duruyordu. Her iki yanımızda da şövalyeler yürüyor ve Ash'in demir raylardan inmesine izin vermiyorlardı. Denemeye kalktığında onu dürterek yeniden raylara çıkarıyorlardı. Bir seferinde düştü ve tekrar ayağa kalkabilmesinden önce birkaç metre sürüklendi. Yüzünün metal raylara değdiği yerlerde iltihaplı kırmızı yanıklar oluşmuştu. İçim sızladı.

Gökyüzü bulutlandı, dakikalar içinde sarı-gri rengi yerini, kırmızıya çalan uğursuz bir siyaha bıraktı. Demirat durdu ve burun deliklerini kabartarak boynunu kaldırdı.

Toynağını yere vurarak, “KAHRETSİN,” diye homurdandı. “BİRAZDAN YAĞMUR YAĞACAK.”

Asit yağmurunun düşüncesiyle midem altüst oldu. Havayı keskin bir kokuyla dolduran bir şimşek çaktı.

“ACELE EDİN, FIRTINA PATLAMADAN GİTMELİYİZ.” Tepemizde gök gürlerken at tırısı kalkıp raylardan indi. Hızla arkasından koşmak zorunda kalınca bacaklarım yandı; vücudumdaki her bir kas bağınıyordu ama ya yetişecektim ya da sürüklenecektim. Ash tökezleyip düştü ve bu kez ayağa kalkamadı.

Bir yağmur damlası bacağıma düştü ve yakıcı bir acı tenimi deşti. Soluğumu tuttum. Birkaç damla daha tıslayarak yere düştü. Hava leş gibi kimyasal kokuyordu. Yağmur damlaları gremlinlerin de üzerine düşünce feryat ettiklerini duyduğum.

Gümüşümsü bir yağmur perdesi bize doğru geliyordu. Daha yavaş kalan gremlinlerden birkaçına yetişerek onları yuttu. Bedenlerinden kıvılcımlar çıkan gremlinler son bir kez kıpırdanıp sessizliğe gömülünceye kadar çığlıklar içinde debelendiler. Yağmur yaklaştı.

Panikle başımı kaldırıp Demirat’ın bizi bir maden kuyusuna götürdüğünü gördüm. Fırtına üzerimize çökmek üzereyken çatının altına kaçtık. Bu sırada fırtına birkaç gremini daha yakaladı ve acıyla ciyaklayıp dans etmelerine, tenlerinin yanıp delikler açılmasına neden oldu. Diğer gremlinler dalga geçip kahkaha attılar. Kusmamak için başımı çevirdim.

Ash yerde hareketsiz yatıyordu, kıyafetleri yerde sürüklen-
diği için kan ve tozla kaplanmıştı. Yağmur damlalarının vurduğu
teninden buhar çıkıyordu. İnleyerek ayağa kalkmaya çalıştı ama
beceremedi. Kıs kıs gülen birkaç gremlin onu dürttü ve yüzüne
tokat atmak için göğsüne çıktı. Ash gerileyip başka tarafa döndü
ama bu onları daha da cesaretlendirdi.

“Bırakın onu!” İleri atıldım ve bir gremlinle futbol topuymuş
gibi tüm gücümle tekme atarak Ash’ten uzaklaştırdım. Diğerleri
bana saldırınca hepsini tekmeleyerek ve ezerek savuşturdum.
Tıslayarak sürü halinde pantolonumdan yukarı tırmandılar, saçımı
çekştirip pençelediler. Bir tanesi jilet keskinliğindeki dişlerini
omzuma batırınca çığlık attım.

“YETER!” Demirat’ın bağırması tavanı titretti. Üzerimize toprak
yağdı ve gremlinler geri kaçtı. Bedenimdeki küçük yaralardan
kan akıyordu ve gremlinin ısırıldığı omzum şişmişti. Demirat,
kuyruğunu sağa sola vurarak bana dik dik baktı, sonra başını
şövalyelere doğru çevirdi.

Bezmiş bir halde, “ONLARI TÜNELLERE GÖTÜRÜN,” diye
emretti. “SAKIN ELİNİZDEN KAÇIRMAYIN. FIRTINA DİNMEZSE
BİR SÜRE BURADA KALMAMIZ GEREKEBİLİR.”

Bizi Demirat’a bağlayan zincirler açıldı. İki şövalye, Ash’i ayağa
kaldırıp onu tünele doğru yarı sürükleyerek götürdüler. Ash’in
yüzünü taşıyan son şövalye, beni kolumdan tutup kardeşlerinin
arkasından götürdü.

Birkaç tünelin birleştiği bir kavşakta durduk. Ahşap raylar
karanlığa doğru devam ediyordu ve yarısı madenle dolu külüstür
arabalar kenarlara çekilmişti. Birkaç metrede bir rayların yanından
yukarı uzanan kalın ahşap kirişler tavanı yukarıda tutuyordu. Bir-

çoğu kırık ve yanmıyor olsa da birkaç fener tahtalara çivilenmişti. Titreyen meşale ışığında, parlak demirden damarlar duvarlar boyunca kıvrılıyordu.

Tünel, yan yana duran iki ahşap kolonun ortasına dikili olduğu küçük bir odayla son buldu. Köşede birkaç kasa ve bir kazma vardı. Şövalyeler Ash'i bir kolona doğru itip kelepçesinin tek tarafını açtılar, kolonun etrafından dolayıp tekrar bileğine taktılar. Metal bandın altındaki et kırmızıydı ve yanmıştı. Kelepçeyi tekrar bileğine taktıklarında Ash sarsıldı. Üzülererek dudağını ısırđım.

Beni ilk yakalayan şövalye doğruldu ve Ash'in yanağına hafifçe vurdu, Ash onun çelik eldiveninden kaçınınca kıkırdadı. "İyi hissetmiyor musun, kurtçuk?" dedi ve ben şaşkınlıkla irkildim. Konuştuklarını ilk kez duymuştum. "Siz eski kanlar çok zayıfsınız, değil mi? Kenara çekilme zamanınız geldi de geçiyor. Artık köhnesiniz, antikasınız. Zamanınız doldu."

Ash başım kaldırdı ve doğrudan diğer perinin gözlerine baktı. "Bunlar, kardeşleri onun için savaşıırken kenarda durup da bir kızla güreşen biri için cesur sözler."

Şövalye elinin tersiyle ona vurdu. Ben öfkeyle bağırdım ve ileri atıldım ama arkamdaki şövalye beni kolumdan yakaladı. Sakin bir sesle, "Onu rahat bırak, Quintus," dedi.

Quintus küçümseyerek güldü. "Onun için üzülüyor musun, Tertius? Belki de ikizine kardeşçe bir şefkat besliyorsundur?"

Tertius aynı soğuk tonla, "Eski kanlarla konuşmamız yasak," diye yanıtladı. "Bunu biliyorsun. Yoksa Demirat'a söylemeli miyim?"

Quintus yere tükürdü. "Her zaman zayıftın, Tertius," diye söylendi. "Demirden yapılan biri için fazla yumuşak kalplisin. Kardeşliğimizin yüz karasısın." Topuklarının üzerinde döndü ve

tünele doğru yürüdü, son şövalye de onu takip etti. Botlarının sesi taş zeminde çınladı, sonra giderek yok oldu.

Geride kalan şövalye kolona doğru gelirken, “Şerefsiz,” diye mırıldandım. “Adın Tertius, değil mi?”

Kelepçeyi açtı ve bana bakmadan zinciri kolona sardı. “Evet.”

“Bize yardım et,” diye yalvardım. “Sen onlar gibi değilsin, bunu hissedebiliyorum. Lütfen. Kardeşimi kurtarıp buradan götürmek zorundayım. Gerekirse seninle bir anlaşma da yapabiliriz. Lütfen bize yardım et.”

Bir an için gözlerime baktı. Ash’e ne kadar benzediğini görünce bir daha irkildim. Gözleri gümüş grisi yerine mat metal grisidi ve yarası onu daha yaşlı gösteriyordu ama aynı derin ve onurlu yüze sahipti. Duraksadı ve ben bir an için ümitlendim ama sonra kelepçeyi geçirdi ve gözleri karararak geri adım attı.

“Ben Demir Divan’m bir şövalyesiyim,” dedi, sesi çelik kadar sertti. “Kardeşlerime ya da Kralıma ihanet etmeyeceğim.”

Döndü ve arkasına bakmadan çekip gitti.

TÜNELİN TITREŞEN KARANLIĞINDA, Ash’in hırıltılı nefesini, oturma pozisyonu alırken oynayan çakıl taşlarının sesini duydum. Yumuşak bir sesle, “Ash?” diye seslendim, sesim madende yankılandı. “İyi misin?”

Bir an sessizlik oldu. Ash nihayet konuştuğunda sesi o kadar kısıktı ki zor duydum. Neredeyse kendi kendine konuşurcasına, “Özür dilerim, Prenses,” diye mırıldandı. “Sözleşmemize uyamayacağım sanırım.”

Kendi umutsuzluğumla mücadele ederken ikiyüzlü hissederrek ona, “Pes etme,” dedim. “Bir şekilde bundan kurtulacağız.”

Yalnızca soğukkanlılığımızı yitirmemeliyiz.” Aklıma bir fikir geldi ve sesimi alçalttım. “Fabrikada yaptığın gibi zincirleri dondurup parçalayamaz mısın?”

Hatıfçe, keyifsiz bir şekilde kıkırdadı. “Şu anda sadece bayılmamak için bile tüm gücümü kullanıyorum,” diye mırıldandı. Çektiği acı sesine yansımıştı. “Kadim’in bahsettiği güce sahipsen, kullanmanın tam zamanı.”

Başımı salladım. Kaybedecek neyimiz kalmıştı ki? Grimalkin’in bana öğrettiklerini hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapadım ve etrafımızdaki büyü hissine odaklandım.

Hiçbir şey olmadı. Ash’ten gelen saf kararlılık titreşimi dışında, güç alabileceğim hiçbir duygu, umut, hayal ya da benzeri bir şey yoktu. Buradaki her şey ölüydü, hayattan yoksun ve tutkusuzdu. Demir periler fazla makinemsiydi, soğuk, mantıklı ve çıkarıcıydı; dünyaları da bunu yansıtıyordu.

Pes etmeyi reddedip kendimi sıradan yüzeyi aşmaya ve daha derinlere inmeye zorladım. Burası bir zamanlar Olurulmaz’dı. Machina’nın dokunmadığı bir şeyler kalmış olmalıydı.

Derinlerde bir yerde bir yaşam sezdim. Zehirlenen ve ölmek üzere olan ama hâlâ yaşama tutunan tek bir ağaç. Dalları yavaşça metala dönüşüyordu ama kökleri ve kalbi henüz çürümemişti. Hiçliğin boşluğunda Olurulmaz’ın bu küçük parçası varlığımla hareketlendi. Ancak ben daha bir şey yapamadan ayak sürüme sesleri konsantrasyonumu bozdu ve bağlantı solup gitti.

Gözlerimi açtım. Tüneldeki ışık bizi karanlıkta bırakarak sönmüştü. Yaratıkların bize doğru gelip etrafımızı çevirdiklerini duydum ama hiçbir şey göremiyordum. Aklıma her türlü korkunç senaryo geldi: dev sıçanlar, kocaman hamam böcekleri, devasa

yer altı örümcekleri. Bir şey koluma dokununca neredeyse bayılacaktım ama sonra o kısık sesli tanıdık sesleri duydum.

Karanlığı sarımsı bir ışık aydınlattı; bir el feneriydi. Ani ışıktaki gözlerini kırpıştıran yarım düzine meraklı çöpçü farenin kırışık suratı aydınlandı. Onlar kendi tuhaf dillerinde cıvıldarken şaşır-mış bir halde onlara baktım. Birkaç tanesi Ash'in etrafım çevirip kollarını çekti.

“Burada ne arıyorsunuz?” diye fısıldadım. Anlaşılmaz bir şeyler söylediler ve sanki beni sürükleyip götürmek ister gibi kıyafetlerimi çekti.

Üç tekerlekli bisikleti olan çöpçü fare ileri çıktı. Önce beni, sonra odanın arka tarafını işaret etti. El fenerinin ışığında, karanlıkta neredeyse görünmez olan bir başka tünelin ağzını gördüm. Sanki madenciler sadece buradan kaçmak için kazmış gibi tamamlanmamıştı. Bir çıkış yolu muydu bu? Kalbim yerinde çıkacaktı. Çöpçü fare sabırsızca directti ve ilerlememi işaret etti.

Zincirimi tıkratarak ona, “Yapamam,” dedim, “hareket edemiyorum.”

Diğerlerine bir sürü anlaşılmaz laf etti, onlar da ayaklarını sürüyerek ilerlediler. Birer birer birbirlerinin arkasına geçtiler, sırtlarındaki çöp yığınlarını karıştırmaya başladılar.

Ash, “Ne yapıyorlar?” diye mırıldandı.

Anlatmam mümkün değildi. Çöpçü farelerden biri lidere elektrikli bir matkap gösterdi, lider başıyla reddetti. Bir diğeri kelebek çakısı çıkardı ama lider, bir çakmağı, bir çekici ve yuvarlak çalar saati reddettiği gibi onu da reddetti. Sonra daha küçük olan çöpçü farelerden biri heyecanla cıvıladı ve uzun, metalik bir şey tutarak ileri çıktı.

Bir cıvata keskisi.

Lider çöpçü fare anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve işaret etti. Ama o esnada tünelden çelik botların madenî sesini ve kayaların üzerinde hızla ilerleyen binlerce pençe sesi duydum. Midem kasıldı. Şövalyeler gremlinlerle birlikte geri geliyordu.

Çöpçü fare paytak paytak gelip zinciri keserken, “Çabuk!” diye bastırdım. Uzakta, duvarlardan yansıyan ışıklar belirdi; fenerli ya da el fenerli gremlinler. Kahkahaları odaya ulaştı ve midem altüst oldu. Çöpçü farenin ağır hareketlerine sinirlenerek, *çabuk* olsana, diye düşündüm. *Başaramayacağız! Her an burada olabilirler!*

Zincirlerin açıldığını hissettim ve özgürdüm.

Cıvata keskisini alıp hızla Ash’in yanına gittim. Işıklar giderek yaklaşıyordu ve gremlinlerin tslamaları tünelden duyulabiliyordu. Zinciri metal ağızların arasına yerleştirdim ve kolları sıkıştırdım ama alet paslanmıştı ve kullanması zordu. Küfredip homurdanarak kolları kavrayıp sıktım.

Ben ağızları kapatmak için çabalarken Ash, “Beni bırak,” diye mırıldandı. “Yardımlım dokunmayacak ve seni sadece yavaşlatacağım. Git.”

Dişlerimi gıcırdatarak ve tüm gücümle bastırarak, “Seni bırakmayacağım,” diye soludum.

“Meghan...”

Öfke gözyaşlarımla dövüşerek, “Seni bırakmayacağım!” diye patladım. Aptal zincir! Neden kırılmıyordu ki bir türlü? Korkudan kaynaklı bir öfkeyle tüm ağırlığımı keskiye verdim.

Ash, bana bakmak için başını kaldırarak, “Sana zavıflığından bahsettiğim günü hatırlıyor musun?” diye mırıldandı. Gözlerinin

sert olmasına, acıdan bulanıklaşmasına rağmen sesi nazikti. “Bu seçimi şimdi yapmalısın. Senin için en önemli şey ne?”

“Kapa çeneni!” Gözyaşlarım beni kör etti, gözlerimi kırpıştırarak onlardan kurtuldum. “Benden böyle bir seçim yapmamı isteyemezsin. Benim için sen de önemlisin, kahrolası. Seni arkada bırakmayacağım, bu yüzden çeneni kapa.”

İlk gremlin dalgası tünele girdi ve beni görünce panikle bağıştı. Korku ve dehşet hırıltısı eşliğinde cıvata kesicileri son kez oynattım ve zincirler sonunda koptu. Gremlinler öfkeyle uluyup ileri atıldıkları sırada Ash ayağa kalktı.

Hızla kaçan çöpçü fareleri takip ederek gizli tünele doğru koştuk. Koridor alçak ve dardı; tavandan kaçınmak için başımı eğmek zorundaydım ve duvarlar kollarımı sıyrıyordu. Gremlinler tünele karınca gibi akın etti, duvarlar ve tavan boyunca sekip tıslayarak peşimize düştüler.

Ash aniden durdu. Duvardan destek alarak sürüye yüzünü döndü ve bir kazmayı beyzbol sopası gibi kaldırdı. Şaşırdım; kazmayı tünele girmeden önce sandıkların yanından aşırırmış olmalıydı. Kollarını savururken hâlâ bileğinde olan zincirler sallandı. Gremlinler birkaç metre uzakta durdu, gözleri bu yeni tehdidi değerlendirirken parladı. Hep birlikte yan yan ilerlemeye başladılar.

“Ash!” diye seslendim. “Ne yapıyorsun? Haydi!”

“Meghan.” Sesindeki acı bariz olduğu halde sakindi. “Umarım kardeşini bulursun. Puck’ı bir daha görürsen ona düellomuzdan geri çekilmek zorunda kaldığım için üzgün olduğumu söyle.”

“Ash, hayır! Bunu yapma!”

Gülümsediğini hissettim. “Bana tekrar yaşadığımı hissettirdin,” diye mırıldandı.

Gremlinler cırlayarak saldırdı.

Ash, kazmayla iki tanesini umursamazca ezdi. Biri kafasına atlarken başını eğdi ama yenilgiye uğradı. Gremlinler bacaklarına ve kollarına tutunarak, ısırp pençeleyerek Ash’in üzerine akın etti. Ash sendeleyip dizlerinin üzerine çöktü, gremlinler sekerek sırtına çıktı ve debelenen gremlin yığınının onu göremez oldum ama hâlâ mücadele ediyordu. Bir homurtuyla aniden ayağa kalktı ve birkaç gremlini uçurarak üzerinden attı ama onların yerini daha fazlası aldı.

“Git, Meghan!” Bir gremlini duvara yapıştırırken sesi boğuk ve çatlak çıkmıştı. “*Hemen!*”

Gözyaşlarına boğularak döndüm ve oradan kaçtım. İşaretlerle beni çağıran çöpçü fareleri takip ettim. Sonra bir yol ağzına geldik; tünel birkaç yöne ayrılıyordu. Bir çöpçü fare, yükünden bir şey çekti ve onu liderine doğru salladı. Onun bir dinamit olduğunu görünce soluğum kesildi. Lider bir şeyler söyledi ve bir başka çöpçü fare bir çakmakla hızla öne çıktı.

Arkaya bakmadan edemedim ve Ash’in sonunda gremlin denizine çekilip gözden kaybolduğunu gördüm. Gremlinler zafer çığlıkları atıp bize doğru aktılar.

Fital cızırdadı. Lider çöpçü fare bana tısladı ve diğerlerinin çoktan gözden kaybolduğu tünelleri işaret etti. Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken onları takip ettim ve dinamiti tutan çöpçü fare onu bize doğru gelen gremlinlerin üzerine fırlattı.

Patlama sesi tavanı sarstı. Üzerimize toprak ve kaya parçaları yağdı, hava tozla doldu. Öksürdüm ve kargaşanın durulmasını bek-

leyerek duvara yaslandım. Başımı kaldırdığımda tünelin girişinin çöktüğünü gördüm. Çöpçü fareler hafifçe inliyordu. İçlerinden biri zamanında kaçamamıştı.

Duvara yaslanarak dizlerimi göğsüme çektim ve kalbimi Ash'in yenik düştüğü tünelde bıraktığımı hissederek onların yasına katıldım.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Demir Kral

Birkaç dakika boyunca ağlayamayacak kadar uyuşmuş bir halde öylece oturdum. Ash'in gerçekten öldüğüne inanamıyordum. Bir şekilde, mucizevi bir şekilde yaralı ama kanlı canlı bir şekilde enkazdan çıkıp gelmesini bekleyerek çöken duvara bakmayı sürdürdüm.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Ama sonunda lider çöpçü fare nazıkçe kolumu çekti. Ciddi ve üzgün bakan gözleri benimkilerle buluştu, sonra dönüp onu takip etmemi işaret etti. Arkamızdaki göçüğe son bir kez bakarak tünellere doğru onları izledim.

Saatlerce yürüdük ve tüneller yavaş yavaş suyun ve sarkıtların bulunduğu doğal oyuklara dönüştü. Çöpçü fareler bana bir el feneri verdi ve zeminin çamurluk, oyuncak robot gibi tuhaf

eşyalarla karmakarışık olduğunu gördüm. Çöpçü farelerin yuvasına yönelmiş gibiydik çünkü ilerledikçe yere yayılmış ıvır zıvır sayısı artıyordu.

Sonunda tavanın karanlığa uzandığı ve duvarlar diplerinde çorak arazinin minyatürünü resmedercesine hurda tepeciklerinin istiflendiği katedralimsi bir mağaraya girdik.

Odanın ortasında tamamen hurdalardan yapılmış bir tahtta çok yaşlı bir adam oturuyordu. Teni griydi; solgun ya da kül rengi değil, cıva grisiydi. Uzun beyaz saçları neredeyse ayaklarını geçip zemine yayılmıştı, sanki yüzyıllardır koltuğundan hareket etmemiştir. Çöpçü fareler ayaklarını sürüyerek yaşlı adamın yanına gittiler; çeşitli nesneleri önce havaya kaldırıp sonra onun ayağının dibine bıraktılar. iPod'umun da bu eşyaların arasında olduğunu gördüm. Yaşlı adam cıvıldaayan çöpçü farelere gülümsedi ve minik yaratıklar, hevesli köpekler gibi onun etrafında toplandı. Sonra adam soluk yeşil gözleriyle bana baktı.

Gördüğüne inanamıyormuş gibi gözlerini birkaç kez kırıştırdı. Nefesimi tuttum. Bu Machina mıydı? Çöpçü fareler beni doğrudan Demir Kral'a mı getirmişlerdi? Çok güçlü bir hükümdar olduğu söylenen kişinin bu kadar... yaşlı olmasını beklemiyordum.

Sonunda, "Pekâlâ," diye hırıldadı. "Tebaam bana yıllardır merak uyandırıcı nesneler getirir ama sanırım sen en sıradışı olanısın. Kimsin kızım? Neden buradasın?"

"Ben... benim adım Meghan, Efendim. Meghan Chase. Kardeşimi arıyorum."

"Kardeşin mi?" Yaşlı adam şaşkınlıkla çöpçü farelere baktı. "Eve bir çocuk getirdiğinizi hatırlamıyorum. Aklınızı mı kaçırdınız?"

Çöpçü fareler başlarını sallayarak cıvıladı. Onlar anlamsız şekilde konuşup etrafta zıplarken yaşlı adam kaşlarını çattı, sonra bana baktı. “Tebaam arkadaşın ve senin dışında Çorak Topraklar’da başka biriyle karşılaşmadıklarını söylüyor. Neden kardeşinin burada olduğunu düşünüyorsun?”

“Ben...” Duraksadım ve pis mağaraya, çöpçü farelere, çelimsiz yaşlı adama baktım. Bu doğru olamazdı. Kendimi aptal ve kafası karışmış hissederek, “Pardon ama,” diye devam ettim, “siz Demir Kral Machina değil misiniz?”

“Ah.” Yaşlı adam ellerini birbirine kenetleyerek arkasına yaslandı.

“Şimdi anlıyorum. Machina kardeşini ele geçirdi, öyle mi? Ve sen onu kurtarmak için yollara düştün.”

“Evet.” Rahatlayarak iç geçirdim. “Yani siz Demir Kral değil misiniz?”

“Ah, öyle demezdim.” Yaşlı adam gülümsedi ve ben tekrar gardımı aldım. Kıkırdadı. “Endişelenme, çocuk. Benden sana zarar gelmez. Ancak kardeşini kurtarma planından vazgeçsen iyi olur. Machina çok güçlüdür ve hiçbir silah ona zarar veremez. Hayatını heba edersin.”

Bir hendeğin altında yatan Efsunağacı okunu hatırladım ve kalbim sıkıştı. “Biliyorum,” diye fısıldadım, “ama denemek zorundayım. Buraya kadar gelmişken şimdi pes etmeyeceğim.”

Yaşlı adam öne eğilerek, “Eğer Machina kardeşini kaçırmışsa seni bekliyor olmalı,” dedi. “Seni bir şey için istiyor. Sendeki gücü hissedebiliyorum, kızım ama bu yeterli olmayacaktır. Demir Kral hile ustasıdır. Seni kendi planları için kullanacak

ve sen direnemeyeceksin. Evine git, kızım. Kaybettiklerini unut ve evine git.”

“Unutmak mı?” Buraya gelebilmem için her şeylerini feda eden arkadaşlarımı düşündüm. Puck. Kadim. Ash. Boğazımda bir yumru düğümlendi ve “Hayır,” diye mırıldandım. “Asla unutamam. Hiç şansım olmasa bile devam etmek zorundayım. Herkese en azından bu kadarını borçluyum.”

Yaşlı adam, “Aptal kız,” diye homurdandı. “Machina’yı, tarzını, gücünü, zihninin nasıl çalıştığını herkesten iyi bilirim ve sen buna rağmen beni dinlemiyorsun. Pekâlâ. Sen de öncekiler gibi kıyametine koş. Sen de, benim gibi, çok geç olduğunu göreceksin. Machina yenilmezdir. Keşke bana bunu söyleyen danışmanlarımı dinleseydim.”

Çelimsiz yaşlı adamın birileriyle dövüştüğünü ve başarısız olduğunu hayal etmekte zorlanarak, “Siz onu yenmeyi mi denediniz?” diye bakakaldım. “Ne zaman? Neden?”

Yaşlı adam sabırla açıkladı: “Çünkü ben bir zamanlar Demir Kral’dım.”

Yaşlı adam benim şaşkın sessizliğim sırasında, “Benim adım Ferrum,” diye açıkladı. “Şüphesiz fark etmişsindir ki ben yaşlıyım. O küstah Machina’dan ve tüm demir perilerden daha yaşlıyım. Ben ilkim, anlıyor musun? İnsanlık demirle ilk deneyini yapmaya başladığında demir ocağından doğanım. Ben onların hayal gücünden, bronz kâğıt gibi kesebilen bir metalle dünyayı fethetme hırslarından doğdum. İnsanlar karanlık çağlardan medeniyete adım attığında, dünya değişmeye başladığında ben oradaydım.

“Yıllarca yalnız olduğumu düşündüm. Ama insanoğlu asla tatmin olmaz; her zaman daha iyisine ulaşmaya çalışır. Yeni bir

dünyanın hayallerinden yükselen benzerlerim doğdu. Beni kralları olarak kabul ettiler ve yüzyıllarca diğer perilerden uzakta, saklı kaldık. Varlığımızı öğrenirlerse bizi yok etmek için birleşeceklerinden emindim.

“Sonra bilgisayarların icadıyla gremlinler ve virüsler geldi. Makinelerin içinde gizlenen canavarların korkusundan yaşam bulan bu yaratıklar diğer perilerden daha karmaşık, vahşi ve yıkıcıydı. Dünyanın her yanına yayıldılar. Teknoloji her ülkede itici güce dönüştükçe daha güçlü yeni periler doğdu. Virüs. Arıza. Ve en güçlüsü, Machina. Oturup saklanmaktan memnun değildi. Planı, ona karşı gelen herkesi yok etmek, Olulmaz'da bir virüs gibi yayılıp bu dünyayı fethetmekti. O İlk'ti; en güçlü teğmenimdi ve bazı durumlarda karşı karşıya geldik. Danışmanlarım bana onu sürmemi, hapsedmemi, hatta öldürmemi söyledi. Ondan haklı olarak korkuyorlardı ama ben tehlikeye karşı kördüm.

“Tabii ki Machina'mın bana başkaldırması an meselesiydi. Yanına onun gibi düşünen perilerden bir ordu toplayarak kaleye içeriden saldırdı ve bana sadık olan herkesi katletti. Askerlerim karşı koydu ama yaşlı ve köhneydiler; Machina'mın zalim ordu-suyla boy ölçüşemediler.

“Sonunda tahtıma oturdum ve öleceğimi bilerek yaklaşmasını izledim. Ama Machina beni yere fırlatırken bir kahkaha attı ve beni öldürmeyeceğini söyledi. Yavaş yavaş solup gitmemi, sönüp unutulmamı, kimsenin adımı ya da kim olduğumu hatırlamamasını izleyecekti. Ve benim tahtıma oturduğunda, gücümün beni terk edip yeni Demir Kral olan Machina'ya aktığım hissettim.

“Bu yüzden şimdi burada yaşıyorum.” Ferrum eliyle mağarayı ve dolanıp duran çöpçü fareleri gösterdi. “Unutulmuş bir mağarada, hurdadan bir tahtta oturan, yüce çöp toplayıcılarının

Kralı. Ne kadar asil bir unvan, değil mi?” Acı bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. “Bu yaratıklar çok sadıktır; kullanamayacağım adaklar getirerek beni bu çöp yığınının hükümdarı yaptılar. Beni kralları olarak kabul etiler ama bunun neye faydası var ki? Bana tahtımı geri veremezler. Yine de beni solup yok olmaktan alıko-yan tek şey onlar. Ölemem ama kaybettiklerimi, benden nelerin çalındığını bilerek yaşamaya katlanmak çok zor. Ve tüm bunlar Machina’nın işi!”

Kendini tahtına bıraktı ve yüzünü ellerine gömdü. Çöpçü fareler ayaklarını sürüyerek ilerledi, sırtını sıvazlayıp kaygılı sesler çıkardılar. Onu böyle görünce bir sempati ve iğrenme dalgası hissettim.

Onun sessiz hıçkırıklarını bölerek, “Ben de bir şeyler kaybettim,” dedim. “Machina benden çok şey çaldı. Ama bir koltukta oturup onu beklemeyeceğim. Yenilmez olması umurumda değil, onunla yüzleşeceğim ve benim olanı bir şekilde geri alacağım ya da denerken öleceğim. Her iki şekilde de pes etmeyeceğim.”

Parmaklarının arasından bana baktı, çelimsiz bedeni gözyaşlarıyla sarsılıyordu. Burnunu çekti ve ellerini indirdi, yüzü asık ve karanlıktı.

Ferrum beni kışkırtarak, “Git o zaman,” diye fısıldadı. “Seni yönlendiremem. Belki silahsız bir kız koca bir ordunun başaramadığını başarır.” Sonra sert, alingan bir kahkaha attı ve bir öfke kıvılcımı hissettim. “Sana bol şanslar, aptal kız. Mademki beni dinlemeyeceksin burada daha fazla duramazsın. Tebaam seni yer altını kaplayan gizli tünellerden geçirerek onun kalesinin altına götüreceğim. Seni kıyametine götüreceğim en hızlı yol bu. Şimdi, git. Seninle işim bitti.”

Reverans yapmadım. Yardımı için ona teşekkür etmedim. Sadece döndüm ve azledilen Kral'm nefret dolu bakışını üzerimde hissederek çöpçü fareleri mağaranın çıkışına doğru takip ettim.

DAHA FAZLA TÜNEL VARDI. Son Demir Kral'la geçirdiğim bu kısa mola yorgunluğumu gidermeye yetmemişti. Nadiren durup dinleniyorduk ve çok az uyuyabilmişim. Çöpçü fareler bana yemem için birkaç tuhaf mantar verdi; karanlıkta parlayan minicik, beyaz şeylerdi ve tadı küflüydü ama karanlıkta görmemi sağlıyorlardı. Bu iyi bir şeydi çünkü el fenerim sonunda titreşerek sönmüştü ve yeni pil veren olmamıştı.

Zaman kavramını kaybetmişim. Tüm mağaralar ve tüneller devasa bir labirent gibiydi. Machina'nın kalesine girip Ethan'ı kurtarsam bile aynı yoldan çıkamayacağımı biliyordum.

Tünel sona erdi; altta sivri kayaların yükseldiği engin bir uçurumun üzerindeki taş bir köprüde duruyordum. Etrafımda duvarlarda ve tavanlarda, köprüye tehlikeli bir yakınlıkta, devasa demir çarklar dönüyor, yeri titreterek gıcırđıyordu. En yakındaki çarklar benim üç katımdı hatta bazıları daha büyüktü. Devasa bir saatin içinde olmak gibiydi ve gürültüsü sağır ediciydi.

Şaşkınlıkla etrafıma bakarak, *Machina'nın kalesinin altında olmalıyız*, diye düşündüm. Bu devasa çarkların ne işe yaradığını merak ettim.

Kolumu bir şey çekıştirdi ve dönünce lider çöpçü farenin köprüyü işaret ettiğini gördüm, anlamsız konuşmaları odanın gürültüsünde boğuluyordu ama ne demek istediğı belliydi. Beni gidebilecekleri kadar uzağı getirmişlerdi. Zorlu yolculuğun son kısmı bana kalmıştı.

Anladığımı göstermek için başımı salladım ve ilerlemeye başladım ama elimi yakaladı. Bileğimden tuttu ve çöpçü farelerine bir şeyler söyleyerek işaret etti. İkisi yüklerindeki bir şeye uzanarak paytak paytak öne çıktı.

Onlara, "Sorun değil," dedim. "Bir şeye ihtiyacım..."

Nutkum tutuldu. İlk çöpçü fare, karanlıkta mavi siyah parlayan, tanıdık kabızalı bir kılıç kını çıkardı. Nefesimi tuttum. "Bu o mu?.."

Onu ciddiyetle bana uzattı. Kabzayı tuttum ve odayı soluk mavi ışığa boyayan kılıcı çektim. Ash'in kılıcının kenarından kıvrılarak buhar çıktı ve boğazıma bir yumru oturdu.

Ah, Ash.

Kılıcı kınına soktum ve onu belime bağlayıp kemerini sertçe çektim. Anladıklarından emin olmasam da çöpçü farelere, "Bunun için çok teşekkür ederim," dedim. Anlamadığım bir sürü laf ettiler ama yine hareket etmediler. Lider, yaklaşan ikinci ve daha küçük çöpçü fareye işaret etti. Gözlerini kırıştırtarak arkasına uzandı, hafiften hırpalanmış bir yay ve...

İkinci kez kalbim durdu. Çöpçü fare, çamurlu ve yağla kaplı olduğu halde sapasağlam duran Efsunağacı okunu çıkardı. Başım dönerken saygıyla eğilerek oku aldım. Onu Ferrum'a verebilirlerdi ama bu kadar zaman boyunca benim için saklamışlardı. Okun nabızı ellerimde attı, hâlâ canlı ve ölümcüldü.

Düşünmeden dizlerimin üzerine çöktüm ve hem lideri hem de küçük çöpçü fareyi kucakladım. Şaşkınlıkla ciyakladılar. Kollarımı tamamen onlara dolamamı imkânsız kılan yükleri tenime battı ama umursamadım. Ayağa kalktığımda, karanlıkta görmek zor olsa da liderin kızardığını ve küçük olanın ağzının kulaklarına vardığını hissettim.

İçtenliğimi sesime olabildiğince yansıtarak, “Teşekkür ederim,” dedim. “Gerçekten, teşekkür etmek yetersiz kalıyor ama elimden başka bir şey gelmiyor. Siz harikasınız.”

Bana anlamsız gelen bir şeyler söylediler ve ellerimi okşadılar. Ne söylediklerini bilmeyi çok isterdim. Sonra liderlerinin sert bağırtısıyla dönüp tünellerde gözden kayboldular. Küçük olan gözleri parlayarak son bir kez arkasına baktı ve sonra gittiler.

Ash’in yaptığı gibi kılıcı belime sokarak doğruldum. Yay sıkıca tutarak ve Ash’in kılıcı belimde sallanırken Machina’nın kulesinin altına adım attım.

TAŞTAN DEMİR IZGARAYA DÖNÜŞEN yürüyüş yolunu takip ederek dev saat mekanizması labirentinde ilerledim. Metalin metale sürterek çıkardığı gıcırta, çenemi sıkıkmama neden oluyordu. Demir bir döner merdiven gördüm ve tırmanıp tepedeki tavan kapağına ulaştım. Kapağı bir gürültüyle açıp temkinli bir şekilde gizlice dışarı baktım.

Hiçbir şey yoktu. İçine baktığım oda, kırmızıyla parlayan ve tıslayarak havayı buharla dolduran devasa kaynar fırınlar dışında boştu.

Yukarı tırmanarak, “Pekâlâ,” diye mırıldandım. Yüzüm ve tişörtüm sıcak yüzünden çoktan terden sırlıslıkm olmuştu. “İçeriye girdim. Şimdi ne tarafa gitmeliyim?”

Yukarı.

Bu düşünce kendiliğinden geldi ama doğru olduğunu biliyordum. Machina ve Ethan kulenin tepesinde olmalıydı.

Metalik ayak sesleri dikkatimi çekti ve yayılan yakıcı sıcaklığı görmezden gelerek kazanlardan birinin arkasına saklandım. Kısa

ve tıknaz birkaç silüet odaya girdi. Üzerlerinde itfaiyecilerinkine benzer hantal kanvas tulumlar vardı. Yüzlerini, nefes almalarını sağlayan bir alet kaplamıştı; ağız kısmından sırtlarındaki tank gibi bir şeye kıvrılarak giden iki boru çıkıyordu. Kazanlar arasında ağır ağır yürüdüler, İngiliz anahtarıyla sayısız boru ve valfi gürültüyle kontrol ettiler. Hepsinin belinde, hareket ettikçe tıngırdayan anahtarlar asılıydı. Güçlükle boş bir köşeye sığınırken aklıma bir fikir geldi.

Buharda ve gölgelerde saklanarak, onları takip edip nasıl çalıştıklarını gözlemledim. İşçiler sohbet etmiyor ya da birbirleriyle konuşmuyorlardı, işlerine fazla kaptırmışlardı ki bu işime gelirdi. Biri gruptan ayrıldı, buhara doğru kendi başına giderken kimse onu umursamadı. Borulardan yapılmış bir koridorda peşine takıldım, metalde tıslayan bir çatlağı kontrol etmek için eğildiğinde sinsice arkadan yaklaştım.

Ash'in kılıcını çektim, kılıcın ucunu göğsüne bastırmak için dönmesini bekledim. İşçi zıpladı ve geriledi ama boru ağı onu benimle çıkış arasında kısırdı. İleri adım atıp kılıcı boğazına tuttum.

Elimden geldiğince sert bir sesle, "Kıpırdama," diye homurdandım. Başını sallayarak eldivenli ellerini kaldırdı. Nabzım hızlanmıştı ama onu kılıçla dürterek sıkıştırdım. "Söylediklerimi yaparsan seni öldürmeyeceğim, tamam mı? Tulumunu çıkar."

Sözümü dinledi, üstündekileri ve maskesini çıkararak attı. Ortaya gür, siyah sakallı terlemiş küçük bir adam çıktı. Sıradan bir cüceydi; çelikten bir post, kafasından çıkan kablolar ya da demir peri olduğunu gösterecek herhangi bir şey yoktu. Kaslı kollarını hareket ettirerek kömür karası gözlerle bana baktı ve alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Nihayet geldin, öyle mi?” Bir borunun yakınında yere tükürünce bir cızırtı çıktı. “Hangi rotayı izleyeceğini hepimizi merak ediyorduk. Pekâlâ, kızım, beni öldürecekse bunu bir an önce yap.”

Ash’in yaptığı gibi kılıcı onun üzerinde tutarak dikkatle, “Buraya kimseyi öldürmeye gelmedim,” dedim. “Sadece kardeşim için buradayım.”

Cüce homurdandı. “Machina’yla yukarıda, taht odasında. Batı kulesinin tepesine çık. Sana bol şanslar.”

Gözlerimi kıstım. “Fazla yardımcı oldun. Sana neden inanayım?”

“Hıh, Machina ya da senin mızımız erkek kardeşin umuru-muzda değil, kızım.” Cüce boğazını temizleyerek bir boruya tükürdü ve tükürüğü asit gibi köpürdü. “İşimiz bu yeri çalşır halde tutmaktır; bir grup sümüklü aristokratla saraycılık oynamak değil. Machina’nın işi onu ilgilendirir. Beni bundan uzak tut.”

“Beni durdurmayacaksın, öyle mi?”

“Kulaklarında kurşun mu var? Ne yaptığın umurumda değil, kızım! Bu yüzden beni ya öldür ya da rahat bırak, tamam mı? Sen benim yoluma çıkmazsan ben de seninkine çıkmam.”

“Pekâlâ.” Kılıcımı indirdim. “Ama tulumuna ihtiyacım var.”

“İyi, al.” Cüce çelik uçlu botuyla tulumu bana doğru tekmeledi. “Bizim birkaç tane daha var. Şimdi işime geri dönebilir miyim yoksa beni işimden alıkoyacak anlamsız başka isteklerin var mı?”

Tereddüt ettim. Onu incitmek istemiyordum ama elini kolunu sallaya sallaya kaçmasına da izin veremezdim. Bana be söylemiş olursa olsun diğer işçilere durumu anlatabilirdi ve hepsiyle

dövüşemeyeceğinden emindim. Etrafıma bakındım ve benim kullandığıma benzer bir yer kapağı gördüm.

Kılıçla işaret ettim. “Orayı aç ve içeri gir.”

“Çarkların içine mi?”

“Botlarını bırak. Ve anahtarlarını da.”

Ters ters bakınca kılıcımı kaldırdım, bana saldırmaya kalkarsa kılıcı saplamaya hazırdım. Ama cüce homurdanarak lanet okudu, metal ızgaraya doğru ağır adımlarla yürüdü ve bir anahtarı kilide soktu. Kapağı itip gürültüyle açtı, zorlayarak botlarını ayağından çıkardı ve her adımını gürültüyle atıp döner merdivenlerden aşağı yavaş yavaş indi. Cüce bana bakarken kapağı kapadım ve içimi kemiren suçluluk duygusunu göz ardı ederek kilitledim.

Cücenin sıcak, ağır ve ter kokulu tulumunu üzerime geçirirken öğürdüm. Fazla kısaydı ama tulumun bolluğu ve sıska yapım sayesinde üzerime oturdu. Paçaları kısa kalmıştı ama spor ayakkabılarımın üzerine cücenin botlarını geçirince durumu gizleyebildim. En azından öyle olduğunu umdum. Şaşırtıcı derecede hafif tankı sırtıma geçirdim ve maskeyi yüzüme taktım. Serin, tatlı bir hava yüzüme çarptı ve rahatlayarak iç geçirdim.

Şimdi tek problem kılıç ve oktu. Kulenin işçilerinin silahla dolaşmadıklarını tahmin ediyordum. Bu yüzden bir parça kanvas bulup silahları ona sardım ve kolumun altına sıkıştırdım. Efsunağacı oku hâlâ tulumun içinde, sıkıca kemerime bağlanmış halde duruyordu.

Kalbim deli gibi çarparak diğer cücelerin dağınık bir sırayla terk ettikleri kazan odasına geri döndüm. Kasılan midemi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım, başımı eğdim ve göz teması kurmaktan kaçınarak onlara katıldım. Kimse bana dikkat etmi-

yordu. Ana kuleye ulaşana kadar upuzun bir merdiven boyunca onları takip ettim.

MACHİNA'NIN KALESİ DEVASAYDI, metalden ve sert hatlıydı. Metal dikenli sürüngenler surların üzerinde sürünüyordu. Sivri uçlu parçalar bariz bir sebep olmaksızın duvarlardan çıkmıştı. Her şeyin sert hatları ve keskin kenarları vardı, perilerin bile. Önceden bildiğim gremlinlerin yanısıra saat mekanizmasından yapılmış av köpekleri, daha fazla zırhlı şövalye ve bıçak gibi kolları ile loş ışıktaki parlayan gümüşümsü antenleri olan metalik peygamber-develeri gördüm.

Cüceler ikili üçlü küçük gruplara ayrılarak merdivenlerde dağıldı. Azalan kalabalığın gerisinde kaldım ve bir amacım varmış gibi görünmeye çalışarak duvar boyunca ilerledim. Gremlinler birbirlerini kovalayarak ve diğer perilere işkence ederek dolanıyorlardı. Küçük kulaklı ve ayaklı, yanıp sönen kırmızı gözleri olan bilgisayar fareleri ben yaklaşınca hızla kaçıştı. Gremlinlerden biri, bir tanesinin üzerine konunca fare tiz bir çığlık attı ve gremlin onu ağzına atıp kıvılcımlar çıkararak kıtır kıtır yedi. Farenin kuyruğu sivri dişlerinin arasında sallanırken bana sırtıttı ve hızla yoluna devam etti. Burnumu kırıstırarak yürümeyi sürdürdüm.

Sonunda kule duvarları boyunca dönerek yüzlerce metre yukarı çıkan bir merdiven keşfettim. Sonsuz merdivene bakınca midemde bir çekilme oldu. Burasıydı. Ethan buradaydı. Ve Machina da.

Sanki... sanki hatırlamam gereken bir şey daha varmış gibi kalbimde bir ağrı hissettim. Ama anı ben ona ulaşmadan kayıp gitti. Kalbim çıldırmış bir yarasa gibi kaburgalarımın içinde çırpınırken yolculuğumun son ayağına başladım.

Her yirmi basamakta bir küçük, dar pencereler vardı. Bir tanesinden dışarı baktım ve rüzgârda süzülen tuhaf parlak kuşların olduğu açık gökyüzünü gördüm. Merdivenlerin tepesinde, üzerinde dikenli telden bir taç arması olan demir bir kapı vardı. Cücenin kıyafetlerini çabucak çıkarıp attım ve o hantal, kokulu kıyafetlerden kurtulunca rahatladım. Yayı çıkarıp dikkatlice Efsunağacı okunu yerleştirdim. Yerine oturunca sanki kalbi heyecanla çarpıyormuş gibi nabız atışları hızlandı.

Ve Demir Kral'ın kapısının önünde içimde bir tereddüt hissettim. Bunu gerçekten yapabilecek miydim? Canlı bir yaratığı öldürebilecek miydim? Ash gibi bir savaşçı ya da Puck gibi başarılı bir hilebaz değildim. Grim gibi zeki ya da babam Oberon'un gücüne sahip değildim. Ben sadece Meghan Chase'tim, sıradan bir lise öğrencisiydim. Bir özelliğim yoktu.

Hayır. Kafamdaki ses benimdi ama değildi. Sen bundan daha fazlasısın. Sen Oberon ve Melissa Chase'in kızısın. Bir peri savaşını önleyecek anahtarsın. Puck'ın arkadaşı, Ethan'ın ablası, Ash'in sevgilisi... Düşündüğünden daha fazlasısın. İhtiyacın olan her şeye sahipsin. Tek yapman gereken, bir adım atmak.

Adım atmak. Bunu yapabiliyordum. Derin bir nefes alıp kapıyı iterek açtım.

Devasa bir bahçenin girişindeydim. Kapı gıcırdayarak sonuna kadar açıldı. Etrafımı saran pürüzsüz demir duvarlar sivri dikenlerle çevrilmişti ve açık gökyüzüne karşı siyah bir silüet oluşturunuyordu. Taşlı yolun kenarına ağaçlar sıralanmıştı ama hepsi metaldendi, dalları kıvrık ve keskindi. Kuşlar çelik dallardan beni izliyordu. Kanatlarını çırpıtıklarında birbirine sürtünen bıçaklar gibi bir ses çıkıyordu.

Tüm yolların kesiştiği bahçenin ortasında bir çeşme vardı. Mermerden ya da alçıdan değil, suyun akışıyla yavaşça dönen farklı boyutlardaki dişlilerden yapılmıştı. Gözlerimi kısıp daha dikkatli baktım. En alttaki dişlide, dişlinin ağır ağır döndürdüğü, sırtüstü yatan bir figür vardı.

Bu Ash'ti.

Adını haykırmadım. Vücudumdaki her sinir parçası bunu yapmamı söylediği halde ona koşmadım. Kendimi sakın kalmaya zorlayarak bir tuzak ya da pusu arayışıyla bahçeye bakındım. Ancak saldırganların saklanacağı fazla yer yoktu; metal ağaçlar ve dikenli birkaç sarmaşık dışında bahçe boş görünüyordu.

Yalnız olduğumdan emin olunca taş zeminde çeşmeye doğru koştum.

Ölmüş olma. Lütfen ölmüş olma. Onu görünce kalbimin tekrar ağırlaştı. Dişliye zincirlenmişti; metal bağlarla sarılmış, sonsuz bir döngüde dönüp duruyordu. Bir bacağı kenardan sarkmıştı, diğeri bedeninin altında kalmıştı. Gömleği paramparçaydı; solgun teni, taze ve kırmızı pençe izleriyle şok edici bir zıtlık oluşturuyordu. Zincirin değdiği yerler kıpkırmızı yara olmuştu. Nefes alıyor gibi görünmüyordu.

Ellerim titreyerek kılıcı çektim. İlk vuruşta zincirlerin çoğunu parçaladım, ikincisinde neredeyse dişliyi çatlatıyordum. Zincirler kaydı ve çarklı tiz bir sesle durdu. Kılıcı bıraktım ve Ash'i çeşmeden çektim. Kollarımdaki bedeni gevşek ve soğuktu.

"Ash." Onu gözyaşları ve korkunç, büyüyen bir boşluk içinde kucakladım. "Haydi Ash." Onu biraz sarstım. "Lütfen, bunu bana yapma. Gözlerini aç. Uyan. Lütfen..."

Bedeni gevşek ve tepkisizdi. Dudağımı, kanatacak kadar sert ısırdım ve yüzümü boynuna gömdüm. “Üzgünüm,” diye fısıldadım ve ağlamaya başladım. Gözyaşlarım kapalı göz kapaklarımdan onun soğuk ve nemli tenine aktı. “Üzgünüm. Keşke gelmeseydin. Keşke o aptal sözleşmeyi hiç yapmasaydık. Hepsi benim suçum. Puck, orman perisi, Grim ve şimdi de sen...” Konuşmak giderek zorlaşıyordu, sesim gözyaşlarımda boğulmuştu. “Üzgünüm, çok üzgünüm...”

Yanağımın altında bir şey pır pır etti. Gözlerimi kırıştıtırıp hıçkırarak geri çekildim ve yüzüne baktım. Teni hâlâ solgundu ama göz kapaklarının altında bir hareket yakaladım. Nabzım hızlandı ve başımı eğip dudaklarına bir öpücük kondurdum. Dudakları aralandı ve kesik bir iç geçiriş çıktı.

Rahatlamayla soluklanırken, “Ash...” dedim. Gözlerini açtı ve hayal görüp görmediğinden emin değilmiş gibi kırıştıtırarak gözlerime baktı. Dudaklarını kıpırdattı ama ağzından bir şeyler çıkana kadar birkaç kez denemesi gerekti.

“Meghan?”

“Evet,” diye fısıldadım. “Buradayım.”

Elini yanağıma dayayarak parmaklarını yavaşça tenimde gezdirdi. Gözleri hafifçe parlayıp yüzü kararmadan önce, “Ben... geleceğini... rüyamda gördüm,” diye mırıldandı. Parmaklarını koluma batırarak, “Sen... burada olmamalısın,” dedi kesik kesik nefes alarak. “Bu... bir tuzak.”

Sonra, arkamızdaki duvardan yükselen korkunç, uğursuz bir kahkaha duydum. Çeşmedeki dişliler titredi ve tersine dönmeye başladı. Yüksek sesli bir takırtı ve gıcırtyla arkamızdaki duvar yere indi ve bahçenin başka bir kısmı açığa çıktı. Metal ağaçlar,

gökyüzüne sivrilen devasa demir tahta giden bir yol oluşturunuyordu. Zırhlı şövalyelerden oluşan bir bölük, silahlarını bana doğrultmuş halde tahtın ayağında duruyordu. Diğer bir bölük kapıdan içeri girdi, kapıyı çarparak kapadı ve bizi arada kısırdı.

Tahtının üzerinde, zalim bir tatmin ifadesiyle bizi inceleyen, Demir Kral Machina'ydı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Machina

Tahttaki figür bıçak keskinliğinde gülümsedi. Kulak tırmalayan sesi bahçede yankılanırken, “Meghan Chase,” diye mırıldandı. “Hoş geldin. Seni bekliyordum.”

Ash’in itirazlarını duymazdan gelerek onu nazikçe yere bıraktım, arkamı dönüp ona kalkan olarak öne çıktım. Kalbim hızla attı. Demir Kral’ın nasıl bir tipi olmasını beklediğimi bilmiyordum ama böyle değildi. Tahtta oturan figür, dalgalı gümüşü saçları ve peri soylularının sivri kulaklarıyla uzun ve zarif görünüyordu. İnce ve narin ama inanılmaz güçlü yapısıyla Oberon’a benziyordu. Oberon ve süslü Yaz Divanı’nın aksine, Demir Kral rüzgârda salınan kalın, siyah bir palto giymişti. Etrafını saran enerji sessiz bir gökgürültüsü gibiydi. Siyah çekik gözlerinde şimşekler yakaladım. Bir kulağında parlak metal bir vida, diğerinde ise Bluetooth kulaklığı vardı. Fazla yaklaşırsam beni kesebileceğini düşündüğüm sert köşe ve

açılarıyla güzel ve kibirliydi. Buna rağmen gülümsediğinde tüm oda aydınlandı. Omuzlarında canlıymışçasına hafifçe kıpırdayan tuhaf, gümüşümsü bir pelerin vardı.

Yerde duran ok ve yayı, Demir Kral'a fırlatmak üzere gizlice aldım. Bu tek şansım olabilirdi. Ucu Machina'nın göğsünü hedef alacak şekilde yaya çekerken Efsunağacı'nın nabzını ellerimde hissettim. Şövalyeler telaşla bağırıp ileri atıldı ama çok geç kalmışlardı. Yayı bıraktım ve Demir Kral'm kalbine doğru hızla gittiğini görünce bir zafer narası attım.

Ve Machina'nın pelerini canlandı.

Omuzları ve omurgasından çıkan gümüşü kablolar ışık hızıyla yayıldı. Machina'mın etrafında metal birer kanat gibi açıldı. Bir ucu fazlasıyla dikenliydi, iğne uçları ışıktaki parlıyordu. Demir Kral'ı korumak için hızla ileri hareket ettiler, Efsunağacı'nı başka bir yöne fırlatıp uzaklaştırdılar. Okun metal bir ağaca çarpıp ikiye ayrıldığını ve parçalar halinde yere düştüğünü gördüm. Biri öfke ve korkuyla bağırıyordu ve bağırmanın ben olduğumu fark ettim.

Muhafızlar kılıçlarını kaldırmış halde hızla bize doğru atıldılar. Dağılarak ilerlemelerini izledim. Ash'in beni korumak için ayağa kalkmaya çalıştığını fark ettim ama çok geç olduğunu biliyordum. Ok başarısız olmuştu ve biz ölmek üzereydik.

“Durun.”

Machina'nın sesi yüksek değildi. Bağırmamış ya da haykırmamıştı ama bütün şövalyeler görünmez bir iple çekiliyormuş gibi aniden durdu. Demir Kral tahtından süzülerek indi, kablolar arkasında açılanlar gibi yavaşça kıvrılıyordu. Ayakları yere değdi ve az önceki öldürme teşebbüsümü umursamaz bir şekilde bana gülümsedi.

Gözlerini benden ayırmadan şövalyelere, “Çekilin,” dedi. Birkaçı şaşkınlıkla başını kaldırdı.

“Kralım?” diye kekeleydi biri ve onu sesinden tandım. Demirat’ın yanındaki şövalyelerden biriydi; Quintus. Tertius’un da burada olup olmadığını merak ettim.

Machina, bakışını benden çekmeden, “Hanımefendi varlığınızdan rahatsız,” diye devam etti. “Onun rahatsız olmasını istemiyorum. Gidin. Onunla ve Kış Prensi’yle ben ilgileneceğim.”

“Ama Majesteleri...”

Machina hareket etmedi. Kablolarından biri şakladı ve neredeyse görünemeyecek kadar hızlı bir şekilde şövalyenin zırhını delip sırtından çıktı. Kablo Quintus’u havaya kaldırdı ve duvara fırlattı. Quintus, metale bir tıngırtıyla çarptı ve hareketsiz bir şekilde yere düştü, göğüs zırhında bir delik vardı. Altında koyu, yağlı bir kan birikintisi oluştu.

Machina yumuşakça, “Gidin,” diye tekrarladı ve şövalyeler telaşla itaat ettiler. Tek sıra halinde dışarı çıkıp kapıyı çarparak kapadılar. Demir Kral’la baş başa kalmıştık.

Machina derin siyah gözleriyle bana dikkatlice baktı. “Hayal ettiğim kadar güzelsin,” dedi, kabloları arkasında kıvrılırken ileri yürüdü. “Güzel, coşkulu, kararlı.” Birkaç metre uzakta durdu, kablolar canlı pelerine geri çekildi. “Mükemmel.”

Çeşmenin yanında hâlâ yerde yığılı halde duran Ash’e son bir kez bakarak ileri adım attım. “Kardeşim için buradayım,” dedim, sesim titremeyince rahatladım. “Lütfen, onu bırak gitsin. Bırak, onu eve götüreyim.”

Machina beni sessizce süzdü, sonra arkasına doğru bir el hareketi yaptı. Yüksek bir şingırtı çıktı ve bir şey tahtının yanından

asansörle çekiliyormuş gibi yükseldi. Büyük, demirden bir kuş kafesi belirdi. İçinde...

“Ethan!” diye haykırarak ileri atıldım ama Machina’nın kabloları kırbaç gibi şaklayarak önümü kesti. Ethan kafesin parmaklıklarını tutmuş, korku dolu mavi gözleriyle dışarı bakıyordu. Sesi avluda tiz bir şekilde çınladı.

“Meggie!”

Ash arkamda bir küfür savurarak ayağa kalkmaya çalıştı. Öfkeyle Machina’ya döndüm. “Onu bırak! O sadece küçük bir çocuk! Hem ondan ne istiyorsun?”

“Canım, beni yanlış anlıyorsun.” Machina’nın kabloları tehditkâr biçimde dalgalanıp gerilememe neden oldu. “Kardeşini onu istediğim için almadım. Onu aldım çünkü seni buraya getireceğini biliyordum.”

Ona dönerek, “Neden?” diye sordum. “Peki, neden Ethan’ı kaçırdın? Neden onun yerine beni almadın? Neden onu tüm bunların içine sürükledin?”

Machina gülümsedi. “İyi korunuyordun, Meghan Chase. Robin Goodfellow güçlü bir koruyucudur. Dikkatleri kendime ve diyarıma çekmeden seni kaçırma riskini alamazdım. Neyse ki kardeşinin böyle bir koruması yoktu. Seni buraya kendi iradenle çekmek, Oberon ve Tekin Divanı’nın gazabına gelmekten daha iyiydi. Ayrıca...” Machina’nın gözleri siyah birer çizgi halini aldı ama hâlâ bana gülümsüyordu. “Senin gerçekten o olduğunu test etmeliydim. Kaleme kendi başına ulaşamasaydın, hiçbir değer in olmayacaktı.”

“Ne değeri?” Aniden çok yorulduğumu hissettim; kardeşimi kurtaramayacak, bu delilik onu tüketmeden buradan çekip çık-

ramayacak yorgun ve umutsuz. Kazanamazdım; Machina bizi mat etmişti ama en azından Ethan'ı eve götürebilirdim. Demir Kral'ın yakınlaştığını hissederek bıkkınlıkla, "Ne istiyorsun, Machina?" diye sordum. "Her neyse, Ethan'ı bizim dünyamıza geri götürmeme izin ver en azından. Beni istediğini söyledin. İşte buradayım. Ama bırak kardeşimi eve götüreyim."

Machina yatıştırıcı bir sesle, "Tabii ki," dedi. "Ama önce bir anlaşma yapalım."

Donakaldım, içimdeki her şey sustu. Kardeşimin hayatına karşılık Demir Kral'la bir anlaşma. Ne isteyeceğini merak ettim. Bir şekilde bana her türlü pahalıya patlayacağını biliyordum.

"Meghan, sakın," diye homurdandı Ash. Ellerin yanmasını umursamayarak çeşmeye tutunup ayağa kalktı. Machina onu görmezden geldi.

Yumuşakça, "Ne tür bir anlaşma?" diye sordum.

Demir Kral daha da yaklaştı. Kabloları beni ürperterek yüzümü ve kollarımı okşadı. "Seni on altı yıldır izliyorum," diye mırıldandı. "Nihayet gözlerinin açılacağı ve bizi göreceğin günü bekliyordum; bana geleceğin günü. Baban seni bu dünyaya sonsuza dek kör edecekti. Gücünden, potansiyelinden korkuyordu; demire bağışıklık kazanmış bir yarı peri, hem de damarlarında Yaz Kralı'nın kanı dolaşıyor. Çok fazla potansiyelin var." Bakışları nihayet ayağa kalkan Ash'e kaydı ama çabucak bakışlarını çekti. "Mab gücünü fark etti, bu yüzden seni bu kadar çok istiyor. Bu yüzden en iyi adamını seni yakalaması için gönderdi. Ama o bile sana benim sunabileceğim kadarını sunamaz."

Machina aramızdaki mesafeyi tamamen kapadı ve elimi tuttu. Dokunuşu serindi ve elektrik akımı gibi vınlayan gücü hissettim.

“Kraliçem olmanı istiyorum, Meghan Chase. Sana krallığımı, tebaamı, kendimi sunuyorum. Benimle bu dünyayı yönetmeni istiyorum. Eski kanlar yaşlandı. Zamanları doldu. Yeni bir düzenin doğma vakti geldi; eski olanlardan daha iyi ve daha güçlü bir düzenin. Sadece evet de ve sonsuza kadar Peri Kraliçesi olarak yaşa. Kardeşin eve gidebilir. Dilersen, Prensini de tutmana izin veririm, gerçi krallığımıza uyum sağlayabileceğini sanmıyorum. Ne olursa olsun, buraya, benim yanıma aitsin. Bu hep istediğin şey değil miydi? Ait olmak?”

Tereddüt ettim. Machina’yla yönetmek, bir kraliçe olmak. Kimse benimle dalga geçemez ya da bana sataşamazdı. Emrimle ölüme gitmeye hazır bir sürü yaratığım olurdu ve sonunda ben en tepede dururdum. Sonunda en sevilen olurdu. O anda çarpık metal ağaçları gördüm ve yabamlormandaki korkunç, çorak araziye hatırladım. Machina, Olurulmaz’ı tümüyle çürütecekti. Tüm bitkiler ölecek ya da çarpıklaşacaktı. Geriye gremlinler, virüsler ve demir periler kalıncaya kadar Olurulmaz’ın geri kalanıyla birlikte Oberon, Grimalkin, Puck da yok olacaktı.

Yutkundum. Ve yanıtlamı bilmeme rağmen, “Ya reddedersem?” diye sordum.

Machina’nın yüz ifadesi bir an bile değişmedi. “O zaman Prens ölür. Kardeşin de ölür. Ya da belki onu oyuncaklarımdan birine dönüştürürüm; yarı insan, yarı makine. Eski kanların imhası, seninle ya da sensiz başlayacak, canım. Sana buna liderlik etme ya da beraberinde yok olma seçeneği sunuyorum.”

Umutsuzluğum arttı. Machina uzanıp yüzümü okşadı, parmaklarını yanağımda gezdirdi. Ona bakmam için çenemi kaldıarak, “Yönetmek gerçekten o kadar kötü bir şey mi, aşkım?” diye sordu. “Hem insanlar hem de periler bunu binlerce yıldır yapıyor.

Güçlü olana yer açmak için zayıf olanı yok ediyorlar. Eski kanlar ve demir periler birlikte var olamaz, bunu biliyorsun. Oberon ve Mab bizi bilse yok ederdi. Ne farkı var?” Dudaklarıma enerjiyle titreşen tüy hafifliğinde bir öpücük kondurdu. “Haydi. Tek kelime, tüm söylemen gereken bu. Tek kelime kardeşini evine gönderir, sevdiğin Prens’i kurtarır. Bak.” Bir elini salladı ve büyük, demir bir kemerli kapı yerden yükseldi. Diğer tarafta, parlayan evimi görebildim ve sonra görüntü kayboldu. Soluğumu tuttum ve Machina gülümsedi. “Evet dediğin anda onu eve göndereceğim. Tek kelime ve sonsuza dek benim kraliçem olacaksın.”

Nefes aldım. “Ben...”

Ve Ash çıkageldi. Hareket etmek bir kenara, ayakta durabilmesi bile bir gizemdi. Beni kenara itti, yüzünde ölümcül bir ifade vardı. Machina şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Ash ileri atılıp kılıcını Machina’nın göğsüne saplarken kablolar kabarak Prens’e atıldı.

Machina geriye doğru tökezledi, yüzü acıyla buruştu. Göğsündeki kılıcın etrafında ışıltı kıvılcımları parlıyordu. Kablolar Ash’e vahşice vurup onu feci bir kütürtüyle metal bir ağaca fırlattı. Machina, Ash’e çok öfkeli bir bakış atarak doğrulurken Ash ağacın dibine yığıldı.

Demir Kral aşağıya uzanarak kabzayı kavradı ve kılıcı göğsünden çekti. Şimşekler eşliğinde yaranın etrafındaki buz eridi ve ince kablolar birbirine bağlanarak yarıyı kapattı. Machina kılıcı, bir kenara fırlattı ve siyah gözleri öfkeyle parlayarak bana baktı.

“Sabrım tükeniyor, canım.” Kablolarından biri ileri fırladı, Ash’in boğazına sarıldı ve ayaklarını yerden kesti. Machina onu birkaç metre yukarıda sallandırırken Ash nefesi kesilmiş hâlde zayıf

bir şekilde mücadele etti. Ethan kafesinde ağlıyordu. "Ya benimle hükmedersin ya da onların ölmesine göz yumarsın. Seçimini yap."

Bacaklarım titreyerek pes edince dizlerimin üzerine çöktüm. Avuçlarımda taş zeminin soğukluğunu hissettim. Umutsuzca, *ne yapabilirim*, diye düşündüm. *Nasıl seçebilirim? Her iki şekilde de birileri ölecek. Buna izin veremem. Vermeyeceğim.*

Ellerimin altında zeminin nabızı attı. Gözlerimi kapadım ve o yaşam kıvılcımını arayarak bilincimin toprağa akmasına izin verdim. Machina'nın sarayındaki ölü dalları olan cansız ağaçları hissettim; kökleri ve kalpleri henüz çürümemişti. *Tıpkı geçen seferki gibi*. Onları dürttüm ve Oberon'un kimerayla mücadelesinde Yaz Divanı'ndaki ağaçların yaptığı gibi, benimle buluşmak üzere kıvrılıp topraktan çıkarak karşılık verdiklerini hissettim.

Babasının kızı.

Derin bir nefes aldım ve *çektim*.

Zemin titredi ve canlı kökler taşı kırarak yüzeye çıkıp havada kıvrıldı. Machina panikle bağırdı. Kökler ise onunla karşılaşmak için uçarak bedenini sarıp kablolarına karıştı. Machina kükredi ve ellerinden şimşekler saçarak ağaçları patlatmaya başladı. Kökler ve demir kablolar hipnotik bir öfke dansıyla kıvrılarak delirmiş yılanlar gibi birbirlerine dolandılar.

Kablolar bırakınca Ash metal bir ağacın yanında zemine çarptı, soluğu kesilmiş ve sersemlemişti ama hâlâ ayağa kalkmaya, tökezleyerek silahını bulmaya çalışıyordu. Gövdenin altında solgun bir ahşap parçası gördüm; Efsunağacı okunun yarısıydı. Hemen üzerine atladım.

Bir kablo bacağıma dolandı ve ayağımı yerden kesti. Döndüm ve Machina'nın bana baktığını gördüm, kök ağlarıyla dövüşür-

ken kolunu uzatmıştı. Kablo bacağımlı sıkıttı ve beni ona doğru sürükledi. Çığlık atarak yeri tırmaladım ama tırnaklarım kopup parmaklarım kanadığı halde onu durduramadım. Demir Kral'ın öfkeli yüzü giderek yakınlaşıyordu.

Ash bir kez daha kılıcını indirerek kabloyu kesti. Daha fazla kablo havada şaklayarak ona döndü ama Kış Prensi yerinde durdu. Demir kamçılar etrafımızda kıvrılırken kılıcı ışık saçıyordu.

Havadaki bir kablonun ucunu keserken, "Git," diye homurdandı. "Onları ben zapt ederim. Git!"

Ayağa sıçradım, gövdeye ve altında yatan oka doğru koştum. Elimi çubuğun üzerine kapadım ve arkamı dönünce bir kablonun, Ash'in savunmasını delip omzuna vurarak onu yere çarptığım gördüm. Ash inleyerek kılıcını zayıf bir şekilde salladı ama başka bir kablo onu elinden yere fırlattı.

Kablolardan ve yılan gibi kıvrılan köklerden kaçarak Demir Kral'a hücum ettim. Bir an için dikkati Ash'in üzerindeydi ama aniden bakışlarını bana çevirdi ve gözlerinin derinlerinde bir şimşek çaktı. Bir savaş narasıyla üzerine atıldım.

Tam ona ulaşmışken bir şey sırtıma çarparak nefesimi kesti. Hareket edemedim ve kablolardan birinin bana arkadan saplandığını fark ettim. Tuhaf bir şekilde canım acımıyordu.

Tepemizde kökler ve kablolar kendi savaşlarını verirken Machina beni kendine çekti. Diğer her şey soldu ve geriye sadece biz kaldık.

Bir elini bana uzatarak, "Seni bir kraliçe yapacaktım," diye homurdandı. Kökler bedenini sararak ve diğer kolunu sıkılaştırarak etrafına doladı ama Machina farkında değilmiş gibiydi. "Sana her şeyi verecektim. Böyle bir teklifi neden reddettin?"

Zayıf nabız atışımı hissettiğim Efsunağacı'nı sıkıca tuttum. Kolumu kaldırarak, "Çünkü," diye fısıldadım, "ihtiyacım olan her şeye zaten sahibim."

İleri atılarak ok parçasını göğsüne batırdım.

Machina'nın dudakları sessiz bir çığlıkla açık kaldı. Çığlık içinde başını arkaya attı ve yeşil filizler ağzından fışkırıp boynundan aşağı indi. Elektrik şoku gibi tuhaf bir enerji akımı kaslarıma spazm geçirterek bedenime doldu. Kablo beni uzağa savurdu; yere çarptım ve acı omurgamı yarıp geçerken çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Yerden destek alarak kalktım, etrafıma bakındım, kılıcı görüp kaptım ve hızla Ethan'ın kafesine gittim. Buz kılıcın tek bir vuruşuyla kapıyı parçalara ayırdım ve kardeşimi kendime çekip ona sarılınca hıçkırışını boynumda hissettim.

"Meghan!" Ash koyu kanının aktığı omzunu tutarak bana doğru tökezledi. Kapı, arkasından kırılarak açıldı ve içeri düzinelerce şövalye girdi. Bahçenin ortasındaki krallarını görünce bir an için donakaldılar.

Machina kendi hapishanesinde zayıfça kıvranıyordu. Göğsünden dallar çıkıyor, kabloları küçük beyaz çiçekler açan sarmaşıklara dönüşüyordu. Parçalarına ayrılmasını, göğsünden yepyeni bir meşe gövdesi yükselmesini izledik. Bluetooth kulaklık, dallardan düştü ve ağacın köklerinde yanıp sönmeyi sürdürdü.

Sessizlikte, "Vay be," diye fısıldadım.

Şövalyeler kükreyerek bize döndü. İleri atıldılar ama aniden yer titredi. Demir taht büyük bir gümbürtüyle çökerken pul pul sivri şarapneller saçtı. Herkesin tökezlemesine neden olan bir çalkantıyla yer sarsıldı.

Sonra bahçenin kocaman bir bölümü çatladı ve birkaç şövalyeyi de beraberinde götürerek çöktü. Avlu çatlayarak dağılmaya başladı. Şövalyeler feryat edip dağıldılar, çığlıklar havada uçuştular.

Ash, düşen bir kolondan kaçarak, "Tüm kule çöküyor!" diye bağırdı. "Buradan hemen çıkmamız!"

Çatlakların sayısı artarken tökezleyerek kemerli geçide doğru koştum ve başımı eğdim ama aynı yere çıktım. Hiçbir şey olmadı. İçimde bir umutsuzluk yükseldi ve deli gibi etrafıma bakındım.

Tanıdık bir ses, "İnsan," dedi ve kuyruğunu seğirten Grimalkin ortaya çıktı. Şaşkın şaşkın ona baktım, gözlerime inanamıyordum. "Buradan. Çabuk."

Bahçenin diğer ucunda birlikte büyüyen iki metal ağacın gövdelerinin arasında oluşan kemerli geçide doğru onu takip ederken soluklarımın arasında, "Gelmeyeceğini sanıyordum," dedim. Grimalkin bakışıma karşılık verdi ve homurdandı.

Kuyruğunu sallayarak, "Mümkün olan en zorlu rotayı seçtiğiniz belliydi," dedi. "Beni dinleseydiniz, size daha kolay bir yol gösterecektim. Şimdi, çabuk ol. Bu hava beni hasta ediyor."

Sağır edici bir kükreme zemini sarstı ve bahçe un ufak oldu. Ethan'ı sıkıca kucaklayarak gövdelerin arasına daldım, Ash de hemen arkamdaydı. Bariyerden geçerken bir sihir karıncalanması hissettim ve her şey tamamen kararmadan önce düştüğümüzü fark ettim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Eve Dönüş

Sert fayansın yanağımdaki soğuk hissiyle ağır ağır uyandım. İrkilerek doğruldum, bedenimde bir ağrı var mı diye kendimi yokladım. Biraz ağrım olması gerektiğinin farkındaydım; Machina demir kablolarını arkamdan sapladığında keskin bir acı hissettiğimi hatırladım ama o acı şimdi yoktu. Aslında uzun zamandır ilk kez kendimi daha iyi hissediyordum, etrafıma bakınırken duyularımın enerjiyle titreştiğini hissettim. Sıralar ve bilgisayarlarla dolu karanlık, uzun bir odada uzanıyordum. Okulun bilgisayar laboratuvarı!

Sarsılarak doğruldum ve kardeşime bakınırken bir an için her şeyin korkunç bir rüya olup olmadığını merak ettim. Kısa bir süre sonra rahatladım. Ethan yakındaki bir sıranın altında uzanıyordu, yüzü huzurluydu, solukları ağır ve derindi. Saç buklesini alnından çektim ve gülümsedim, sonra ayağa kalktım.

Ash ortalıkta görünmüyordu ama Grimalkin pis bir pencerenin altındaki bir sırada uzanmış, camdan gelen güneş ışığında mırılıyordu. Ethan'ı rahatsız etmemeye özen göstererek ayağa kalktım ve ona katıldım.

"İşte buradasın." Kedi bana bakmak için altın rengi gözlerinden birini aralayarak esnedi. "Sonsuza dek uyuyacağını düşünmeye başlamıştım. Horladığını biliyor muydun?"

Yanındaki sıraya sıçrayıp otururken yorumu görmezden geldim. "Ash nerede?"

"Gitti." Grimalkin oturdu, gerindi ve kuyruğunu etrafına doladı. "Siz kalkmadan erkenden ayrıldı. Halletmesi gereken bir işinin olduğunu söyledi. Onu beklememeni söyledi."

"Ah." Ne hissetmem gerektiğini bilmeden bunu kabul ettim. Bu kadar erken ayrıldığı için sinirlenebilir, öfkelenebilir, alınabilirdim ama tüm hissettiğim yorgunluktu. Ve biraz da üzüntü. "Oldukça ağır yaralandı, Grim. İyileşebilecek mi?"

Grimalkin bariz bir umursamazlıkla esnedi. Endişelerim tamamen yok olmamıştı ama Ash güçlüydü; Demir Diyar'ın merkezine gidip gelebilecek kadar güçlüydü. Daha güçsüz bir peri ölmüş olurdu. O da az kalsın ölüyordu. O çorak arazide büyüsunü benden mi çekmişti? Yoksa hayatta kalmasını başka bir şey mi sağlamıştı? Ona bunları sorma şansımın olup olmayacağını merak ettim.

Kısa bir süre sonra, odaya göz atmak için dönünce Demir Divan'a giden hattın kapanmış olduğunu görüp şaşırdım. Machina'nın diyarına giden yolu bilgisayarlardan biri mi saklamıştı? Bir monitörden mi fırlayıp çıkmıştı yoksa gremlinler gibi sadece bir anda belirmiş miydik?

“Pekâlâ...” Kediye döndüm. “Eve giden yolu buldun. Tebrikler. Bunun için sana ne borçluyum? Bir başka iyilik ya da hayat borcu mu? İlk doğan çocuğum mu?”

“Hayır.” Grimalkin’in gözleri zevkle çizgi halini aldı. “Bunu ben ısmarlıyorum. Sadece bir seferlik.”

Güneş ışığının tadını çıkararak, hayatta olmanın memnuniyetiyle bir süre sessizce durduk. Yine de sıranın altında uyuyan Ethan’i izlerken bir şey eksikmiş gibi içime tuhaf bir ağırlık çöktü. Sanki Periler Ülkesi’nde çok derecede önemli bir şeyi unutmuşum gibi.

Grimalkin, ön patisini yalayarak, “Ee, şimdi ne yapacaksın?” diye sordu.

Omuz silkтім. “Bilmiyorum. Ethan’i eve götüreceğim sanırım. Okula geri döneceğim. Hayatıma yeniden uyum sağlamaya çalışacağım.” Puck’ı düşündüm ve boğazıma bir yumru oturdu. Okul onsuz eskisi gibi olmayacaktı. İyi olmasını ve onu tekrar görebilmeyi umdum. Ash’i düşündüm ve Tekinsiz Divanı Prensi’nin yemeğe ya da filme gitme teklifini kabul edip etmeyeceğini merak ettim.

Kedi, “Umut hiçbir zaman solmaz,” diye mırıldandı.

“Hı hı.” İç geçirdim ve tekrar sessiz kaldık.

“Merak ettiğim bir şey var,” diye devam etti Grimalkin. “Machina kardeşini neden kaçırdı? Yerine bir şekil değiştiren peri bıraktı, evet, ama o bir demir peri değildi. Kendininkilerden birini kullanmadan değişimi nasıl yaptı?”

Bunu düşündüm ve kaşlarımı çattım. “Biri ona yardım etmiş olmalı,” diye tahminde bulundum.

Grimalkin başını salladı. “Ben de öyle düşünüyorum. Bu da Machina için çalışan normal perilerin olduğunu gösterir ve şimdi o yok olduğuna göre senden hiç hoşlanmayanlar olacaktır.”

Normal bir hayat umudunun hızla elimden kaydığını hissederek ürperdim. Yerde bıçakların olduğunu, saçlarımın karyolaya bağlandığım, bir şeylerin kaybolduğunu ve dolapta ya da yatağımın altında öfkeli perilerin pusuya yattığını hayal ettim. Bir daha asla uyuyamayacağım kesindi. Ailemi nasıl koruyacağımı merak ettim.

Köşede uyuyan bedenden bir inilti geldi. Ethan uyanıyordu.

Ben doğrulunca Grimalkin, “Git haydi,” diye mırladı. “Onu eve götür.”

Teşekkür etmek istedim ama kediye daha fazla borçlanmak akıllıca değildi. Bunun yerine Ethan’ı aldım ve sıraların, sessiz ve karanlık bilgisayarların etrafından dolanarak hızla odanın diğer ucuna geçtim. Neyse ki kapı kilitli değildi. Eşikte durup pencereye ve güneş ışığına dönüp baktım ama Grimalkin orada değildi.

Okulun koridorları boş ve karanlıktı. Ethan’ın elini sıkı sıkı tutarak ve herkesin nerede olduğunu merak ederek şaşkınlık içinde pis koridorlardan geçtim. Belki de hafta sonuydu ama bu, tozlu zemini ve dolapları açıklamıyordu; kilitli sınıfların önünden geçerken duyduğum boşluk hissini de. Cumartesileri bile en az bir tane ek ders olurdu. Okul haftalardır boş gibi görünüyordu.

Ön kapılar kapalı ve kilitliydi. Bu yüzden bir camı açmak zorunda kaldım. Ethan’ı yukarı kaldırdıktan sonra onun peşinden dışarı atladım, kaldırıma inince etrafa bakındım. Gün ortası olmasına rağmen otoparkta da araba yoktu. Ortalık tamamen ıssız görünüyordu.

Ethan yuvarlak mavi gözleriyle her şeyi algılamaya çalışarak sessizce etrafına bakındı. Üzerinde korkunç derecede tuhaf görünen bir temkinlilik vardı. Sanki şimdi daha yaşlıydı ama bedeni aynı kalmıştı. Bu beni kaygılandırdı ve nazikçe elini sıktım.

Otoparkın karşısına geçerken, “Yakında evde olacağız, tamam mı?” diye fısıldadım. “Sadece kısa bir otobüs yolculuğundan sonra annem ve Luke’u tekrar görebileceksin. Heyecanlı mısın?”

Bana ciddiyetle baktı ve bir kez başını salladı. Gülümsemedi.

OKUL ARAZİSİNDEN AYRILDIK, en yakın otobüs durağına kadar kaldırımdan yürüdük. Arabalar öğleden sonrasının trafik yoğunluğunda yanımızdan hızla geçip gidiyordu. İnsanlar etrafımızda dolanıp duruyordu. Bazı yaşlı kadınlar Ethan’a gülümseyip el salladı ama Ethan onlara hiç dikkat etmedi. Onun için duyduğum endişe midemde düğümlendi. Onu neşelendirmeye, sorular sormaya, maceramla ilgili küçük hikâyeler anlatmaya çalıştım ama o sadece kederli gözlerle bana baktı ve tek kelime etmedi.

Böylece otobüsün gelmesini bekleyerek, etrafımızdaki insan kalabalığını izleyerek köşede durduk. Kalabalığa karışan, caddedeki küçük dükkânlara giren, sinsî kurtlar gibi insanları takip eden periler gördüm. Derimsi siyah kanatları olan bir peri oğlan, caddenin karşısındaki dar bir sokaktan Ethan’a sırttı ve el salladı. Ethan ürperdi ve elimi sıktı.

“Meghan?”

Adımın söylendiği tarafa döndüm. Arkamızdaki kahve dükkânından bir kız çıkmış, bana şaşkınlıkla ve inanamayarak bakıyordu. Rahatsız bir şekilde kıpırdanarak kaşlarımı çattım. Uzun koyu saçları ve ponpon kız inceliğindeki beliyle bana tanıdık gelmişti ama nereden olduğunu hatırlayamadım. Sınıf arkadaşım mıydı? Öyleyse onu hatırlardım. Kocaman, biçimsiz burnu mükemmel yüzünü mahvetmese güzel bir kız olabilirdi.

Ve o anda jetonum düştü.

Şok mideme yumruk gibi inerken, “Angie,” diye fısıldadım. O an hatırladım: ponpon kızın alaycı kahkahası, Puck’ın alçak sesle bir şeyler mırıldanması, Angie’nin korkunç çılgınlıkları. Burnu düz ve parlaktı, iki geniş deliğiyle bir domuzunkine oldukça benziyordu. Bu peri intikamının sonucu muydu? Korkunç bir suçluluk duygusu içimi kemirdi ve bakışımı yüzünden çektim. “Ne istiyorsun?”

“Aman Tanrım, *bu sensin!*” Angie burun deliklerini açmış, şaşkınlıkla bana bakıyordu. Ethan’ın utanmadan onun burnuna baktığını gördüm. “Herkes öldüğünü düşündü! Seni arayan polisler ve dedektifler var. Kaçtığını söylediler. Nerelelerdeydin?”

Kırpıklarımı kırıştırdım. Bu yeni bir haberdir. Angie, arkadaşlarının önünde dalga geçmek dışında benimle hiç konuşmamıştı. Başka ne söyleyeceğimi bilemeden, “Ben... ne kadar zamandır yokum?” diye kekeledim.

“Üç aydan fazladır,” diye yanıtladı ve ben ona bakakaldım. *Üç ay mı?* Olurulmaz’a seyahatim o kadar uzun sürmüş olamazdı, değil mi? En fazla bir ya da iki hafta olmalıydı. Ama saatimin yabanılormandayken durduğunu hatırladım ve midemde bulantı gibi bir his yükseldi. Periler Ülkesi’nde zaman farklı akıyordu. Okulun kilitli ve boş olmasına şaşmamalıydı; şu anda yaz tatiliydi. Gerçekten üç aydır yoktum.

Angie bana bakmaya devam ediyordu ve delice gelmeyecek bir yanıt bulmak için debelendim. Daha aklıma bir şey gelmeden kahve dükkânına doğru giden üç sarışın durdu ve bize baktı.

İçlerinden biri, “Aman Tanrım,” diye cırladı. “Bu bataklık sürtüğü! Geri dönmüş!” Kaldırım boyunca yankılanan, birkaç kişinin durmasına ve bakmasına yol açarak tiz bir kahkaha çınladı.

“Senin hamile kaldığını ve sizinkilerin seni bir tür askerî okula postaladıklarını duymuştuk. Doğru mu?”

Arkadaşlarından biri Ethan'ı göstererek, “Aman Tanrım!” diye bağırdı. “Şuna bak. Çoktan doğurmuş!” Tepkimi ölçmek için bana kısa bakışlar fırlatarak histerik kahkahalara boğuldular. Ona sakın bir şekilde baktım ve gülümsedim. Kaşlarının kafa karışıklığıyla çatıldığı görerek, *sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm*, diye düşündüm. *Ama katil goblinler, askerler, gremlinler, şövalyeler ve şeytani perilerle yüzleştikten sonra siz o kadar da korkutucu değilsiniz.*

Ama sonra beni şaşırtan bir şey oldu; Angie kaşlarını çatarak ileri bir adım attı. “Kesin şunu,” diye onları azarladı. Sarışm üçlünün, eski ponpon kız takımından olduklarını hatırladım. “Kasabaya yeni geldi. Biraz rahat bırakın.”

Şeytani bakışlar fırlattılar. İçlerinden biri, “Pardon, Domuz Surat, bizimle mi konuşuyorsun?” diye sordu tatlı tatlı. “Seninle konuştuğumu hiç hatırlamıyorum da. Neden küçük bataklık kaltağının evine gitmiyorsun? Eminim sana çiftlikte bir yer bulabilir.”

Diğeri, “Seni anlayamaz,” diye araya girdi. “Onun dilinde konuşmalısın. Bak böyle...” Domuz sesi ve ciyaklama taklidi yapınca, diğeri de hayvan gibi anırdı. Sokak tiz sesli homurtularla yankılandı ve Angie'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

Ben orada sersemlemiş bir halde durdum. Okulun en popüler kızının benimle aynı pozisyonda kaldığını görmek çok tuhaftı. Mutlu olmalıydım; mükemmel ponpon kız, nihayet kendi silahıyla vurulmuştu. Ama içgüdülerim bu tavrın yeni olmadığını söyledi. Bu durum, Puck bu zalim şakayı yaptığı gün başlamış olmalıydı.

Tek hissedebildiğim, empatiydi. Puck burada olsaydı Angie'yi eski haline döndürene kadar onun kolunu bükardım.

Burada olsaydı...

Bu düşünceleri çabucak bir kenara ittim. Onu düşünmeye devam etseydim, ağlamaya başlardım ve bu, ponpon kızların önünde yapmak istediğim *son* şeydi. Bir an, Angie'nin gözyaşlarına boğulup kaçacağım düşündüm. Ama bir süre sonra, derin bir nefes aldı ve gözlerini devirerek bana döndü.

Başıyla yakındaki otoparkı işaret ederek, "Gidelim buradan," diye fısıldadı. "Daha eve gitmedin, değil mi? İstersen seni eve bırakabilirim."

"Hımm..." Yine şaşırmış bir halde, bakışlarımı Ethan'a çevirdim. Solgun ve yorgun yüzü bana dönüktü. Tereddüt etmeme rağmen, onu eve mümkün olduğunca çabuk götürmek istiyordum. Hâlâ şüphelerim olsa da Angie şu anda farklı görünüyordu. Büyükleme zorluklarının insanı daha güçlü kılıp kılmadığım merak ettim ve "Olur," dedim.

EVE GİDERKEN BİR SÜRÜ SORU SORDU: Nerelerdeydim, neden çekip gitmiştim, gerçekten hamile mi kalmıştım... Elimden gelince belirsiz yanıtlar verdim ve katil perilerle ilgili kısmı tabii ki atlardım. Ethan yanıma kıvrıldı ve uyuyakaldı. Çok geçmeden hafif horultuları motorun vınlamasına eşlik eden tek ses oldu.

Angie nihayet tanıdık çakıl taşlı yolun kenarında sağa çekti ve kapıyı açıp Ethan'ı dışarı çekerken midem kasıldı. Güneş batmıştı ve yukarıda bir yerlerde bir baykuş ötüyordu. Uzaktan alacakaranlıkta bir fener gibi bir veranda ışığı parlıyordu.

Arabanın kapısını kapayarak Angie'ye, "Beni bıraktığın için minnettarım," dedim. Başını salladı ve kendime o iki küçük ke-limeyi söyledim. "Teşekkür ederim." Yüzüne bakınca içime yine suçluluk duygusu saplandı. "Üzgünüm... bilirsin işte, şey için."

Omuz silkti. "Endişelenme. Bir iki hafta içinde estetik ameliyat olacağım. Doktor icabına bakacaktır." Arabayı vitesle takacaktı ki durup bana döndü. Kaşlarını çatarak, "Biliyor musun," dedi, "bunun nasıl böyle olduğunu hatırlamıyorum bile. Bazen hep böyleymiş gibi geliyor, anlıyor musun? Ama sonra insanlar anlayamayarak bana tuhaf tuhaf bakıyorlar. Sanki çok farklı olduğum için korkuyorlar." Gözlerinin altında gölgeler olduğu halde bana göz kırptı. Burnu yüzünden fırlayacakmış gibiydi. "Ama sen bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Nefesim kesilmiş bir şekilde başımla onayladım. Angie tekrar göz kırptı, sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi. "Pekâlâ, o zaman..." Biraz utanarak Ethan'a el salladı ve beni enerjik bir şekilde başıyla selamladı. "Görüşürüz."

"Güle güle." Park lambaları giderek küçülürken uzaklaşmasını izledim ve sonunda köşeyi dönüp gözden kayboldu. Gece aniden karanlık ve sessiz göründü.

Ethan elimi tuttu ve kaygıyla ona baktım. Hâlâ konuşmuyordu. Kardeşim her zaman sessiz bir çocuk olmuştu ama bu düşünceli sessizliği rahatsız ediciydi. Bütün bu olan bitenin onu sarsmadığını umdum.

"Eve gidiyoruz, bücür." Ev ile cadde arasındaki upuzun yola bakarak iç geçirdim. "Yürüyebilecek misin?"

"Meggie?"

Rahatlayarak bakışlarımı ona çevirdim. "Evet?"

“Sen artık Onlar’dan biri misin?”

Sanki beni yumruklamış gibi nefesimi tuttum. “Ne?”

“Farklı görünüyorsun.” Ethan kendi kulağını tutup benimkine baktı. “Kötü Kral gibi. Onlar’dan biri gibi.” Burnunu çekti. “Artık Onlar’la mı yaşayacaksın?”

“Tabii ki hayır. Ben Onlar’dan değilim.” Elini sıktım. “Eskisi gibi seninle, annemle ve Luke’la yaşayacağım.”

“Karanlık insan benimle konuştu. Bir iki yıla kadar Onlar’ı unutacağımı, bir daha göremeyeceğimi söyledi. Bu seni de unuttacağım anlamına mı geliyor?”

Diz çöktüm ve gözlerine baktım. “Bilmiyorum, Ethan. Ama fark etmez. Ne olursa olsun biz bir aileyiz, değil mi?”

Yaşının çok üstünde bir ciddiyetle başım salladı. Birlikte yürümeye devam ettik.

YAKLAŞTIKÇA EVİN HATLARI BÜYÜDÜ. Aynı anda hem tanıdık hem de tuhaf göründü. Luke’un eski kamyonetini garajda olduğunu, annemin çiçekli perdelerinin pencerelerde dalgalandığını görebiliyorum. Yatak odam karanlık ve sessizdi ama Ethan’m odasındaki gece lambası turuncu bir ışıqla titreyerek yanıyordu. Orada uyuyan şeyi düşününce midem altüst oldu. Alt pencereden tek bir ışık geliyordu. Hızlandım.

Kapıyı açtığımda annemi kanepede uyurken buldum. Televizyon açıktı ve dizinde bir kutu mendil vardı, bir tanesi de elindeydi. Kapıyı arkamdan kapayınca kımıldandı ama ben bir şey söyleyemeden Ethan, “Anneciğim!” diyerek ağlayıp kendini onun kucağına attı.

“Ne?” Annem kollarında titreyen çocukla sarsılarak uyanmıştı. “Ethan? Aşağıda ne yapıyorsun? Kâbus mu gördün?”

Sonra bana baktı ve yüzü soldu. Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım kıpırdamadı ve boğazıma oturan yumru konuşmayı zorlaştırdı. Ethan’ı kucağından indirmeden ayağa kalktı ve birbimize sarıldık. Yüzümü boynuna bastırarak hıçkırdım ve annem, gözyaşları yanağıma düşerken bana sıkı sıkı sarıldı.

“Meghan.” Sonunda geri çekildi ve gözlerinde rahatlıkla savaşılan bir öfke kıvılcımıyla bana baktı. Hafifçe titreyerek, “Neredeydin?” diye sordu. “Polisler, dedektifler, tüm kasaba seni aradık. Kimse izni bulamadı ve endişeden hastalandım. Üç aydır *neredeydin?*”

Neden sorduğumu bilmeden, “Luke nerede?” dedim. Belki de onun bunu duymasına gerek olmadığını, bunun sadece annemle benim aramda olduğunu hissetmiştim. Luke’un benim yokluğumun farkına varıp varmadığını merak ettim. Annem sanki ne düşündüğümü anlamış gibi kaşlarını çatı.

Geri çekilerek, “Yukarıda, uyuyor,” diye yanıtladı. “Eve geldiğini söylemek için onu uyandırayım. Üç aydır her gece seni aramak için arka sokaklarda kamyonuyla dolaşıyor. Bazen sabaha kadar eve gelmiyor.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarımı tuttum. Annem bana sert bir bakış attı; bu, evden çıkma cezası almadan önce attığı bakışlardan biriydi. “Bekle de onu çağırayım ve sonra, genç bayan, biz delirirken nerelerde olduğunu anlattırısın. Ethan, tatlım seni yatağına yatırırım.”

Annem arkasına dönünce, “Bekle,” dedim, Ethan hâlâ annemin sabahlığına tutunuyordu. “Seninle geleceğim. Ethan da. Sanırım bunu herkes duymalı.”

Ethan'a bakarak tereddüt etti ama sonunda başını salladı. Birlikte çıkmak üzereydik ki merdivenlerden bir ses bizi yarı yolda dondurdu.

Ethan'ın yerine geçen peri orada duruyordu. Gözlerini kısmıştı, dudaklarını hırlar şekilde geri çekmişti. Ethan'ın tavşanlı pijamalarını giymişti ve küçük yumruklarını öfkeyle sıkıyordu. Gerçek Ethan inledi ve yüzünü annemin kalçasına bastırıp saklandı. Peri bana tıslayınca annem elini ağzına götürerek soluğunu tuttu.

Yaratık ayağını yere vurarak, "Lanet olsun!" diye bağırdı. "Aptal, aptal kız! Neden onu geri getirdin? Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum! Ben..."

Ayaklarından duman püskürdü ve şekil değiştiren feryat etti. Kendi etrafında dönerek ve lanetler savurarak küçülüp dumanla gözden kayboldu ve sonunda tümden yok oldu.

Küçük bir zafer duygusuyla sırttım.

Annem elini indirdi. Sonra yine bana dönünce gözlerinde anlayış ve korkunç bir korku gördüm. Ethan'a bakarak, "Anlıyorum," diye fısıldadı. Titriyordu ve yüzü solmuştu. Biliyordu. Onları biliyordu.

Ona baktım. Zihnime karmaşık ve anlaşılmasız sorular üşüştü. Annem şu anda farklı görünüyordu; zayıf ve korkmuştu, hep tanıdığım annem değildi. "Neden bana söylemedin?" diye fısıldadım.

Annem Ethan'ı da yanına çekerek kanepeye oturdu. Ethan sanki hiç bırakmayacakmışçasına annemin yanına sokulup ona tutundu. "Meghan, ben... yıllar önceydi, onunla... senin babanla tanıştığım da. Zar zor hatırlıyorum, bir rüya gibiydi." Konuşurken bana bakmıyordu, kendi dünyasında kaybolmuştu. O kısık sesle devam ederken koltuğun kenarına oturdum.

“Aylarca, kendimi bunun olmadığına ikna etmeye uğraştım. Yaptığımız, bana gösterdiği şeyler gerçek gibi görünmüyordu. Sadece tek seferlikti ve onu bir daha hiç görmedim. Hamile olduğumu fark ettiğimde biraz gerildim ama Paul çok mutluydu. Doktor hiç çocuğumuz olmayacağını söylemişti.”

Paul. Bu isim zihnimde rahatsız edici bir hareket yarattı. Onu hatırlamam gerektiğini hissettim. Sonra annemin kelimeleriyle aklıma dank etti: Paul benim babamdı ya da en azından annemle evliydi. Onu hiç hatırlamıyordum. Kim olduğuyla, neye benzediğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Ben çok küçükken ölmüş olmalıydı.

Bu düşünce beni üzdü ve öfkeliendirdi. Annemin benden saklamaya kalktığı bir babam daha vardı.

Annem, yine o mesafeli, uzak ses tonuyla, “Sonra sen doğdun,” diye devam etti, “ve tuhaf şeyler olmaya başladı. Henüz yürüyememene rağmen seni sık sık beşiğinin dışında, yerde hatta dışarıda buldum. Kapılar kendi başına açılıp kapanıyordu. Bir şeyler kayboluyordu, sonra en tuhaf yerlerde buluyorduk. Paul evin hayaletli olduğunu düşündü ama ben *Onlar*’ın sinsi sinsi ortalıkta dolaştığını biliyordum. Göremesem de hissediyordum. Bu beni korkuttu. *Onlar*’m senin peşinde olmalarından korktum. Olan biteni kocama bile söyleyemiyordum.

“Taşınmaya karar verdik ve bir süre için her şey normale döndü. Sıradan, mutlu bir çocuk olarak büyüdün ve her şeyin arkamızda kaldığını düşündüm. Sonra...” Annemin sesi titredti, gözlerine yaşlar doldu. “Sonra parktaki o olay oldu ve *Onlar*’ın bizi tekrar bulduğunu anladım. Sonrasında, her şey yatıştıktan sonra buraya geldik ve Luke’la tanıştım. Gerisini biliyorsun.”

Kaşlarımı çattım. Uzun ağaçlarıyla, küçük yeşil göletle parkı hatırladım ama annemin bahsettiği “olayın” ne olduğunu hatırlayamadım. Ben sormadan annem ileri uzandı ve elimi yakaladı.

Yaşlarla dolu gözlerini kocaman açarak, “Uzun zamandır sana söylemek istiyordum,” diye fısıldadı. “Ama korktum. Bana inanmayacağından değil, *inanacağından* korktum. Normal bir hayatın olsun istedim. Onlar’ın korkusuyla, her sabah Onlar’ın seni bulacağı korkusuyla uyanmadan yaşayacağın bir hayatın olsun istedim.”

“İşe yaramadı ama, değil mi?” Sesim boğuk ve çatlak çıktı. Öfke içimde patlamak üzereydi ve gözlerimi dikerek ona baktım. “Onlar sadece benim için gelmediler, Ethan’ı da buna alet ettiler. Şimdi ne yapacağız, anne? Geçen iki seferki gibi kaçacak mıyız? Ne kadar işe yaradığını gördün.”

Ethan’ı korumacı bir şekilde kucaklayarak arkasına yaslandı. Gözlerini silerek, “Ben... ben bilmiyorum,” diye kekeledi. Anında suçluluk duydum. Annem de benimle aynı süreçten geçmişti. “Bir şeyler düşüneceğiz. Şu anda güvende olmana çok memnunum. İkinizin de.”

Çekinerek gülümsedi. Hiçbir şeyin sona ermediğini bilmeme rağmen gülümseyerek karşılık verdim. Başımızı kuma gömüp periler yokmuş gibi yapamazdık. Machina gitmiş olabiliirdi ama Demir Krallık, Olurulmaz’ı yavaş yavaş zehirleyerek büyümeye devam edecekti. İlerlemeyi ya da teknolojiyi durdurmanın bir yolu yoktu. Bir şekilde onlardan kaçamayacağımızı biliyordum. Kaçmak işe yaramıyordu, fazla inatçı ve ısrarcıydılar. Sonsuza dek kin tutabilirlerdi. Er ya da geç perilerle bir kez daha yüzleşmek zorunda kalacaktık.

Tabii bu, beklediğimden daha erken oldu.

BİR SÜRE SONRA heyecan yatışıp ev sessizleşince annem, “Ethan,” dedi, “neden yukarı koşup babayı uyandırmıyorsun? Meghan’ın eve geldiğini bilmek isteyecektir. Sonra istersen aramızda uyuyabilirsin.”

Ethan başını salladı ama o anda ön kapı gıcırdayarak açıldı ve odaya soğuk bir rüzgâr doldu. Kapının ardındaki ay ışığı parladı ve vücut buldu.

Ash eşikten adımını attı.

Annem başını kaldırmadı ama Ethan ve ben yerimizden sıçradık. Kalbim göğsümde delice atmaya başladı. Ash şimdi farklı görünüyordu; yanık ve kesikleri iyileşmişti, saçları yumuşak bir şekilde yüzüne düşmüştü. Koyu bir pantolon, beyaz bir gömlek giymişti ve kılıcı yanında asılıydı. Hâlâ tehlikeliydi. Hâlâ acımasız ve ölümcüldü. Hâlâ gördüğüm en güzel varlıktı. Cıva gözleri benimkileri buldu ve başını yana eğdi.

“Zamanı geldi,” diye mırıldandı.

Bir an için neden bahsettiğini anlayamadan ona baktım. Sonra anında kafama dank etti. *Aman Tanrım. Sözleşmemiz. Beni Kış Divanı’na götürmek için geldi.*

“Meghan?” Annem önce bana sonra kapıya baktı. Kış Prensi’nin eşikteki silüetini göremiyordu ama yüzü gergindi; orada *bir şeyin* olduğunu biliyordu. “Neler oluyor? Oradaki kim?”

Şimdi gidemem. Sessizce öfkelen dim. Eve daha yeni geldim! Normal olmak istiyorum; okula gitmek, araba kullanmayı öğrenmek, önümüzdeki yıl mezuniyet balosuna katılmak istiyorum. Perilerin var olduğunu unutmak istiyorum.

Ama söz vermiştim. Ve Ash bu uğurda neredeyse ölecek olmasına rağmen kendi payına düşen kısmı yerine getirmişti.

Ash gözlerini benden ayırmadan sessizce bekledi. Ona başımı salladım ve aileme döndüm.

Kanepeye oturarak, “Anne,” diye fısıldadım, “ben... ben gitmek zorundayım. Bir süre Onlar’la kalacağıma dair birine söz verdim. Lütfen endişelenme ya da üzülme. Yemin ederim geri döneceğim. Ama bunu yapmam gerekiyor. Yoksa Onlar seni veya Ethan’ı tekrar almaya gelebilirler.”

“Meghan, hayır.” Annem elimi yakalayıp sertçe sıktı. “Bir şeyler yapabiliriz. Onlar’ı... uzak tutmanın... bir yolu olmalı. Tekrar taşınabiliriz, hepimiz. Biz...”

“Anne.” Gerçek halimi ona göstermek için üzerimdeki büyüünün kalkmasına izin verdim. Bu kez etrafımı saran büyüyle oynamak zor olmadı. Machina’nın diyarındaki kökler gibi, o kadar doğal bir şeydi ki daha önce neden zorlandığımı anlayamadım. Annemin gözleri kocaman açıldı ve elini geriye atıp Ethan’ı kendine çekti. “Artık Onlar’dan biriyim,” diye fısıldadım. “Bundan kaçamam. Bunu bilmelisin. Gitmem lazım.”

Annem yanıt vermedi. Bana keder, suçluluk ve korku karışımıyla bakmaya devam etti. İç geçirdim ve büyüyü tekrar üzerime alarak ayağa kalktım. Tüm dünyanın yükünü omuzlanmış gibi hissettim.

Ash, “Hazır mısın?” diye mırıldandı. Duraksayıp odama doğru baktım. Yanıma bir şey almak istiyor muydum? On altı yıldır biriken kıyafetlerim, müziklerim, küçük kişisel eşyalarım vardı.

Hayır. Onlara ihtiyacım yoktu. O kız artık yoktu; hiç var olmuş muydu ki? Geri gelmeden önce gerçekten kim olduğumu bulmalıydım. Geri gelebilirsem tabii... Hâlâ kanepede donmuş

halde oturan anneme bakınca buranın bir gün yeniden evim olup olamayacağını merak ettim.

“Meggie?” Ethan kanepeden kaydı ve sessizce bana doğru geldi. Diz çöktüm. Dört yaşındaki bir çocuğun tüm gücüyle boy-numa sarıldı.

“Unutmayacağım,” diye fısıldayınca boğazımdaki yumruyu yuttum. Ayağa kalkarak saçlarını karıştırdım ve kapıda sakince beni bekleyen Ash’e döndüm.

Ben yaklaşırken, “Her şeyini aldın mı?” diye sordu. Başımı salladım.

“İhtiyacım olan her şeyi,” diye mırıldanarak karşılık verdim. “Gidelim.”

Bana değil de anneme ve Ethan’a selam vererek dışarı çıktı. Ethan ağlamamak için kendini zor tutarak yüksek sesle burnunu çekti ve el salladı. Ben onların duygularını güzel bir tablo gibi açıkça görerek gülümsedim: mavi hüznün, zümrüt yeşili umut, kızıl sevgi. Hepimiz birbirimize bağlıydık. Hiçbir şey, periler, Tanrı ya da ölümsüzler bunu bizden söküp alamazdı.

Ethan’a el salladım, anneme onu bağısladığımı gösterircesine başımı salladım ve kapıyı kapadım. Gümüş ay ışığına doğru ilerleyen Ash’in peşinden gittim.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET

TEŞEKKÜR

Kitap yayımlama serüveni uzun ve zordur; bu macerayı sonlandırmamı sağlayan, teşekkür etmek istediğim pek çok insan var. Gerçek bir iş bulmak yerine hayallerimin peşinden gitmem konusunda beni yüreklendiren aileme; o korkunç ilk taslakları okumaya gönüllü oldukları için kız kardeşim Kimiko ve kocası Mike'a; akıl hocam Julianne Lee ve Louisville, Green River Writers'daki harika öğretmen, öğrenci ve yazarlara; bana bir şans verdiği için muhteşem temsilcim Laurie McLean'e ve bir hayali gerçeğe dönüştürdüğü için editörüm Natashya Wilson'a müteşekkirim. Taslakları lime lime eden, karakterleri kesip biçen ve inatla boşa kürek çeken yazı ekibime de birlikte geçirdiğimiz hafta sonları için teşekkürler!

En çok da yazı partnerim, amigom, editörüm, deneme tahtam, düzeltmenim, aklımın sesi olduğu ve ne zaman kendimi köşeye sıkışmış hissetsem benimle konu, karakterler ve hikâye hakkında içtenlikle tartıştığı için muhteşem kocam Nick'e teşekkür ediyorum. Sensiz bu işi başaramazdım.